

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RYDEVILLE HIGH ELITE BOOK THREE

SWEET

Retribution

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SIOBHAN DAVIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

RYD EYILLE YÜKSEK ELİT BO OK ÜÇ

SWEET Retribution

US A TODAY B E S X S E L L I N G A U T H O R

SIOBHAN DAVIS

DEDİKASYON

Jennifer Gibson için, olağanüstü eleştiri ortağı ve her yönüyle harika bir insan. Bu seri ve özellikle de bu kitap, yolun her adımında desteğin ve cesaretlendirmen olmasaydı var olamazdı. Seni ölesiye seviyorum, hanımefendi. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

YAZARIN NOTU

Bu kitap bir lise ortamında geçmesine rağmen, **karanlık bir zorba romantizmidir** ve olgun içerik, grafik cinsel sahneler ve küfür nedeniyle genç gençler için uygun değildir. Tavsiye edilen okuma yaşı on sekiz+'dır. **Bazı sahneler tetikleyici olabilir.**

İçindekiler

<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ ON</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON</u>	
<u>BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRT YIRMI BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM YİRMİ ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI YIRMI DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM OTUZ</u>	
<u>OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM</u>	

BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZ
EPILOG - Üç ay sonra
ANLAŞILMAZ - ÖRNEK İN
YAZAR HAKKINDA SIOBHAN
DAVIS'KİTAPLARI TELİF
HAKKI

BİRİNCİ BÖLÜM

Abby

"Tuvalete gitmem gerek," diye ve papazın sözünü yeminlerimizi ettiğimiz bölüme gelmeden hemen önce kesiyorum. Bunu yapmaya hazırlanırken el ele tutuştığımız Charlie'nin çok daha büyük avuçlarına karşı ellerim nemli. Ama ani bir sinir krizi stratejimi yeniden sorgulamama neden oluyor ve doğru şeyi yaptığımdan emin olmak için bir mola vermem gerekiyor.

"Bekleyebilir," diye tersliyor babam, gözlerini bana dikerek.

"Abby." Charlie bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?" diye .

Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Sanırım kusacağım," diye yalan söylüyorum, karnımı tutuyor ve yüzümü buruşturuyorum. Bir elimle ağzımı kapatıp yalandan öğürüyorum ve gözlerimle ona yalvarıyorum.

"Beni buna pişman etme," diye mırıldanıyor alçak sesle. "Ve sakın bir şey yapmaya *kalkma* çünkü baban onu öldürür." Başını Kai'ye doğru salladı.

"Bunu biliyorum ve onun hayatını riske atmayacağım."

Başını sertçe sallarken çenesinde bir kas kıpırdıyor. Geri adım atıyorum ve babam kabaca kolumu tutuyor. "Evlenene kadar bu odadan çıkmayacaksın."

"Baba, kendimi hasta hissediyorum ve üzerime kusabilirim. Eminim kimse bunu görmek istemez."

Yüzü kırmızının hoş olmayan bir tonuna dönüşür. "Beni ne tür bir aptal olarak görüyorsun?"

"Bay Hearst." Charlie arkamdan yaklaşp elini kalçama koydu. "Abby tuvalete gitmek için beş dakikanı ayırabilir." Kasıtlı olarak Kai'ye bakıyor. "Güven bana, hiçbir yere gitmiyor."

Piç kurusu saatine bakıyor ve adem elması boğazında düğümleniyor. Eğer bu konuda bu kadar götlük yapmasaydı şimdiye tuvaleti yarılarmış olurdum. Bana Şeytan'ın gurur duyacağı bir bakış fırlattı.

Merak etme, sevgili babacığım. Duygularımız paylaşılıyor.

Ama yüzümde nötr bir ifade tutarak gerçek duygularımı bana hayat veren canavardan saklıyorum.

"Maurio," diye bağılıyor babam. "Kızıma tuvalete kadar eşlik et." Charlie'nin eli kalçamdan düşüyor ve babam tekrar kolumu tutuyor. "Gecikme yoksa gelip seni buraya kendim sürüklerim."

Piç kurusuna boş boş bakıyorum. "Eğer ona zarar verirsen, tüm anlaşmalar iptal olur." İkizime hızlı bir bakış attım, adamıma göz kulak olması gerektiğini bildiğinden emin olmak için. "Kimse Kai'ye elini bile süremeyecek." Ben kapıya doğru ilerlerken Drew gözleriyle beni uyarıyor ve ben de çaktırmadan başımı sallıyorum. Aptal değilim. Kai'nin hayatını riske atacak bir şey yapmayacağım ama düşüncelerimi toparlamam gerekiyor. Bunun doğru plan olduğundan emin olmak için. Ayrıca babam geri dönüp yeminimi etmemi istiyor, bu yüzden yokluğumda sevgilime bir şey yapma riskine girmeyecektir.

Banyonun kapısını Maurio'nun suratına çarpıyorum ve içeride nöbet tutmak gibi bir fikri olabilir diye hemen kilitliyorum. Ellerimi lavabonun kenarına koyup aynadaki yansımama bakarken derin bir iç çekiyorum.

Kalbim kilitlenmiş durumda ve babamdan gelen son açıklamayla yüzleşemediğim için etrafındaki çelik parmaklıkları güçlendiriyorum. Bir duygu sağanağı diktiğim görünmez bariyeri aşmaya çalışırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Şu anda bunu düşünemem. Eğer düşünürsem, oraya hücum eder ve o piçi kendim öldürmeye çalışırım ve bu da Kai için kesin ölüm, benim için de ömür boyu hapis demek olur.

Bu konuda pragmatik düşünebilmek için duygularımı kontrol etmem gerekiyor. Onları kilit altına almalı ve tamamen mantık ve gerçeklere dayalı kararlar vermeliyim. Lavabonun kenarını daha sıkı ve yapmam gereken her şeyi düşünürken gözlerim soğuyor.

Charlie resmen kaçırdı. Bu çok açık.

Bana olan aptalca takıntısının üstesinden gelemiyor. Ve dürüstçe inanıyorum ki hepsi bu. Bana aşık olduğuna ne zaman inanmaya başladı bilmiyorum ama sevdiğin kadına böyle davranamazsın. Belki de Parkhurst'te ona yaptıkları onca şeyden dolayı beyni çok çarpıktır. Ya da babam onun beynini yıkadı ama Charlie'nin bana aşık olduğunu sanmıyorum ve eğer sağlıklı düşünebilseydi bunu fark ederdi.

Ama bu yanılgı üzerinde oynamalıyım. Kai'yi hayatta tutmak için.

Hayatımın aşkını kurtarmak için yapmayacağım şey

yok. Çünkü Kaiden Anderson benim her şeyim.

Ve onu son nefesime kadar koruyacağım.

Bu, Charlie'nin karısı olmak ve onunla aynı yatağı paylaşmak gibi akla hayale gelmeyecek bir şeyi yapmak anlamına gelse bile.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama başka seçeneğim yok. Eğer törene devam etmeyi reddedersem, babam Kai'yi öldürecek.

Ama bunu kendi yararımıza kullanabiliriz.

Piç kurusu histerektomi bombasını attığından beri zihnim çalkalanıyor ve net bir plan oluşuyor. Her zaman en iyi fikirlerimi bir şeyi düşünmekten kaçındığımda ve düşüncelerimi yönlendirmek için dikkatimi dağıtacak bir şey kullandığımda bulmuştumdur. Artık önüm açık ve planımı uygulamaya koymak için sabırsızlanıyorum.

Ama her şey .

Oraya geri dönüp en yeni düşmanım ile evlenmeliyim. Sonra onu ve babamı tamamen bu işin içinde olduğuma ikna etmeliyim.

Kai geçmişimde kaldı.

Charlie ve seçkinler benim geleceğim.

Çünkü planın başarılı olmasının tek yolu onların dünyasına sızmak.

Sifonu çekiyorum -sırf Mauricio'nun iyiliği için- ve ellerimi dikkatlice yıkıyorum, bunun nasıl sonuçlanacağını hayal ederken yansımama gülümsüyorum.

Onunla bittiğinde, babam kesinlikle hiç doğmamış olmayı dileyecek.

Biz bordo odaya doğru ilerlerken koridordan kargaşa sesleri yükseliyor. Süvarilerin gelip gelmediğini merak ederken dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıyor.

Babamın Kai'ye ne kadar zamandır sahip olduğunu bilmiyorum ama en son bildiğim kadarıyla Jackson ve Sawyer ile New York'a seyahat ediyordu, yani pusuya düşürüldüğünde orada olduklarını düşünmek mantıksız değil.

Onun için gelmemelerine imkan yok, çünkü bu üç adam kardeş gibi. Bir şey olacaksa, Sawyer ve Jackson'ın kurtarmaya geleceğine bahse girerim.

Farklı bir senaryoyu düşünürken gülümseme dudaklarımdan düşüyor. Babamın Kai'nin en iyi iki arkadaşını incittiği ya da öldürdüğü bir senaryo ve kalbim göğüs kafesimin arkasında çılgınca atarken göğsümde büyük bir korku var.

Eğer onlara zarar verirse, ben-

"Geri çekilin Bayan Abigail," diyor Maurio, düşüncelerimi yarıda keserek. Silahını çıkardı ve diğer eliyle beni geri itti. "Burada kal ve benim dönmemi bekle." Cevabımı beklemeden kapıya doğru koşarak içeri daldı.

Koridora yayılan boğulma, öksürme seslerini dinlerken kaşlarımı çatıyorum. Bir silah sesi duyuluyor, ardından yüksek bir gümbürtü geliyor ve kalp atışlarım kalp krizi geçirecek kadar hızlanıyor. Kapıya doğru koşuyorum, tam kapıya ulaştığımda odadan çıkan birine çarpıyorum. Çarpmanın şiddetiyle yere yuvarlanıyorum ve topuklarımdan biri fırlayarak cilalı parke zeminde sekiyor. Kapı kapanmadan önce odanın içine bakıyorum ve Maurio'nun yerde yüzüstü yattığını görüyorum.

Korkunç bir maske takmış bir adam üzerimde belirirken ağızımdan bir çığlık kopuyor. Maske siyah kauçuktan yapılmış ve yüzünü tamamen kapatıyor. Gözlerini gizleyen cam mercek siyah renkte, bu yüzden kim olduğunu göremiyorum. Vücudu devetüyü renginde, siyah formda bir gömlek, siyah kargo pantolonu ve siyah botlarla kaplı. Beline bir silah kemeri bağlanmış ve cebinde güvenli bir şekilde saklanmış bir silah var.

Kolunu bana doğru uzatırken koridorda geriye doğru kayıyorum.

Hızlı bir hareketle maskeyi çözüyor ve başının üzerine itiyor.

Jackson bana alametifarikası olan bok yiyici sırtışlarından birini fırlatırken ağızımdan bir dizi küfür çıkıyor. "Kusura bakma güzelim. Maske taktığımı unutmuşum." Sol yanağında büyük, mor bir çürük var ve dudağındaki kesik kabuk bağlamış ve yara görünümünde.

Kalan tek topuğumu da tekmeleyerek çıplak ayaklarımdan üzerinde doğrulmaya çalışıyorum. "Kurtarma görevi için burada olmasaydın, beni böyle korkuttuğun için taşaklarına dizimi geçirirdim."

Beni kollarına çekiyor, ukala sırtışı yüzünden düşüyor. "İyi misin?"

kurtuldum. "Ben iyiyim. Ama Kai değil."

Jackson'ın gözleri kıpkırmızı oldu. "Fark ettim." Parmak eklemlerini çatırdatıyor. "Bugün babanın işini bitirebileceğimizi düşünmüştüm ama uyku gazı etkisini göstermeden kaçtı."

Omzunun üzerinden kapalı kapıya bakarken gözlerim yuvalarından fırlıyor, ne haltlar döndüğünü merak ediyorum. "Uyku gazı mı?"

Jackson başını sallar. "Senin, Drew'in ya da Kai'nin bir çatışmada yaralanma riskini almak istemedik, bu yüzden eve girmek için tüneli kullandık ve

Odadaki havalandırma deliklerinden uyku gazı geliyordu." diye açıklıyor. "Bir silah sesi duydum. Biri mi öldü?"

"O pislik gardiyan silahıyla içeri daldı. Bize ateş etti ama kurşun duvara saplandı. Başka kimseye zarar verecek zamanı olmadı çünkü uyku gazı etkisini gösterdi ve onu bayılttı."

Kapı ikinci kez açılır ve dışarı başka biri çıkar. O da maske takıyor ve aynı siyah kıyafeti giyiyor. Odaya bakıyorum, yerdeki yüzükoyun yatan cesetleri sayarken bir elimle ağzımı kapatıyorum. Maskeli birkaç adam daha odada dolaşıyor, silahlarını çıkarmış ve hazır vaziyette bilinçsiz bedenleri çizmeleriyle dürtüyorlar.

Yeni gelen bana bir maske itiyor. "Tak şunu," diyor Sawyer, maskesini başının üstüne doğru iterek. Burnu şişmiş ve çenesinin yan tarafında büyük bir çürük var. "Buradan bir an önce çıkmamız gerek. Baban gitti ve bu Atticus Anderson'la önceden ayarlanmış olsa da takviye kuvvetlerle geri gelmeyeceği anlamına gelmez."

"Bekle? Ne?" Maskeyi aldım ama takmak için hiçbir hareket yapmadım. "Babam bunu *biliyor muydu? Kabul etti* mi? Charlie'yle evlenmemi istiyorsa bunu neden yapsın ki?" Kafam tamamen karıştı.

Sawyer başını sallar. "Atticus Kai'yi çıkarabilmek için bir anlaşma yaptım ama-"

"Ne tür bir anlaşma? Birbirlerinden nefret ettiklerini sanıyordum?" Sawyer'ın koluna tutunarak soruyorum.

Sawyer koridorda bir aşağı bir yukarı bakar. "Babanın Atticus'la olan bu anlaşmazlığı ortadan kaldırması gerekiyor çünkü bu onun itibarını zedeliyor. Parkhurst oylamasına sadece birkaç ay kalmışken bunu riske atamazdı, bu yüzden Atticus'un davalarından vazgeçmesi, ifadelerini geri çekmesi ve Kai'yi senden uzak tutması karşılığında ona şirketini, mülkünü, ondan aldığı parayı geri vereceğini ve seçkinlere ve Parkhurst'e dönmesinin yolunu açacağını söyledi."

Elimi Sawyer'ın kolundan çekerek kaşlarımın arasındaki gergin bir noktayı ovuyorum. "Yani babamın senin buraya geleceğini bildiğini mi söylüyorsun? Bunu neden kabul etsin ki?"

"Atticus ona Kai'yi öldürmeyeceğine dair söz verdirdi. Michael'ın seni planlarına uymaya zorlamak için onu kullanmasından memnun değildi ama istediğini elde etmek için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi." Dudaklarım inceliyor ve boğazımda safra birikiyor. Atticus Anderson beni köpekbalıklarına atmaktan çok hoşlanıyor. Kai beni tekrar kurban ettiğini öğrenince çılgına dönecek. Açıkça görülüyor ki

anlaşma sadece oğlunu kurtarmak içindi. Bana ne olacağı umurunda değil.

"Michael düzenin önünde zayıf görünmek istemiyor ve bu anlaşmayı öğrenmelerini istemesine imkân yok. Kai'yi kurtarmak için buraya girmemiz bu endişeyi hafifletiyor," diye onaylıyor Jackson. "Ve özgür olmamızın tek nedeni Atticus'un yardımımıza ihtiyaç duyması."

"Babam ikinizi de mi yakaladı?" Tahmin ediyorum.

"Özel havaalanında bizi pusuya yatmış bekliyorlardı," diye açıklıyor Sawyer. "Onlarla savaştık ama sayıca azdık ve bizi alt etmeleri uzun sürmedi. Kai'yi götürdüler, bizi bağladılar ve bir nakliye sandığına kilitlediler. Atticus birkaç saat sonra ortaya çıktı ve bize ne yaptığını anlatıp yardımımızı istedi. Ayrıca bazı korumalarıyla birlikte Maverick, Joaquin ve Harley'i de yardıma çağırdı.

Bu içerideki diğer adamları açıklıyor.

Kai, babasının küçük kardeşlerini bu işe karıştırmasına çok kızacak. Rick ve Kai onları bu dünyadan korumak için ellerinden geleni yaptılar ama Atticus onları da bu dünyanın içine çekmeye kararlı görünüyor.

Sawyer koridora bir kez daha bakarken Jackson, "Ama bizim kendi planımız var," diyor. "O pislikle evlenmeye zorlanman için seni arkada bırakırsak sıçarız."

"Bunu nereden biliyorsun?" Maskeyi yere bırakıp ellerimi elbisemin ön kısmına silerek soruyorum.

"Atticus açıkladı. İçeri girmek için törenin bitmesini beklememiz gerekiyordu ve babanı kızdırdığımız için hiç mutlu olmayacak." Jackson sırtıyor. "Düğünü durdurup seni götürmek onu gerçekten kızdıracak."

"Çok mu geç kaldık?" Sawyer kaşlarını kaldırarak yerdeki atılmış maskeye bakar.

Başımı salladım. "Hayır. Tuvalet molası istediğimde törenin yarısına gelmiştik." Omuzlarımı dikleştiriyorum, çünkü bundan hoşlanmayacaklar ama kimse bana ne yapacağımı söylemiyor.

Artık yetki bende.

Beğenirler ya da
beğenmezler.

"Ama ben seninle gelmiyorum." İkisine de ölümcül bir bakış attım. "Gidemem. Burada kalacağım ve Charlie Barron'la evleneceğim."

İKİNCİ BÖLÜM

"Ciddi olamazsın?" Jackson homurdanıyor. "Kai çılgına dönecek!" "Eğer bunu yapmazsam Kai yürüyen ölü bir adam olacak," dedim sakince açıklıyor, hatalı stilettolarımı geri alıyor ve ayaklarımı onlara kaydırıyorum. Dik duruyorum. "Bilmediğin şeyler var. Kai'nin sana anlatabileceği şeyler. Ama şu anda o odaya geri dönmem ve diğerleri gibi gazın beni de bayıltmasına izin vermem gerekiyor." Jackson'ın çenesi sarkıyor. "Ve babam geri gelip hepinizin kafasına bir kurşun sıkmadan önce hayatımın aşkını buradan çıkarmanız gerekiyor."

"Abby." Jackson toparlanıp yüzümü kavradı. "Seni burada bırakmayacağım. Onunla evlenemezsin."

"Ama yapabilirim." Bakışlarım iki adam arasında gidip geliyor. "Bunu bir düşün."

Bu mükemmel bir plan."

Sawyer ve Jackson göz göze geliyor ve bunu anladıkları anı tespit ediyorum. Sawyer'ın ağzında sinsi bir sırıtma beliriyor. "Ne düşünüyorsun?"

Tepedeki kameraya bakıyorum. "Öncelikle Xavier'le iletişime geçip güvenlik sistemini uzaktan hacklemen ve tüm kameraları bozman gerekiyor. Babam bunu planlamanızın bir parçası olarak bekleyecek, böylece tüm kameralar devre dışı kaldığında şüphelenmeyecektir."

Sawyer arka cebinden telefonunu çıkararak, "Olmuş bilin," diyor.

"Bekle!" Aklıma bir fikir geldi. "Xavier'e bunu yapmadan önce son yirmi dört saatin görüntülerini kopyalamasını söyle. Umarım kamera açıktır ve babamın Charles Barron'u öldürdüğü anı kaydetmiştir." Bu değerli bir şantaj malzemesi olabilir.

"Ne oluyor lan?" Jackson soruyor.

Başımı salladım. "Charlie babasını sattı ve sperm donörüm herkesin gözü önünde kafasına bir kurşun sıktı."

"Siktir." Sawyer başını sallar. "Charlie Barron'a ne oldu böyle?"

"Sanırım kafayı yedi," diye itiraf ediyorum. "Ve kontrolünü kaybediyor. Büyük çocuklarla oynadığını sanıyor ama eminim babam onu sadece kullanıyor."

Jackson, "Bizimle gelmen ve ondan uzak durman için bir sebep daha," diyor.

Başımı salladım. "Charlie'yle evleneceğim ve çok düşkün bir eş gibi davranacağım. Mantık çerçevesinde, yoksa almaz. Ve-" Elimi Jackson'ın ağzının üzerine koyarak tek kelime etmeden sözünü kesiyorum. "Beni becermesine izin vermeyeceğim. Kai'ye bu konuda güvence verebilirsin."

Jackson başını sallayarak, "Buna seyirci kalmayacaktır," diyor. "Bunu sen de biliyorsun. Sonunda yine de öldürülebilir."

Parmağımı göğsüne soktum. "Sakin öyle söyleme!" Parmağımı sert göğsüne defalarca saplayarak tıslıyorum. "Planımı duyduğunda bunun tek yol olduğunu anlayacak. Acı olmadan kazanç olmaz, değil mi?"

"Peki bu harika planın nedir?" Sawyer gaz maskesini almak için eğilerek sorar.

"Burada söylemiyorum. Güvenli olduğunda Drew'a ulaşip bir görüşme ayarlamasını sağlayacağım. Sadece Kai'yi birkaç gün uzak tutun."

"Zaten birkaç gün yataktan kalkabileceğinden şüpheliyim," diyor Sawyer kırılmış bir ses tonuyla. "Atticus onun bu halini görünce çok kızacak. Eminim Michael'a onu çok fazla incitmemesi söylenmiştir."

"O piç kurusu kuralları kendi koyuyor. Kimse ona ne yapacağını söyleyemez. Atticus ona güvenilmemesi gerektiğini bilmeli."

"Kai sizi burada bıraktığımızı öğrenince bizi fena halde kızdıracak."

"Biliyorum ama bana güvenmek zorunda. Eğer bunu bitirmek istiyorsak, babamı bitirmek istiyorsak, bunu benim yöntemimle yapacağız. Her şeyi elinden aldığı kişi benim ve bundan sonra kararları ben vereceğim." Ellerimi kalçalarımın koyuyorum, bana meydan okumaları için cesaretlendiriyorum. "Bu kadar konuşma yeter. Şimdi eylem zamanı ve eğer hoşunuza gitmiyorsa, New York'a geri dönün."

Jackson bir kahkaha patlatıyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Lütfen seni klonlamanın bir yolunu bulabilir miyiz çünkü benim de bir Abby'ye ihtiyacım var."

"Lauder." Sawyer onu uyarır ve Jackson onu tersler.

"Sakin ol, kardeşim. Mecazi anlamda konuşuyordum." Jackson beni bırakmadan önce alnına hafif bir öpücük konduruyor. "Abby Kai'nin. Bunu biliyorum."

"Gitmen gerek," diyorum, omzumun üzerinden bakarken ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor. "Sinirlenmeye başlıyorum. Eğer anlaşılmayı çığneyerek bunu erkenden yaptıysan, babam bunu sineye çekmeyecektir. Açıkçası şimdiye kadar muhafızlarıyla dönmemiş olmasına şaşırdım."

Jackson şakağına vurarak göz kırıyor. "Çünkü ben sadece güzel bir yüz değilim. Personel odasını gazlamak da benim fikrimdi. Korumalar dahil herkes bayıldı."

"Dış çevreyi koruyan muhafızları var," diye onaylıyorum, elimi kapının koluna dolayarak.

"Onların da icabına bakıldı," diyor Sawyer. "Bence baban her şey bitene kadar bir yerlerde saklanmak için kaçtı çünkü bizim bir haydut olduğumuzu ve onun peşinde olduğumuzu biliyor."

" gibi görünüyor," diye katılıyorum, çünkü babamın destek olmadan onlarla mücadele etmeye kalkışmasına imkân yok. "Ama yine de buralarda bir yerde olduğu anlamına geliyor. Kai'yi güvenli bir yere götürmeni istiyorum. Hemen."

Çocuklar gaz maskelerini takmadan önce başlarını sallıyorlar. Omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum. "Ona onu sevdiğimi ve bunu bizim için yaptığımı söyle."

Başlarını sallıyorlar ve ben kapıyı açıyorum, Charlie'nin zar zor ulaşıyorum, sonra onun yanında baygın bir şekilde yere yığılıyorum.

"O lanet olası piçler öldü," diye haykırıyor Charlie, başını ellerinin arasına almış inliyor. "Peki sen nasıl oldu da benim yanımda bayıldın?" diye soruyor, bana şüpheyile bakarak.

"Ben de bu soruya bir cevap istiyorum," diye ekliyor piç kurusu. Ben Sawyer ve Jackson'la koridordayken kameraları izlemiş olabileceğinden kısa bir süre endişeleniyorum. Ne planladığımı biliyor olabileceği düşüncesiyle soğuk terler döküyorum. Ama bu endişeleri hemen bir kenara bırakıyorum. Babam kameralara nasıl erişeceğini bilmiyor ve güvenlik odasına asla adımını atmıyor.

"Maurio kargaşa sesleri üzerine odaya koştu ve bana dışarıda beklememi söyledi. Ama bir silah sesi duydum ve paniğe kapıldım. Seni ve Drew'i yerde baygın halde gördüm," diyorum Charlie'ye bakarak, "ve öldüğünüzden korktum. Düşünmek için durmadım. Odanın içinde size doğru koştum, ancak çok geç olduğunda bunun uyku gazı olduğunu fark ettim. Sonra da bayılmışım."

Charlie'nin ifadesi değişiyor ve şimdi beni öpmek istiyormuş gibi görünüyor.

Babam öksürüyor ve dikkatimi ona yöneltiyorum. O kadar kolay yutmuyor. Saptırma zamanı. "Saldırdıklarında odada olduğunuza göre bundan nasıl kaçınmayı başardınız daha iyi bir soru?" Gazabını göze alarak soruyorum çünkü artık verecek hiçbir sikimim yok. Adamlar Kaiden'ı güvenli bir yere götürdüler ve önemli olan tek şey bu.

Charlie gözlerini babama diyor. "Ne olduğunu biliyor gibiydin ve geri kalanımız anlamadan önce odadan çıktın. Bu nasıl oluyor?"

Babamın burun delikleri alevlendi. "Beni sorgulamaya cüret mi ediyorsun?" Derin sesi söylenmemiş bir tehditle dolu.

Drew konuşmaları dinlerken şakaklarını ovuşturarak oraya doğru ilerliyor.

"Bir anlaşmamız var," diye tükürdü Charlie. "Benden hiçbir şey saklamamalısın."

Sevgili babacığım gülerek başını geriye atar. Charlie'nin omzuna bir tokat atar. "Sen, oğlum, hâlâ öğrenecek çok şeyin var." Gözlerini Charlie'ye diktiğinde tüm espriler kaybolur. "Herkesin içinde bana meydan okuma evlat. Sonuçlarından hoşlanmayacaksın." Gözleri açık bir tehditle benimkilere dikiliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Drew kaskatı kesiliyor, bir şey söylemek için ağzını açtığı anda ben başımı hafifçe sallıyorum. Drew'un başı zaten yeterince dertte. Daha önce beni savunmaya geldi ve babam bunu ona ödetecek. İşleri kendisi için daha da kötüleştirmesini istemiyorum.

Charlie kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. "Karımı tehdit etme."

"O henüz senin karın değil," diyor babam, yüz hatlarını kızgınlık kaplıyor. "Ama bunu şimdi düzeltereğiz." Parmaklarını zavallı bakana doğru şaklatıyor. Adam yerde bağdaş kurmuş oturuyor, karnını tutuyor, sersemlemiş ve kafası karışmış görünüyor. "Bay Wittington. Ayağa kalkın," diye bağırır. "Töreni tamamlamamız gerekiyor."

"Kendimi çok sıcak hissetmiyorum, Bay Hearst," diye itiraf ediyor bakan, alındaki boncuk boncuk terleri mendiliyle .

Anlayabiliyorum. Tüm baş ağrılarının anasını yaşıyorum, başım dönüyor ve biraz da midem bulanıyor, ama herkes de öyle. Sylvia hâlâ baygın, oturduğu kanepenin üzerine yığılmış durumda. Christian ve Trent daha yeni kendilerine gelmişlerdi ve piç kurusu Benjamin'e yeni nişanlısı Patrice uyanana kadar onu odasına taşımasını söyledi. Charlie'nin annesi ve kız kardeşinin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

kayboldu. Babam Kai ve benim anal seks yaptığımız kaydı oynatmadan önce onlara gitmelerini söyledi. Hatırladıkça boğazıma bir öfke doluyor ama hemen bastırıyorum.

Duygularım artık bana iyi hizmet etmeyecek.

"Taşakların nerede, dostum?" Babam, tiksindiği her halinden belli olan bakana dudak bükür.

Bay Wittington alnını silerek temizler ve mendilini ceketinin iç cebine sokar. Eğilip kitabını eline almadan önce bir kez başını sallıyor. Sağ sayfayı çeviriyor ve boğazını temizliyor, başını kaldırıp bize doğru sabırsız bir bakış fırlatıyor. Görünüşe göre şimdi buradan defolup gitmek için acele ediyor. Onu suçlayabileceğimden değil. Bu duyguyu ben de paylaşıyorum.

Drew diğer tarafıma geçiyor ve kimsenin göremeyeceği bir şekilde serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor. Buz gibi bir örtü üzerime örtülüp beni her şeye karşı hissizleştirmeden önce, kısa ve yalnız bir an için gözlerim yaşıyor.

Bu maskaralığa devam etmek için bakanın önünde dururken Charlie beni sıkıca tutuyor.

Sözler söylenirken dalıyorum, Kai ile birkaç gün öncesini, daha mutlu bir zamanı hatırlıyorum, önümüzdeki haftaları ve ayları atlatmak için bu anıya güvenmem gerekeceğini biliyorum.

"Anne, lütfen." Chez Manning'in girişinde Land Rover'ının yanında dururken Charlie annesine yalvarıyor. Bayan Barron kocasının öldüğünü yeni öğrenmiştir ve teselli bulamamaktadır. Tipik Michael Hearst tarzında, suçu Atticus'a atıyor ve adamlarından birinin Kai'yi kurtarmalarını engellemeye çalıştığı için Charles'ı öldürdüğünü söylüyor. Buna inanıp inanmadığından ya da önemli olup olmadığından emin değilim. Charlie'nin kız kardeşi Lil çoktan arabanın arka koltuğuna oturmuş, başını cama yaslamış, boşluğa bakıyor. Kalbim onun için acıyor. Ebeveynini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim ve bu asla atlatılabilecek bir şey değildir.

Hayatta kalmanın bir yolunu bulursun.

Her gün yataktan kalkmak ve bir ayağınızı diğerinin önüne koymak için, ama asla unutmuyorsunuz.

Charles Barron son zamanlarda boktan listemdeydi ama yine de bunu dilemezdim. O iyi bir baba ve kocaydı. Bunu hak etmiyordu.

Ölmeyi. Ve oğlunun ona bu şekilde ihanet etmesini hak etmiyordu.

Bunu her düşündüğümde midem bulanıyor. Eskiden tanıdığım ve sevdiğim Charlie'ye ne oldu? Çünkü bu yeni versiyon çok kötü bir değişim.

Soğuk bir rüzgâr saç tellerimi kaldırıp yüzüme savuruyor. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırırken elim nişan ve evlilik yüzüklerimin ağırlığı altında ağırlaşıyor. Drew'un ağzı kapanıyor ve beni kollarının arasına çekerken gözleri acıyla doluyor. "Bunun olacağını tahmin edemediğim için üzgünüm," diye fısıldıyor kulağıma, bir yandan da gözlerini Charlie'den ayırmıyor. Ama Charlie kalbi kırık annesini arabaya bindirmeye çalışmakla meşgul olduğu için bize hiç dikkat etmiyor.

"Benim için birkaç şey yapmanı istiyorum," diye fısıldıyorum kulağına, bu fırsatı kaçırmak istemediğimden. "Rick'ten bana uyku hâpı almasını iste, tercihen sıvı formda olsun ve bana gizli bir paneli olan yeni bir çanta almanı istiyorum. Xavier sonuncusunu sipariş etmeme yardım etmişti, o yüzden ne yapacağını bilir. İçine yeni bir cep telefonu ve küçük bir silah koy ve önümüzdeki birkaç gün içinde bana vermek için evi ara. Bunun benim Noel hediyem olduğunu söyleyebilirsin."

"Lütfen gereksiz riskler alma," diye fısıldıyor, ben titrerken elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Omuz silkiyorum. "Kaybedecek bir şeyim kalmadı, Drew," diyorum kısık bir sesle. "O zaten her şeyimi elimden aldı."

"Hayır." Drew yüzümü onunkine doğru zorluyor. Arka planda Charlie annesine arabaya binmesi için yalvarıyor. "Bunu intikamını körüklemek için kullan ama buna inanma." Yanağımdan öpüyor. "Onun istediği de bu. Hiçbir şeyin olmadığını düşünmeni, oysa yaşamak için hâlâ çok şeyin var. Bunu unutma, A." Diğer yanağıma da öpüyor. "Ve savaşçı ruhunu kaybetme, çünkü şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyacımız var."

Bayan Barron dizlerinin üzerine çöküyor ve yüksek sesli, acı dolu bir feryat sessiz gece göğüne süzülüyor. Charlie bana bakıyor, gözleriyle yalvarıyor.

Ona hiçbir şey borçlu değilim.

Bütün bu olaylarda oynadığı rol yüzünden ölmeyi hak ediyor. Ama Bayan Barron masum ve yardımına ihtiyacı var.

Drew'un kurtuldum. "İki gün, D. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma."

Beni tekrar kollarının arasına çekip sıkıca sarılıyor. "Seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağıma söz verdim ve ciddiydim. Dikkatli ol, küçük kardeşim. Ve herhangi bir şey olursa beni ara.

Acil durum. Günün ya da gecenin hangi saati olduğu umurumda değil. Sonuçları da sikeyim. Bana ihtiyacın olursa, oradayım."

Kollarımı boynuna dolayarak ona sarılıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve sana ihtiyacım var, bu yüzden sana bir şey olmasına izin verme."

Bu veda sözleriyle kucağından sıyrılıp Charlie ve annesine doğru yürüyorum.

"Elizabeth." Keskin taşların kaval kemiklerimi sıkıştırmasına aldırmadan çakılların üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum. Kollarımı ona doluyorum ve bana yaslanıp ağlarken Charlie'nin ağzından minnettar bir rahatlamayla hava fişkırıyor. "Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum ve kaybın için inanılmaz derecede üzgünüm ama kendini toparlamaya çalışabilir misin? En azından kızını rahatlatmak için?" Bir elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Lillian'ın sana ihtiyacı var. O da yas tutuyor." Hıçkırıkları bir an için kesiliyor, sonra tekrar ciddi bir şekilde başlıyor.

Charlie'nin delici yeşil gözleri yüzüme kilitleniyor ve şu anda benden hiçbir şey saklamıyor. Gözlerinin ardında parıldayan en yaygın duygu ıstırap. Babası hakkında ne hissettiğini anlayamıyorum ama annesi hakkında hissettikleri çok açık. Annesinin acı çekmesi onu öldürüyor ve acısını silmek istiyor.

Bu gibi anlar beni düşündürüyor. Belki de Charlie söz konusu olduğunda her şey bitmiş değil ama onu asla affetmeyeceğim. Yaşadığım sürece affetmeyeceğim. Söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey yaptıklarını affettiremez. Parkhurst'te gördüğü ve yapmak zorunda bırakıldığı tüm o iğrenç şeyler yüzünden kafayı yediğinden şüpheleniyorum, ama kardeşimin bir süre önce ima ettiği gibi.

Bu sorumluluk ne zaman eylemi gerçekleştiren kişiye geçer? Kötülüğün arkasına saklanmaya ve hiçbir şey yapmamaya devam edemezsiniz. Öyle bir zaman gelir ki, öne çıkıp hesap vermeniz gerekir. Drew'in yapmaya çalıştığı gibi, farkındayım. Ama Charlie tavşan deliğinin derinliklerinde tünel kazıyor gibi görünüyor.

"Hadi, Elizabeth." Onu kolumdan tutarak bana bakmaya zorluyorum. Kırmızı çerçeveli, gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri yarı ölü gibi bakıyor ve kalbim acıyor. Elizabeth ve Charles Barron gerçek bir çiftti. Birbirlerini gerçekten seviyorlardı. Ve ben kalbinin ve ruhunun yarısını kaybetmiş bir kadının gözlerine bakıyorum. Göğsüme bıçak gibi bir ağrı saplanıyor ve Kai'yi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ederken nefes almakta zorlanıyorum.

Bu benim kararlılığımı güçlendiriyor ve onu ayağa kaldırarak nazikçe oğlunun kollarına bırakıyorum. Charlie onu sert bir şekilde tutuyor, sırtı ona dönük ve bunu ona yaptığı için herhangi bir pişmanlık hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Hayatının geri kalanında ona her baktığında bunu hatırlayacak. Acaba bunu hiç düşündü mü? Gözlerinin altını kaydırıp saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. "Dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiğini tahmin edebiliyorum ve yaşadıklarından nefret ediyorum ama kızının sana ihtiyacı var." Elizabeth arkasını dönüp arka koltuğa bakıyor. Lil yüzünde gözyaşlarıyla bize bakıyor. "Onun için güçlü ol," diye fısıldadım. "Biz de bunu atlatmana yardım edeceğiz."

Burnunu çekerek başını sallıyor ve arka kapıyı açıp kızının yanına tırmanıyor.

"Teşekkürler, Abby."

Kapıyı kapatıp arkamı dönüyorum ve nefret dolu bakışlarımı Charlie'nin üzerine dikiyorum. "Pisliğini temizlediğim için bana teşekkür etme," diye tıslıyorum nefesimin altında. Elizabeth'duyduğundan şüpheliyim, çünkü pencereler açıldı ve kederinden etrafının farkında bile değildi, ama asla çok dikkatli olamazsın. "Çünkü bunu annen için yaptım. Senin için değil."

Drew yanımıza gelirken, "Bilmiyordum," diye ağlıyor. "Yemin ederim, onu böyle öldüreceğini bilmiyordum," diyor alçak bir ses tonuyla.

"Bu kadar saf olma," diye tersliyor Drew soğuk bir sesle. "Ona ihanet ettiğini söylediğinde ne yapacağını sanıyordun?"

Charlie başını eğiyor ve misilleme yapmaması çok şey anlatıyor. Babamın özel planlarından haberdar olmayabilir ama onun nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyor.

Ve o biliyordu.

İçten içe, babamın kendi öldüreceğini biliyordu. Ama yine de planlarına devam etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"O iyi mi?" Charlie yerdeki yerinden bana bakarak soruyor. Anne babasının yatak odasının önündeki pelüş bej halının üzerinde dizlerini kaldırmış oturuyor.

"Tabii ki iyi değil!" Ana süitin kapısını arkamdan sessizce kapatarak söylüyorum. "Hayatının aşkını daha yeni kaybetti ve bunun yarısını bile bilmiyor." Üzerime bir yorgunluk çöküyor ve iç çekiyorum. "Şu anda ikisi de uyuyor. Ama yarın doktoru arayıp annen için valium ya da uyku hapi almamız gerekebilir. Bu onun kolay atlatacağı bir şey değil."

Başını sallayarak ayağa fırlıyor. "Aç mısın?"

"Hayır. Uyku gazı yüzünden midem hâlâ biraz bulanıyor." Takip edip etmediğini umursamadan ondan uzaklaşıyorum.

"Seni neden götürmediler?" diye soruyor yanımda adım atmaya devam ederek. Onu bilerek görmezden geliyorum, yatak odama doğru ilerlerken adımlarımı hızlandırıyorum. Dirseğimi tutarak beni durmaya zorluyor. "Planın içinde olmadığını biliyorum. Bilemezdin, bu yüzden banyoya yaptığın küçük gezi şans eseri oldu, ama bu aynı zamanda onlar odadayken baygın olmadığın anlamına da geliyor." Beni duvara doğru itiyor, güçlü kollarıyla beni hapsediyor. "Peki, tekrar soruyorum. Seni neden götürmediler?"

"Çünkü onlara yapmamalarını söyledim," diye dürüstçe itiraf ediyorum, çenemi kaldırıyorum ve gözlerimdeki dürüstlüğü görmesine izin veriyorum.

"Neden?" Bana bakarken bakışları hiçbir şey ifade etmiyor.

"Çünkü savaştan bıktım," diye yalan söylüyorum. "O benden her şeyimi çaldı ve ben pes ediyorum." Charlie bana dikkatle bakıyor ve tetikte olmakta haklı. "Kai'yi gitmesine izin verecek kadar seviyorum. Benimle kalması sadece onun ölmesine neden olur ve bu da beni mahveder, bu yüzden yenilgiyi kabul ediyorum." Kolunun altından geçip ona ters ters bakıyorum. "Tebrikler, Charlie. Ruhunu satmak işe yaradı. Artık bana sahipsin. Umarım babana ihanet edip onu öldürttüğüne değmiştir."

Hışımınla odama gidiyor, kapıyı arkamdan çarpıp kilitliyorum. Charlie'nin takip etmesini bekliyorum. Bunun bizim düğün gecemiz olduğunu ve ona bir evlilik borcu olduğunu belirtmek için

ama o uzak duruyor ve ben minnettarım. Bir parçam tartışmayı memnuniyetle karşılayacak olsa bile çünkü birine saldırmak için can atıyorum.

Bornozum ve terliklerimle odamdan sessizce çıkmadan önce birkaç saat, gecenin bir yarısı olana kadar bekliyorum. Charlie beni yakalarsa, yalan söyleyip aç olduğumu söyleyeceğim. Ama yatak odasının önünden geçerken kapının hafif aralık olduğunu fark ediyorum ve gözlerim merakla boş yatağın üzerinde geziniyor. Ya annesi ve kız kardeşiyle birlikte bu koca malikanenin bir yerinde somurtuyor ya da dışarı çıktı.

Dikkatli hareketlerle ana süitin kapısını açıyorum ve içeride olmadığından emin olmak için etrafı kontrol ediyorum.

Elizabeth ve Lillian hâlâ yatakta birbirlerine sarılmış, mışıl mışıl uyuyorlar. Gizlice en-suite banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan sıkıca ama sessizce kapatıyorum. Bornozumun cebinden kullan-at telefonumu çıkarıp Xavier'i arıyorum. Çocuklardan birini doğrudan aramak istiyorum ama babamın telefonlarını dinlemediğinden emin değilim. Xavier'i de izliyor olabilir ama içimden bir ses Xavier'i şimdiye kadar ondan saklamayı başardığımızı ve en güvenli seçeneğin o olduğunu söylüyor.

"Siktir, bebeğim. İyi misin?" Xavier cevap verir vermez, sesi uyuklu gibi gelmiyor.

"Ben iyiyim. Duydun mu?"

"Hepsini." Sesi çatlıyor ve göğsümde yoğun bir baskı oluşuyor.

"Kai'nin iyi olup olmadığını bilmem gerek," diyorum boğazımı tıkayan karmaşık duygu yumağının içinde boğulurcasına. "Sawyer'ı arayıp öğrenebilir misin?"

"İyi olacak," diyor daha yumuşak bir ses tonuyla. "Şu anda onlarla birlikteyim. Lauder'ın evindeyiz ve Rick'in Kai'nin yaralarıyla ilgilenen bir doktor arkadaşı var."

"Noel için eve gittiğini sanıyordum?"

"Evet, ama olanları duyar duymaz geri döndüm."

Kalbim uçuyor. Xavier'in en iyi arkadaş statüsünü hak ettiğini kanıtlamasının uzun süreceğini sanmıyorum. "Teşekkürler."

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun Abby. Arkanı kollayacağıma söz verdim ve bunda ciddiylim."

"Bunun anlamı çok büyük, dostum."

Bir hışırtı sesi duyulur ve ardından tanıdık bir ses konuşur. "Bir şey mi oldu?" Drew soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

beni göremez. Belli ki telefonu Xavier'in elinden kapmış, veda etmesine bile izin vermemiş. "Sadece Kai'yi kontrol ediyordum."

"Konuşmak güvenli mi?" diye soruyor, ses tonunun altında endişe yatıyor.

"Sanırım Charlie dışarı çıktı ve ben de annesinin banyosunda kullan-at telefonumu kullanıyorum. Burada herhangi bir dinleme cihazı olduğundan şüpheliyim ve bu cep telefonunu izleme cihazları için üç kez kontrol ettim ve hiçbirini bulamadım."

"Tamam, ama idareli kullan." "Bana bebek gibi davranmayı bırak, Drew."

"Üzgünüm" demeden önce hamile bir duraklama havayı dolduruyor. Endişelenmemek çok zor."

"Biliyorum, ama ben iyiyim. Şimdi Rick'i giy."

"Tamam. Birkaç gün içinde uğrarım. Tabii babam beni sandalyeye bağlamadıysa."

Asit boğazımdan yukarı tırmanıyor. "Konuşarak bundan kurtul. Charlie'nin o piç kurusuna karşı koymasını izledim ve buna saygı duyuyor gibi görünüyor. Sen de aynısını dene, işe yarayabilir."

"Benim için endişelenerek enerjini boşa harcama. Arkanı kolla, A. Charlie'nin bilmediğin bir yönünü gördüm. Ölümcül biri. Onu fazla zorlama." Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. Charlie'nin bu yönünün var olduğunu hep biliyordum ama hiç görmemiştim.

"Dikkatli olacağım."

Rick konuşmadan önce daha fazla hışırtı duyulur. "Hey, dayanabiliyor musun?" "Ben iyiyim. Kardeşin nasıl?"

"Birkaç kaburgasında çatlak, omzunda çıkık, hafif bir beyin sarsıntısı ve bazı iç morlukları var ama atlatacak. Sadece bir süre hiçbir yere gidemeyecek."

Çok kötü yaralanmış olmasından nefret ediyorum ama en azından misilleme yapmaya kalkışamaz. Ayrıca bunun Drew ve benim ona ve Rick'e annelerini öldürenin babaları olduğunu bildiğimizi söylememiz için uygun bir zaman olabileceğini düşünüyorum. "Uyanık mı? Onunla konuşabilir miyim?"

"Üzgünüm, Abby. Tamamen uyuşturulmuş ve dünya için ölü."

"Boktan bir kelime seçimi," diyerek onu azarlıyorum. "Ona aradığımı ve onu sevdiğimi söyle."

"Bunu ona ileteceğim. İyi olduğunu duyunca sevinecektir. Aklı başında olduğu birkaç an boyunca senin için panikliyordu."

Tanrım, bu adamı nasıl da seviyorum. Acı dolu bir dünyada ama tek düşüncesi benim.

"Drew sana uyku haplarını sordu mu?" Charlie'nin beni yakalama ihtimaline karşı işimi bitirmem gerektiğini söyleyerek soruyorum.

"Evet, ama farklı türleri var, bu yüzden onlara ne için ihtiyacınız olduğunu bilmek zorundayım?"

"Charlie'ye en azından birkaç saatliğine kendinden geçmesi için ilaç verebileceğim bir şeye ihtiyacım var."

Rick ıslık çalar. "Vay canına, demek evlilik hayatı o kadar da abartıldığı gibi değilmiş?"

"Komik, ha, ha. Yardım edebilir misin, edemez misin?"

"Wes Amca'dan bir şeyler getireceğim. İstedğin gibi sıvı halde getireceğim ama dikkatli olman gerekecek."

"Evden çıkmamı sağlayacak birkaç numaram var. Bu sadece bir aç ve bunu idareli kullanacağım çünkü Charlie çok zeki ve bunu belli etmek istemiyorum."

"Tamam. Şimdi Wes'i arayacağım ve acele bir iş çıkarıp çıkaramayacağını soracağım. Her iki durumda da, önümüzdeki birkaç gün içinde Drew'e size vermesi için bir şeyler vereceğim."

"Teşekkürler Rick. Gitmem gerek. Herkese hoşça kal dediğimi söyle." Cevabını beklemeden telefonu kapattım.

Koridorda odama doğru yürüyordum ki Charlie merdivenlerin başında belirdi. Beni görmüyor ve ona doğru yürürken yavaşça adım atıyorum, yüzünde bir dizi duyguyla kapalı yatak odamın kapısına bakmasını izliyorum.

Yaklaştıkça, tüm işaretleri fark ediyorum.

Saçları, Kai'nin samanlıkta enerjik bir şekilde yuvarlandıktan sonra olduğu gibi karışmış. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmış ve kıyafetleri darmadağın. Ama oyunu ele veren boynunun bir tarafındaki çizik izleri.

Yaklaştığımı duyamayacak ya da yüzümdeki tiksintiyi fark edemeyecek kadar kapıma odaklanmıştı. "Düğün gecemizde dışarı çıkıp başka biriyle seks mi yaptın?" Tıslıyorum, içinde bulunduğu sersemlikten sıyrılırken sıçramasına neden oluyorum.

Yani, tamam, bu gerçek bir düğün değil ve şu anda ondan nefret ediyorum ve şu anda ya da başka bir gece onunla yatmak için hiçbir isteğim yok, ama yine de. Bu saygısızlık ve şimdi gözümde daha da dibe battı.

Önünde durdum ve gömleğini yırtıp açtım. Gömleği üzerinden çekerken düğmeler yere uçtu. Sırtını inceledim. Uzun, kırmızı, kabarık tırnak izleri etinde aşağı yukarı ilerleyerek şüphelerimi doğruluyor. "Sen

İğrenç." Kıpırdamadan duruyor, yüzüme dönmüyor, ben de yüzümü onunkinin içine sokuyorum. "Bunu benim için kolaylaştırdığın için teşekkürler." Ayaklarının üzerinde sallanıyor, duvara tutunmak için bir elini uzatıyor. Gözlerine bakıyorum, ne kadar kan çanağı ve odaklanmamış olduklarını fark ediyorum.

"Abby, lütfen," diye mırıldanıyor ve ekşi nefesi yüzüme çarpıyor. İki adım geri atıyorum. "Sarhoşsun sen."

"Babam bugün öldü!" diye ağzından geçiriyor. "Ve hepsi benim suçum." Başını dizlerine gömerek poposunun üzerine yere düşer.

Duvardan aşağı kayıyorum, dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve onu dikkatle izliyorum. Charlie bugünlerde o kadar dengesiz ve öngörülemez ki artık neyin gerçek olup neyin olmadığını anlayamıyorum. Omuzlarının inip kalkmasını izleyerek onu bekliyorum. Vücudunun her yeri titriyor.

Sonunda başını kaldırıp bana baktığında gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bir rahatlamaya ihtiyacım vardı ve sana dokunmama izin vermeyeceğini biliyorum."

"Dışarı çıkıp başka birini becermek her şeyi mahvediyor, Charlie." "Senin olmanı istedim," diye ekliyor yararsızca. "Öyleymiş gibi davrandım." Benim

Midem düğümlenirken yüzüm acıyla buruşuyor. "Herhangi bir kadını becerirken her zaman yaptığım gibi. Aklında hep sen varsın Abby."

"Vay canına. O çukuru daha da derin kazmaya devam ediyorsun."

"Her şeyi berbat ettim," diye mırıldanıyor, "ve söz veriyorum bir daha yapmayacağım." Bana doğru sürünüyor, ben de sırtımı duvara yaslıyorum. "Sana ihtiyacım var. Bebeğim. Lütfen."

Elimi göğsüne vurarak onu geride tutuyorum. "Daha fazla yaklaşma. Orosu ve içki kokuyorsun ve seni yakınımda istemiyorum. Yüzüğünü taksam da, soyadını taşısam da umurumda değil. O pis, iğrenç, hain ellerinle bana dokunamazsın."

Yüzünde bir maske beliriyor ve ayağa kalkıp yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle üzerime geliyor. "Bana bir şans verseydin bunu yapmak zorunda kalmazdım." Sesi ürkütücü derecede kontrollü ve fırtına öncesi sessizlik gibi.

Ayağa fırladım. "Şimdi de benim hatam mı oldu? Bu çok zengin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona meydan okuyorum.

"Sadece birinin bana sarılmasına ihtiyacım vardı. Daha fazlasını istemezdim ama sen kapıyı suratıma kapattın."

"İyi bir sebeple." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Az önce rahatlamaya ihtiyacın olduğunu söyledin, peki benimle kaşılaşmanın ne faydası olacaktı?"

"Çünkü o sensin!" Bana doğru uzanıyor, ben de onun uzanamayacağı tarafa doğru sarsılıyorum.

"Lanet , Abby!" Duvarı yumrukluyor, sıvayı çatlatıyor ve halı kaplı zemine toz ve döküntü yağıyor. "Seni seviyorum ama Anderson'ın ötesini göremiyorsun," diye bağırıyor ve yumruğunu tekrar duvara vuruyor. "Ben de seni düşünüyordum," diye kükrüyor ve yumruğunu tekrar duvara vuruyor. Sıvada büyük bir çatlak oluşuyor ve tavana doğru parçalanıyor. "Çünkü beni reddedersen burada kalıp sana zarar vermek istemedim!"

Vay canına, bu
rahatlatıcı. Rahatlatıcı
değil.

Durmadan tekrar tekrar vurduğunda bu kez duvar sarsılıyor.

"Aman Tanrım! Charles." Elizabeth Barron koridor boyunca koşarak bize doğru geliyor ve Charlie nefesinin altında küfrediyor. "Tatlım." Kollarını garip bir sarılmayla ona yandan doladı. "Sorun yok, bebeğim. Sus." Charlie'nin kolunu duvardan kaldırıyor ve yırtık eklemlerini incelerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Bana doğru bakıyor. "Burada neler olduğunu bilmiyorum ama sana ihtiyacı var."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "İhtiyacı olanın *ben olduğumu* sanmıyorum." Charlie gözle görülür şekilde sertleşti.

"Tartışmanın ne hakkında olduğu önemli değil," diyor, bakışları ikimizin arasında gidip geliyor. "Artık evlisiniz." Bana yalvaran bir bakış fırlatıyor. "Kocan acı çekiyor ve *sana ihtiyacı var*."

Charlie'den bahsederken bu kelimeyi duymak, çıplak bedenimin üzerine bir fiçı kızgın yağ dökülmesi gibi. Ciğerlerimin derinliklerinden çığlık atmak ve derimi pençelemek istiyorum. Ama hepsini toparlayıp ruhumun en ücra köşesine itiyorum.

Elizabeth'e değerli oğlunun bir canavar olduğunu ve ruh eşinin ölümünden kısmen sorumlu olduğunu söylemek istiyorum ama yeterince acı çekiyor, bu yüzden Charlie'nin sırrını saklayacağım.

Şimdilik.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ertesi gün, kırpılmış kızıl-sarı saçlı iri yarı bir adam, ben daha kışımı oraya yerleştiremeden kırmızı Lexus SUV'un sürücü koltuğuna tırmandığında soruyorum.

Garaj araba doluydu ve Elizabeth hangisini istersem onu alabileceğimi söyledi. Drew'dan Kawasaki'mi evden gizlice çıkarmam ve yakın bir yere saklamam için bana yardım etmesini istemeyi aklıma not ediyorum.

"Bay Barron kurallarında çok titizdi, Bayan Barron," diyor ve anında daha fazla brownie puanı kaybediyor. Ona saldırmak istiyorum. Bana bir daha Bayan Barron diye hitap ederse onu edeceğimi söylemek istiyorum ama oynamam gereken bir rol var ve bu sefer yanlış adım atmamalıyım.

"Peki bunlar tam olarak neydi?" Bir elimi kalçama koyarak soruyorum.

"Evden her çıktığında seninle gelmemi ve arabayı benim kullanmamı. sen."

Bu paha biçilemez. Cep telefonumu çıkardım ve Charlie'nin numarasını çevirdim. Üçüncü çalışta cevap veriyor. "Şu anda gerçekten konuşamam sevgilim," diyor ve ben ağzıma biraz kusuyorum.

"Neredesin?" Soruyorum çünkü bu sabah uyandığımda gitmişti.

Yaralarını temizledikten sonra, ben odama dönerken onu duş alması için banyoya bıraktım. Bana katılmaya çalışmadı ve hala bir nebze de olsa akli kaldığını gördüğüme sevindim. Çünkü geceyi başka bir kadını becererek geçirdikten sonra bana sokulmaya kalkışsaydı kışına tekmeyi basardım.

"Ofisteyim."

"Bugün Noel'den sonraki gün. Ofis kapalıdır herhalde?"

"Öyleydi ama babam öldükten sonra işi nasıl yürüteceğime karar vermek için acil bir yönetim kurulu toplantısı yapmak zorunda kaldım." Bu sabah sesinde hiç duygu yoktu ve babasının ölümünün ardındaki gerçeği öğrenebileceğimden şüpheliyim.

"Dr. Wilson'ın annen için istediği reçeteyi almak üzere eczaneye gitmem gerekiyor ama serserinin biri arabayı kendim kullanmama izin vermiyor."

Kötü giyimli adam gözlerini hafifçe bana doğru çeviriyor.

"Sınavını geçtiğinden beri araba kullanmıyorsun Abby." Hattın aşağısında gülümsediğini duyabiliyorum.

"Bu lanet bir otomatik! Sanırım idare edebilirim. Ne de olsa ehliyet aldım."

", " diye . "İlk fırsatta ona niyetli olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye ekliyor daha alçak bir ses tonuyla.

Tekrar gözüme girmek için yalvarması gerekecek ve ben de bundan sonuna kadar faydalanmaya niyetliyim, yani bu saçmalık. "*Seninle* evlendim! Ve sana kararımı verdiğimi söyledim. Onu seviyorum ama artık benim için ölü."

Bağışlanmak için sessiz bir dua ediyorum. "Sana inanmak istiyorum, ama..."

"Babamdan daha iyi değilsin. Bunun farkında mısın? Beni bir mahkum gibi tutamazsın."

"Gitmeyeceğim. İstedğin yere gitmekte özgürsün ama ben sana güvенеbileceğimi bilene kadar Jethro senin gölgen olacak."

Siktiğimin piçi.

"Bana güvenilirne kadar mı? Ciddi misin sen?" Bu işleri sonsuz derecede zorlaştıracak ve ben buna katlanmayacağım. Katil gitmeli. "Peki bir koruman var mı? Beni tekrar aldatmayacağından emin olmak için seni kim gölgeleyecek?!"

Jethro'nun gözleri parlıyor ve tepkisini gizlemek için yeterince hızlı değil.

Charlie'nin ağır nefes alışları hatta yankılanıyor ama cevap vermeyeceği açık.

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdüm.

"Bunu sonra konuşuruz. Akşam yemeğinde görüşürüz." Telefonu kapattı ve ben arka koltuğa tırmanıp Jethro'ya beni kasabaya götürmesini söylerken sessizce içim sızladı.

Döndüğümde Lillian arkadaşının evine gitmişti, Charlie hâlâ ortalıkta yoktu ve Elizabeth ayaklarının dibinde yerde duran boş bir şarap şişesi ve duvara monte edilmiş büyük ekranda oynayan düğün videosuyla kanepede derin bir uykuya dalmıştı. Ekranı kapatıyorum, üzerine bir battaniye örtüyorum ve boş şarap şişesi ve kadehle birlikte sessizce odadan çıkıyorum.

En-suite banyosuna gizlice giriyorum ve Kai ile konuşmayı umarak önce Rick'i arıyorum, ama yine uyuyor ve ona fırsat bulursam daha sonra arayacağımı söylüyorum. I

onunla konuşmaya gerçekten ihtiyacım var. Sesini duymaya ve iyi olduğunu bilmeye. Ama ona kendi gözlerimle bakana kadar endişelenmeyi bırakmayacağım.

Sonra Xavier'i arıyorum. "Selam bebeğim. İyi misin?" diye soruyor. "İyiyim."

"Abby." Sesi yumuşar. "Sana ne yaptığını biliyorum. İyi olmaman sorun değil."

Sanki üzerime on tonluk bir kamyon düşmüş gibi göğsüme yoğun bir ağrı yerleşiyor. İçimi paramparça eden acı yüzünden zorlukla nefes alabiliyorum.

Bunu düşünemem. Bir saniye bile.

Çünkü dağılacağım ve oyunumun zirvesinde olmam gerekiyor. "Hayır," diye fısıldıyorum, umarım bunu tartışamayacağımı anlamıştır.

Xavier küfrediyor. "Ben de geliyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama çoktan telefonu kapattı.

O gelene kadar kendimi toparladım ve geldiği tatlı arabayı gördüğümde neredeyse ayaklarım takılıyordu. "Vay anasını," diye bağıyorum, dışarı çıkıyorum ve Jethro'yu kasten görmezden geliyorum. "Yamaha R3'ü nereden buldun? Ve sahibi kim?"

"Bu benim. Beni dönuştürdün." Xavier deri kaplı göğsünü kabartıyor ve ona bakarken bir kıkırdamayı bastırıyorum. Dar, siyah bir motorcu deri ceket ve her ikisinin de üzerinde Batman logosu bulunan, dirsek ve dizliklerle donatılmış, ağır siyah motorcu botları olan eşleşen bir pantolon giyiyor. Batman markalı bir kask gidondan sarkıyor ve ben kıkırdamamın kontrolünü kaybedip kahkahalarla gülüyorum.

Xavier kaşlarını çatarak parmaklarını ateş motoru kırmızısı saçlarında gezdiriyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen," diye bağıyorum, ona doğru yürürken elimle işaret ediyorum. "Yürüyen bir klişe gibisin."

Ellerini kalçalarına koyuyor, suratını asıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "Ben Batman'im." Bana ciddi bir bakış fırlatırken sesini kalınlaştırıyor. "Alış buna."

Gülmekten kırılıyorum, fiziksel acı içinde karnımı tutuyorum. Gözlerinde eğlenceyle beni izliyor. Kendimi toparladığımda elmacık kemiklerimin üzerindeki nemi siliyorum ve doğruluyorum. "Bütün bu teçhizatı nereden buldun?"

"Tanıdığım bir adam satıyordu."

Kollarımı ona dolamadan önce "Neden acaba?" diye mırıldandım. "Buraya gelmemeliydin ama seni görmek çok güzel."

"Nedenmiş o? Charlie senin artık arkadaşın olamayacağına mı karar verdi?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Aramız pek değil."

"İçeri gel ve Xavier Amca'ya her şeyi anlat," diyor, biz yanından geçerken Jethro'ya dilini çıkararak. Jethro Xavier'e tuhaf bir bakış atıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum.

Bence Jethro bundan hoşlanabilirdi.

Bir kıkırdamayı daha bastırmak için çok uğraşıyorum. "Kim bu korkunç herif?" diye fısıldıyor.

"Yeni bebek bakıcım." Kaşlarımı çatıyorum. "Ama umarım uzun sürmez," diye ekliyorum, Xavier'i evin içine ve Charlie'nin çalışma odası olarak adlandırdığı bodrumdaki dinlenme odasına götürürken.

"Kahretsin. Herifte ne beşik varmış," diyor Xavier hayranlık dolu bir ıslıkla, deri ceketinin fermuarını açıp L şeklindeki siyah deri kanepenin üzerine atarak.

"İçinde büyüdüğüm o anıt mezardan daha güzel ama yine de evim değil," diye itiraf ediyorum, bize içki hazırlamak için barın arkasına geçiyorum. "Bir tane ister misin?" Tekila şişesini ona doğru sallıyorum ve o da başını sallıyor.

Cebinden küçük kare bir cihaz çıkararak, başının üzerine kaldırdığı ve yüzünde şiddetli bir konsantrasyon ifadesi ile odanın içinde dolaşıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, baş üstü dolabını açıp iki shot bardağı çıkarıyorum. Ben shot'larımızı doldurup limon dilimlerken Xavier kışını tezgâhtaki tabureye yerleştiriyor. Charlie'nin hakkını vermeliyim. İyi stoklanmış bir bar tutuyor.

"Odada izleme cihazı olup olmadığını kontrol ediyorum ama temiz. Konuşabiliriz."

"Gitmeden önce odamı ve banyomu kontrol edebilir misiniz? Cep telefonumu kullanmak için Elizabeth'in banyosuna gizlice giriyordum ama odamın güvenli olup olmadığını bilmek isterim."

"Sende kalsın." Bana doğru kaydırdı. "Drew'in yarın sana getireceği yeni çantanın içine saklayabilirsin. Gizli panelde yeterli miktarda yer var."

"Güzel. Teşekkürler."

Cebinden kare şeklinde plastik mühürlü bir torba çıkarıyor. "Sana bu izleme cihazlarını da aldım. Charlie'nin ayakkabısının tabanını aç ve bir tanesini içeri kaydır. Topuğu tekrar yapıştırmak için yapıştırıcı tüpünü kullan. Asla bilmeyecek." Elini uzatıyor. "İkinizin de telefonunu verin."

Pantolonumun arka cebinden normal cep telefonumu çıkarıyorum. "Üzerimde sadece bu var. Brülörüm üst katta saklı."

"Tamam. Şimdi buna izleme yazılımı uygulamasını ekleyeceğim ve odana gideceğiz, böylece onu kullan-at telefonuna ekleyebilirim. Senin için kişiselleştirdim, böylece Charlie'nin gözetleme ihtimaline karşı bir kız giyim uygulaması gibi görünecek."

"Sen gerçekten bir dahisin, değil mi?" Ona tuz kabını uzatıyorum ve o da eline biraz döküyor. "Her şeyi düşünüyorsun."

İşliyor. "Elimden geleni yapıyorum."

"Sen, dostum, bir gün dünyayı yöneteceksin." Buna tamamen inanarak kaşlarımı ona doğru sallıyorum.

"Umarım öyledir. Şimdi, şu içkileri çabuk getir, bebeğim. Kavruldum."

Limon dilimi ile birlikte ona bir shot uzatıyorum. "Yani bu takip çipleri ve uygulama sayesinde her an nerede olduğunu görebiliyorum, öyle mi?" Elimin üstüne biraz tuz atarak soruyorum.

"Evet. Yani Anderson'la yaramazlık yapmak için evden çıkarsan, zamanında buraya dönmen için yeterli uyarıyı almış olacaksın." Kadehlerimizi tokuşturuyoruz, ellerimizdeki tuzu yalıyoruz ve tekilayı birlikte yudumluyoruz. Diğerini dudaklarımın arasına sıkıştırıp alkolün yakıcılığını azaltmak için emerken ona bir limon dilimi uzatıyorum.

"Vay be. Bu iyi bir bok." Xavier göğsünü tokatlıyor. "Keşke bir tane daha alabilseydim."

"Senin ölümünün vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum," diyorum, bir ya da on kadeh daha içmek istesem de şişeyi bir kenara koyuyorum. "Tanrı biliyor ya, aklımda yeterince şey var zaten."

Elimi tutmak için uzandığında yüz hatları yumuşuyor. "Drew bana söylediğinde inanamadım. Abs, çok özür dilerim. I-"

Elimle ağzını kapatıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bu konuda *konusamam*. Eğer konuşursam, her şey içime işler. Kendimden uzak tuttuğum her şey. Ve o zaman kimseye faydam olmaz."

"Sonsuza kadar görmezden gelemezsin bebeğim." Elim sıkıldı. "Bununla başa çıkmalısın, yoksa seni canlı canlı yer."

"Bununla başa çıkmayacağımı söylemiyorum. Sadece *şimdi* uğraşmayacağım." Tezgâhın yanına geldim ve yanındaki tabureye yaslandım.

"Birkaç ay önce hayatımın mahvolduğunu düşünüyordum ama bu sadece bir kırılmaydı, biliyor musun?"

Kolunu omzuma doluyor. "Bu saçmalığı uyduramazsın," diye onaylıyor. "Parkhurst, seçkinler ve tarikat hakkında daha fazla şey duydukça, onları alaşağı edeceğimiz konusunda daha da kararlı oluyorum."

Gözlerim kızgın bir öfke ve inatçı bir kararlılıkla yanıyor. "Bunu yapacağız. Babamla başlayacağız, sonra da diğerlerini halledeceğiz." İç çekiyorum, sonunda bir yıldır hayalini kurduğum bir şeyden vazgeçiyorum. "Artık Rydeville'den kaçamam. Görmezden gelemeyeceğim kadar çok şey oldu. Bu işte benden ya da bizden çok daha fazlası var."

Yüzümü ona döndüm. "Zindandaki o kızları görmedin. Kaç tane yüzlerce, *binlerce* masum çocuğu yok etti? Drew, ülkenin her yerinde Rydeville gibi kasabalar ve babam gibi adamlar olduğunu söylüyor. Kaç tane masum hayatın mahvolduğunu bir düşünün. Onları durdurmak için bir şeyler yapmalıyız."

"Katılıyorum, ancak birleşik becerilerimizle bile bu zor bir görev."

"Benim bir fikrim var. İşe yarayacağını düşünüyorum ya da en azından düzen içinde kargaşaya neden olacak ve onları bir süreliğine geri adım atmaya zorlayacak bir spot ışığı getirecek." Ayağa kalkıp ona elimi uzattım. "Drew'den yarın akşam Lauder'in evinde bir toplantı ayarlamasını isteyeceğim ve o zaman hepinizi bilgilendireceğim. Şimdilik odama gidip böcek olup olmadığını kontrol edelim, çünkü Charlie her an eve gelebilir."

Xavier odamın temiz olduğunu kanıtladıktan sonra Charlie'nin odasına gizlice giriyoruz ve önce böcek olup olmadığını kontrol edip olmadığını onaylıyor, sonra da ayakkabılarından bazılarına izleme çiplerini yerleştiriyoruz. Bir tanesini ilk fırsatta bugün giydiği ayakkabıya takmak üzere saklıyorum. İçimden bir ses Charlie'nin babasının sahibi olduğu ve yönettiği yatırım-bankacılık şirketinde daha çok zaman geçireceğini söylüyor. Şirket nesillerdir ailesine ait, bu yüzden omuzlarına çok daha fazla sorumluluk yüklenmesini bekliyorum.

Umarım bu onu beni takip edemeyecek kadar meşgul eder.

Mutfaktan biraz cips, sos ve gazlı içecek alıp yatak odama dönüyorum. Yatağımda bağdaş kurup oturuyoruz, konuşurken bir yandan da bir şeyler atıştırıyoruz. "Evin güvenlik görüntülerine bakacak vaktin oldu mu?" diye soruyorum.

Yüzü buruşuyor. "Baban zaten o işle ilgilendiği için benim karıştırmama gerek kalmadı."

Çiğnemenin ortasında durdum. "Ne demek istiyorsun?" Bir ağız dolusu peynirli nacho cipsinin etrafında mırıldanıyorum.

"Yayının tamamı şifreli ve kullanılamaz durumda. Çözüp çözemeyeceğimi görmek için daha derine inmem gerekiyor. Hâlâ kayıta olup da görüntülerin gizlenip gizlenmediğini ya da Noel günü kameraların kayıta olmadığı gerçeğini gizlemek için mi karıştırıldığını anlayamıyorum."

"Lanet olası işbirlikçi piç." Hayal kırıklığıyla yatak başlığıma vuruyorum. "Cinayeti kayda alırız diye umuyordum."

Xavier bir ağız dolusu Pringles'ın üzerine "Olabilir," diyor. "Ama daha yakından inceleyene kadar bilemeyeceğim. Hunt bu gece bakacağını söyledi, o yüzden sizden ayrıldıktan sonra onların evine uğrayacağım."

"Bugünlerde ikiniz birlikte çok yakın çalışıyorsunuz. Nasıl gidiyor?" Yüzüme en masum ifademi yerleştiriyorum.

Xavier sırtıyor. "Gerçekten ne istiyorsan onu sor bebeğim." Kaşlarını sallıyor.

Dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. "Kai karışmamam gerektiğini söylüyor."

Kaşlarını çatıyor. "Peki sen ne zaman Kai'nin sana yapmanı söylediği şeyi yaptın?"

Sırtışım genişliyor. "Doğru bir noktaya değindin." Ağzımın kenarındaki cips kırıntılarını temizliyorum. "Sen ve Sawyer takılıyor musunuz?" Açıkça soruyorum.

Kükreyerek gülüyor. "Ben de bunu ima ettiğini sanmıştım. Hayır, takılmıyoruz."

Onu bir bakışla deliyorum. "Ve?"

Ağzına bir cips atıyor, çiğnerken sırtıyor ve beni onu beklemeye zorluyor.

"Oh, hadi ama. Bir kıza rahat ver," diyorum Pringles kutusuna tekrar uzandığında. "Acıma son ver."

Öne doğru eğiliyor, ben de başımı yaklaşıtıyorum. "Sawyer çok seksi." "Bana bilmediğim bir şey söyle." Gözlerimi deviriyorum.

"Ve ben onu yataktan atmazdım."

Ellerimi ovuşturuyorum. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. Bir şey mi oldu?"

"Hayır, seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama öyle bir şey olmayacak. Beni deli ediyor." Ellerini . "Çok bilgiçlik taslıyor. Çok düzenli. Çok fazla düzenli. Saçının bir teli bile yerinden oynasa ya da pantolonunun kıvrımı tam olarak doğru yerde olmasa herifin tepesi atar." Alay ediyor, yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirliyor.

"Uh-huh. Sana inanıyorum. Binlercesi inanmazdı ama ben inanıyorum," diye yalan söyledim ve bana bir yastık fırlattı.

"Çok seksi biri ama buna değmez. Onu şimdi hayal edebiliyorum." Derin bir ses tonuyla ciddi bir ifade takınıyor. "Kalçanı beş santimetre kaldır, bacaklarını on santimetre aç ve kışını tam sikimin hizasına gelecek şekilde aç." Bir avuç Pringles alır. "Sikerim böyle işi. Seks dağınık ve plansız olmalı. Ve Sawyer dağınık ve plansız yapmaz."

"Her şeyin bir ilki vardır," diye takılıyorum, elindeki cipsleri kapıp ağzına tikiştiriyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Akşam yemeği gergin geçiyor ve kimsenin iştahı yok gibi görünüyor. Zavallı Bayan Rose, Lillian ve Charlie'nin en sevdiği spagetti ve köfte yemeğini salata ve ev yapımı sarımsaklı ekmekle hazırlamak için o kadar zahmete girmiş ama midelerimizin içini doldurmak yerine dolu tabakların etrafında itilip kakılıyor.

"Cenazeyi konuşmamız gerek anne," diyor Charlie, hepimiz yemek yiyor gibi yapmaktan vazgeçtiğimizde.

Tabakları kaldırmaya başlıyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyor Elizabeth ve gözlerinde yeni bir yaş dalgası birikiyor. "Yapamam işte." Ağzından bir hıçkırık dökülür.

"Bunu tek başıma yapamam, anne." Charlie masanın karşısına geçip onun elini tutuyor. "Ofiste düzenlemem gereken şeyler var ve aynı anda iki yerde birden olamam."

"Yardım edebilirim," diyorum.

Yüzünde şok ifadesi belirliyor. "Yapacak mısın?"

Başımı sallıyorum ve yarısı yenmiş tabağını önünden çekiyorum. "Okul başlayana kadar yapacak pek bir şeyim yok. Ne istediğini söylersen organize etmek için var."

"Teşekkür ederim, tatlım." Elizabeth belimi sıkıyor ve ben de başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"En azından bunu ." *Çünkü oğlunuz bana takıntılı olmasaydı, kocanızı satmayabilirdi.*

Charlie, "Sabah cenaze müdürlerini arayıp bir toplantı ayarlayabilirsen harika olur," diyerek beni dikkatle bilgilendiriyor.

"Tamam. Tabii."

Charlie içeri girdiğinde mutfakta tabakları duruluyordum. "Bunu yapmana gerek yok. Bayan Rose sabah temizler."

Omuz silkiyorum. "Yapacak daha iyi bir şeyim yok ki." Arkamdan yaklaştı. "Konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?" Eğilip tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken soruyorum.

"Dün gece hakkında, ben-"

"Daha fazla bahane duymak istemiyorum, Charlie. Herkesin bana yalan söylemesinden bıktım."

"Abby." Kolumu tuttu. "Çalışma odasına gel." Omzunun üzerinden bakıyor. "Burası pek özel sayılmaz."

Bulaşık makinesini kapatıyorum ve onu bodrum katındaki çalışma odasına kadar takip ediyorum, sessizce yürürken bu oyunu nasıl oynayacağımı düşünüyorum.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor, kapıyı kapatırken.

"Elbette." Bir tabureye atlıyorum ve içkilerimizi hazırlarken uzun parmaklarının ustalıkla çalışmasını izliyorum.

Bana bir votka kokteyli uzatıyor ve bira şişesini alıp deri koltuğa doğru yürüyor. Aramızda geniş bir boşluk bırakarak oturuyorum. Birasından uzun bir yudum alıyor, boğazı fazla mesai yapıyor ve bir dakika boyunca onu inceliyorum, çocukluğumuzdan her türlü hikayeyi hatırlıyorum, her şeyin bir yalan olup olmadığını merak ediyorum.

Kokteylimi yudumluyorum, sohbeti onun başlatmasına izin verdiğim için mutluyum.

"Dün gece affedilemezdi." Dili dışarı fırlıyor, dolgun dudaklarını ıslatıyor. "Ve keşke geri alabilseydim."

"Ama yapamazsın."

"Sanki yaptığın tüm hataları geri alamazmışsın gibi," diye soğukkanlılıkla yanıtlıyor.

Koltuğa yerleşip içkimin kenarından ona bakıyorum. "Ne gibi?"

"Hiçbir yere varmayacağını bildiğin halde Kaiden'la takılmak gibi." "Bu bir görüş meselesi."

Öne doğru eğilip yarısı boş şişesini dizinin üzerine koyuyor. "Önemli olan tek fikir babaninki ve o asla onaylamayacak." Bana doğru uzanıyor, ama ben geri çekiliyorum ve eli yanına düşüyor. "Onu bırakmalı ve bize bir şans vermelisin. Birlikte çok iyi olabileceğimizi biliyorum."

Bozuk plak gibi konuşmaya başladı. "Özür dilemekten anladığın buysa, berbat bir şey."

İç geçiriyor, birasını masaya bırakıyor ve yanıma yaklaşıyor. Elini saçlarımın arasında dolaştırıyor. "Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum. Ama senin de bana bir söz vermen gerekiyor."

Benden bir şey talep etmeye hakkı olduğunu düşünmesi ne cüret. Yine de, ona düşkün bir eş izlenimi vermem gerekiyordu, bu yüzden ona bir şeyler vermeliydim. "Ne?"

"Eski hayatını geride bırakacaksın. Anderson, Hunt, Lauder ve Xavier senin geçmişinin bir parçası. Ben senin geleceğimin."

Gözlerinin içine bakıyorum ve Charlie'nin bedeninde uzaylı bir yaşam formu olup olmadığını kontrol ediyorum. "Xavier'den vazgeçmeyeceğim. O benim tek en iyi arkadaşım." Jane taşındı ve onu özlesem ve ona ulaşmak istesem de, kardeşimin düşünce tarzına yaklaştım.

Rydeville onun için güvenli değil.

Bizimle ilişki kurmak onun için güvenli değil. Biz olmadan daha iyi.

Bunu itiraf etmek beni öldürüyor ama gerçek bu. Gitmesine izin vermeliyim.

Ama Xavier'in de gitmesine izin verirsem sıçarım.

"Senin en iyi arkadaşın olacağım." Boynumu tutup yüzümü kendine yaklaştırıyor. "İhtiyacın olan her şey olacağım."

Vay . Adam yemiş. Belgelenebilir gibi.

"Xavier pazarlık konusu olamaz," diyorum ve elini boynumdan çekip ondan uzaklaşıyorum. Teslim olmak benim karakterime aykırı olurdu, bu yüzden doğal bir şekilde tepki verebilir ve yine de rolümü mükemmel bir şekilde oynayabilirim. "Ve Jethro gidiyor."

"Yanlışı anlıyorsun, Abby. Bu bir pazarlık değil. Sen benim *karımsın*. Seçkin bir eş. Ve o ucubeyle takılmak sana yakışmıyor. Ve Jethro kalıyor, çünkü Kaiden Anderson'a yaklaşmayacaksın."

"Kendini duyuyor musun?" Bağırıyorum. "Babam sana ne yaptı?"

"Bana sonsuz olasılıklar gösterdi, Abby. Ve kendi kurallarımızı koyabiliriz." Bana doğru eğildi, gözleri ciddi ve heyecanlıydı. "Kimse sana dokunmayacak ya da sana zarar vermeyecek ve ben de seni bir kraliçe gibi el üstünde tutacağım. Tek yapman gereken benim kurallarına uymak. O kadar da zor değil."

Evet, öyle. Çünkü seni sevmiyorum, seni kaçık psikopat.

"Canımı yaktın," diye meydan okuyorum, yüzüme sahte bir acı ifadesi yerleştirerek.

"Biliyorum." Başını öne eğiyor ve ben kimin kiminle oynadığını merak ediyorum. "Ve beni kurallara uymaya zorlamak da bana zarar veriyor," diyorum, gerçekten araba kullanıyorum

Bıçağı sok.

Yukarı bakıyor. "Bu senin kendi güvenliğin için."

"Oh, Charlie. Ne kadar az şey biliyorsun." Başımı sallayarak yüzünü avuçluyorum. "Eğer bir biz fikrine yaklaşmamı istiyorsan, o zaman kanatlarımı kırpamazsın. Bu kadar basit." Bir parmağımla şakağına dokunuyorum. "Hâlâ sahip olduğumu bildiğim beynini kullan ve benim hakkımda bildiğin her şeyi düşün. Ben

Tehditlere iyi yanıt veririm ve istemediğim bir şeyi yapmaya zorlanmaktan nefret ederim."

"Bana patronluk taslama, Abigail." Elimi itti. "Ben manipüle edebileceğin biri değilim."

Bunu göreceğiz.

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Ayağa kalkarken ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bu iş böyle olacak Charlie. Kaiden'dan uzak duracağım ve sana iyi bir eş olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunu gerçekleştirmeyi bile düşüneceğim ama sadece benim şartlarımla."

Ayağa kalkıyor, kalçalarından tutup beni çekiyor. "Elinde hiçbir kart yok, sevgilim. Benden talepte bulunamazsın."

"İşte burada yanılıyorsun." Gülümsemem son derece kendini beğenmiş. "Bayan Rose'un size Xavier'in bugün burada olduğunu söylediğini biliyorum. Sıradan bir ziyaret değildi." Gülümsememi bilerek azaltıyorum ve daha kötücül bir görünüm takınıyorum. "Evin güvenlik kamerası kayıtları onda ve elimizde babanın öldürüldüğüne dair kanıtlar var." Ellerimi kaslı karın kaslarında ve geniş göğsünde gezdiriyorum.

"Yalan söylüyorsun."

"Ben değilim. Ama bunu öğrenmenin kolay bir yolu var. Babama Noel günündeki kasetlere ne olduğunu sor." Blöf yapıyorum ve bu riskli bir oyun ama denemek zorundayım. "Ona yeni karının şimdiden senin etrafında pervane olduğunu söyle, bakalım ne kadar işe yarayacak."

"Zor bir başlangıç bekliyor. Bunu bana karşı ."

"Kibrinin senin sonun olacağına inanıyorum Charles," diyorum, uzanıp dudaklarımı çenesinin alt tarafına bastırarak. Titriyor ve ben de sinsi gülümsememi bastırıyorum. "Beni kontrol edemeyeceğini göreceksin ve ikimizin yaptığı anlaşma her ne ise hükümsüz kalacak. Ama devam et," diyorum onu üzerimden iterek. "Beni test et." İçkimin kalanını bir dikişte bitiriyorum. "Eğer babama tek kelime edersen, Noel günü gerçekte neler olduğunu annene anlatırım." Parmağımı göğsüne sokuyorum. "Ona nasıl olduğunu göstereceğim ve seninle bir daha asla konuşmayacak."

Elimize geçse bile Elizabeth'e o kaseti asla göstermeyeceğim. Çünkü bu onu mahveder. Ama Charlie bunu bilmiyor. Bunun tehdidi biraz kontrolü geri kazanmak için yeterli olmalı.

Kapı aralığında oyalanarak yürüyüp gidiyorum. Omzumun üzerinden ona son bir kez bakıyorum. "Jethro'nun sabaha kadar gitmesini istiyorum ve Bayan Rose'a Xavier'in buraya her zaman gelebileceğini söyleyeceksin."

"Bu iyi Abby," diyor Drew ertesi gün öğleden sonra yatak odamda oturmuş sohbet ederken. "Charlie annesine ve kız kardeşine tapıyor. Babasına yaklaşma riskini göze almıyor çünkü gerçeği öğrenmelerini istemiyor."

"Umarım Xavier kasetlerdeki görüntüleri kurtarabilir, çünkü tehdidimi kanıtlayabileceğimi bilmek güzel olurdu."

"Xavier ve Hunt dün gece saatlerce bunun üzerinde çalıştılar. Şu ana kadar başarılı olamadılar ama inek beyinleri sayesinde eminim bir yolunu bulacaklardır."

"Bu akşam için evde bir toplantı ayarlayabilir misin? Charlie'nin işten ne zaman döneceğinden emin değilim ama sana mesaj atıp herkesi Lauder'lara ne zaman götüreceğimi söylerim."

"Zaten çoğu gece herkes orada takılıyor, o yüzden sorun değil." "Kai iyi mi?" Gerek olmamasına rağmen fısıldıyorum. Etrafta kimse yok, ve odam temiz.

"Ses telleri tam çalışır durumda." Kıkırdıyor. "O lanet olası berbat bir hasta." Drew sırtıyor. "Sızlanmaları ve inlemeleriyle Rick'i çıldırtıyor. Yaralı olması da iyi oldu çünkü herhangi birimizin onu senin için gelmekten alıkoyabileceğinden şüpheliyim. Aklını kaçırarak kadar endişeli."

"Bu gece onu rahatlatacağım."

"Seni gerçekten seviyor, Abby." Drew kolunu omuzlarıma doladı. "Ve senin de onu sevdiğini söyleyebilirim. Sizin adınıza mutluyum ve sizi destekliyorum."

Ona söylemeyi çok istiyorum ama önce Kai ile konuşmak istiyorum.

"Teşekkürler, D." Başımı omzuna yaslıyorum. "Benim için bir şey daha yapmanı istiyorum. Bu sabah etrafı kolaçan ederken arka bahçeden evin dışına çıkan bir yol keşfettim. Kawasaki'mi evin diğer tarafından geçen sokağın ortasına park edip bana koordinatları mesaj atabilir misin? Charlie bir şey fark ederse diye arabalarından birini alma riskini göze alamam."

"Ben hallederim."

"Ve bir şey daha." Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. "Kai ve Rick'e bu gece annelerinin cinayetiyle ilgili ne bulduğumuzu anlatmak istiyorum."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Bunu ondan sakladığım için nefret ediyorum. Bilmeye hakkı var. *Onların* da bilmeye hakkı var. Ve Kai yaralıyken bu konuda hiçbir şey yapamaz, bu yüzden ona düşünmesi için zaman tanıyacak ve umarım, bizimkini indirdiğimiz gibi babasını da indirmek için ölçülü bir şekilde kullanması konusunda onunla konuşabiliriz."

"Tamam. Haklısın. Bu konuşma ne kadar tatsız olursa olsun bilmeleri gerekiyor." Arkasına uzanmadan önce şakağıma bir öpücük konduruyor. Başımı kaldırıyorum ve bana parlak kırmızı kâğıda sarılmış büyük, dikdörtgen bir paket uzatıyor. "Gecikmiş Mutlu Noeller, küçük kardeşim."

Ona sarıldım. "Teşekkür ." Drew şu anda bana gerçekten destek oluyor ve kardeşimin tekrar aramıza katılması harika bir duygu.

"İhtiyacınız olan her şey gizli alt panelde, ama ben yine de Charlie'den uzak tutmaya dikkat ederdim. O bir kirpik hareketiyle manipüle edebileceğin aptal bir ahmak değil."

"Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum." Yeni çantamı açıyorum, alt panelini kaldırıyorum ve içindekileri inceliyorum. Kompakt silahı avucumun içinde tutuyorum, hafifliği hoşuma gidiyor. Şehirde çantam on ton ağırlığındaymış gibi dolaşmak istemiyorum. "Ona biraz ateş vereceğim ve sonra biraz sevgiyle yatıştıracağım," diye ekliyorum yedek yakıcı hücreyi kontrol ederek. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama yapmak zorundayım. "Bu gecedен başlayarak." Cam şişelerden oluşan paketi çıkarıp ışığa tutuyorum. Sıvı berrak, bu da bir bonus.

"Rick bir şişenin üçte birini bir bardak su veya meyve suyunda kullanmamızı söyledi. Charlie'nin yapısına bakılırsa bu size yaklaşık beş saat kazandırır."

Bir şişeyi çıkarıp yatağımın kitabın altına yerleştiriyorum. "Sanırım bu gece öğreneceğiz."

"Bu da ne?" Charlie kaşlarını çatmış bir halde resmi yemek odasına girerek sorar.

"Annen ve Lillian daha önce yemek yediler. Seni beklemek istedim." İki tabağı işaret ederek bir sandalye çektim. "Oturun, ben de yemeğimizi getireyim."

Yanıma gelip sandalyeye çökerken bana tarafsızca bakıyor. Ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Gergin hissediyorsun." Aslında yalan değil. Onun

omuzları düğümlendi. Gergin bedenini yoğurmaya başladım. "İstersen yemekten sonra sana sırt masajı yaparım." Kırmızı şarap şişesini kaldırıyorum. "Şarap mı?"

Başını sallıyor, ben ona bir bardak doldururken dikkatle bana bakıyor. "Bunu iç, birkaç dakika içinde döneceğim."

Fırından aldığım sıcak tabakları salata ve ekmekle birlikte bir tepsiye doldurup yemek odasına geri dönüyorum.

Odaya dönerken neşeli bir sesle "Umarım hâlâ lazanya seviyorsundur," diyorum. "Annemin tarifini kullanarak kendim pişirdim. Çok sevdiğini hatırlıyorum." Masanın üzerindeki yanan şamdan odaya romantik bir on dokuz-yirmiler havası veriyor.

Tam Stepford karıları gibi.

Tabağını önüne koyuyorum, yanına da biraz ekmek ve salata koyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, keskin bakışlarıyla beni süzüyor.

Eğildim ve yanağından öptüm. "Deneyeceğime söz verdim. Jethro gitti, bu yüzden ben deniyorum." Masanın etrafında yürüyorum ve karşısındaki koltuğa oturuyorum. Kızılçık suyu ve bir tutam kırmızı şarapla dolu kadehimi kaldırıyorum. "Yeni bir geleceğe." Neredeyse kelimelerimi yutacaktım.

Bardağını benimkiyle tokuşturuyor ve şüpheli olduğunu biliyorum. Ama sorun değil. Çünkü onu çözeceğim. Bu saçmalığın gerçek olduğuna inanmasını sağlayacağım. Bunu yapmak beni öldürse bile.

Ona cenaze müdürüyle ayarladığım randevudan bahsediyorum ve babasının işi ve işle ne yapmayı planladığı hakkında sorular soruyorum. Bana büyük olasılıkla erken mezun olacağını ve iş faaliyetleriyle ilgilenmek için okulu bırakmak zorunda kalacağını söylediğinde, yüzümdeki sırtıtmayı engellemek için çok çaba sarf etmem gerekiyor.

O rahatladıkça ben de bardağını dolduruyorum ve ne kadar içtiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Tuvalete gitmek için ayrıldığında, uyku sıvısının bulunduğu şişenin üçte birini içkisine boşaltıyorum ve şarapta işe yaraması için dua ediyorum. Drew sadece su ya da meyve suyuyla karıştırmaktan bahsetmişti, bu yüzden risk alıyorum. Ama şarabın her türlü tadı daha iyi maskeleyeceğini düşünüyorum.

"Odamda film izlemek ister misin?" Yemeğimizi bitirdikten sonra sordum.

"Neyin peşindesin Abby?" Beni içine çekerken gözleri kısılıyor.

"Senin için ne zaman iyi bir şey yapsam beni art niyetli olmakla suçlayacaksan, fazla ileri gidemeyiz." Ters psikolojiye başvuruyorum. "Güzel bir gece geçirdik. Belki de zorlamamalıyız." Sandalyemi geri çekiyorum. "Yarın görüşürüz. İyi geceler."

Bana seslendiğinde neredeyse kapıya varmıştım. "Hızlıca bir duş alacağım, sonra uğrarım."

Enayi.

"Tamam." Omzumun üzerinden bir gülümseme atıyorum, ilaçların etkisini göstermesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

ALTINCI BÖLÜM

"Kaçarken sorun yaşadın mı?" Birkaç saat sonra Lauder'ın evine vardığımda Drew soruyor.

"Hayır. Saat gibi işledi. Charlie'yi yatağımda horlayarak sızmış halde bıraktım. Ona şarap ve ağır bir akşam yemeği verdim ve günde on iki saat çalıştı, bu yüzden umarım bayılması herhangi bir şüphe uyandırmaz."

"Her zaman bir adım öndesin güzelim," diyor Jackson, kollarını iki yana açarak yaklaşırken.

Kolayca kucağına düşüyorum. "Hasta nasıl?"

"Rick omzunu yerine oturttuğunda contayı patlattı. Onu öldüreceğini düşündüm." Jackson kıkırdar.

"Tam bir kâbus," diyor Sawyer, dar beyaz tişörtü ve bol gri eşofmanıya bana doğru gelirken. Ayakları çıplak. Saçları duştan dolayı ıslak.

"Görüyorum ki Xavier seni etkilemiş," diye takılıyorum, onun rahat tarzını işaret ederek. "Neden herkes benim eşofman altım olmadığını varsayıyor?"

"Belki de takım elbisenle uyuduğun içindir?" Jackson şaka yapıyor.

"Yoksa kışındaki o çubuğun bir çift eşofmana sığdığını hayal etmek zor olduğu için mi?" Xavier beni Jackson'ın kollarından çekip çıkararak alay ediyor. "Hazineyi çalmayı bırak." Xavier beni kollarının arasına alıyor ve ben de gözlerimi kapatarak onun sıcaklığının ve tanıdık kokusunun beni rahatlatmasına izin veriyorum.

"Siktir git!"

Sesini duyunca başım sarsılıyor ve bir an bile düşünmeden Xavier'den uzaklaşıyorum.

"Kai. Yataktan çıkmamalısın. Sen-"

"Siktir , Rick!" Kai kükrer. "Lanet karımı görmek istiyorum!"

Kai koridorun yarısındaki oyun odasının kapısında beliriyor ve ben de ona doğru koşmaya başlıyorum. Kalbim saatte doksan mil hızla atıyor ve midem altüst olurken göğsümde kelekler uçuşuyor. Kai kapının kenarına tutunmuş, yarı iki büklüm bir halde yatmaktadır ve Rick'in haklı olduğu açıktır; yataktan çıkmaması gerekmektedir. Yüzünü kesikler ve çürükler kaplıyor ama

muhteşem yüzünden bir şey eksiltmiyor. Benim için hala çok güzel.

Sıcak kahverengi gözleri bir dizi duyguyla parlıyor ve ben onların çikolatamsı derinliklerinde boğulmak istiyorum. Koyu renk saçları başının bir tarafına dökülüyor ve parmaklarım ellerimin arasında ipeksi, pürüzsüz telleri hissetme arzusuyla seğiriyor. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri Kai'yi kucağıma alıp parmaklarımı saçlarında ve kafa derisinin kırpılmış kenarlarında gezdirmek. O da buna bayılıyor ve ateşli sevişme seanslarımızın çoğu benim onun saçlarına tapmamla başladı.

Çenesindeki ve yanaklarındaki kirli sakal her zamankinden daha kalın ama sanırım tıraş olmak şu anda öncelikler listesinde alt sıralarda yer alıyor. Dudakları biraz kesilmiş ama yine de dolgun ve davetkâr ve artık arzumu kontrol edemiyorum.

Dudaklarım en son onunkini tatalı altı gün oldu. Beni koruyan güçlü kollarını hissetmeyeli altı uzun gün oldu. İçimde hareket ettiğini hissetmeyeli altı gün oldu. Yine de altı yıl gibi geliyor, çünkü bir saatlik ayrılık bile çok uzun. Kendimi ona atmak istiyorum ama kendimi tutuyorum çünkü o tek başına ayakta durmakta zorlanıyor. Ona ulaştığımda koşumu yavaşlatıp yürüyorum ve gözlerim doluyor. Bir yerlerden güç toplayarak doğrulur ve kollarını açar. "Buraya gel, fişek."

Kollarımı boynuna dolayıp bedenimi ona bağlarken ruhumdan bir hıçkırık yükseliyor. Beni saran kolları rahat bir battaniye gibi. Kokusu evimin tanıdık kokusu gibi. Beni etkileme şekli, sadece bir aşk romanının sayfaları arasında var olduğunu düşündüğüm bir şey. Tek bir bakış, küçük bir dokunuş, kısacık bir göz göze gelme yetiyor ve ben pelteye dönüşüyorum. Onun odada olduğunu bilmek bile kalbimi hızlandırıyor ve midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Ve bu kadar yakinken tek istediğim kendimi onun yanına çekmek ve onu asla terk etmemek.

Bu sadece geçici bir dürtü ya da sıvı şehvet patlamasından daha fazlası. Bu sadece onun kucağına kilitlendiğimde yatışan yoğun bir fiziksel tepki. Onun bir parçasına dokunduğumda, dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissediyorum ve dağları fethedebileceğimizi biliyorum. İçimi kemiren tüm acı, belirsizlik ve korku, erkeğimle bir balonun içine hapsedildiğimde yok oluyor.

Ruhun derinliklerindeki gerçek aşkın bir efsane olduğunu sanırdım.

Ama yanıldığımı kanıtladığım için mutluyum, çünkü paylaştığımız şey bedenden daha derin. Bu aşkın bir şey ve benim için asla başka bir erkek olmayacak.

Kai o. Her zaman için.

Ağız bir anda benimkine yapışıyor ve canının yanması önemli değil gibi görünüyor, çünkü dudakları ve dili benimkini yansıtan bir yoğunluk ve ihtiyaçla beni yutuyor. Sırtını kapının kenarına yaslıyor, biz birbirimizin ırzına geçerken beni kaya gibi sert vücuduna yaslıyor. Ve ben onu öpmeden duramıyorum. Onun öpücüklerine oksijene ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Kokusunu ve tadını içime çekiyorum ve bunu bir daha ne zaman yapacağımızı bilmeden dudaklarını ve ağzını yağmalıyorum.

Sonunda dudaklarımızı ayırdığımızda, bunun tek nedeni ikimizin de nefes almakta zorlanmasıydı. Alnını benimkinin üzerine koyuyor ve beni belimden sıkıca tutuyor. "Bebeğim. Seni çok özledim."

Kollarımı boynuna doluyorum. "Ben de seni özledim. Çok endişelendim." Babamın onu incittiği her yere dokunarak yüzünü tüy kadar yumuşak öpücüklerle toz haline getiriyorum. "Seni öldürecek diye çok korktum." Gözlerimde yaşlar birikiyor ve duygularımın kontrolünü kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. "Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm."

"Sus, tatlım." Başparmağını şişmiş alt dudağıma sürüyor. "Bu senin hatan değil. Çok dikkatsiz davrandık. Yanımızda bir koruma ekibi bulundurmalıydık. Aynı hatayı bir daha yapmayacağız."

"Ön taraftaki adamlar bunlar mıydı?" Hepsi siyah giyinmiş, gölgelerin arasına karışmış dört adamı hatırlayarak soruyorum.

Başını sallıyor, beni kolunun altına sıkıştırıyor ve bu hareketten dolayı yüzünü buruşturuyor. Kolunun altından sıyrılmaya çalışıyorum ama beni daha sıkı tutuyor. "Yapma. Acıması umurunda değil. Yakınımda olmana ihtiyacım var."

"Tamam, sabrım tükendi," diyor ağabeyim, Xavier'i yolundan çekip önümüze dikilerek. "Ne demek istedi Abby?"

Tam olarak neyi biliyorum.

"Bunu burada yapabilir miyiz?" Rick öyle deyince başımı çevirdim. Şu ana kadar onun kanepenin kenarına tünediğini fark etmemiştim çünkü kardeşine o kadar dalmıştım ki. "Kaiden'in o huysuz kıcını yatağa geri sokması gerekiyor."

Odaya şöyle bir göz gezdirdim, mekanın ortasındaki çift kişilik yatağı , etrafı bir serum ve bir tür izleme makinesiyle çevriliydi.

"Sana anlatacağım ama önce Kai'yi yerleştireyim," diye söz veriyorum kardeşime, kolumu Kai'nin beline dolayarak. Derme çatma yatağa doğru yavaşça yürürken ona "İhtiyacın olursa bana yaslan," diyorum.

"İdare ederim," diyor, ağırlığını üzerime vermemeye çalışarak. Alnında boncuk boncuk terler beliriyor ve her adımda yüzü acıyla buruşuyor.

Nihayet yatağa ulaştığımızda minnettar bir iniltiyle yatağa uzanıyor. Rick yastıkları başlığa dayıyor, Kai'nin beyaz uyku tişörtünü kaldırıyor ve üst gövdesini kaplayan kalın bandaj tabakasını inceliyor.

"Ne kadar acı çekiyorsun?" Elimi tutup uzandığında soruyorum.

Rick hafifçe yan tarafını dürttüğünde nefes nefese, "Senden ayrı kalmanın acısıyla kıyaslanamaz," diye homurdandı.

"Tanrım, Anderson," diyor Jackson ve ses tonundaki sırtışı neredeyse duyabiliyorum. "Ya uyuşturucunun etkisi altındasın ya da tamamen korkağın tekisin."

"Karımı özledim. Bu bir suçsa vurun beni." Kai, Jackson'a "siktir git" der gibi bakar.

"Neler oluyor Abby?" Ben onunla birlikte yatağa girerken Drew'un bakışları benimle Kai arasında gidip geliyor.

"Açıklayacak zamanım olmadı," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Noel'den hemen önce Parkhurst'teyken oldu."

"Sana söylemek istedik," diye ekliyor Kai, kolunu sırtıma doluyor ve beni yanına sokulmaya teşvik ediyor. Onu incitmek istemiyorum, bu yüzden dikkatlice etrafında kıvrılıyorum, vücudunun ipucu için nasıl tepki verdiğini izliyorum, çünkü Kai'nin acı çekse bile beni durdurmayacağı açık. "Ama bunu yapmanın güvenli bir yolu yoktu. Üzgünüm dostum."

"Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?" Drew yatağın kenarına oturarak sorar.

"Kai ve ben Noel'den üç gün önce evlendik," diye onaylıyorum, elimi nazikçe kocamın göğsüne koyarak.

"Ne?" Drew kekeliyor ve kardeşimi daha önce hiç bu kadar şaşırmış gördüğümü sanmıyorum. "Nasıl?"

Gözlerimde taze yaşlarla Kai'ye bakıyorum. "Kai, siz Parkhurst'ten dönmeden önceki gece bana evlenme teklif etti."

Bu konuşmanın ayrıntılarına girmeyeceğim çünkü Kai'nin beni niyetinin doğru olduğuna ikna etmesi biraz zaman aldı. Lauder'ın evinde yataktaydık ve kaçmayı önerdi. Ben bunu bir seçenek olarak ortaya attığımda, konuyu evliliğe getirdi. Başta onu geri çevirdim, ta ki beni doğru nedenlerle evlenmek istediğine ikna edene kadar.

Sadece beni babamdan korumak ve Manning Motors'daki hisselerimi korumak için değil.

Ama beni sevdiği ve hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediği için.

Konuşmanın o kısmını hatırladıkça kalbim kabarıyor. Onun bu kadar romantik olabileceğini hiç düşünmemiştim ama o güzel sözleriyle ayaklarımı yerden kesti. "Lauder'ın babası ertesi sabah erkenden bizi New York'a getirmesi için helikopterini gönderdi ve Hunt'ın babası da bir iyilik yaptı. Belediye binasında evlenmeden dakikalar önce ruhsatımızı aldık."

Kai başımın tepesine bir öpücük kondurarak beni yanına çekiyor. "Kutlama yapma şansımız bile olmadı. Aynı gün Parkhurst'ten eve döneceğini biliyorduk, bu yüzden hemen geri döndük ve sen aradığında buraya daha yeni gelmiştik."

O gün onu arkamda bırakmak kalbimi kırdı ve Charlie'nin Uber'deki evine dönerken yol boyunca hıçkıra hıçkıra ağladım. Noel arifesi gecesi beni aramadığında bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım ama Lauder'ın ailesinin evindeki parti sırasında vakti olmadığını düşünmüştüm. Bir şeylerden şüphelenmemekle aptallık etmişim. Daha zeki olsaydım, Drew'u olaya dahil edebilirdim ve o da bu pişin Kai'yi kaçırdığını ortaya çıkarabilirdi.

Uzanıyorum ve onu usulca öpüyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor ve tutkulu bir öpücükle ağzımı alıyor. İçimde bir sıcaklık oluşuyor ve kalçalarımın arasında tanıdık bir sızı zonkluyor.

Ona ihtiyacım var. Onu istiyorum. Evliliğimizi tamamlayacak zamanımız bile olmadı. Ama Kai yaralı ve bir oda dolusu şahidimiz var, bu yüzden isteksizce ağzımı onunkinden ayırıyorum.

"Orada mıydın?" Drew, Xavier'e bir bakış atarak sorar.

"Öyleydim." Bana şefkatli bir bakış fırlattı. "İyi ki burada kalıyordum, yoksa muhtemelen kaçırıacaktım."

Drew gözlerini kaçırıyor.

"Özür dilerim, D." Neden üzgün olduğunu anlamak için ağzımın içini çiğniyorum. Eğer Jane ve Drew bana haber vermeden ya da katılmama fırsat vermeden kaçıp evlenselerdi çok kızardım. Ama bizim durumumuz farklıydı. Drew Rydeville'de olsaydı, orada olacağına şüphe yok. Ama Rydeville'de *olsaydı*, gizlice kaçıp Kai'yle evlenmemin imkanı yoktu. Yani, her halükarda bu kaçınılmazdı.

Kai, "Bütün bunlar sona , düzgün bir düğün yapacağız ve Abby'yi verebilirsin," diyor ve ben de odada yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum.

New York'tan dönerken helikopterle.

Alabama'ya, tanıştığımız yere dönmek ve sahilde yemin etmek istiyorum. Amcam Wes'in arazisinde olduğu için bunun gerçekleşmesinde hiçbir sorun olmayacak. Resepsiyonu evde yapabiliriz ya da araziye bir çadır kurabiliriz.

Neredeyse her şeyi bitirdiğim bir yere geri dönmek istemek bazılarına garip gelebilir.

Ama bu sebebin yarısı.

Hayatın değerli olduğunu ve benimkini çöpe atmaya çok yaklaştığımı hatırlatıyor.

Ayrıca dün gecemi kulübede geçirmek, Kai'nin benimle tanıştığımız ilk gece yaptığı gibi tatlı ve şefkatli bir şekilde sevişmesini istiyorum.

Drew çenesini kaldırır. "Bunu çok isterim." Bir bakışımızı paylaşıyoruz ve kalbim doluyor. "Ve özür dilemene gerek yok," diye devam ediyor. "Anlıyorum. Burada değildim ve sen de bekleyemedin." Şaşkın bir kahkaha patlıyor ağzından. "Şimdi anlıyorum." Bize sırtıyor. "Charlie evli olduğunuzu düşünüyor ama bu evlilik yasal değil."

"Kesinlikle. Babamın ona imzalattığı değersiz sözleşme de öyle," diye itiraf ediyorum ve ona aynı şekilde sırtıyorum. "Çünkü Kai evlendikten hemen sonra Manning Motors'un hisselerini bana devreden yasal bir belge imzaladı bile. On sekiz yaşına girdiğimde o hisseler *benim* olacak. Babamın değil."

"Ve," diye ekliyor Kai. "Abby'ye ya da bana bir şey olursa, onların da eline geçmemesi için başka önlemler aldık."

"İyi oynadın." Drew başını sallar. "Ama babam öğrenirse, hayatın ciddi bir tehlike altına girer. Başka kim biliyor?"

"Sadece bu odadaki insanlar ve babam," diyor Sawyer. "Ve o tek kelime etmeyecek. Bunun gizli kalmasının ne kadar önemli olduğunu biliyor."

"İyi, çünkü ikisinin de hayatı tehlikede. Öğrenirse çılgına döner. Bu sadece Manning Motors'daki kontrolünü etkilemez. Parkhurst'teki başkan adaylığını da etkileyecek." Kai'ye kasvetli bir bakış fırlatır. "Sadece senin peşine düşmeyecek. Abby'nin de peşine düşecek."

"O zaman biz ortaya çıkarmayı önce onun öğrenmemesini sağlamalıyız," diyorum. Kai'nin kucagından sıyrılıp dik oturuyorum. "Bir eylem planım var ama karmaşık ve bunu başarmak için hepimizin birlikte çalışması gerekecek." Odadaki her bir adama teker teker bakıyorum. "Size güvenebilir miyim?"

" yüz," diyor Kai. "Her ne pişiriyorsan, ben varım."

Herkesin oybirliğiyle desteklerini teyit etmesiyle odada bir anlaşma korosu çınlar.

Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve bunun o an olduğunu biliyorum. Her şeyin değiştiği o önemli an.

Gücün el değiştirdiği ve bu odadaki insanların kontrolü geri almak için hazırlandığı yer.

Herkese tekrar bir bakış attım ve güçlü duygular boğazımda düğümlendi. Daha önce, çocuklar benim için öldürebilecekleri ya da benim için kurşun yiyebilecekleri gibi duygulara kapılmışlardı ve ben şüpheliydim. Özellikle de bu odadaki herkes bana bir şekilde ihanet etmişken.

Ama bu geçmişte kaldı.

Çünkü şimdi onlara bakıyorum ve gerçek olduğunu biliyorum. Bu işte benimle birlikte olduklarını biliyorum.

Bunu onlar da benim kadar istiyorlar ve hayatımın kontrolünü yeniden ele geçirmeme yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacaklar.

Bu gerçeküstü bir duygu.

Arkamda duran, arkamı kollayan ve kararlarımı destekleyen böylesine zorlu bir grup olduğunu bilmek. Güçlenme hissi inanılmaz. Tarif edilemez. Önümdeki haftaları ve ayları atlatmak için tam da ihtiyacım olan şey. Kolay olmayacak, özellikle de oynamam gereken rol. Ama ekibim yanımdayken bu zorluğa hazır olduğumu biliyorum.

Bunu gerçekleştireceğiz.

Bu sefer, piç kurusu düşecek. Ve bir daha ayağa kalkamayacak.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Dinliyoruz güzelim," diyor Jackson, Kai tahmin edilebileceği gibi ona ters ters bakarken. "Bize alçakça planını anlat."

Dilimi ona doğru uzattım ve o da kıkırdadı. Bir kez bile esrar ya da ot almaya kalkışmadı ve bu fark edilmedi. Kız kardeşinin ölüm yıldönümünün üzerinden çok geçmedi ve üzerimizdeki baskı çok yoğun, bu yüzden çoğu zaman kafayı çekmesini beklerdim. Böyle olmaması kalbimi ısıtıyor ve umarım bu onun köşeyi döndüğü anlamına gelir, çünkü bunu onun için istiyorum.

Ama bundan daha fazlası var.

Eğer bu işi başaracak ve canlı çıkacaksak, Jackson'ın ayık ve kafası tamamen oyunda olması gerekiyor.

Bir ara bu konuyu onunla konuşmak için aklıma bir not aldım.

"Bu konuya birkaç açıdan yaklaşmamız gerekiyor," diyorum, "çünkü babam işbirlikçi bir piç ve her zaman izlerini gizliyor. Ama herkes hata yapar. Herkesin bir zayıf noktası vardır ve ben onunkini keşfettim." Bir an duraksıyorum. "İnsanları kaydetme ve kanıtları onlara şantaj yapmak için kullanma tutkusu onun çöküşü olacak."

"Ne şekilde?" Rick poposunu kanepenin arkasına yaslayarak soruyor.

"Üst düzey ve yüksek rütbeli elit üyeleri seks zindanına çektiğini söyledin," diyorum kardeşime bakarak, "onları yapmamaları gereken şeyler yaparken kaydetti ve başkanlık kampanyasını desteklemeleri için onlara rüşvet veriyor, değil mi?" Drew başını sallıyor. "Yani, benim gördüğüm kadarıyla, o piçi iki açıdan vuracağız. Manning Motors'u elinden alıyoruz, oyları ve elit kesim içindeki statüsünü elinden alıyoruz."

"Tamam. Sanırım nereye varmak istediğini biliyorum," diyor Drew, "ama bunu nasıl başarmayı planlıyorsun?"

"O kasetleri bulmamız gerekiyor, sonra da şantaj yaptığı adamlardan bazılarına gidip onlara" -parmaklarımla küçük tırnak işaretleri yapıyorum- "onları bizden satın almalarını teklif edeceğiz ama ödeme nakit olmayacak, kampanyasına verdikleri desteği kesecekler."

"Ya babanın yedekleri varsa?" Sawyer soruyor. "Çünkü eminim vardır."

"O zaman onları da bulur ve yok ederiz." Bir dizi kaseti bulmanın yeterince zor olacağını bilmeme rağmen ses tonumdan güven damlıyor. "Ve eğer onları bulamazsak, blöf yaparız. Onlara tüm kopyaların bizde olduğunu söyleriz. İnandırıcı görünmesi için gerekirse dosyaları çoğaltıp üç katına çıkarabiliriz. Önce ona verdikleri desteği çekmelerini sağladıktan sonra babamın bunları o adamlara karşı kullanması umurumda değil." Derin bir nefes alıyorum. "İşte bu yüzden tüm bunları ancak oylama günü açıklayabiliriz. Eğer piç kurusu bundan sonra yedekleri diğerlerine karşı kullanmaya çalışırsa, bunu bir kazan-kazan olarak değerlendiririm."

Drew bana gururla başını sallıyor. "Çünkü bu onların da itibarını sarsar ve tüm kurumun itibarını zedeler."

"Aynen öyle."

"Bu da oyunumuzun bir parçası olmalı," diyor Xavier, gözleri parlayarak.

Sawyer başını sallıyor. "Oylama babanın aleyhine sonuçlandıktan hemen sonra kasetlerin ortaya çıkmasını sağlayabiliriz," diyor ve kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. "Oylamanın aleyhine sonuçlanması ihtimaline karşı babanın 'sigortası' gibi görünmesini sağlayabiliriz."

"Bu mükemmel!" Heyecandan boğazım düğümleniyor. "Çünkü bu tam olarak onun yöntemi. Kimse durup bunun onun işi olmadığını sorgulamaz." Vücudumdaki her sinir ucu yükseliyor ve keşke hemen şimdi işe koyulabilsek diyorum. Bunu harekete geçirmek için can atıyorum.

"İyi bir plan," diye katılıyor Kai. "Ama her şey o kayıtları bulmaya bağlı. Onları nerede sakladığını biliyor musun?" Kai Drew'a bakar. "Çünkü annenin bulduğu kanıtlar kadar iyi saklanmışlarsa bu işe yaramaz."

"Nerede olduklarını biliyorum," diyor Drew, yüzü taşa dönmüş bir halde. "Zindandaki kasanın içindeler. Kurbanlarını oraya getirmeyi ve görüntüleri büyük bir ekranda gösterirken yüzlerinden akan kanı izlemeyi seviyor."

"Bir planın bir araya gelmesine bayılıyorum." Xavier neşeyle ellerini ovuşturur. "Bunu neden daha önce düşünmedin?" diye sorar Drew.

"Bunun birkaç nedeni vardı. Birincisi, kasa en üst düzey güvenlik sistemi ve silahlı korumalar tarafından korunuyor. Neredeyse aşılamaz. İkincisi, yedek dosyaları nerede tuttuğuna dair hiçbir fikrim yok."

ama Abby'nin de belirttiği gibi, bu artık bir endişe kaynağı değil. Ve üç," bana dikkatle bakıyor. "Ben başka bir açığa odaklanıyordum."

"Manning Motors?"

Yere bakarak başını sallıyor.

"Artık ikimiz de on sekiz yaşına geldiğimizde hisselerimize erişebileceğimiz için bunu sıkı bir şekilde kilitlemek oldukça kolay," diyorum.

Başını sallayarak çenesini kaldırıyor. "Bu konuda hemen çalışmaya başlayacağım. Yönetim kurulu üyeleriyle gizli toplantılar düzenleyeceğim, öncelikle de babama koşmayacaklarına güvenilebileceğim kişilerle başlayacağım. Zaten çoğuyla iyi ilişkiler kurdum. Ve birkaçının o yazki stajından sonra sana çok saygı duyduğunu biliyorum, ama çoğu için sen bir bilinmezsindir ve bu birkaçını tedirgin edebilir. Pozisyonumuzu desteklemelerini ve o piçi yönetim kurulundan atmalarını sağlamak için güçlü bir dava sunmamız gerekiyor Abby."

"Cazip bir teklif sunabileceğimizden eminim, eğer sunamazsak onlara şantaj yapmak için kullanabileceğimiz bir pislik bulacağım."

Jackson kıkırdıyor ve Drew kaşlarını çatıyor. İçimi çektim. "Biliyorum D. Ve bu benim oynamak istediğim bir yol değil ama bu bir savaş ve cephaneliğimizde hangi taktikler varsa onları kullanmamız gerektiği anlamına geliyor. Kirli oynamaktan hoşlanmıyorum ama mecbur kalırsak, bunun için uykularımı kaçırmayacağım. Amaç o piçi durdurmak ve önemli olan da bu."

"Ondan daha akıllı olmamız gerektiğini biliyorum. Sadece ellerin kirli görmekten nefret ediyorum."

"Abby'nin kim olduğunu hepimiz biliyoruz," diyor Kai, parmaklarını saçlarının arasında dolaştırarak. "Ve benim de onun için istediğim bu olmasa da, araç sonu haklı çıkaracaktır."

"Teşekkürler bebeğim." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve bu işi başarmak için tam olarak ne yapmam gerektiğini öğrendiğinde hâlâ böyle hissetmesini umuyorum. "Araştırmamız gereken bir diğer konu da onun geçmişi. Babamın bunu gizli tutmasının bir sebebi var."

Sawyer, "Xavier ve ben çoktan kazmaya başladık ama kayıtlar gömüldü," diye doğruluyor.

"Bu bizi durdurmaz," diyor Xavier, yeşil bir elmayı ısırırken. Ağzının etrafına küçük meyve suyu parçaları sıçırıyor ve Sawyer yüzünü tutup su dolu bir lavaboya daldırmak ister gibi ona bakıyor. "Batman ve Robin olayla ilgileniyor," diye ekliyor bana göz kırparak. "İnançlı ol."

"Bu denklemde Batman olsam iyi olur," diyor Sawyer ve konuyu açtığı için Xavier'e ters ters bakıyor.

"Bu denklemde sadece bir Batman var ve o da sen değilsin." Xavier elmasından büyük bir parça koparmadan önce sırtıyor. "Bunu kanıtlayacak deri kıyafetim var," diye ekliyor göz kırparak. "Ama merak etme," diye mırıldanıyor çiğnerken, "sana tozluk alacağım." Gözlerini Sawyer'ın bacaklarında aşağı yukarı gezdiriyor, elmasını vahşice ısırırken sırtıyor ve yüzüne daha fazla meyve suyu püskürtüyor.

"Bu kadar dağınık olmak zorunda mısın?" Sawyer kişisel olarak aşağılanmış görünüyor. "Dağınıklık iyidir, dostum." Xavier elma çekirdeğini çöp kutusuna atıyor.

Kai'nin yatağı. Dili dışarı fırlıyor, dudak halkasıyla oynuyor. "Ve dağınık olmayı severim." Gözleri Sawyer'inkilere takılıyor. "Hem de çok."

Jackson kıkırdar ve Sawyer ona ters ters bakar. "Flört etmeyi bırak," diye tıslıyor Xavier'e. "Ve imalı sözlerini kendine sakla çünkü benim üzerimde ziyan oluyorlar."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Xavier. "Ben sadece yeme alışkanlıklarımı tartışıyordum. Sen neye atıfta bulunuyordun?"

Drew gözlerini devirir. "Yeter. Konuşmamız gereken çok şey var ve Abby bütün gece dışarıda kalamaz."

Haklı olmasından nefret ediyorum ve ayrılma zamanı geldiğinde kendimi Kai'den nasıl ayıracağıma dair hiçbir fikrim yok. "Daha fazla yardıma ihtiyacımız olacak çünkü şu andan oylamaya kadar yapmamız gereken çok şey var. Chad'le buluşacağım ve okuldaki öğrencilerle ilgili sırları ortaya çıkarmak için kullandığım grubu yeniden bir araya getirmesini sağlayacağım." Başımı Drew'a çeviriyorum. "Babamın şantaj yaptığı üyelerin ve yönetim kurulu üyelerinin bir listesini çıkarabilir misin?"

"Yönetim kurulunda sorun yok ama babamın şantaj yaptığı elitlerin isimlerini bilmiyorum. Bunu yıllardır yaptığından şüpheleniyorum, ancak daha fazla sorumluluk almak için eğitim aldığım için sadece geçtiğimiz yıl oturumlara katılmama izin verdi."

"Tüm isimleri bilmemize gerek yok. Ekibin geçmişlerini araştırmaya başlayabilmesi için sadece bazılarını ihtiyacımız var. Eğer babam bu işi yıllardır yapıyorsa, liste muhtemelen her bir kişiye ulaşmak için çok uzundur. Ve o kadar çok kasete ulaşamayabiliriz, bu yüzden birkaç ilginç aday bulup onları hedef almamız gerekiyor."

Kai elini kolumda aşağı yukarı gezdiriyor ve tenimde lezzetli karıncalanmalar oluşuyor.

"Bu grup içindeki en güçlü eliti bulup onlara yaklaşabilirsek, diğerlerini bizim tarafımıza çekebilirler. Çoğunun şantajın büyük çaplı olduğunu bilmediğini, çünkü bunu tartışamayacak kadar utandıklarını ya da korkutulduklarını mı söyledin?" Ben soruyorum ve Drew başını sallıyor. "Yani, biz

Bunu onlardan daha fazlasına yaptığını bilmesini sağlayın. Birlikten kuvvet doğar. Oylamayı durdurmak için ona karşı toplanmalarını sağlamalıyız."

"Diyelim ki kasaya girebildik ve bu kasetlerden bazılarını ele geçirebildik, ki görünüşe bakılırsa bu zor bir iş ve diyelim ki bu seçkinleri yardım etmeye ikna ettik, o zaman ne olacak?" Kai soruyor.

Yüzümü ona döndüm. "Oylama gününe mükemmel bir zamanlama yaptık. Seçileceğini sanıyor ama oylama onun istediği gitmeyecek. Sonra düğünümüzü açıklarız ve Manning Motors'u ondan aldığımızı söyleriz. Kesinlikle seçkinler sınıfından atılacak."

"Ama yine de özgür bir adam olacak ve baban becerikli biri. Ondan kurtulmak için ya ölüsüne ya da hapse atılmasına ihtiyacımız var," diye ekliyor Kai.

"Seçkinlerin kayıtlarını yayınlarsak, onu bizim için öldürebilirler," diye araya giriyor Drew.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kimse bu adaleti bizden alamaz."

Rick, "Annenin topladığı kanıtları bulmamız gerek," dedi. "Ve onu annemizin cinayetinden tutuklatmalıyız."

"Ya da onu dışarı çıkarır ve kafasına bir kurşun sıkarsız," diyor Jackson.

"Bu bana uyar," diyor Drew.

"Bu bana uymuyor." Bütün gözler bana çevrildi. Hayatına son vermeye yemin ettiğim Noel gününden beri bunu çok düşündüm. Ama bu çok kolay olurdu. Bana yapmaya çalıştığı gibi ondan her şeyi almak istiyorum, özellikle de özgürlüğünü.

Onu hapiste görmek istiyorum.

Rikers Adası gibi şiddetle ünlü bir yer. Konuşmamak için kendini öldürebileceğin rahat bir hapishane değil.

Dünyadaki cehennemde kilitli kalmasını istiyorum. Hapishanede azılı suçlular tarafından dövülmesini ve becerilmesini.

Elbette, hapse girmeden önce zaman geçirmek istiyorum.

Ve acı çektireceğim.

Ama onu öldürmek çok merhametli olurdu.

Sefil hayatının geri her gün acı çekmesini istiyorum.

Bu da onu hapse attırmak için kullanabileceğimiz bir kanıt bulmamız gerektiği anlamına geliyor.

Çünkü Emma Anderson'ın cinayetini onun üzerine yıkamayız.

Onun ölümünden sorumlu olan kişi Atticus Anderson iken değil.

Drew ile gözlerimi kilitliyorum ve sessiz bir iletişim kuruyoruz. Başını sallıyor ve ben de aynı fikirde olduğumuza seviniyorum.

Parmaklarımı Kai'ninkilere geçiriyorum. "Drew ve benim Kai ve Rick'le konuşmamız gerekiyor," diyorum odadakilere. "Bize birkaç dakika verebilir misiniz?"

"Konu nedir, Abby?" Kai yüzümü kavrayıp kendi yüzüne yaklaştırarak soruyor.

"İkinize de söylemem bir şey var ve bu bekleyemez."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Herkes çıkıp gittiğinde ve kapı kapandığında Rick, "Tamam," dedi. "Neler oluyor?"

"Sylvia Montgomery'nin annenin öldüğü günle ilgili bana anlattığı bir şeyi sana söylemem gerekiyor."

Kai yanımda sertleşiyor. "Ne dedi ve bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Gözleri kararıyor, ceza vaat ediyor ve bakışlarındaki kaynayan şiddetle içim zonkluyor.

Kai'nin üstü kapalı tehditlerle beni tahrik etme becerisi nadir bir yetenek, ancak kişiliğinin sahiplenici, baskın, alfa yönünden hoşlanan çarpık bir yanım olduğunu da inkar edemem. Daha tatlı, daha seksi, daha romantik tarafını da sevssem bile.

Şehvet dolu düşüncelerimi bir kenara itiyorum, çünkü hey, *seyirci* ve kocam ona yapmak ve bana yaptırmak istediğim şeyler için fazla yaralı, elimdeki konuşmaya yeniden odaklanıyorum. "Depodaki o günü sana anlatmak istedim ama tepkinden korktum. Bunu duymak kolay olmayacak ve kalbini kırmak istemiyorum." Elinin arkasına yatıştırıcı daireler çiziyorum. "Ama doğru zaman geldiğinde sana her zaman söyleyecektim."

"Artık sır saklamayacağımız konusunda anlaşmıştık Abby," diye homurdanıyor.

"Biliyorum ve üzgünüm. Ama planladığımız her şeyi mahvedeceğinden de endişelendim, çünkü gerçeği öğrendiğinde babanı öldürmek isteyeceksin."

"Abby, ne diyorsun sen?" Rick'in sesi gerginlikle karışık ve çenesinde bir kas patlıyor. "Çünkü aklım çok korkunç yerlere gitti."

Yara bandını sökme zamanı. "Piç babamız annene ilaç verdi ve onu orada ölüme terk etti, ama daha sonra başarılı olduğundan emin olmak için Christian Montgomery'yi sahte bahanelerle gönderdi." Bakışlarımı sevgilime sabitlerken ağzımdan hava fişkırıyor. "Annemi bulduğunda Kai, hâlâ hayattaydı. Zar zor, ama nefes alıyordu." Keskin bir nefes alıyor ve Rick yüzüne yayılan şok ifadesiyle poposunun üzerine yere yığılıyor.

Aniden kuruyan dudaklarımı ıslattım, bunu söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. "Christian, babanızın siz çocukları evden çıkardıktan sonra annenizi yastıkla boğmasını izledi."

"Hayır! Siktir, hayır!" Rick'in acı dolu çığlığı sessiz odada yankılanıyor ve başını ellerinin arasına gömüyor. Omuzları titriyor. Drew onun yanında dizlerinin üzerine çökerek bir elini omzuna koydu.

"Kai." Yanağına dokunuyorum, çünkü bir heykel gibi kaskatı kesilmiş. Gözlerindeki donuk bakış çok uzaklarda bir yerde olduğunu doğruluyor. Boşluğa bakarken göğsü inip kalkıyor. Dikkatlice yanına sokuluyorum, elimi usulca göğsüne koyarken kolunu etrafımda dolaştırıyorum. "Çok üzgünüm bebeğim." Kolları belime dolanıyor ama yine de hiçbir şey söylemiyor. Vücudu altımda titriyor ve şu anda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Rick'in sessiz hıçkırıkları havada süzülüyor ve gözlerim yaşıyor, ama gelen duygu saldırısını önlemek için onları sıkıyorum. Hiçbir şey hissetmeme izin veremem ve bu gece Kai'yle yeniden bir araya gelmemiz zaten yeterince duygusaldı.

Başka ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden kocama sarılıyorum ve ona fiziksel destek sunuyorum. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra nihayet çatlıyor. "Yaşıyor muydu?" diye fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle boğuk boğuk konuştu.

Başımı kaldırıyorum ve yüzündeki acı dolu ifadeden dolayı kalbim sızlıyor. "Christian'a göre öyleymiş."

"Tabii Christian doğruyu söylüyorsa," diyor Drew sessizce. "Onun anlattıklarını kanıtlama ya da çürütme şansımız yok."

Rick burnunu çekerek, "O gün onu orada gördüm," diyor. Çenesini yukarı kaldırarak kırmızı çerçeveli gözlerle kardeşine bakıyor. "Koridorda yürüyordu, annemin bulunduğu odadan ön kapıya doğru gidiyordu." Gözlerinin altındaki nemi siliyor. "Bana yüz dolarlık bir banknot verdi ve onu gördüğümü kimseye söylemememi istedi."

Drew, "Tüm bunlar onun orada olduğunu kanıtlıyor," diyor.

"Gerçek bu," diyor Kai, sesi . Yüzünde tek bir damla gözyaşı yuvarlanıyor ve elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Konuşmaya çalıştığını sandım," diye mırıldanıyor. "Babama koşup söyledim ve bizi odadan kovdu. Daha sonra ona sorduğumda, kollarında öldüğünü söyledi." İçinden acı bir kahkaha patladı. "Hay sikeyim. Gerçekten doğruyu söyledi." Gözleri kıpkırmızı oldu ve çenesini gıcırdattı. "Sadece onu öldürenin kendisi olduğu kısmını atlamış."

"Lanet olası piç kurusu." Rick ayağa fırladı ve adımlarını hızlandırdı. "Yıllarca bizi Michael ve Abby'nin hatalı olduğuna inandırdı. Onlardan nefret etmemizi sağladı. İntikam planlarına uymamız için bizi kandırdı. Başından beri suçlu olan o olduğu halde, Michael'ın suçluluğuna dair kanıt aramamız için bizi kandırdı!" diye bağırıyor.

Kai diğer taraftaki yataktan sürünerek çıkıyor ve yumruğunu birkaç kez duvara vuruyor.

Yatağın üzerinden ona doğru tırmanıyorum. "Bebeğim, yapma." Elini çekmeye çalışıyorum. "Sadece kendini daha fazla yaralarsın." Alnını duvara yaslıyor ve tüm vücudu gergin, kordonlu kaslardan oluşan katı bir blok gibi. Kollarımı arkadan ona doluyorum, başımı sırtına yaslıyorum, acısını dindirmeyi çok istiyorum. Bir eliyle ellerimi kavıyor, ben de kendimi ona yapıştırıyorum ve bu sırada gözyaşlarımla savaşıyorum.

Rick hâlâ volta atıyor, saçının tutamlarını tutuyor. "Her şeyimizi elimizden aldı, Kai," diyor daha kontrollü bir sesle ama ben yanılsamıyorum. Öfkeyle kaynıyor ve patlamaya hazırlanıyor.

Kai'nin dizginleyeceğini düşünmüştüm ama Maverick Anderson'ı tamamen hafife almışım.

"Annemiz, kardeşlerimiz, çocukluğumuz." Büfeden cam bir kâse kaparak uzaktaki duvara fırlatıyor. Kâse anında paramparça olur ve halı kaplı zemine cam parçaları yağar.

"Siktir." Kai ve ben de onu serbest bıraktım. Ölçülü, yavaş adımlarla kardeşinin yanına doğru yürüyor, kırık camlardan uzak durmaya dikkat ediyor. Kai kardeşini sıkıca kucaklıyor ve kardeşime sarılmak için duyduğum yoğun istek beni tüketiyor. Kai ve Rick'in birbirlerine sarılmış, kısık sesle konuşmalarını izlerken Drew'in yanına yürüyorum ve kollarımı onun etrafında doluyorum.

"Sence ne yapacaklar?" Drew kulağıma fısıldıyor, kollarını bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, "bu kararı onlar verecek ama büyük resmi unutamayız."

Drew beni kanepeye çekiyor ve Kai ile Rick'e az önce attığım bombayla ilgilenmeleri için zaman tanıyarak oturuyoruz. "Kasaya nasıl girebileceğimize dair bir fikrin var mı?" diye soruyor ve dikkatimi dağıttığı için memnun oluyorum.

Bir gözümü Kai'den ayırmadan ona cevap veriyorum. "Bodrum katında bize yardımcı olabilecek herhangi bir plan var mı?"

"kadarıyla yok, ama bir zamanlar olmuş olmalı. Ne zaman inşa ederse."

"Annemin vefatından çok sonra değildi" diyorum, çünkü işçilerin aylarca eve girip çıktıklarını hatırlıyorum.

"Bu doğru. Xavier ile konuşup ne bulabileceğimize bakacağım. Ama sonra ne olacak?"

"O zaman Xavier'in güvenlik yazılımını bulup hacklemesine ihtiyacımız var. Fiziksel olarak da oraya inip yerleşim planını ve nöbetçi rotasyonunu incelememiz gerekiyor."

Drew'un kaşları çatıldı. Kai omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben de "Seni seviyorum" diyorum.

Kardeşini sakınleştirmeye geri dönmeden önce, "Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyor.

Saate bakıp kaşlarımı çatarak telefonuma bakıyorum. Daha fazla kalamayacağım ve adamımla biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Takip uygulamasını kontrol ediyorum, Charlie'nin hâlâ evde olduğunu ve onu bıraktığım yerde, yatağında mutlu bir şekilde horladığını doğrulayınca rahatlamış bir iç çekiyorum.

Drew şakaklarını ovuşturur. "Bunu kastetmiyorsun-"

"Var," diye ikizimin sözünü kestim. "Bodrumdaki etkinliklerden birine katılmam gerekiyor." Bu ihtimal midemi bulandırıyor ama başka yolu da yok.

Xavier yazılım sistemini hackleyip devre dışı bırakmayı başarsa ve böylece gece yarısı gizlice girebilsek bile, körlemesine giremeyiz. Yerleşim planını önceden incelemiş olmalıyız. Nöbetçi rotasyonunu ve alan kullanılmadığında aşağıda devriye gezip gezmediklerini ve içine düşebileceğimiz herhangi bir tuzak olup olmadığını anlamalıyız.

Babam oylama gününe kadar o kasetlerin elimizde olduğunu bilemez.

"Oraya gitmene izin vermem için cehennemin donması gerek." Drew'un ses tonu yüksek ve Anderson kardeşlerin dikkatini çekmeye yetiyor.

"Nereye gideceksin?" Kai acı içinde bana doğru sürünerek soruyor.

Cesur bir nefes alıyorum. Onunla kavga etmek istemiyorum ama bunu şimdi ortaya koymam gerekiyor. "Drew'a bodrumdaki bir etkinliğe katılmam gerektiğini söylüyordum, böylece biraz burnumu sokabilirim."

"Hayatta olmaz," diye tersliyor Kai, beceriksizce yanımdaki kanepeye doğru manevra yaparak. "Kendini idare edebileceğini biliyorum Abby, ama bu çok tehlikeli."

"Drew'i alacağım." Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ve Charlie," diye ekliyorum daha sakın bir ses tonuyla.

Tahmin edilebileceği gibi, Kai'nin gözleri yoğun bir nefretle yanar ve çenesinde bir kas kasılır. "Hayır, hayır, hayır." Başını tekrar tekrar sallar. "Bu böyle olmayacak."

"Öyle, Kai." Başımı kaldırıyorum. "Bunun seni incittiğini biliyorum ama Charlie'yi evliliğimizin yasal olduğuna ve *ikimiz* fikrini denemeye istekli olduğuma ikna etmeliyim."

"Hayır. Lanet olsun. Yolu yok!" Omuzlarımı sıkıca kavradı. "Oraya geri dönmen biliyorum. Buna tahammül edebilirim ama hepsi bu. Benim yüzümden bunu yapmak zorunda olman beni öldürüyor."

"Senin *yüzünden* değil!" Havlıyorum. "Bu senin suçun *değil*. Onun ve babamın suçu, ama çizgiyi aşmamalıyım Kai, yoksa onlar. Yapacaklar. Öldürürler. Seni."

"Denemek için yeterince yaklaşamayacaklar." Öfke, derisinin yüzeyinin altında titreşiyor.

"Yani okulu bırakıp Rydeville'den taşınacak mısın? Saklanacak mısın?" "Çünkü kendini onlardan korumanın tek yolu bu."

"Abby haklı," diye gönülsüzce kabul ediyor Drew. "Ve bu sadece seni korumaktan daha fazlası. Bütün plan Charlie'nin dayanıyor. Yıllardır Abby'ye kafayı takmış durumda. Ve bu bir kriz noktasına ulaştı. Ona sahip olabilmek için babasına ihanet etti. Ona göre Abby hayatının aşkı ve tek kurtuluşu. Abby'ye sahip olamazsa, Charlie kendini büyük bir şekilde yok edecek ve planlarımızı ciddi şekilde mahvedebilir."

Kai'ye sempatik bir bakış fırlatıyor. "Nefret etmeni anlıyorum. Kahretsin dostum, ben de nefret ediyorum. Ama kızın ona aşık olduğuna inanması gerekiyor. Bu onun dikkatini dağıtmaya yardımcı olacak, böylece neyin peşinde görmeyecek. Onu ikna etmesi uzun sürmeyecek, çünkü söz konusu kız olduğunda kör oluyor."

"Ve erken mezun olup aile işini yürütmek için okulu bırakacağından bahsetti," diye ekliyorum, darbeyi yumuşatmayı umarak. Çekingen bir tavırla parmaklarımı onunkilere geçiriyorum, elini benimkine doladığında rahatlıyorum. "İşle, annesine ve kız kardeşine destek olmakla ve elit şeylerle çok meşgul olacak, bu yüzden onu çok fazla göremeyeceğim ve en azından okulda birbirimizi görebileceğiz."

"Buna asla müsamaha göstermez," diye homurdanıyor Kai. "Başına pislik bir koruma koyacaktır. Ya da okuldaki casuslar ona rapor verir."

"Elimde." Kai

kaşlarını çatar.

"Okuldaki öğrencilere elimdeki pislikleri hatırlatacağım. Eğer içlerinden biri boşboğazlık ederse, onları mahvederim. Onlara Rochelle ve Wesley ile olanları hatırlatacağım ve bu onlara hadlerini bildirecek."

"Peki ya koruma?"

"Bebek bakıcılığına bir kiralık katil koydu ama onu çoktan uzaklaştırdım. Ona Noel gününe ait kasetin elimizde olduğunu ve geri çekilip bana özgürlüğümü vermesi gerektiğini, aksi takdirde bunu annesine göstereceğimi söyledim. Annesinin ruhunu şeytana sattığını ve babasını öldürttüğünü öğrenmesi isteyeceği son şey olur."

Rick sırtarak, "Zihnin çok sinsi bir yer Abby," dedi. "Ama düşünme şekline bayılıyorum."

Kai homurdanıyor. "Çünkü o senin karın değil ve ateş hattında olması konusunda endişelenmene gerek yok. Ya da o pisliğin sevdiğin kadına dokunduğunu hayal edemiyorsun." Kai elini çekip saçlarının arasında gezdiriyor.

"Çok ileri gitmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Lanet olsun." Kai hayal kırıklığı içinde saçlarını avuç avuç çekiyor. "Bunu yapamam." Acı dolu bakışları içimi parçalıyor ve bunu anlıyorum çünkü rollerimizin tersine döndüğü düşüncesi bile akşam yemeğimi kesmek istememe neden oluyor. "Başka bir yol bulacağız." Yüzümün iki yanını tutuyor. "Kaçacağız amına koyayım. Hadi yapalım şu işi. Şimdi gidelim ve tüm bunları unutalım."

Acı beni mızraklıyor, kalbimi kıyma yapıyor. "Bunu daha önce konuşmuştuk. Yapamayız. Sevdiğimiz herkesin peşine düşecek."

Odayı koyu bir sessizlik kaplıyor.

"Abby haklı, Kai." Rick elini pürüzsüz çene çizgisinde gezdirerek iç geçiriyor. "O iki piçi de alaşağı etmemiz gerekiyor. Ve bunu yapabilmemizin tek yolu da onlarla kendi oyunlarında oynamak."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kaiden

Savaşmam gerek. İçimde destansı boyutlara ulaşan tsunamiyi serbest bırakmak için. Ama savaşacak durumda değilim. Sadece kontrol bende çünkü Abby'nin aklımdan geçen öldürücü niyeti görmesini istemiyorum.

Babamı mosmor kadar dövmek istiyorum.

Ve Charlie Barron'u ayaklarımın dibinde kanayan, kırık, cansız bir bok parçası olana kadar yumruklamak istiyorum.

Güzel yüzünün her santimini tarıyor, onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ediyorum. İlk defa kendimi ona layık hissetmiyorum.

Nasıl hâlâ ayakta durabiliyor, nasıl hâlâ savaşabiliyor, aklım almıyor.

Yaşanan onca şeyden sonra, çoğu kadın anlaşılabilir bir şekilde kendi kabuğuna çekilir.

Ama babası zorladıkça karım daha da kararlı oluyor.

Her hesaplı hamlesiyle, onun ruhunu kırmaya çalışıyor ama sadece onu güçlendiriyor. Abby tanıdığım en güçlü insanlardan biri ama onun da ne yaptığını görüyorum.

Nihai ihaneti düşünmemek için kendini tüm gücüyle bu savaşın içine atıyor.

Noel gününü düşündüğümde cinayet niyeti intikam duygusuyla geri dönüyor. Ona rahmini çaldığını söylediği zaman. Çocuğumu taşıma deneyimini ikimizden de çalmıştı. Son birkaç gündür bilincim gidip geliyordu ama aklımın başımda olduğu her an Abby'yi ve kaybettiklerimizi düşünmekle geçiyordu.

Michael Hearst kızına çektirdiği acının cezasını çekecek.

bunu sağlamak için ölürüm. Ama bu onun yanına kalmayacak.

Bu yüzden bunu kabul etmem gerektiğini biliyorum.

Kaburgalarım yanıyor ve vücudum sızlıyor ama bu, bizi kurtarmak için ne yapması gerektiğini düşününce kalbimde oluşan acıyla kıyaslanamaz bile.

Milyonlarca hayat yaşayabilirim ama asla ona layık olamam.

Beni sevdiği için çok şanslıyım. Hala nedenini anlamıyorum. Ama bunu asla hafife almayacağım. Bu boktan gösteriyi atlatabilmemin tek yolu, dört gözle beklediğimiz her şeyi hatırlamak.

"Tamam." Bu kelime ağzımdan çıkarken zehir gibi geliyor.

Abby'nin omuzları rahatlayarak çöküyor ve ben doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Bu beni her gün her saniye öldürecek olsa bile. Onun yükünü arttırmayacağım. Özellikle de bunu beni güvende tutmak için yapıyorsa. Ama özel olarak konuşacağız, çünkü geçemeyeceği bazı çizgiler var.

"Atticus'u çıplak ellerimizle boğmamamızın tek nedeni de bu," diye ekleyerek Drew ve Abby'ye Rick'le aramızda geçen konuşmaya bir göz atma fırsatı veriyorum.

Drew gözleriyle bana teşekkür ederek, "Doğru kararı verdin," diyor. "New York'a giden bir uçakta olmamamın tek nedeni Abby ve Kai. Şimdiden," diye itiraf ediyor Rick. "O piçi taşaklarından tutup çatı kirişine asmak istiyorum."

Ellerim iki yanımda kenetlenirken, "Hak ettiğini bulacak," diyorum.

Abby bir yumruğunu açıp eğilerek elimin arkasına bir öpücük konduruyor ve ben onu kucağıma alıp sonsuza dek ona sarılmak istiyorum.

Ama zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorum. Yakında gitmesi gerekiyor. Benim de onunla özel bir zamana ihtiyacım var. Drew ve kardeşime, "Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ama Abby'yle yalnız konuşmam gerekiyor," diyorum.

Ayağa kalkarlar. "Elbette." Drew eğilir ve kız kardeşinin başının üstünü öper.

Seçkinlerin ve Parkhurst'ün Drew'u kalıcı olarak değiştirdiğinden endişelenmiştim ama hâlâ ne kadar önemseydiği ortada. Kadınına uzağa göndermek onu öldürdü ve ben onun gücüne hayranım. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım diye düşünmek isterdim ama konu Abigail olunca bencil bir hıyar oluyorum. Onsuz beş dakika bile dayanamam, bu yüzden onu sonsuza kadar göndermeyi düşünmem mümkün değil. Drew Jane'i bildiği tek yolla korumak için gönderdi ve kız kardeşi için riske giriyor, babasının bunu öğrenmesi halinde öleceğini bildiği halde ona ihanet ediyor.

Drew'in birlikte büyüdüğü onca katliamın ortasında kendini nasıl tuttuğunu bilmiyorum ama Charlie'den ve her ikisi de yaşadıkları dünyanın aşırılıkları tarafından yozlaştırılmış görünen Trent'ten daha iyi durumda olduğu kesin.

Yavaşça ve beceriksizce ayağa kalkarken acı dolu iniltimi bastırmak için ağzımın içini ısıtıyorum. "Gel benimle uzan." Bebeğimi kollarımda hissetmek istiyorum ama kaburgalarım zonkluyor ve secde etmem gerekiyor.

Yatağa tırmanıyoruz ve onu yanıma çekiyorum, bu hareketle yan tarafıma saplanan acıyı görmezden geliyorum. "Konuş benimle, bebeğim. Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim." İtirazı gerçek olamayacak kadar hızlı ve pratikti.

Büyüleyici yüzünü yukarı kaldırıyorum ve muhteşem kahverengi gözlerinin derinliklerinde boğuluyorum.

Abigail Anderson yeryüzünde yürüyen en güzel kadın. Doğal güzelliği ona görünür bir aura gibi yapışıyor ve ben onun içsel gücüne hayran olduğum kadar farkındalık eksikliğine de hayranım.

Ama kızım acı çekiyor.

Oh, iyi saklıyor. Ama ben maskenin arkasını görüyorum ve onun acı dolu bir dünyası var. "Bebeğim, benim. Saklanmak zorunda değilsin. Seni öldürdüğünü biliyorum çünkü beni öldürüyor ve ben-"

"Dur." Kollarımda kaskatı kesiliyor ve yüzünü panik kaplıyor. "Lütfen oraya gitme, Kai. Lütfen söyleme." Gözlerinde yaşlar birikiyor ve alt dudağı titriyor. Duygularına karşı verdiği mücadeleyi izlerken kendimi tamamen çaresiz hissediyorum.

Ezici bir acı kalbimin tam ortasından geçiyor ve yaralarımın fiziksel acısı bunun yanında sönük kalıyor. Karım acı çekiyor ve ben de yaralıyım ve yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum. Aklını dağıtmak için onu beceremiyorum bile.

Yüzüne öpücükler konduruyorum, onu tutuyorum, sessiz teselli sözleri söylüyorum, çünkü gerçek şu ki bu bir mayın tarlası ve yanlış yere adım atmaktan korkuyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onu bu konuda konuşmaya zorlayamam. Zorlamayacağım. Bu konuda konuşmak istesem bile. Çünkü beni de etkiliyor. Ama o önce gelir.

Her zaman.

Ve onun ihtiyaçlarını her zaman kendiminkilerden üstün tutacağım.

"Seni seviyorum, fişek." Dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum ve tanıştığımız ilk anı hatırlıyorum. Her şeyi bir sahilde bitirmeye hazırlanan kırık dökük, güzel bir yabancıyken. O gece var olduğunu bilmediğim bir yanıma ortaya çıkardı. Ve o yanıma hemen şimdi ortaya çıkarmalıyım.

O gece yaptığım gibi şimdi de onunla sevişebilmek için neler vermezdim. Ama fiziksel olarak bunu yapabilecek durumda değilim ve iyileşmemi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım, çünkü tüm silindirleri ateşlemem gerekiyor. Sadece yarı kapasiteyle çalışırsam onu korumak için perde arkasında çalışamam.

"Ben de seni seviyorum mağara adamı." Burnunu çekiyor, yüzünü gömleğime gömüyor. Bir elimi sırtında gezdiriyor, saçlarına öpücükler konduruyor, kederini içine attığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyor ve sadece kollarımdaki hissinin tadını çıkarıyorum çünkü yakında gitmek zorunda olduğunu biliyorum ve ona bir daha ne zaman böyle sarılabileceğimi bilmiyorum.

Birkaç dakika sonra başını kaldırıyor. "Bir noktada bunun hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum," diye fısıldıyor. "Bunun seni de etkilediğini biliyorum ama şimdi konuşamam Kai, çünkü kendimi yok edeceğim. Ve bu savaşı kaybedemem. Seni kaybedemem."

"Senin için endişeleniyorum." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Çok güçlüsün Abby. Ama sen de insansın. Ve duygularını sonsuza dek kapatamazsın."

"Bunu biliyorum." Elini göğsüme koyuyor ve ben onun dokunuşunu vücudumun her yerinde, hatta gömleğimin içinde bile hissediyorum. "Babalarımızla başa çıktığımızda, bununla da başa çıkabiliriz."

Risk alıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Rick bu fikri daha önce aklıma sokmuştu. "Ya gerçek değilse? Ya bunu sadece kafanı karıştırmak için söylediyse? Ya-"

"Bu doğru," diye ağzından geçiriyor ve gözlerinde daha fazla yaş belirlediğinde zihinsel olarak kendimi kıcımdan tekmeliyorum. "Kürtajdan sonraki küçük bir kanama dışında hiç regl olmadım." Yüzü solgunlaşıyor ve şu anda Michael Hearst'e bir silah doğrultup yüzüne bu acılı verdiği için işini bitirmek istiyorum. "Bir tane almalıydım. Ben... Ben aptalca düşündüm ki..." Yüzünü tekrar gömleğime gömmeden önce başını sallıyor.

"Ne, bebeğim? Ne düşündün?"

"Hâlâ hamile olabilirim," diye hıçkırıyor. Gözlerim kocaman açıldı. Olabilir mi? Kısa süreli coşkum, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde yok oluyor.

Olmasına imkan yok.

Babası bunun olmasına izin vermez çünkü oylama onun için çok önemlidir.

Ama bekle.

Kalbim ağrıyan göğüs kafesimin arkasında acıyla çarpıyor. Ya Abby haklıysa? Ya hâlâ hamileyse? Ya Michael bebeği Charlie'ninmiş gibi düşündüyse? Ayrıca bebeğin babasıyla evlenmesini engellediği için onun hisselerini de garanti altına almış olacaktı.

Ama biz evliyiz ve her halükarda o hisseleri alamayacak.

Ama şu anki durumumuz göz önüne alındığında bu pek teselli edici değil. "Rick bir ultrason ayarlayabileceğini söylüyor. Bu-"

"Hayır!" Kollarımdan kurtulup ayağa fırladı ve başını şiddetle salladı. Paniklemiş gözleri benimkilere kilitlendi. "Test yok."

"Ama bebeğim."

"Hayır, Kai." Yüzünde daha kararlı bir ifade belirir.

"Öyle olup olmadığını bilmek istemiyor musun?" Elimi karnına koymak, yalan da olsa bu deneyimi yeniden yaşamak istiyorum.

"Peki ya değilsem?" diye fısıldıyor. "Ya hepsi doğruysa. Kürtaj ve diğer şey."

Sikeyim. Söyleyemiyor bile. Tamamen inkar ediyor.

"Bilmek daha iyi değil mi?" Yavaşça soruyorum.

"Hayır." Başını tekrar tekrar sallıyor. "Doğru olup olmadığını bilmek daha iyi değil. Kafayı yiyeceğim. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir karmaşa olacağım. Kırık, hasarlı bir mal. Bu piçleri alaşağı etmek için yapmam gerekenleri yapmak şöyle dursun, bedenimi yataktan bile kaldıramayacağım."

Tırnaklarını saçlarımda gezdiriyor ve libidom tamamen uyandığı için sikim pijama pantolonumun arkasında canlanıyor.

"Lütfen intikamımı benden alma, Kai. Çünkü bunu yapmam gerek. Onlara bunu ödetmeliyim. Charlie'yi kandırmak ve sonra gerçeği ortaya çıkarmak onu mahvedecek. Benim aldatmacam ve ailesine yaptıklarının gerçekliği onun için yeterli bir intikam. Babamın her şeyini almak ve onu parmaklıklar ardına koymak, iyileşme sürecine başlamak için gerçekten ihtiyacım olan şey." Yanağımdan öpüyor. "O zaman, ancak o zaman, bununla başa çıkmayı düşünebilirim." Gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Bu konuda senin de acı çektiğini biliyorum ve eğer fikrini değiştirdiysen, eğer-"

Şimdi onu durdurma sırası bende. Damarlarımdan akan öfkeyi dizginlemeye çalışarak elimle ağzını kapatıyorum. "Sakın öyle söyleme, Abby." I

ona saldırmak istemiyorum ama o bunu zorlaştırıyor. "Yeminlerimi söyledim ve ciddiym. Hayatımın geri kalanında seni her gün seveceğim ve değer vereceğim. Benim için önemli olan tek şey bu. Gerisini ilerledikçe çözeceğiz." Çenesini sıkıca kavıyorum, bakışlarımı yumuşatmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Hiçbir şey değişmedi. *Hiçbir şey.*" Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Sen hâlâ soluduğum lanet havasın. Damarlarımda dolaşan kanımsın. Kalbimin göğsümde atmasının tek sebebi."

Sıkı tutuşumu gevşetip yüz hatlarımı rahatlatıyorum. "Sen benim evrenimin merkezisin, Abby. *Sen.* Sadece senin. Beni duyuyor musun?"

ONUNCU BÖLÜM

Kaiden

Bana sarılıyor, ben de kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. Veda edemem. Ona geri dönmek için gitmesine izin veremem.

Ama yapmalıyım.

Ve benim güçlü olmama ihtiyacı var.

İsteksizce onu kollarımdan bırakıyorum ve son bir kez derinden öpüyorum. "Git bebeğim. Dikkatli ol ve oraya vardığında bana mesaj at." Artık yeni bir çantası olduğuna ve Xavier odasının ve kullan-at telefonunun temiz olduğunu onayladığına göre, gece aramalarımıza yeniden başlayacağız.

Tabii Barron denen pislik araya girmezse.

Onun yanında uyuduğunu, onu kollarında tuttuğunu düşünmek, tüm ölümcül niyetleri yeniden yüzeye çıkarıyor.

Onu öldürme fikri aklımdan geçiyor. Noel gününden beri birkaç kez olduğu gibi. Dürüst olmak gerekirse, bu düşünceler uzun zaman önce başladı. Ona nasıl baktığını ilk fark ettiğimde.

Rydeville'e döndüğüm andan beri Charlie Barron'ı öldürmek istiyorum.

"Seni seviyorum." Uzanıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben de dilimi ağzına götürüp tadına bakıyorum. "Ve onunla seks yapmayacağıma söz veriyorum. Dediğim gibi, düğün gecesi beni *aldatmış* olması iyi bir şey. Bu bana onu kendimden uzak tutmam için bir koz veriyor ve bu inandırıcı."

Bana bunu söylediğinde inanamadım. Ne tür bir salak bu? Yoksa o kadar gergindi ki rahatlamaya ihtiyacı vardı ve iddia ettiği gibi hıncını ondan çıkarmak istemedi mi? Keşke gerçeği bilseydim. Ama tek bildiğim, onun berbat bir pislik olduğu ve karımın ona aşıkmiş gibi davranmak zorunda kalmasından nefret ettiğim.

Ama bu benimle ilgili değil, diye hatırlatıyorum kendime, bu düşünceleri bir kenara iterek. "Seni çok seviyorum." Başını göğsüme çekiyorum ve gözlerimi sıkıyorum.

onu kendime yasladığımda kapanıyor. Gitmesine izin vermek beni öldürüyor.

Bu kez kollarımdan kurtuluyor, çaresiz görünüyor. "Gitmeliyim." O da benim gibi ayrılmakta tereddüt ediyor.

"Bir şey değişirse ya da hayatın tehlikeye girerse ilk arayacağın kişi benim. Söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallıyor. "Biliyorum ve eğer üstesinden gelemeyeceğim bir şey olursa, aramak *istediğim* ilk kişi sensin."

Burnunun ucunu öpüyorum. "Görüşürüz, fişek." Veda etmemekle ilgili bir kuralımız var.

"Görüşürüz, mağara adamı."

Benden uzaklaştığı anda içim burkuluyor ve midemde kopan fırtına her ayrılmak zorunda kaldığımızda hep aynı fırtına oluyor.

Bir gün, kimse bizi birbirimizden ayıramayacak.

Drew ve Rick'e sarılışını izliyorum ama kapıya doğru yürürken arkasına bakmayacağını bildiğim için bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Kapı usulca kapanıyor ve ben yatağıma düşüp derin bir nefes alıyorum.

"Berbat bir durum dostum," diye onaylıyor Drew, yanıma oturarak. "Ama en azından onu hâlâ görebiliyorsun. Benim böyle bir lüksüm bile yok."

Elimi omzuna bastırdım. "Bu bok bittiğinde, kızını geri alacağız."

Omuz silkiyor. "O zamana kadar çok geç olacak."

Kaşlarımı çattım. "Vazgeçmek sana göre değil." Gençliğimden hatırladığım Drew, bir şeye dişini geçirdiğinde kemiğe sarılmış bir köpek gibiydi.

İç çekiyor, elini çenesinde gezdiriyor, yorgun görünüyor. "Ne oldu?"

Söyleniyorum. "Bariz olanın dışında."

"Abby'ye henüz söylemedim ama babam benim için yeni bir nişanlı buldu." "Ne. Ne. Ne..?" Rick patladı, neredeyse koltuktan düşüyordu.

"Oylamadan önce ikimizin de mutlu bir evliliği olmasını istiyoruz."

"Sizi zorlayamaz," diyor Rick safça.

"Kabul etmek zorundaydım," diyor Drew yüksek sesle iç çekerek. "Ya bunu yapacaktım ya da Noel günü Abby'yi savunduğum için bana yine kızdığı için bir başka cezalandırıcı dayığa katlanacaktım."

Damarlarımda kan kaynıyor ve gözlerimi kırmızı bir tabaka kaplıyor. Charlie'nin Abby'nin çantasını dinlediğini ve o hafta sonu evimde aramızda geçen her şeyi gördüğünü söylediğinde, o piçi vurmak istedim. Sonra Hearst'ün bunu büyük bir projektörle odadakilere nasıl gösterdiğini ve herkesin Abby'yle ilk kez birlikte olduğumuza nasıl tanık olduğunu anlattı.

anal, ve ben nükleer gittim. Sadece uyuşturulmuş olmam ve çok acı çekmem beni Hearst ve Barron'u kurşun yağmuruna tutmaktan alıkoydu.

Bu ve d ğ n m zden hemen sonra karımın dul kalmasını istemediğim gerçeği, çünkü bunun çok az kişinin hayatta kalacağı bir kan banyosu olacağı inkar edilemez.

Ama şimdi onu korumanın bir yolunu bulmak için kafa patlatıyorum.  ivi gibi sert, zeki ve tepkisel olduğunu biliyorum. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ama bunun artık benim de işim olduğunu anlaması gerekiyor. Ve ek koruma olmadan bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

Bunu nasıl ve ne şekilde ger ekleştirebileceğimi henüz çözemedim.

Ayaklarımın üzerinde durmak bir numaralı önceliğim. Sonra karımı korumanın bir yolunu bulmak öncelikli olacak.

" z r dilerim dostum." Drew takım için bir tane aldı, ve şimdi, onu ısırarak için geri geldi.

" z r dilemene gerek yok. Kız kardeşime yardım çalışıyordum ve yine olsa yine yapardım. Zaten bir önemi de yok. Nasıl olsa bunu benim üzerime yıkmamanın bir yolunu bulurdu."

"Kim o?" Rick sorar.

Drew omuz silkiyor. "Kimin umurunda?" Adem elması boğazında sallanıyor. "Evlenmek istediğim tek kadın Jane ve o da gitti."

Havada kasvetli bir gerilim var ve Lauder kapıyı  almadan içeri girdiğinde minnettar oluyorum.

"Abby gitti," diye onaylıyor. "Xavier sağ salim döndüğünden emin olmak için onun peşinden gitti."

Başımı sallıyorum, bu ilginç teknoloji ineğine yavaş yavaş ısınıyorum.

"Neler oluyor?" Hunt keskin ve gözlemci gözlerini üzerimize dikerek soruyor.

 ki çift göz Manning'e kayarken Rick, "Hearst de Drew'u evliliğe zorluyor," diye ekliyor.

"Seksi mi?" Lauder soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Yine sigara mı içiyorsun?" O boku bırakacağına söz verdi. Çünkü beyin hücreleri tam çalışan herkese ihtiya ımız var.

"Hayır." Kaşlarını  atıyor.

"O zaman beynini  alıştır, sık kafalı." Başımı Drew'a salladım. Lauder nezaketiyle tanınmaz ama zavallı adamı biraz rahat bırakabilir.

Ne gariptir ki, Abby sahneye çıktığından beri Lauder ile aramızda belirgin olan gerginlik artık yok oldu. Yatak odamıza girmesine izin vermem başından beri bildiğim şeyi doğruladı.

Abby benim.

Şimdi ve her zaman için.

İçten içe Lauder'ın bunu bildiğini biliyorum ama bunu doğrulamak için görsel bir şeye ihtiyacı vardı.

Bunun aramızdaki buzları eritmesi garip. Ama kırdı.

Hala bunun olduğuna inanamıyorum.

Yani, geçmişte birlikte kızlarla bir şeyler yaptık. Ama Abby farklı.

O her zaman her kuralın istisnası olmuştur. Ve onu kimseyle paylaşmayacağım. Asla.

Aletim pantolonumun içinde kıpırdanıyor ve bana taşaklarımı kadınının derinliklerine gömeli altı gün olduğunu hatırlatıyor. En azından anatomimin o kısmının hâlâ tam olarak çalıştığını biliyorum.

"Manning şaka yaptığımı biliyor."

Drew ona öyle bir şey bilmediğini doğrulayan ölümcül bir bakış fırlatır.

Hunt ve Lauder hala ondan şüpheleniyorlar ve bunun kısmen arkadaşlığımızın yenilenmesiyle bağlantılı olduğunu biliyorum. Ona hala yüzde yüz güvenmiyorlar ve o kendini onlara tamamen kanıtlayana kadar, geri çekilmeye devam edecekler.

Bunun için onları suçlayamam.

"Ayrılmadan önce Abby ile başka bir konuda anlaşmaya varıldı mı?" Hunt soruyor. Herhangi bir konuşmayı yeniden odaklamak için ona her zaman güvenilebilir.

"Hayır. Plan üzerinde zaten hemen hemen anlaşmıştık," diyorum. "Sen ve Xavier, Hearst'ün geçmişini araştırmaya devam edecek ve bodrumdaki güvenlik sistemini hacklemeye çalışacaksınız. Drew Abby'ye o isimleri verecek, o da ekibine yönetim kurulu üyeleri ve hedeflediğimiz birkaç elit üye hakkında bilgi toplamaya başlamalarını söyleyecek. Drew yönetim kurulu üyeleriyle toplantılar ayarlayacak, böylece Abby ile birlikte onları bizim tarafımıza çekebilecekler. Abby de mükemmel bir eş olmaya çalışacak ve bir yandan da Charlie'yi onu zindana götürmesi için manipüle edecek."

Lauder kaşlarını çatıyor, ben de başımı sallıyorum. Bu konuda başka bir tartışmaya girmeyeceğim çünkü tüm bunlar olursa arkadaşlarımdan birine vurabilirim.

bastırılmış öfke yakında bir çıkış bulamaz.

"Charlie ile ilişkiyi de düzelterek. Kayınbirader kartını oynarım." Drew'un gözleri benimkilere kayıyor, sanki şu anda birbirimize karşı böyle olduğumuz yeni aklına gelmiş gibi. "Ona ve Montgomery denen o pisliğe yakın durmam gerek."

"İyi karar." Abby'yi şahsen koruyamasam da Drew'un koruyabileceğini bilmek beni rahatlatıyor. Aklıma bir fikir geldi. Charlie'nin peşine bir adam takabilirim. Onu gizlice takip edecek biri, böylece neyin peşinde olduğunu görebilirim. Ve kim bilir? Belki ona karşı kullanabileceğimiz bazı pislikler buluruz. Hazır başlamışken Abby'nin peşine de birini takarım. Onu çok sık koruyamayacaklar çünkü okulda ya da Charlie'nin evinde gölge gibi takip edemeyecekler ama desteğe ihtiyacım olduğunda birinin yakınımda olması fikri hoşuma gidiyor ve evden her çıktığında onu takip edebilir.

Bir süre sonra Lauder ile bu konuda konuşmak için aklıma bir not alıyorum. Babasının emrinde uzman bir ekip var. Birkaç yıl önce yanlış çeteye bulaşmış ve o zamandan beri arkasını kollamak zorunda kalmış. Lauder'lar kamusal alana her adım attıklarında yanlarına koruyucu detaylar almakta ustadırlar. Lauder'in babası buraya taşındığımızda onun üzerine birini salmak istedi ama oyunu ele verir diye bu çok riskliydi. Lauder'in birinin nefesini ensesinde hissetmemekten ya da yirmi dört-yedi saat onu izlemekten hoşlandığını biliyorum. Gerçi havaalanında saldırıya uğradığımızda işe yarayabilirdi.

"Peki ya ben?" Jackson soruyor. "Ben de dahil olmak istiyorum."

"Hepimize destek olacaksın, sana nerede ihtiyaç duyulursa orada yer alacaksın." Okulda Abby'yi takip etmesini isteyeceğim, çünkü Abby diğer öğrencileri susturmak için tehdit etse bile ona bakarken ya da onunla ilgilenirken görülme riskini göze alamam.

Rick, "Başka bir deyişle, bizim sürtüğümüz olacaksın," diye şaka yapar. Lauder ona ters ters bakar ama o bunu anlayışla karşılar.

"Rick ve ben Atticus için planlar üzerinde çalışacağız," diye onaylıyorum. Ona baba demeyi reddediyorum. Annemizi öldürdüğünde, Abby'nin şeytanın dölü olduğuna inanmam için beynimi yıkadığında ve en küçük iki kardeşimizi evlatlık verdiğinde bu hakkını kaybetmişti.

Hunt kayıyor, gözleri kısılıyor. Adam hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Neyi bilmiyoruz?"

"Annemizi Atticus öldürdü," diyorum kelimeleri ağzımdan zorla çıkararak. "Hearst değildi; yine de her şeyi o başlattı."

"Ne oluyor lan?" Jackson'ın çenesi gevşer.

"Onun için ne planlıyorsun?" Drew bakışları Rick ve benim aramda dans ederek soruyor.

"Bunu henüz çözemedik. Hâlâ ." İkimizin de ilk içgüdüleri onu mümkün olan en kısa sürede bitirmektir, ancak ikimiz de ana planı tehlikeye atacak bir şey yapmayacağız.

"Güzel." Drew ciddi bir ifade takınarak doğruldu. "Ne yapmak istediğini biliyorum ama kendini tutmalısın. Baban çarkın gerekli bir dişlisi. Babama baskı yapmaya devam etmesi için ona ihtiyacımız var. Yaklaşan oylama yüzünden stresli, bu yüzden ona endişelenecek başka bir şey verelim. Dikkatini bize vermeyecek kadar dağıtmalıyız ki tahtasına ulaşip kasaya girebilelim. Eğer kafası başka şeylerle meşgulse, bu işi başarabiliriz."

"Atticus'u oynamamızı istiyorsun," diye tahmin ediyorum ve o da başını sallıyor. "Ne şekilde?" Rick soruyor.

"Onu manipüle etmelisin. Çaldığı her şeyi ona geri verdiği için Hearst'le ödeştiğini düşünüyor. Siz ikiniz bunun yeterli olmadığına onu ikna etmelisiniz. Tazminat ödenmeli. Sizin acı çektiğiniz onca yıl için o da acı çekmeli." Bir elini başının üstünde gezdiriyor. "Atticus'un bir tehdit olarak ortadan kaybolmadığını, bu yüzden babamın diğer omzunun üzerinden baktığını açıkça belirtin. Eminim anladınız."

"Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz." Rick ve ben birbirimize bilmiş bilmiş baktık. Babama kazık atmaktan zevk alacağım. Tamamen onun tarafında olduğumuzu düşünecek. Oysa biz onu düşüşe hazırlıyor olacağız.

Ve oylama günü geldiğinde, ailesini karşısına aldığında neler olacağını görecektik.

Annemizi öldürdüğüne pişman olacak.

Ve eğer daha önce her şeyini kaybettiğini düşünüyorsa, şimdi ondan alacağımız şeyle kıyaslandığında bunun hiçbir şey olmadığını anlayacaktır.

Çünkü onunla işimiz bittiğinde hiçbir şeyi ve hiç kimsesi olmayacak. Ve D günü yeterince hızlı gelemez.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Abby

Parmak uçlarımda yatak odama giriyorum, nefesimi tutuyorum, horlamanın tatlı, yumuşak gürleme sesleri kulak zarımı gıdıkladığında neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum. Charlie hâlâ yatağımın üstünde sızmış, saatlerdir ortalıkta olmadığım gerçeğinden habersiz.

Gizlice banyoya giriyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve hızlı bir duş alıyorum, kalbim bir pala ile kesilmiş gibi hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Kai ile vakit geçirmeyi seviyorum ve onun iyi olduğunu görmek beni rahatlattı ama aynı zamanda acı da verdi. Çünkü her ayrılışımız daha da zorlaşıyor.

Gerçek şu ki, Kai beni zayıflatıyor.

Çünkü duygularımı onun yanında koruyamam. O beni çok iyi tanıyor. Ayrıca, onunla birlikteyken duygularıma teslim olmak istiyorum. Beni güçlü kollarına almasını, kulağıma güvenceler fısıldamasını ve yükün bir kısmını taşımasına izin vermesini istiyorum. Ama bu, şımartmayı göze alamayacağım bir lüks ve işkencenin en tatlı hali.

Diğer bir gerçek ise, Kai ile birlikte olmak beni daha güçlü kılıyor. Onunlayken kendimi yenilmez hissediyorum. Sanki onun eli elimdeyken her şeyi başarabilirmişim gibi. Onun yeteneklerime olan şaşmaz inancıyla.

Ve sonra o benden koparılıyor ve ben izin veremediğim halde şüpheler tekrar içeri sızıyor. Tek bir yanlış hamle her şeyin başıma yıkılmasına neden olur. Ve sonra hepimiz bok deresindeyiz.

Yani, bir bakıma, ayrı olmamız en iyisi. Kendimin yarısını kaybetmiş gibi hissetsem bile.

Bu savaşı kazanana kadar, yalnız bir ada gibi davranmalıyım.

Yapmam gereken şeyleri yapmak için kalbimi sertleştirebilmemin tek yolu bu. Bu kocamı deli gibi özlemeyeceğim anlamına gelmiyor, çünkü . Okulun başlamasına bir hafta var ve onu tekrar görene kadar en az o kadar zaman geçecek.

Duğu kapatıp çıkıyorum, büyük, kabarık beyaz bir havluyla kurulanıp uyku sortumu ve üstümü giyiyorum. Sonra dişlerimi fırçalıyorum, yüzümü temizliyorum ve saçlarımı at kuyruğu şeklinde tarıyorum, ilk sınavımla yüzleşmeye hazırlanırken aynadaki yansıma boş boş bakıyorum.

Kullan-at telefonumdan Kai'ye eve sağ salım vardığımı teyit eden ve onu sevdiğimi söyleyen kısa bir mesaj atıyorum. O cevap vermeden önce kapatıyorum ve çantamın gizli alt bölmesine saklıyorum. Sonra, gece vakti sinsi bir hırsız gibi banyodan çıkıyorum.

Charlie son birkaç dakikadır yerinden kıpırdamadı ve yatağın üzerine yayılmış, alanın çoğunu kaplıyor. Onu uyandırmamak için kolunu çok dikkatli bir şekilde kaldırıp karnının üzerine koyuyorum. Sonra örtüleri sıyrıp içeri giriyorum.

Yatağın üst kısmında oturuyor ve vücudunun hiçbir yeri benimle temas etmiyor ama yine de yatakta başka bir erkekle yatıyor olmak bana ihanet gibi geliyor. Ona yan gözle bakarken göğsüm kabarıyor.

Uykusunda düşmüş bir meleğe benziyor. Simsiyah saçları düzleşmiş, alnına düşüyor ve güçlü kaşlarının üst kısımlarını okşuyor. Dolgun dudakları hafifçe aralanmış ve uykuya dalarken göğsü inip kalkıyor. Birkaç dakika boyunca onu izliyorum, hâlâ buraya nasıl geldiğimizi anlamaya çalışıyorum.

Bir zamanlar en yakın arkadaşlarımdan biri olarak gördüğüm birinin bir gecede nasıl kişilik değiştirebildiğini.

Yoksa hep böyle miydi?

Ara sıra yakaladığım o karanlık bakışlar gerçek miydi ve o gerçek benliğini gizlemekte ustalaştı mı?

Kesin olan bir şey var ki, bunu öğrenmek üzereyim.

Ertesi sabah uyandığımda kısa bir an için Kai'nin kollarında korunduğuma . Ta ki gerçeklik üzerime çökene kadar.

Gecenin bir vakti Charlie soyunmuş ve benimle birlikte yorganın altına girmiş olmalı çünkü çıplak bacağı benimkinin arasına sıkışmış ve iri elleri karnımın açıkta kalan derisinin üzerinde duruyor. Üstüm uykuda yukarı çıkmış olmalı. Boğazıma asit kaçıyor ve elinin olduğu yere dehşetle bakarken ağzımdan bir hıçkırık kopuyor.

Kai'nin eli benzer bir yerdeyken uyandığım anılar peşimi bırakmıyor ve Charlie'nin elini çekip yataktan fırladığımda, bu sırada başımı komodinin yan tarafına çarpmam hiç de rol değil. Acı kafatasıma yayılırken çığlık atıyorum.

Charlie birden ayağa fırlıyor, vahşi gözleri benimkilere kilitlenince anında tetikte oluyor. "Kahretsin. Ne oldu?" Yatağın üzerinden sürünerek bana doğru geliyor.

İlerlemesini durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Sakın bana yaklaşma." Başımın yan tarafındaki ağrıyan noktaya dokunurken irkiliyorum, parmak uçlarım kızardığında sessizce küfrediyorum. Harika, derim yırtıldı ve bu kadar belirgin bir yerde bunu gizlemenin o kadar kolay olacağından şüpheliyim. Drew ya da Kai bunu görürse çılgına dönecekler.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye soruyor, kaşları çatılıyor.

"Boxerına kadar soyunup yatabileceğini kim söyledi?" Ve elini *oraya* koyabileceğini kim söyledi?

Seni orospu çocuğu pislik, piç kurusu.

"Abby." Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor ve ben onun oyulmuş karın kaslarına ve geniş göğsüne bakmaktan bilerek kaçınıyorum, ta ki benim yerimde olan birinin yapacağı şeyin bu olduğunu hatırlayana kadar -başkasıyla yattığı için ona hâlâ kızgın olmama rağmen- aleti dikizliyorum. Bu konuda utangaç davranıyorum, gözlerimi kaçırmadan önce onun ateşli vücuduna hızlıca bakıyorum. Ama gözlerinde bir zevk ışıltısı görmeden önce değil. "Sevgilim." Yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

"Bana öyle deme. Bunu işine sakla," diye tıslıyorum.

"Senden başka kimse olmadığını biliyorsun. Bu bir muhakeme hatasıydı ve bir daha olmayacağına dair söz verdim."

"Sanki senin sözünün bir anlamı varmış gibi." Bakışlarımı kasten yumuşatıp iç çekmeden önce ona ters ters bakıyorum. "Bak, Charlie." Safralarımı zorlayarak yüzünü nazıkçe okşuyorum. "Deniyorum ama benimle gizlice yatağa girdiğin için mutlu olmamı bekleyemezsin. Düğünümüzün olduğu gece başka biriyle yattın. Bu bir gecede unutabileceğim bir şey değil. Hatta bir hafta ya da bir ay içinde. Bana bunun bir kerelik bir şey olduğunu kanıtlamak için yapman gereken çok şey var. Senin için ne ifade ettiğimi kanıtlamak için."

"Abby." Elime doğru eğiliyor, yüzünü avucuma sürüyor ve bana yeni doğmuş bir köpek yavrusunu hatırlatıyor, sahibine sokuluyor, umutsuzca ilgi istiyor. Charlie sevgi dolu bir ortamda, birbirlerine ve ona tapan iki ebeveynle büyümemiş olsaydı, sevgiye aç olduğunu söyleyebilirdim.

Ama bu doğru değil.

"Her kelimesinde ciddiym. Seni seviyorum ve bunu sana kanıtlayacağım. Sadece bana bir şans ver. Lütfen."

Düşünüyormuş gibi yaparken gözümü kırpmadan ona bakıyorum. "Tamam. Ama yavaştan almalıyız. Ve bu da ben sana söyleyene kadar benim yatağında uyumayacağın anlamına geliyor."

"Annem bunun tuhaf olduğunu düşünecek," diyor ve uzanıp yumuşak parmaklarını başımdaki ağrıyan noktaya bastırıyor.

"Annen yas tutuyor. Fark etmeyecektir bile. Fark etse bile bu onu ilgilendirmez."

"Ben ilgileneyim," diyor, yorumumu bilerek görmezden geliyor. Kaçamak cevaplar veren Charlie, samimi olduğuna dair bana pek güven vermiyor.

Başımı sallayarak ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Beni banyoya götürüyor, bir kolunu arkadan belime sıkıca sarıyor ve ben kasıtlı olarak boxer'ını zorlayan dev şişkinliği görmüyormuş gibi yapıyorum.

Beni kapalı klozetin üstüne oturtuktan sonra büyük baş üstü dolabına doğru ilerliyor ve malzemeleri çıkarıyor. Önümde diz çökerek kesiği biraz su ve pamukla temizliyor. Sonra bir havluyla kuruluyor ve bir yara bandını yerine sabitliyor. "Acıyor mu?" diye soruyor, küçük yumruyu hafifçe dürtüyor.

"Pek sayılmaz."

"Neden yatağına dönmüyorsun, ben de sana biraz kahvaltı ve birkaç ağrı kesici getireyim."

"Aslında kulağa harika geliyor," diye dürüstçe itiraf ediyorum, çünkü gece keşif gezimden sonra zonklamış durumdayım. "Teşekkürler."

Elimi tutuyor, beni yatak odasına götürüyor ve yorganın altına sokuyor. Dudaklarımı kısaca öptüğünde itiraz etmiyorum ya da karşı koymuyorum. Buruşuk pantolonunu ve buruşuk gömleğini çekişini izliyorum, bir gülümsemeyle savaşıyorum ve bu kadar kolay olup olmayacağını merak ediyorum. Sanırım bunu zaman gösterecek.

Charlie sözünde durdu ve bana kraliçelere layık bir tepsi hazırladı. Duş almış, gri kareli takım elbisesini giymiş, beyaz gömleği ve kömür grisi kravatıyla ne kadar şık görüldüğünü inkâr etmek mümkün değil. "Yine ofise gitmem gerekiyor. Özür dilerim."

Ben değilim.

"Sorun değil. Anlıyorum. Cenaze müdürüyle toplantı ne olacak?"

"Seni almak için zamanında evde olacağım ve oraya birlikte gidebiliriz."

"Tamam." Kırpiklerimi kırıştırıyorum ve dudağımı ısıyorum, ona en masum bakışımla bakıyorum. Sonra dizlerimin üzerinde doğrulup uzanıyorum ve onu öpüyorum. "İyi günler dilerim."

Elini saçlarıma dolayarak beni başımın arkasında sabit tutuyor. "Beni ne kadar mutlu ettiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Omuz silkiyorum.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum Abby, ama söz veriyorum bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Yine kendini kandırıyor. Beni ne kadar incittiğini görmüyor mu? Bunu bana zorla yaptırarak beni ne kadar incitmeye devam ediyor?

Beni tekrar öpüyor, diliyle dudaklarımın kenarını dürtüyor. Her saniyesinden nefret ederek ona açılıyorum. Geri çekildiğinde dudakları şişmiş, yeşil gözleri arzuyla kararmıştı. "Sadece seni sevmeme izin ver, sevgilim. Tek istediğim bu. Her zaman hayalini kurduğum gibi seni şefkatle yıkamama izin ver."

Ciddi söyleyebilirim. Gözlerinden okunuyor.

Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman.

"Belki de bir parti vermeliyiz diye düşünüyordum." Gözlerini kırıştırıyor, kafası karışmış görünüyor. "Düğünümüzü kutlamak için. Her şey çok hızlı oldu ve düğün günümü böyle hayal etmemiştim." Kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum, çok erken zorlamadığım için dua ediyorum. "Her küçük kız düğünüyle ilgili hayaller kurar, ben de farklı değilim," diye yalan söylüyorum, çünkü ben hiç böyle biri olmadım. Ama o bunu bilmiyor.

"Trent'le nişanlandığımda bu hayalimden vazgeçtim çünkü bir canavarla evlenmek rüyaların değil kâbusların konusudur." Dudağımı dişlerimin arasında sürüklüyorum. "Ama o aramızdan çıkınca yeniden hayal kurmaya başladım. Seninle evlendiğimde bunun gerçekleşebileceğini düşündüm."

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. "Sana ne istersen veririm Abby. Her şeyi."

Gerçek kocama ne dersin? Onu bana verecek misin? Evet, hiç sanmıyorum. İçimdeki şeytan kafamın içinde tek taraflı bir konuşma yürütüyor.

"Tamam." Sahte bir gülümsemeyle kucağından iniyorum. "Detayları daha sonra konuşuruz. İşe geç kalamazsın."

Şansını tamamen zorlayarak beni tekrar öptü. "Cenaze toplantısından sonra seni yemeğe çıkaracağım."

Oh yaşınsın, harika. Böyle ürkütücü bir toplantıdan sonra tam da bunu yapmak isteyeceğim. "Bu güzel olurdu." Ağzımdan kaçırmıyorum, çünkü aşırıya kaçmak istemiyorum.

"Güzel bir elbise giy. Seni göstermek istiyorum."

Blech. Babamın da benzer duyguları ne kadar sık dile getirdiğini hatırlayınca midem ayak parmaklarıma kadar iniyor. Charlie'nin de tıpkı piç babam gibi olabileceği düşüncesiyle içimi bir ürperti kaplıyor. Onunla sıkışıp kaldığımı ve onun da böyle biri olduğunu düşünsenize?

Omurgama buz gibi bir ürperti yayılıyor ve gerçek duygularımı gizlemekte zorlanıyorum. Ama yapıyorum, yüzüme bir sahte gülümseme daha yerleştiriyorum. "Sonra görüşürüz. Çok fazla çalışma." Parmaklarımı ona doğru sallıyorum ve o da bana bir öpücük konduruyor.

Gag.

Kapı kapanır kapanmaz yatağa uzanıyorum, ağzımı ovuşturuyorum, dudaklarımda kalan tadını silmek istiyorum.

"Babam Charlie'yi bir profesyonel gibi çalıştırdığını görseydi çok gurur duyardı," diyor Drew, o öğleden sonra evin arka tarafındaki geniş arazide yürürken.

"Lütfen böyle şeyler söyleme. Ve onu yok etme planlarımızla ilgili olmadığı sürece o piç hakkında konuşmayın. Aksi takdirde onun adı çamurdur. O Voldemort. Anladın mı?"

"Üzgünüm, A." Beni hızlıca kucakladı. "Bir arada tuttuğun için seninle gurur duyuyorum. Kolay olmadığını biliyorum."

"Değil," diye itiraf ediyorum, onun sözünü keserek. "Ve herkes düşünmek ya da konuşmak istemediğim şeylerden bahsedip dururken bu çok daha zor. Ben sadece planlarımıza odaklanmak istiyorum, çünkü bu işi ne kadar çabuk bitirsek, kocamla o kadar çabuk birlikte olabilir ve hayatımı düzgün bir şekilde yaşamaya başlayabilirim."

"Seni duyuyorum." Başımın üstünü öpüyor. "Söyleyecek bir şeyin olduğunu biliyorum ama ondan önce sana söylemem gereken bir şey var. Kızmamaya çalış."

"Biri bunu söylediğinde sinirlenmeyen var mı?" Soruyorum ve ağzını yarım bir gülümseme süslüyor.

"Babam bana yeni bir nişanlı buldu," diye ağzından kaçırdı. "Ve sen de onunla tanışmak için Pazar günü akşam yemeğine çağrıldın."

Çenem yere düşmüş bir halde kardeşime dönerek duruyorum. "Hayır! Bunu sana yapamaz! Jane'e!"

"Jane gitti, A," diye sessizce onaylıyor. "Ve bunu yapabileceğini ve yapacağını biliyorsun."

"Kim o?"

"Tek bildiğim adının Alessandra Mathers ve eyalet dışından geldiği."

"Buradaki kızlardan hiçbiri yeterince iyi değil miydi?"

"Görünüşe göre değil."

"Bunu kabul edemezsin, D." Koluna yapıştım ve panik dolu gözlerle onu kıstırdım. "Ya Jane öğrenirse? Bu onu öldürür!"

Yüzünde gün gibi açık bir ıstırap beliriyor. "Umarım böyle bir şey olmaz ama hayır diyemem. Ayrıca, bunun bir önemi yok. Oylama sonrasına kadar oyalamaya çalışacağım ve sonra iptal edeceğim."

"Ya sana izin vermezse?"

"O zaman bu işi yapacağım ve sonrasında fesih kararı alacağım."

Kardeşimin bunu yapmak zorunda kalmasından nefret ediyorum çünkü o ve Jane bu destansı aşkı paylaşıyorlar ve birlikte olamamaları doğru değil. "Senin için bundan nefret ediyorum."

"Ben bundan pek hoşlanmıyorum, A. Ama şu anda işbirliği yapıyor görünmem gerekiyor. Sözde ihanetimi telafi etmek için. Noel günü seni savunmak için atladığım için hâlâ kızgın."

"O zaman benim planım da size yardımcı olacaktır."

"Aklında ne var?" diye soruyor, kolunu benimkine dolayarak ve beni ileri doğru iterek.

Evden uzaklaşırken adımlarımıza devam ediyoruz. "Ben zaten Charlie'ye tohumları ektim, şimdi sen de aynısını o piç kurusuna yapmalısın. Ona, düğünümü herkesin önünde sergilemesinin kendi çıkarına olduğunu söylemelisin. Ona gösterişli bir parti vermesi gerektiğini ve bu sefer alt katta olması gerektiğini söyle."

"Bunu asla kabul etmez, Abby."

"Evet, eğer kelimelerini dikkatlice seçer ve onu buna yönlendirirsen yapacak. Onu benimle aynı fikirde olduğuma ve hatalı davranışlarımı geride bıraktığıma ikna etmelisin. Planının işe yaradığına. Egosunu besle. Bırak beni kırdığına inansın. Beni boyun eğdirdiğine inandır. Ona her zaman gizliden gizliye Charlie'ye aşık olduğumu ve bu yüzden çok fazla itiraz etmediğimi söyle. Geri adım atacak ve sen de ona beni test etmesini söyleyeceksin. Beni o dünyaya sokmasını ve nasıl davranacağımı görmesini. Ona telkin edilme geldiğini ve saygın bir elit eş olmanın neleri içerdiğini öğrenmem gerektiğini söyle."

Tekrar yürümeyi bırakıp ellerimi kardeşimin kollarına dayıyorum. "Kıçına duman üfle. İnanması için ne duyması gerekiyorsa onu söyle ve bir taşla iki kuş vuralım. Sen tekrar lehine döneceksin ve biz de zindana girip keşif yapacağız."

"Bir de babamın kadınların zayıf cinsiyet olduğuna inandığını düşünürsek." Drew sırtıyor. "Beni hafife almasına sevindim." Aynı sırtış benim de yüzüme yayılıyor. Ağzını. "Çünkü bu benim geldiğimi görmeyeceği anlamına geliyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"İyi misin?" Zorlu bir toplantının ardından cenaze işleri müdürünün ofisinden çıkarken Charlie'ye soruyorum.

Ağzından hava fışkırıyor. "Ben iyiyim."

Yalancı.

İyi olmadığı yüzündeki burun kadar belli. Charlie kendisiyle içsel bir savaş veriyor ve hangi tarafın galip dair hiçbir fikrim yok.

Elimi tutuyor, parmaklarımızı birleştiriyor. "Restorana kadar yürüyebilir miyiz?"

Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Gerçekten doğru ayakkabıları giymiyorum ama itiraz etmiyorum. "Elbette."

Gece havası sert ama ikimiz de sıcak paltolara sarınmışız, bu yüzden sadece yüzümdeki buz gibi soğuğu hissediyorum, burnumu kızartıyor ve yanaklarımı yakıyor. Rydeville'in en pahalı restoranına doğru sessizce yürürken Charlie havaya küçük nefesli bulut halkaları yayıyor.

Şef garson biz vardığımızda çok coşkulu davranıyor, üzerimize abartılı bir şekilde titriyor. Paltolarımızı alıyor ve Charlies üzerimdeki lacivert dantelli mini elbiseye değer biçen bir bakış atıyor. Altımda çoraplar ve jartiyerler, ayağımda da bir çift gök yüksekliğinde gümüş Gucci ayakkabı var. Bu gece görüşüme ekstra özen gösterdim, makyaj yaptım ve saçlarımı yumuşak kıvrımlarla şekillendirdim ve Charlie'nin akşam yemeğinden vazgeçip onun yerine beni yemek istemiş gibi bana bakmasına bakılırsa, hedeflediğim şeyi başardığımı söyleyebilirim.

Elimi tutuyor, minnettarlıkla sırtıyor ve ben boğazımda biriken safrayı yutuyorum. İyi niyetli tanıdıklar ve meraklı işgüzarlar her adımda bizi durdurup taziyelerini ve tebriklerini sunarken, restoranın karşısındaki yürüyüş tam bir çileye dönüşüyor. Babam yerel ve ulusal gazetelere evliliğimizi onaylayan bir ilan verdi, bu yüzden her sümüklü pislik bunun resmi olduğunun farkında ve Charlie'nin kışını yalamak için kendilerini paralıyorlar.

Charlie benden sonra kabine kayıyor, kaşlarının arasındaki noktayı ovuştururken derin bir iç çekiyor. Garson bize menüleri uzattı ve Charlie

en pahalı şarap şişesini sipariş eder. Yaşımızın tutmaması önemli değil. Rydeville'deki insanlar göz yummaya ve seçkinler için kuralları esnetmeye alışkındır. Özellikle de Charlie ailesinin reisi ve Barron Bankacılık ve Finansal Yatırım Hizmetleri Ltd. şirketinin yeni atanan CEO'su olduğu için.

"Siktir." Başını iki yana sallıyor ve parmağını gömleğinin yakasında .

"Hey." Kalçasını okşadım. "Her şey yoluna girecek. Önümüzdeki birkaç günü atlattıktan sonra."

"Annem için endişeleniyorum," diye itiraf ediyor. "Odasından zar zor çıkıyor ve sürekli hıçkırığa hıçkırığa ağladığını duyuyorum."

Benim de var ve yardım etmeye çalıştım ama çoğu zaman bana kapıyı bile açmıyor.

"Bir terapistle konuşması gerekiyor. Doktorun onunla ilgilendiğini biliyorum ama ona valium ve uyku hapi pompalamak çözüm değil. Sonunun zavallı Sylvia gibi olmasını istemezsiniz."

"Annemi o kadınla kıyaslama!" diye tslıyor.

Birkaç kafa bize doğru dönüyor ve ben sinirlenerek elimi geri çekiyorum. Dişlerimi azı dişlerime kadar sıkıyorum, onun patlamasını görmezden gelip menüye odaklanıyorum, çünkü babamın kulağına gitme ihtimaline karşı onunla herkesin içinde ateşli bir tartışmaya giremem.

"Kahretsin, Abby." Elime uzanıyor ama ben popomun altına sokarak ondan uzak tutuyorum. "Özür dilerim. Sana saldırmak istememiştim."

Bakışlarımı bilerek yumuşatarak öfkemi bastırıyorum. "Çok zor durumda olduğunu biliyorum Charlie ve yardım etmeye çalışıyorum ama kafamı ısırarak koparmanın sana bir faydası olmayacak." Ona ciddi ciddi bakıyorum. "Zorlandığımda nasıl olduğumu bilirsin."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Senin bu yönünü seviyorum." Şimşek hızında bir hamleyle içeri dalıyor ve dişleriyle kulak mememi ısıyor. Nefesi yüzümün kenarlarında dolaşiyor. "Bahse girerim yatak odasında gerçek bir kaplansın ve haklı olup öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Elini açıkta kalan kalçama koyuyor ve parmaklarını yukarı kaldırıyor.

Panik boğazımda düğümleniyor ve garson şarabımızla geldiğinde parmaklarını koparmaya hazırım.

Mükemmel zamanlamadan bahsediyoruz.

Charlie elini çekti ve ben de tuttuğum nefesi bıraktım. Yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle bana bir kadeh şarap doldurdu ve ben

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken, bakışları kalçalarımnda ve göğsümde oyalanırken rahatsız edici bir şekilde ısınıyor. Kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Bize."

Konuşmak şöyle dursun, boğazıma düğümlenen yumrudan zorlukla nefes alabiliyorum, bu yüzden sadece gülümsüyorum ve bardağımı onunkine vurarak soğuk, gevrek Yeni Zelanda Marlborough Sauvignon Blanc'tan sağlıklı bir yudum alıyorum. Islak dudaklarını yanağıma bastırıyor. "Bu arada harika görünüyorsun ve buradaki her erkek beni kıskanıyor."

Müşterilerin yaş ortalamasının kırkların ortasında olduğunu düşünürsek, bundan şüphem yok. Ama yine de iğrenç ve içime oturuyor. "Teşekkür ederim." Ben de yanağına bir öpücük konduruyorum ve bu sırada ağzımı kapatmaya çalışıyorum. "Ama benden bu kadar bahsettiğin yeter." Şarap kadehimin üstünden ona nazlı nazlı gülümsüyorum. "Gününle ilgili her şeyi duymak istiyorum."

Yemek boyunca onu soru yağmuruna tutuyorum, ofiste işlerin nasıl gittiğini soruyorum, uysal ve özenli bir eş olmayı hedeflediğim için her sözüne takılıyorum.

Bana dokunmak için sayısız fırsat buluyor ve ben koltukta kıvranıyordum, giderek daha da rahatsız oluyordum. Charlie'nin kendini beğenmiş sırtışından, ilgisinin beni tahrik ettiğini düşündüğünü anlayabiliyorum. Tam tersi bir etki yarattığını bilmekten büyük zevk alıyorum. Bakışlarım restoranın etrafında dolanıyor, yarı yarıya Kai'nin gölgelerde somurttuğunu görmeyi bekliyorum, ama bu çok saçma çünkü bunu yapmayacağını biliyorum.

Bundan o da benim kadar nefret etse de, ikimiz de ne yapmamız gerektiğini anlıyoruz.

Ve şimdi Kai'yi düşünüyorum. Onun ellerinin üzerimde olmasını diliyorum.

Dudakları tenimi okşuyor.

Edepsiz sözleri kulağıma fısıldadı.

Keskin bir özlem duygusu zıplıyor ve ben onu dizginleyemeden beni ısırtıyor. Charlie'nin eve döndüğümüzde bizi nelerin beklediği konusunda biraz endişeli olsam da yemek bitip ayrıldığımızda memnun oluyorum. Dün gece ona söyledim.

ağırdan almak istedi, ama notu unutmuş gibi görünüyor.

Land Rover'a tıkılıp kaloriferleri sonuna kadar açtığımızda elini kalçama koyuyor, araba kullanırken başparmağıyla kalçamda daireler çiziyor.

"Ne yapıyorsun?" Yolun yarısına geldiğimizde eli kalçamda ilerleyip elbisemin eteklerine tehlikeli bir şekilde yaklaştığında soruyorum.

Bana arsız bir sırtış attı. "Neye benziyor?"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Kulakların ağır mı işitiyor?" Kaşlarını çatıyor.

"Sana yavaştan almak istediğimi söylemiştim. Bu yavaş değil." "Hadi ama Abby. Biz sekizinci sınıf öğrencisi değiliz."

"Konu seks olunca, sen asla sekizinci sınıf öğrencisi olmadın. Bir gecede sıfırdan doksana çıktın."

Başını geriye atıp gülüyor. "Doğru, ama sekste yanlış bir şey yok Abby." Karanlık, ahlaksız gözlerini bana diyor ve her tarafım ürperiyor. Ama iyi anlamda değil. "Bu doğal ve sağlıklı bir şey. Ve evli çiftler bunu yapar."

"Daha evleneli bir hafta bile olmadı," diye karşı çıktım.

"Çoğu evli çift düğün gecesi seks yapar." Sözünü geri almak için ağzını açıyor, şüphesiz hatasını hemen anlıyor.

"Evet. Ama biz çoğu evli çift gibi değiliz, değil mi?" Havlıyorum. "Çünkü sen dışarıda bir fahişeyi beceriyordun." Öfkelenmiş gibi yapıyorum ama içten içe gülümsüyorum. Bu, ellerini üzerimden çekmek için iyi bir yol. Ne zaman oynamaya kalksa bir tartışma başlatacağım. Eğer onu kızdırırsam, beni becermek isterken iki kez düşünecektir.

Umarım.

"Bozuk plak gibi konuşmaya başladın Abby."

"Ve sen de klişeleşmiş aldatan koca gibi konuşmaya başladın!" Kükrüyorum. "Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin! Kızgın olmakta sonuna kadar haklıyım ve sen bunu böyle görmezden gelemezsin."

Ellerini yüzüne sürerek iç geçiriyor.

Oturduğum yerde dönüp bana bakıyormuş gibi yaparken öfkeliyim. "Kimdi o? Kocamın düğün gecemizi kiminle geçirdiğini bilmek istiyorum."

Şimdi, koltuğunda rahatsız bir şekilde kıvrınma sırası onda. "O hiç kimse değil.

Önemsiz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hâlâ onun kim olduğunu bilmek istiyorum." "Hayır."

"Hayır mı?" Surat astım. "Bilmeye hakkım var!" Gerçekten umurumda bile değilken talep ediyorum.

"Lanet olsun, Abby." Yumruklarını direksiyona vurdu. "Bırak dedim!"

Hmm. Onun kim olduğunu bilmemi istemiyor. Bu çok ilginç.

Bu küçük külçeyi ileride başvurmak üzere saklıyorum.

"Tamam." Suratımı asıyorum, camdan dışarı bakıyorum ve Charlie bizi eve sessizlik içinde geri götürüyor.

Eve girdiğimizde konuşmadan yollarımızı ayırıyoruz ve ben yatak odamın kapısını kilitliyorum, cep telefonumu alıp sevdiğim adamı aramak için banyoya girerken kına yakmamaya çalışıyorum.

Ertesi gün, bir aile yemeği yiyeceğimiz konusunda ısrar ettim. Cenaze yarın ve Charlie'nin annesi ile kız kardeşinin düzenlemelerden haberdar olması gerekiyor. Neden kafalarını kuma gömüp böyle bir şey olmamış gibi davranmak istediklerini anlıyorum ama en azından onları hazırlamaya çalışmalıyım. Yarın dünyada cehennem olacak ve ben şimdiden ileri sarma düğmesi olmasını diliyorum.

Normalde akşam yemeği resmi yemek masasında servis edilir, ancak hizmetçiye kovdum ve tüm süslemelerle birlikte bir tencere rosto pişirdim ve bilerek mutfak masasını kurdum. Hoşuna gitse de gitmese de Elizabeth Barron yarın kocasının cenazesi olduğu gerçeğiyle yüzleşmeli ve en iyi yüzünü ortaya koymalı.

Daha önce Charlie'ye planlarımı bildiren bir mesaj gönderdim ve cevap olarak kısa bir onay aldım.

Hâlâ somurtuyorsa bana uyar. Bu böyle devam ettikçe, onu yatağımdan daha uzun süre uzak tutacağım.

Elizabeth ve Lillian masaya oturmuş, ben de yemeklerimizi hazırlıyordum ki Charlie telaşlı bir ifadeyle mutfığa daldı. "Kusura bakmayın, geciktim."

Ona bakmadan, "Sen değilsin," diyorum. "Ben de tam servis yapmak üzereydim."

Arkasından kocaman bir demet çiçek çıkararak bana doğru yaklaşıyor. "Bunlar senin için." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Dün gece için bir barış teklifi. Özür dilerim."

Daha klişe olabilir miydi?

"Teşekkür ederim." Dudaklarını kısaca gagalıyorum, çiçekleri alıp lavaboya koyuyorum. "Yemeğimizi yedikten sonra onları bir vazoya koyacağım. Yemeğimizin soğumasını istemiyorum." Ellerimi göğsüne koyuyorum. "Ben tabaklarımızı bitirirken sen de git annen ve kız kardeşinle konuş."

Charlie ve ben tek başımıza akşam yemeğinde sohbeti devam ettiriyoruz ve bu çok garip. Yarınki törenin planlarını gözden geçiriyoruz ama Elizabeth sürekli bize boş boş bakıyor. Lil bakmıyor.

çok iştahlı, tabağındaki yiyecekleri itiyor, somurtkan ve sinirli görünüyordu.

Yemekten sonra Elizabeth'le birlikte yarın giymesi için uygun bir şeyler bulmak üzere yukarı çıkıyoruz. Odasına girer girmez yapılmamış yatağın üzerine sürünüyor ve ben de dolabına tek başıma girip bu durumdan nasıl kurtulacağını merak ediyorum.

Charles ve Elizabeth birbirleri için yaşadılar ve onsuz nasıl başa çıkacağını biliyor mu bilmiyorum.

İşe yarayacak birkaç siyah elbise buluyorum ve askılara asarak yatak odasına gidiyorum. "Bunlardan birine ne dersin?" En uygun iki elbiseyi göstererek soruyorum.

"Her neyse," diye mırıldanıyor yataktaki yerinden, başını kaldırıp bakmıyor bile. Dağınık yorganın üstünde cenin pozisyonunda kıvrılıyor ve kalbim onun için acıyor.

Elbiseleri dolabına geri koyuyorum, birini seçip sabah için dışarıda bırakıyorum. Dolaptan çıkıp sahte kayınvalideme doğru yürümeden önce ona uygun ayakkabılar ve bir çanta seçiyorum. Yatağının kenarına tüneyerek, düğümlemiş saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor ve yanağını hafifçe okşuyorum. Elizabeth Barron güzel bir kadındır ve genellikle görünüşüyle gurur duyar. Ama belli ki duş almalı günler olmuş ve kırmızı çerçeveli gözleri, şiş yanakları ve lekeli cildiyle biraz dağılmış durumda.

Onu suçladığımdan değil.

Kalbi kırık. Kendine bakmak öncelikler listesinin en altında.

Yanına uzandım. "Çok üzgünüm, Elizabeth." Ellerini ellerime aldım. "Ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum."

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilere kilitleniyor. "Hiçbir zaman daha iyiye gitmeyecek, değil mi?" diye fısıldıyor.

"Sevdiğim adamı kaybetmedim," diyorum, aptalca kelimeler ağızımdan çıkarken kalbim acıyla çarpıyor, çünkü Kai'ye bir şey olduğu düşüncesi bile içime bir panik dalgası gönderiyor. Nabzım boynumda zonkluyor ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum. "Ama ben annemi kaybettim ve onu her gün özlüyorum." Bebeklerimin kaybından bahsetmiyorum, çünkü hala çok taze, ama bu acı her zaman omuzlarımda taşıdığım bir şey.

"Onu çok özliyorum." Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor. "Ve onsuz devam etmek istemiyorum." Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Bunun bencilce olduğunu biliyorum. Charlie ve Lillian'ın bana ihtiyacı var ama içim bu kadar parçalanmışken onların yanında nasıl olabilirim?"

Ben de içten içe kırıldım. Ama bunu savaştırmak için kullanıyorum. Eğer bunu yapmasaydım, ben de yatağa düşerdim. Böyle söylediğimde kulağa sert geliyor ve öyle olmasını istemem ama bu bizim ortamımızı anlatıyor. Annem öldüğünden beri hayatım boyunca pençelemek, ısırarak ve savaştırmak zorunda kaldım, oysa Charles Barron karısının üzerinde yürüdüğü toprağa tapıyordu ve onu korumak ve güvende tutmak için elinden geleni yaptı.

Ancak koruması onu zayıflatmıştır ve kendini toparlaması gerekmektedir, yoksa seçkinler onu canlı canlı yiyecektir.

Kollarımı ona doladım. "Sen düşündüğünden daha güçlüsün. Ve biliyorsun ki Charles çocukların için güçlü olmanı isterdi. Seni böyle acı çekerken görmek istemezdi." Söylediklerimin yardımcı mı yoksa engelleyici mi olduğunu gerçekten bilmiyorum, çünkü birisinin kederiyle başa çıkmasına yardımcı olma konusunda hiçbir deneyimim yok, ama deniyorum. Elbette, Drew ve ben annem öldükten sonra birbirimize yaslandık, ama biz küçük çocuklardık. Kelimeler olmadan birbirimize sarıldık ve bir şekilde bunu atlattık.

"Kendimi güçlü hissetmiyorum, Abigail. Onsuz kendimi tamamen güçsüz hissediyorum." Bana tutunuyor. "O benim her şeyimdi. Gücümdü. Umudumdu. Neşemdi. Hayattaki amacım." Burnunu çekiyor. "Onsuz kim olduğumu bilmiyorum."

Kai'ye asla bu kadar bağımlı olmak istemiyorum. Onun benim için her şeyi yapmasını istiyorum ama kendi başıma bir şeyler yapamayacak kadar da ona bağımlı olmak istemiyorum. Acaba Elizabeth kendisine olanları fark etti ve mutlu bir cehalet içinde kalmaktan mutlu oldu mu, yoksa sadece ona gizlice yaklaştı ve şimdi onun gittiğini fark ediyor mu?

Elizabeth Barron iyi bir kadındır ve akılsız da değildir, ancak kocası onu savunmasız ve zayıf hale getirmiştir.

Artık kocasının koruması olmadığı için ona ne olacağı konusunda endişeleniyorum.

Bir kurucu babanın dul eşine elit çevrelerde neler olabileceğini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor.

Eminim iyi bir şey değildir.

Bir zamanlar Charlie'nin annesini koruyacağına güvenebilirdim ama artık onun kim olduğunu bilmiyorum. Ya da babamla tam olarak nasıl bir anlaşma yaptığını.

"Sen hâlâ sensin, Elizabeth." Yüzünü bana doğru eğdim. "Ve çocuklarının yarın o güçlü kadın olmana ihtiyacı var." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Kendin için güçlü olmalısın çünkü önünde zorluklar olacak ve ne kadar istesen de bunları görmezden gelemezsin." Açık sözlü olmak ya da sert görünmek istemiyorum, bu yüzden ince imalarımın sisli beynine girmesini ve onu kendini kontrol etmeye başlamaya zorlamasını umuyorum. "Bir öneride bulunabilir miyim?" Omuz silkiyor. "Sana güzel, sıcak bir banyo hazırlayayım. Sonra kendini biraz daha iyi hissedersin. Lütfen bunu senin için yapmama izin verir misin?"

Kabul etmesini beklemiyordum ama . "Tamam."

"Bana birkaç dakika ver, ayarlayayım."

Küvetin musluklarını çalıştırıyorum, lavabonun üzerindeki dolapta bulduğum banyo yağını suya damlatıyorum. Birkaç havlu çıkarıp radyatörün üzerine koyuyorum ki çıktığında sıcak olsunlar. Sonra banyoya girmesine yardım ediyorum ve onu küvette ıslanmaya bırakıyorum, bu arada ben de ona giymesi için temiz bir gecelik buluyorum ve yatağındaki örtüleri yeni çarşafarla değiştiriyorum.

Banyodan buhar bulutu içinde, ıslak saçlarını havluyla ovuşturarak çıktığında, onu en azından tanıdığım kadın gibi görmek güzel. Onu yatağa yatırıp fön çekmeden önce saçlarını tarıyorum.

Kapının arkasında duran formun farkındayım ama onu tanımıyorum ve Elizabeth de oğlunu hiç fark etmiyor. Ne kadar zamandır orada olduğunu ya da ne kadarını duyduğunu bilmiyorum.

Uyuduktan ve valium aldıktan sonra onunla kalıyorum, sadece uyuduğunda odadan çıkıyorum.

Charlie beni kollarına aldığı anda kapı henüz arkamdan kapanmıştı. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim." Bana sıkıca sarıldı. "Bunu sensiz yapamazdım. Sen benim gücüksün, Abby." Başımın üstünü öpüyor. "Daha iyi bir insan olmak istememi sağlıyorsun," diye ekliyor ve ben de gülme krizimi bastırıyorum. "Daha iyi bir adam. Sana layık biri olmak için."

Ne yazık ki babasını öldürtmeden ve ailesini onarılamayacak şekilde parçalamadan önce bunu düşünmemişti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cenaze töreni tam da beklediğim gibi korkunçtu. Charlie'nin kilisenin en üst sırasındaki annesi ve kız kardeşinin arasına oturması için ısrar ediyorum ve ben Elizabeth'in diğer tarafında oturuyorum. Drew benim diğer tarafımda, babam ve Patrice - nişanlı olduğu o duygusuz kaltak - onun diğer tarafında oturuyorlar.

Kilise tıklım tıklım dolu ve dışarıda da ayakta bekleyen insanlar var.

Elizabeth'in sessiz hıçkırıkları tören boyunca duyulabiliyor ve onun için kan ağlıyorum. Charlie bir kolunu annesine, diğerini de Lillian'a sarmışken, benim ellerim onun kucağındaki ellerinin üzerinde duruyor. Lil'in gözleri kızarmış ve ara sıra burnunu çekiyor ama annesinden çok daha iyi dayanıyor. Charlie soğukkanlı, yüzünden pek bir duygu okunmuyor ama gerginliği omuzlarının gergin şeklinden ve çenesindeki neredeyse sürekli tıkırtıdan belli oluyor.

Sonunda bittiğinde hepimiz rahat bir nefes alırız.

Kasaba mezarlığında Barron'a ayrılan yere defnedildikten sonra herkes üst kattaki etkinlik salonunda mükellef bir sofranın kurulduğu yerel otele doğru yola çıkar.

"Hey, küçük kardeşim." Drew arkamdan yaklaşarak beni Barron'ların komşularıyla yaptığım ve ancak yarısını dinleyebildiğim sıkıcı sohbetten uzaklaştırıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Ama tüm bunlar bittiğinde çok mutlu olacağım."

Drew omzunun üzerinden bakıyor, gözleri babamız ve Patrice'e kilitleniyor. Montgomery'lerle derin bir sohbe dalmışlar ve bizimle ilgilenmiyorlar. "Benimle bara gel." Drew beni odanın üst tarafındaki bara doğru yönlendiriyor. Kendisi için bir eski moda, benim için de bir kızılık suyu sipariş ediyor. Ceketinin iç cebinden gizlice küçük, mühürlü bir zarf çıkarırken, "Listeler bende," diyor nefesinin altından.

Kimsenin bakmadığından emin olmak için zarfı çantama koyuyorum. "Teşekkürler. Dün gece Chad ile konuştum, ve o içeride. O zaten toplanıyor"

soruşturma ekibi."

"Güzel. Ayrıca birkaç güvenilir yönetim kurulu üyesine de geçici olarak ulaştım. Seni yaz stajından sevgiyle hatırlayan iki adam ve bir kadın. Önce onlarla yalnız buluşacağım, birkaç nabız yoklayacağım ve nasıl tepki vereceklerini göreceğim. Eğer olumlu olursa, o zaman ikimiz de onlarla görüşebiliriz. Bu üçü en etkili kişiler. Eğer onları ikna edebilirsek, bizim için ayak işlerinin çoğunu onlar yapacaktır."

Yeni ve çok daha genç eşiyle yanımdan geçerken babamın bir iş arkadaşına gülümsüyorum. "Babamın yönetim kurulunda o kadar da popüler olduğunu sanmıyorum. Pek sevilen biri değil."

"Doğru, ama bu insanların çoğunu terörize etmiş durumda, bu yüzden yine de dikkatli ilerlememiz gerekiyor." İçkisinden bir yudum alıyor, keskin bakışları hesap yapıyor. "Pazar gecesi bir toplantı için kaçabileceğini düşünüyor musun? Xavier'i görmeye iznin var, değil mi?" Başımı salladım. "Charlie'ye Xavier'le takılacağını ve bizimle depoda buluşacağını söyle. Arka girişi kullanacağız ve sizi takip ediyor ya da casusluk yapan biri var diye arabalarımızı ormanda saklayacağız. Orada olduğumuzu kimse bilmeyecek."

Drew'a doğru eğilip ağzımı kulağına dayıyorum. "Oraya gidecek kadar iyi mi?" Daha fazlasını söylemeye cesaret edemeyerek fısıldıyorum.

Drew başını eğerek ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Şimdi çok daha iyi durumda. Orada olacak. Senden ayrı olmak onu öldürüyor."

Kai'yi tekrar göreceğim düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyor ve göğsümde kelebekler uçuşuyor.

Bir el belime dolanıyor ve ben sıçrayarak meyve suyumun bir kısmını tezgâha döküyorum. "Siz ikiniz burada ne planlıyorsunuz?" Charlie, şüphesini açıkça belli edecek şekilde gözlerini Drew'a dikerek soruyor.

Seçtiği kelimeler ve yüzündeki temkinli ifade karşısında kan basıncım tavan yapıyor. Avuç içlerim aniden terliyor ve onları muhafazakâr siyah elbisemin ön kısmına hafifçe siliyorum. Anlamsız bir yalan söylemek için ağzımı açıyordum ki ikizim benden önce davrandı.

"Her zamanki gibi." Drew viskisini yudumlarken kaşlarını sallıyor. "Dünya hakimiyeti. Yoksulluğun nasıl ortadan kaldırılacağı. Jeff Bezos'un dünyanın en zengin adamı konumundan nasıl çıkarılacağı, vesaire, vesaire."

"dolandırma," diye söylendi Charlie. "Bu sana yakışmıyor."

Drew'un bakışları Charlie'ye yaklaşmadan önce odayı hızlıca gözden geçirir. "İçinde bulunduğun durumu tartışıyorduk," diyor alçak bir ses tonuyla.

"Ne çıkmazı?" Charlie soğukkanlılıkla cevap verir.

"Babam Atticus'a seçkinler arasına katılıp Rydeville'e dönebileceğine dair söz verdi. Gelecek hafta gerçekleşecek. Duyduğuma göre annen iyi bir yerde değilmiş. Onu nasıl sessiz tutmayı planlıyorsun? Atticus'un babanın cinayetinden sorumlu olduğu hakkında atıp tutamaz," diyor Drew.

Ben de . "Ve ona gerçeği söyleyebilecek gibi değilsin, o zaman ne yapacaksın?"

Yüzündeki tüm kan çekiliyor ve o anda Charlie için neredeyse üzülüyorum.

Neredeyse.

"Bilmiyorum ve babanın beni bu konuda neden önceden uyarmadığını merak ediyorum."

Drew, "Müstakbel gelinini becermekle çok meşguldü," diye kestirip atıyor. "Ama eminim seninle bu konuda konuşmayı planlıyordur. Ben sadece seni uyarıyorum. Bir çözüm bulmalısın. Atticus'u gemide tutabilmesi için onu yatıştırarak ve annenin ağzını kapalı tutacak bir çözüm."

"Bir şeyler düşüneceğim," diyor Charlie, sesi görüldüğü kadar kendinden emin çıkmıyor.

"Annene ne dedin?" Pazar akşam yemeği için Chez Manning'e doğru yola çıkarken sordum. Bu sabah Elizabeth'in yatak odasının yakınlarından gelen çığlık ve bağırma sesleriyle uyanmıştım.

Charlie bir elini saçlarında gezdirerek derin bir nefes verir. "Ona Michael'ın araştırdığını ve Atticus Anderson'ın ateş emri vermediğini söyledim. Adamlarını ateş etmemeleri konusunda özellikle uyarmış. Ateş eden muhafızın bunu nasıl yanlışlıkla yaptığını anlattım. Ve bunun için cezalandırıldığını."

Ona inanamayarak bakıyorum. "O saçmalık yığınının almasını mı bekliyorsun?" "Ona başka ne söyleyebilirdim ki?" diye tersledi, açıkça Tedirgin.

"Belki de ona gerçeği söylemelisin."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun! Eğer yaparsam baban kafama bir kurşun sıkar. Sonra da annemle Lil'in peşine düşer." Bana kısa bir bakış attı. "Ve sen de muhtemelen Trent'le yeniden nişanlanırsın."

. "çiğnemen lazım. Ayrıca Shandra'yla nişanlı." "Bu arada ikisi de burada olacak."

İlginç. Umarım Shandra'yı bir kenara çekip onu anlama şansım olur. Bağlılıkları konusunda kararsızım ve dost mu yoksa düşman mı olduğunu öğrenmek isterim. Birbirimize her zaman saygı duyduk ama aşırı dost olduğumuzu söyleyemem.

Ailemin evine vardığımızda Charlie arabayı garaja park edip motoru durdurdu. "Sana terbiyeli olmanı hatırlatmama gerek var mı?"

Ona hararetli bir bakış fırlattım. "Ben çocuk değilim *Charles*. Aptal da değilim. Nasıl davranmam gerektiğini biliyorum."

Birkaç sessiz atım boyunca bana bakıyor. "Ne?"

"Yaptığın şey bu mu?"

Kalbim hızlanmaya başladığında kaşlarımı çatıyorum. "Anlamıyorum," diye yalan söylüyorum.

"Hepsi rol mü?" Aramızı işaret ediyor. "Sadece duymam gerektiğini düşündüğün şeyleri mi söylüyorsun?"

"Beni rahat bırak, Charlie. Bana ne yaptığını unuttun mu?" Sesimin çatlamasına bilerek izin verdim. "Çünkü unutmadım," diye mırıldandım. "Ve artık dayanamıyorum. Ona karşı kazanabileceğimi düşünmekle aptallık ettim ve artık savaşmak istemiyorum. Bundan yoruldum. İstedğim bu olmayabilir," diye itiraf ediyorum ve o da sertleşiyor. "Ama benim için en iyi senaryo bu." Çenemi yukarı kaldırıyorum, yalan söylerken gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Seni sevmek istiyorum, Charlie." Yanağına dokunuyorum. "Gerçekten istiyorum ama mucizeler bekleyemezsin ve her şeye alışmam için bana zaman vermelisin. Her şeyi bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum çünkü seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ama bunların hepsi benim için yeni ve hâlâ sindirmeye çalışıyorum ve evet, hâlâ bazılarını zorluyorum." Yüzünü kavrayıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Ama bu değil." Gözlerimi kırpmadan gözlerinin içine bakıyorum. "Tamam mı?"

Beni kollarına alıyor ve yanağıma göğsüne bastırıyor, kalbi kulağımın altında çılgınca atıyor. "Özür dilerim. Sadece sormak zorundaydım."

"yok. Birbirimize güvenmemiz biraz zaman alacak."

Arabadan inmeme yardım ediyor, evin içine doğru ilerlerken elimi tutuyor.

Vardığımızda herkes resmi yemek salonunda toplanmıştı. Sylvia ve Christian. Trent ve Shandra. Patrice ve babam. Drew tanımadığı bir adam ve kadınla ve yeni nişanlısı Alessandra Mathers olduğunu tahmin ettiğim uzun, koyu dalgalı saçlı, çarpıcı bir kızla sohbet ediyor.

Sırf Jane'e olan sadakatimden dolayı ondan nefret etmeye meyilliyim ama bunun acısını ondan çıkarmak adil değil.

"Ah, işte yeni evliler," diyor babam, yüzünde sahte bir sırıtişla bize doğru yürürken. Beni kucaklıyor ve neredeyse şok içinde yere yığılıyorum. "Çok güzel görünüyorsun, Abigail. Evlilik sana çok yakışmış," diye bağırıyor ve herkesin onu duyduğundan emin oluyor. Eli popoma gidip sıkıldığında neredeyse kusacaktım. Sırtım kapıya dönük ve diğer herkes önümüzde, yani gören tek kişi sahte kocam.

"Michael." Charlie beni babamdan uzaklaştırıyor ve sesinin sert tonu bana babamın beni ellediğini kesinlikle gördüğünü söylüyor. "Bizi davet ettiğin için teşekkürler," diyor dişlerini sıkarak. Drew konuşmasına sırtını dönmüş, sakın bir ifadeyle bizi izliyor ama gözlerindeki soruyu görüyorum.

Kendimi Charlie'nin etrafına sarıyorum ve şiddetli bir titreme nöbetiyle savaşıyorum. Babam son zamanlarda bana karşı biraz eli sıkı davranıyor ve bunun ima ettiği şey hoşuma gitmiyor. Ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumu tüm gücümle hissettiğimde her tarafım titriyor. Boğazımın arkasında safra birikiyor ve midem şiddetle çalkalanıyor.

"Abby." Shandra bana yaklaştı. "Tebriklerimi iletmek için seni görmedim." Beni yanağımdan öpmek için eğiliyor. "İyi misin?" gizlice fısıldıyor ve sanırım korkumu gizleme konusunda çok kötü bir iş çıkarıyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum yanağına bir öpücük kondururken, yüz hatlarımı dikkatlice toparlıyorum.

"Denton. Sizi kızım ve kocasıyla tanıştırayım," diyor babam, Alessandra'nın babasını yanımıza getirirken sesi gururlu bir baba gibi çıkıyor. Koyu renk saçları ve solgun bir teni var ve kızı da belli ki ona çekmiş. Yaşlı bir adama göre yakışıklı ama koluna yapışmış zarif bir kızıyla bize doğru yürürken tüm elitlerin takındığı o kibirli ifadeyi takınıyor ve ben ondan hoşlanmadığıma çoktan karar verdim. Alessandra'nın annesi kızına hiç benzemiyor ama elimi sıkıp bizi tebrik ederken yeterince hoş biri.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Abigail," diyor Denton, gözlerini pervasızca vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

Charlie'ye daha da sıkı sarılıyorum ve o bana karşı bir tuğla gibi sert, öfkesi dalgalar halinde yayılıyor.

"Charles Barron." Charlie elini uzatıp yaşlı seçkinlere uyarıcı bir bakış . "Abigail'in kocası." Charlie, Denton'ın elini sert bir şekilde kavrayıp gereğinden uzun süre sıkarken bir yandan da utanmadan adama bakıyor.

En azından Charlie'ye güvenebileceğim bir şey olduğunu biliyorum. Onunla olduğum sürece, kimsenin beni incitmesine izin vermeyecektir. Bundan eminim ve bu beni rahatlatmak için uzun bir yol kat etmemi sağlıyor.

Babam kıkırdayarak gergin bekleyişi bozdu. "Charles Abigail'i çok sahipleniyor."

"Anlıyorum." Denton'ın sırtışı gergin. "Ama yakında öğrenecek." Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve bana bakma şekliyle beni soyuyor da olabilir.

Siktiğimin sapığı.

Tüm elitlerin öyle olduğunu öğreniyorum.

Bana bakma şekli Christian Montgomery'nin bana bakma şeklini hatırlatıyor ve bunun tanıdık bir özellik olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve Charlie'nin yanında daha fazla sinmeyi reddederek bakışlarına karşılık veriyorum. "İzin verirseniz," diyorum, geçip Charlie'yi de yanıma çekerek. "Müstakbel baldızımla tanışmak istiyorum."

"Lanet olası pislik," diye fısıldıyor Charlie kulağıma.

Drew ve Alessandra uzun maun büfenin yanında duruyorlar. "Hey, küçük kardeşim." Drew beni kucaklıyor. "O bir pislik," diye fısıldıyor. kulağımda.

"Beni tanıştırmayacak mısın?" Alessandra'yı süzerken gülümseyerek soruyorum.

Yakından daha da çarpıcı. Uzun boylu, neredeyse Drew kadar uzun, çarpıcı kıvrımları ve kilometrelerce uzanan bacakları var. Delici mavi gözleri Jane'in açık mavi gözlerinden çok daha koyu ve tek fark bu değil.

Sanki babam kasıtlı olarak dışarı çıkmış ve en iyi arkadaşımın tam zıttı bir kadın bulmuş gibi.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, onu her zamankinden daha fazla özlüyorum ve burada olmadığı için mutlu olsam da burada olmasını diliyorum.

"Bu benim kız kardeşim Abby," diyor Drew, yüzünde hoş bir gülümseme belirtmeye zorlayarak.

Alessandra'nın gözleri yeşil ve siyah elbisemin üzerinde küçümseyerek geziniyor. Bakışlarını vücudumda gezdiriyor, küçük bedenimde gülünç duran iri göğüslerime sırtıyor ve yüzümü ilgisizlikle süzüyor. Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor, sanki kibar davranmak bir angarya gibi geliyor.

"Aynen." Onun sahte gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum. "Bu benim kocam, Charlie." Bu kelimeleri boğulmadan söyleyebilmem bir mucize.

"Rydeville'e hoş geldiniz," diyor Charlie.

"Buraya taşınma fikri beni o kadar heyecanlandırmamıştı," diyor Güneyli bir tını ile, Charlie'yi incelerken gözleri parlıyor. "Ama işler kesinlikle iyiye gidiyor." Dudaklarını ıslatıyor ve kirpiklerini Charlie'ye fırlatıyor.

Ne kaltak ama.

Görünüşe göre Jane'den sadece görünüş olarak farklı değil. Her yönden olabildiğince zıt.

Charlie, ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi bakarken, sesinden tehdit sızıyor: "O siktiğimin gözlerini nişanına dikmeni öneririm," diyor. "Çünkü ben karımı çok seviyorum ve isteyeceğin son şey Abby ile beni düşman etmek olur."

"Ah, ne vaatler." Drew'a doğru kayarak göz kırpmıyor. "Şimdi daha da meraklandım."

Ağabeyimin gözlerinde kısa bir kızgınlık parıltısı beliriyor ama bunu hemen gizliyor. "Nasıl bir oyun oynadığını sanıyorsun bilmiyorum ama beni aptal yerine koymaya çalış ve bunun senin için ne kadar iyi sonuçlanacağını gör." Ona kötü niyetle gülümsüyor. "Sana meydan okuyorum."

"Belki de o kadar sıkıcı değildir," diye karşılık veriyor, topuklarının cilalı zeminde çıkardığı ses dikkatimi kapıya çekerken.

İki muhteşem kız omuzları geride, göğüsleri önde, sofistike ve özgüvenli bir şekilde odaya giriyor. "Kim bunlar?" Ailelerinin yanlarında olup olmadığını görmek için açık kapıdan koridora bakarak soruyorum.

"Giselle Alessandra'nın kuzeni ve kızıl saçlı kadın da Alessandra'nın ablası Isabella," diye onaylıyor Drew.

"Umarım banyoyu iyi bulmuşsunuzdur hanımlar," diyor Peder, utanmadan onları gözetleyerek.

"Çok güzel bir eviniz var Bay Hearst," diyor uzun boylu kızıl saçlı kadın, Hearst'e doğru yaklaşırken kolunu mıncıklıyor.

Göz ucuyla Patrice'in gözlerini kıza diktiğini görüyorum.
Belki tamamen duyusuz değildir.

"Ne zaman burada olacaklar?" diye soruyor kısa boylu sarışın. Poposuna dökülen uzun düz sarı saçları ve muhteşem kıvrımlarıyla göz kamaştırıyor. Üzerinde uğruna cinayet işleyebileceğim altın sarısı ve krem rengi bir elbise var. Gerçi bu elbise yüz yıldan daha eski bir malikanede akşam yemeğine katılmaktansa kulüplere gitmek için daha uygun.

Koridorda yaklaşan ayak sesleri daha fazla misafirin geleceğini haber veriyor. İçimi uğursuz bir önsezi kaplıyor ve kalbim çılgınca hızlanıyor. Babam başını bana doğru çevirip o kendini beğenmiş sırtışlarından birini takındığında ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. "Sanırım son misafirlerimiz de geldi."

Gözlerim Drew'unkilere kayıyor ve o da benim kadar bilgisiz olduğunu belli edercesine başını sallıyor.

Kim olduğunu görmek için nefesimi tutarak beklerken ağzım kurumuş, dilim neredeyse damağıma yapışmış durumda.

Ama derinlerde, bilinçaltımda bir yerde, zaten biliyorum.

Önce Atticus ortaya çıkıyor ve onun böbürlenen yüzünü görmek cinayet işleme isteği uyandırıyor.

Sonra iki tanıdık suret kapı aralığını karartıyor ve midem ayak parmaklarıma kadar iniyor. Panik kalbimi mengene gibi kavırıyor ve Rick ile Kai'ye dehşet içinde bakarken damarlarımda kan dolaşıyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Odaya girdiklerinde yüzümdeki tüm kan çekiliyor ve ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum. Charlie'nin yüzü herhangi bir duygu belirtisi göstermiyor ama beni sıkıca tutuyor, belimi sıkarak uyarıyor. Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama şoktayım. Burada ne halt ediyorlar ve Kai neden bana önceden söylemedi? Ya da belki de söylemeye çalıştı ama kullan-at telefonum Charlie etrafta olduğu için sabahtan beri kapalıydı ve çantamda titreşip örümcek hislerini harekete geçirir diye açık tutma riskini göze alamıyorum.

Buna inanamıyorum.

İşlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, her zaman daha kötüye gider.

Şimdi, iki kızın neden burada olduğu açık ve öldürücü öfke endişe verici bir hızla içimi kaplıyor. Kan dökmeye hazırım.

Isabella daha yaşlı, bu yüzden Rick için olduğu açık, bu da nakavt sarışının Kai için burada olduğu anlamına geliyor. Tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyor, birbiriyle yarışan bir dizi duyguyla savaşıyorum. Drew'un gözlerini sırtımda hissediyorum. Kulağımda onun sözlerini duyuyorum ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sarsılmaz bir kararlılığa sarılıyorum, duygularımı sıkı sıkıya kilitlerken tehlikede olan her şeyi kendime hatırlatıyorum.

Kendime ihanet etmeden bu yemekten sağ çıkmak için gerekenlere sahip olduğuma dua ederek oyun yüzümü takınıyorum.

Ya da soğukkanlılıkla birini öldürmek.

İçimdeki öfkeden sıyrıldığımda piç herif çocukları Alessandra'nın ailesiyle tanıştırtıyordu. Kai bana kısaca baktı. Hızlı ve sessiz bir iletişim. Onun yolundan gitmem için bir uyarı. Gözlerimle kabul ediyorum, ona eşlik edeceğimi bildiriyorum.

Bundan nefret
edeceğim. Şimdiden
söyleyebilirim.

Ama kendime bunu onu korumak ve geleceğimizi güvence altına almak için yaptığımı hatırlatıyorum.

Midemde asit çalkalanıyor, içimi tırmalıyor ve boğazıma doğru mide bulandırıcı bir his yayılıyor.

Babam erkekleri kızlarla teker teker tanıştırıyor. Isabella Rick'e biraz ilgi duyuyor gibi görünüyor ama Giselle'in Kai'ye ilgi duyduğu gibi ona ilgi duymuyor. Tırnaklarımı avucuma daha da sert batırıyorum, gözlerini sopalarla oyup boğazına sokmak istiyorum, böylece bir daha onunla göz göze gelemeyecek.

Alessandra bakışlarını Kai'ye sabitleyerek, "Vay canına, bu adam cidden çok seksi," diyor. "Acaba vücudunun her yerinde dövme var mı?" diye düşünürken gözleri Kai'nin boynundaki dövmeye takılıyor.

"Biraz saygı göster," diye çıkıştım ona. "Charlie ve Drew çizgiyi aşarsan neler olacağı konusunda seni uyardılar." Soğukkanlılıkla ona bakıyorum, onu bir voodoo bebeği olarak hayal ediyorum, aptal ateşli vücudunun her yerine iğneler batırmayı hayal ediyorum.

"Umurumda gibi mi görünüyorum?" Ellerini kalçalarına koymuş, beni ölçüp biçiyor.

"Yapmalısın." Ona doğru eğildim. "Çünkü bizim bölgemizdesin ve bunu senin için kolaylaştırabilir ya da ölmüş olmayı dilemeni sağlayabiliriz." Şu anda cidden benimle uğraşmak istemiyor.

"Umarım burada bir sorun yoktur," diyor babam bize doğru yaklaşarak.

"Neden buradalar?" Charlie öfkesini kontrol etmek için çok çalışarak soruyor.

İlk defa ikimiz de aynı fikirdeyiz.

"Atticus seçkinlere geri dönüyor ve Rydeville'deki evine geri taşınıyor."

"Maverick ve Kaiden'ı kastetmişim."

"Atticus'un oğullarının yetişmesi gereken çok şey var. Toplumumuza tamamen dahil olacaklar ve artık kaybedecek zamanları yok." Korku beni sarıyor. Tüm bunların planımızın bir parçası olduğunu biliyorum ama Rick ve Kai tam olarak neye imza attılar? Adamımı Parkhurst'ün yakınında istememin imkânı yok.

Joaquin ya da Harley'nin burada olmamasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorum ve Kai ile Rick'in onları uzak tutmak için bir şeyler yaptıklarını biliyorum. Ama onları bu hayattan daha ne kadar uzak tutabileceklerini merak ediyorum.

Drew, "Kaiden'ın Abby'nin yanına yaklaşmaması gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye ekliyor.

"Bu, kız kardeşin evlenmeden ve Kaiden'in aklı başına gelmeden önceydi." Babam kafatasımda bir delik açıyor ve yanlış bir şey yaparım diye nefes almaktan bile korkarak kendimi kıpırdamadan tutuyorum.

Bu bir test.

Birçoğunun ilki.

Eski sevgilime nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyor.

Ve ona bu raundu kazanma zevkini tattırmayacağım.

"Önemli değil," diyorum kardeşime, Charlie'ye bakarak. "Kaiden geçmişte kaldı. Artık Charlie'yle birlikteyim."

"Ve Kaiden Giselle'i daha yakından tanıyacak," diyor piç kurusu, bundan büyük keyif alıyor. "Onun için uygun bir gelin olup olmayacağını görmek için." Gözleri hınzırca parlıyor ve boynuna ellerimi boynuna doladığımı ve hain bedenindeki yaşamı sıktığımı hayal ederken kalbimin etrafına bir katman daha örüyorum.

Karşılık vermeden orada nasıl durduğumu bilmiyorum ama bir yerlerden kendimi tutmaya çalışıyorum. Omurgamdan aşağı bir ter çizgisi akıyor ve içim öfkeden titriyor. Dışarıdan bakıldığında, ben İsviçre'yim. Soğuk, sakın, güzel ve tarafsız.

Zil çalıyor, akşam yemeğini işaret ediyor ve buna minnettarım, çünkü bacaklarım altımdan çıkmakla tehdit ediyor ve oturmam gerekiyor. Babam ellerini çırpıyor. "Akşam yemeği hazır. Beni takip edin." Odanın öbür ucuna doğru adım atıyor, geçerken Kaiden'a tehditkâr bir bakış fırlatıyor, Patrice'in elinden tutup onu bölme kapısından geçirerek odanın diğer tarafına götürüyor.

Charlie parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek beni yere doğru yönlendiriyor. Elleri yapışıyor, kendimi dik tutmak için ona tutunmam gerekiyor. Özellikle de Kai kolunu Giselle'e uzattığında ve Giselle onun yanına yapışıp kıkırdarak aşk acısı çeken bir aptal gibi ona baktığında. "Sen neye bakıyorsun öyle?" Kai tıslıyor, bana hançer fırlatıyor.

"Pek bir şey yok, ezik," diye alay ediyorum, dudaklarımı alaycı bir şekilde büzerek, tanıdık bir düzene yerleşiyoruz.

"Sende ne bulduğumu bilmiyorum," diyor. "Ve seninle geçirdiğim her saniye için pişmanım."

"Touché, pislik," diye karşılık veriyorum anında. Görünmez hançerler etime ve kemiğime saplanıyor, her yerime saplanıyor, acı vücudumu sarıyor, neredeyse beni sakat bırakıyor. Gözyaşlarımla savaşıyorum ve bu savaş gerçek. Bunu kastetmediğini biliyorum, ama sözleri beni kesip biçerken, sanki duygular doğruymuş gibi kesip biçerken maskaralığı sürdürmek zor. Bir ayağımı diğerinin önüne zor atıyorum ama Charlie orada, yüzümde kararlı bir ifadeyle beni ileriye doğru çekiyor.

Tabii ki babam Charlie ve beni Kai ve Giselle'in tam karşısına oturttu ve ben de bifttek bıçağıma özlemle bakıp ne kadar iyi nişan alabileceğimi merak ettim. Eğer bıçağı alıp piç babama fırlatırsam, soğuk kalbine saplanıp yaşam gücünü alıp götürür müydü?

Sanki aklımın nereye gittiğini hissedebiliyormuş gibi - büyük olasılıkla hissediyor, çünkü ona karşı açık bir kitap gibiyim - Kai beni masanın altından ustaca tekmeliyor. Kendimi toparlamam ve bu kadar şeffaf olmamam için bir uyarı.

"Bir kaza falan mı geçirdin Kaiden?" Alessandra'nın annesi Meredith onun morarmış yüzüne şüpheli bir bakış atarak soruyor. Yaraları birkaç gün önceki kadar kötü olmasa da, başına korkunç bir şey geldiği hâlâ aşıkâr.

"Kaiden kafes dövüşüyle ilgileniyor," diyor babam kimse cevap vermeden önce. "Yenilgisiz olduğu yeraltı dünyasında büyük bir üne sahip."

Lanet olası pislik.

Mathers dışında bu odadaki herkes Kai'nin o yaraları nasıl aldığını biliyor. Babam bir yandan izini kaybettirirken bir yandan da Atticus'u sınıyor, nasıl tepki vereceğini görmek istiyor.

Atticus Michael'a soğuk bir bakış atar, belli ki hoşnutsuzdur, ama bunu gizlemek için iyi bir iş çıkarır.

"Oh." Meredith kesinlikle etkilenmedi.

"Gel bakalım Meredith," diyor Denton, Alessandra'nın babası, yanımdaki koltuğundan. Ağır elini kızının kalçasına koydu. "Olumlu yönlerine bak. Giselle'i koruyabilecek durumda olacak." Ona uyarıcı bir bakış atıyor ve bu onun çenesini kapatıp güzel görünmeye odaklanması için bir işaret oluyor.

Dişlerimi azı dişlerime kadar sıkıyor, yüz hatlarımı nötr bir ifadeye büründürüyorum.

"Kaiden'in not ortalaması dört puan ve sınıf birincisi olarak mezun olması bekleniyor. Önümüzdeki sonbaharda Rydeville Üniversitesi'ne gidecek ve mimarlık okuyacak," diyor Atticus, piçin sabotaj girişimini örtbas etmeye çalışarak. "Ve Maverick de Harvard'da son sınıfta. Doktor olmak için çalışıyor."

"Çok asil bir meslek," diyor Meredith, Rick'e gülümseyerek, Kaiden'dan çok ona aşık olmuş bir halde.

"Peki ya sen Abigail?" Denton sandalyesinde dönüp bana bakarak soruyor. Bu yakınlıktan elbisemin üst kısmını görebiliyor ve beni süzmekten çekinmiyor.

"Not ortalamam dört nokta bir ve program konusunda kararsız olmama rağmen gelecek yıl Rydeville Üniversitesi'ne gitmeyi planlıyorum." Charlie'ye gülümsedikten sonra bakışlarımın masanın diğer ucundaki babama kaymasına izin veriyorum. "Tabii kocamın ya da babamın benim için başka planları yoksa."

Kai sandalyesinde arkasına yaslanır, kolunu Giselle'in sandalyesinin arkasına doğru kaydırır ve sırtır. "Bakın kudretliler ne kadar düşmüş."

"Affedersiniz?" Parmaklarının saçlarıyla oynamasını izlerken içim içimi yese de inanmamış gibi yapıyorum. Kız ona bakıyor, kendini onun kucağına atmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor.

Bu sadece bir

rol.

O beni seviyor.

Onu seviyorum.

kendime tekrar tekrar söylüyorum ama çok zor.

"Eskiden taşaklı olduğunu düşünürdüm."

"Kaiden," diye tersledi Atticus. "Konuşmana dikkat et."

Kai babasını görmezden gelir. "Ama sen de kendi adına düşünemeyen zayıf bir kadınsın. Zavallı. Hayatımın en büyük hatasını yapmadan önce aklımı başıma topladığım için mutluyum."

"*Karımla* bu şekilde konuşamazsın, Kaiden." Charlie doğruldu, kolunu omuzlarıma doladı ve beni bedenine çekti. "Ve bence senin gibi bir soysuza bağlanarak hayatını mahvetmeden önce akıllanan kişinin Abby olduğunu göreceksin."

"Şimdi, şimdi, çocuklar." Babam yumruğunu masaya vuruyor. "Sidik yarışına yok." Bakışları Charlie ve Kaiden arasında dans ediyor.

Denton kaşlarını çatarak, "Anlamıyorum," dedi. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Babamın çenesi gerilir. "Kaiden ve Abigail *çok* kısa bir süre çıktılar. Ciddi bir şey değildi."

Denton yine kaşlarını çattı. "Ama ben onun Bay ile nişanlı olduğunu sanıyordum. Montgomery, Bay Barron ile nişanlanmadan önce mi?"

Masaya hızlı bir bakış atıyorum ve herkes perçinlenmiş, tüm gözler Kai ve benim üzerimde. Giselle ve Alessandra özellikle bizim dramamızla ilgileniyor gibi görünüyorlar ve bu da beni şüphelendiriyor. Bu kızlar tam olarak kim ve nasıl oldu da çocuklar için seçildiler?

Trent masanın diğer ucundan bana sırtıyor, Shandra ise sempatik gözlerle beni süzüyor. "Beni Anderson'la aldattığında nişanımı bozdu." Trent rahatça kışkırtıcı bir açıklama yapıyor ve beklendiği gibi de oluyor.

Babam yumruğunu masaya öyle bir indirir ki masanın ikiye ayrılmaması bir mucize olur. "Kızım hakkında iğrenç yalanlar yaymana izin vermeyeceğim, Trent." Trent'e dik dik bakar ve Christian da ona uyarı dolu bir bakış fırlatır.

oğlunun yönlendirmesiyle. Sylvia'nın boş gözleri benimkilerle buluşuyor ama evde kimsenin olmadığı açık.

"Özür dilerim, efendim." Trent anında iffetli oldu.

Koca ağzı ve devasa egosu bir gün başını büyük belalara sokacak. Seçkinler bile onun pervasızlığını dizginleyemez. Ve açıkça görülüyor ki ihanetimin üstesinden gelemedi. Nabızı atan her kadınla yattığını düşünürsek, bu çok zengin bir şey.

Ona dikkat etmeliyim. Hala kanımı emiyor.

"Yaptığım şaka hiç hoş değildi." Trent yüzüne yumuşak bir ifade yerleştiriyor, sanki bir zamanlar bana karşı sevgi beslemiş gibi, ki bu çok gülünç. "Abby ve ben nişanımızı bozduk çünkü birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı fark ettik. Onun ve Charles için mutluyum." Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde hınzır bir parıltı beliriyor. "Birbirlerini yürekten hak ediyorlar."

Adamım, tam bir aptal. Neredeyse iyileşiyordu. Ama herkes o hakareti duydu.

"Aynı fikirdeyim," diyor Kai, dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. Kadehini kaldırıyor. "Kadeh kaldırmayı öneriyorum." Ona ters ters bakıyorum ve hiç rol yapmıyorum. "Mutlu çiftte. Uzun ve mutlu bir evlilikleri olsun."

Bizden bahsettiğini biliyorum ve bu benim küçük öfke patlamamı silmeye yardımcı oluyor. "Mutlu çiftin şerefine," herkes koro halinde söylüyor, ama bu da memeler kadar sahte göğsümde garip bir şekilde oturuyordu.

Charlie yanımda poker oynar gibi duruyor ve sanırım Kai hakkında ölümcül düşünceler besliyor.

Ama dürüst olmak gerekirse, Charlie'nin ne düşündüğünü kim bilebilir ki?

"Teşekkür ederim, Kaiden. Bunun benim için anlamı çok büyük." Charlie yüzümü nazikçe kavıyor ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorluyor. "Çünkü Abby'yi hayatım boyunca sevdim ve bunu uzun zamandır istiyordum." Kaiden'a gizlice bir bakış gönderiyor. "Abby ve benim kaderimizde hep birlikte olmak vardı." Sonra hem Kaiden'a hem de Trent'e kasıtlı bir F-you anlamına gelen tutkulu bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor.

Dudaklarımı ayırmak istiyorum ama yapamıyorum.

Ayrıldığımızda bakışlarımı Kaiden'inkilere dikip ona sırtıyorum çünkü oyun böyle oynanıyor. Midem bulanıyor ama yapılması gerekeni yapıyorum. Bardağı boş ve masanın kenarını o kadar sert kavıyor ki tırnaklarının kalmış olması mucize.

Yemeğin geri kalanı da aynı şekilde devam ediyor. Gerginlik o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirsiniz. Kai ve ben arada bir laf dalaşına giriyoruz ama ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Giselle'in erkeğini pençelemesini izlemeye ve kulağına fısıldadığı her neyse ona kıkırdamasını dinlemeye dayanamıyorum. Kalçalarımnda tırnak izleri ve midemde bükülmüş bir düğüm var. Tabağımdaki yiyecekleri iterek zar zor bir şeyler yiyorum. Vücudumdaki her kas gerilmiş durumda ve zamanın yavaşlıyor gibi görünmesi yerine hızlanmasını diliyorum.

Alessandra oldukça sessiz ama onu izliyorum. Ve o her şeyi içine çekiyor. Onun yerinde olsam benim yapacağım gibi herkesin profilini çıkarıyor ve bu beni geriyor. Ondan hoşlanmıyorum ya da ona güvenmiyorum.

Bir şeylerin peşinde.

Sanki başka falsolu toplara ihtiyacımız varmış gibi, ama kardeşimin yeni nişanlısı kesinlikle dikkat etmemiz gereken biri.

Onu ve diğer iki kızı Chad ve ekibi için listeye eklemeyi aklıma not ediyorum. Geçmişlerini biraz araştırmam gerekiyor.

Kai, Giselle'e tatlısından biraz yedirmeye başladığında, resmen sınıırma ulaşmıştım. Aniden ayağa kalktığımda sandalyem gıcırıyor. "Affedersiniz." Kai ve Giselle'i bilerek görmezden gelerek masaya gülümsüyorum. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

"Yine kendini hasta mı hissediyorsun?" diye soruyor piç kurusu kasıtlı olarak ve kendimi masanın üzerinden ona fırlatmamak için muazzam bir irade gerekiyor.

"Hayır. Sadece makyajımı tazelemem gerekiyor." "Sen öyle diyorsan."

Yumruğumu çarpmak ve o üstün bakışını yüzünden silmek istiyorum.

Shandra sandalyesini geriye iterek ve Trent'in hoşnutsuz bakışlarını görmezden gelerek, "Ben de geliyorum," dedi.

"Bir dakika içinde döneceğim," diyorum ve eğilip Charlie'yi dudaklarından sıkıca öpüyorum.

"Aceleye gerek yok." Elim tutuyor, ağzına götürüyor ve elimin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Rick homurtularını gizlemek için öksürürken Kai tıksırıyor ve Giselle tahmin edilebileceği gibi kıkırıyor. Onun her sözüne asılıyor ve ben ondan rakipsiz bir tutkuyla nefret ediyorum.

Onları görmezden geliyorum ve Shandra bana katılırken ona sıkı bir sırtı atıyorum. Odadan çıkarken uzun adımlarla yürüyoruz ama dışarı çıktığımız anda omuzlarım çöküyor, içimde tuttuğum tüm stres özgürlüğüne kavuşmak istiyor.

"Aman Tanrım, Abby," diye fısıldıyor Shandra, kolumu tutarak. "Neler oluyor lan?"

Gözlerimi kameraya dikeyorum ve o da hemen anlayarak başını sallıyor. Shandra Farrell'in okuldaki en zeki kızlardan biri olmasının bir nedeni var.

Banyoya vardığımızda onu da yanıma çektim. "Hayatımı sikeyim." Onun yanımdayken gardımı düşürmemeliydim. Ne de Trent'in nişanlısı. Ama gerçekten ondan hoşlandığını sanmıyorum. Her neyse, onun tarafında olsa bile, içimi dökmeye ihtiyacım var. Ellerimi lavabonun kenarına koyup aynada yüzümdeki gerginliğe bakıyorum.

"Abby." Dirseğimi tutuyor ve ona döndüğümde yüzünde çıplak bir korku okunuyor. "Lütfen bana çılgın bir reality şovda olduğumuzu ve her an bir adamın çıkıp sürpriz diye bağıracağını söyle, çünkü eğer gerçek bu değilse, eğer bu"-ellerini yemek odasına doğru savuruyor-"gerçekten bizim gerçekliğimizse, o zaman beni şimdi öldürebilirsin."

"Sana ne yaptı?" diye sordum.

Alt dudağı titriyor ve tam on ikiden vurduğumu anlıyorum. "O bir psikopat," diye fısıldıyor. "Kesinlikle deli. Ve onu ancak bu kadar tutabileceğimi biliyorum." Bana yalvarırcasına bakarken gözlerinde panik dans ediyor.

Rol yapıyor olabilir ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor.

"Seninle konuşmamız gerek Shandra. Ama burada değil." Cep telefonumu çıkardım. "Numaranı oraya yaz." Rakamları ekledi ve ben de onu aradım. "Artık benim numaram da sende var. İstedığın zaman ara. Trent'le nasıl başa çıkacağımı biliyorum ve eğer yardım edebilirsem, ederim."

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Anında gardımı aldım.

"Yapma bunu." Kaşlarını çattı. "Bana karşı temkinli olma." "Shandra, eğer benim hayatımı yaşamış olsaydın, sen de temkinli olurdun."

Başını sallıyor. "Haklısın. Ve ben de ne kadar korunaklı olduğumu şimdi fark ediyorum."

"Christian Montgomery'nin babanla ne ilgisi var? Bu nişanı nasıl zorluyor?"

"Babam işini büyütmek amacıyla arazi almak için bir mahkeme yetkilisine rüşvet verdi. Şehir, araziye ihaleye çıkmadan verdiği için inceleme altına alındığında, birkaç kişiye daha rüşvet verdi ve ortalık karıştı. O bir kurucu baba ya da yüksek rütbeli bir elit değil, bu yüzden istediği gibi konuşamaz ya da satın alamaz."

bu işten sıyrıldı. Christian bunu öğrendi, ona yaklaştı ve bu anlaşmayı yaptı."

"Dur tahmin edeyim. Babana başka bir seçenek sunulmadı."

"Ona bu nişanı kabul etmesi gerektiği, aksi takdirde kanıtı teslim edecekleri ve hapiste çürümesine izin verecekleri söylendi."

Ve babası, bu dünyadaki tipik bir erkek olarak, doğru olanı yapmak yerine kızını kurtların önüne attı.

Onu da indirilecek piçler listeme ekliyorum.

"Korkuyorum, Abby." Gözlerinden gerçek fışkırıyor. "Trent beni seçkinlerin eşlerine nasıl davrandıkları ve bizim nasıl davranmamız gerektiği konusunda eğitiyor ve ben bunu yapamam. Bunu yapmayacağım."

Kollarını kavradım. "Yardım edeceğim ama şimdilik yaptığın şeyi yapmaya devam etmelisin. Halkın içinde namuslu bir nişanlı gibi davran. Özel hayatında Trent'e doğru şeyleri söylemeye devam et ama onu uzak tut. Bekâret meselesi elit kesim için büyük bir mesele, o yüzden bu kartı oyna."

"Öyleydim, ama o hayır kelimesinden hoşlanmayan azgın bir piç kurusu."

"Bana anlatmana gerek yok. Ben de senin yerindeydim ve her saniyesinden nefret ettim. En kötü düşmanımın bile başına gelmesini istemezdim." Giselle aklıma geldi. "Siktir et, ben de isterdim."

Shandra, aklımın az önce nereye gittiğini bir şekilde tahmin ederek, "Acınacak halde," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Giselle." Bana "saçmalamaya kalkma" der gibi bakıyor. "Ve onunla hiç ilgilenmiyor."

Sinirlerim yeniden geriliyor ve geri çekilip kollarımı göğsümde kavuşturarak ona bakıyorum.

Ona güvenmek istiyorum. Gerçekten güveniyorum. Ama kimsenin sözüne güvenemeyecek kadar çok yandım.

"Fark etmez. Artık Charlie'yle birlikteyim. Kaiden geçmişimde kaldı."

"Sana ne yaptılar Abby, kimseye güvenmiyor musun?" diye soruyor usulca.

İçimde ani bir duygu patlaması yaşanıyor ve boğazımdaki dağınık duygu yumağını yutkunarak bastırıyorum. "Bana ne yapmadılar sorusu cevaplama daha kolay bir soru."

Kolumu tekrar kavradı. "Çok üzgünüm ve bana güvenemeyeceğini düşündüğünü biliyorum. Ama güvenebilirsin." Gözleri bana yalvarıyor. "Bir arkadaşaya ihtiyacım var ve

Bence senin de bir taneye
ihtiyacın var." "Ne
öneriyorsun?"

"Hadi takılalım. Birbirimizi tanıyalım. Arkamı kollayacak birine ihtiyacım olduğunu biliyorum ve sana güveniyorum. Hiç yakın olmadık. Nedenini bilmiyorum ama seninle bir derdim yok. Görünüşe göre bu dünyadaki çoğu kadın ya itaatkâr ya da hissiz." Gözlerinde ateş dans ediyor. "Bu asla ben olmayacağım. Ve bu asla sen olmayacaksın." Yüzünde gerçekten başka bir şey görmüyorum. "Sen bir savaşçısın, ben de bir savaşçıyım. Tek başımıza hiç şansımız yok ama birlikte bu kâbustan kurtulmanın bir yolunu bulabiliriz."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

O gece depoya vardığımda hâlâ çok kızgındım. Eve geldiğimizde Charlie'nin keyfi yerinde değildi. Sanırım çiğneyebileceğinden fazlasını ısırıldığını fark etti. Ya da benimle Kaiden arasında neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Bilmiyorum ve bunu çözmeye çalışırken başım ağrıyor.

Xavier ile takılmak istediğimi söylediğimde hiç itiraz etmedi. Onu evde bıraktığımda Lillian'la film izliyordu ve düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

Kırmızı cipi park ettikten sonra depoya girdiğimde Xavier, "Diğerleri henüz gelmedi," diyor. "Ama yoldalar. Eksi Rick. Görünüşe göre tezi üzerinde çalışmak için Harvard'a dönmek zorunda kalmış." Beni kollarının arasına aldı. "Kızgın görünüyorsun." Bana bir kez daha baktı. "Ateşli ama kızgın."

Siyah tayt üzerine siyah patenci tarzı bir elbise, siyah ve altın rengi stilettolar ve kırmızı deri ceketimi giyiyorum. Charlie şüphelenmesin diye evden ceketim çantamda ve spor ayakkabılarım ayağımdayken çıktım ama üzerimi dışarıda arabada değiştirdim.

Normalde Kai'yle tanışmak için süslenmem ama bugün sinirlerim tepeme çıktı.

Ve tamam, içimde kendimi *onunla* kıyaslayan minicik bir parça var, ki bu çok saçma, çünkü yemekte yaptığımız maskaralığın tamamen bir rol olduğunu biliyorum, ama nasıl hissettiğime engel olamıyorum.

Ve kendimi tehdit
altında hissediyorum.

Ve biraz da
korkuyorum.

Babamın kafamı karıştırma gücü var ve Kai ile aramızdakini bozacak herhangi bir şeyden ya da herhangi birinden çok korkuyorum.

"Dünya'dan Prenses Abigail'e." Xavier parmaklarını yüzüme doğru salladı. "Tamamen kendinden geçmişsin."

"Özür dilerim. Aklımda çok şey var ve çok kızgıyım."

Kolunu omzuma doluyor. "Oh, oh. Neyi bilmiyorum?" Ona önceki akşam yemeğinin kısa bir özetini geçiyorum.

Nefesinin altında ısıklık geliyor. "Sence baban bizden haberdar mı?"

"Sanmıyorum, ama doğuştan şüpheci bir insan ve beni her zaman test edecekti. Özellikle de Drew bu fikri kafasına yerleştirmişken." Gerçi Drew'un test edilmem gerektiğini öne sürmesi *benim fikrimdi*.

Bir şeyin geri gelip seni kışından ısırması hakkında konuş.

Deponun ana bölümündeki pütürlü kanepeye uzandım. "Ama Kai ve Rick'i orada görmek tam bir şok oldu." O piçin Atticus'u elitlere geri kabul ettiğini söylediğini biliyorum ama bu kadar hızlı hareket edeceğini ya da adamları bu işe karıştırmak isteyeceğini düşünmemiştim. Özellikle de Kai'den ne kadar nefret ettiğini biliyorken. Ama babamı anladığım kadarıyla, bunun hem beni hem de Atticus'u test etme yolu olduğunu biliyorum. Charlie'yle oynadığım bu oyunun gerçek olup olmadığını görmek için beni zorlamak istiyor. Ve Atticus'un gerçekten geri dönüp dönmediğini görmek istiyor.

Ya da oynadığı bu sapkın oyunda bir seviye atladı. Şimdi

Atticus'un top oynamasına ihtiyacı var.

Ancak başkan seçildikten sonra her şeyin tahmin ediyorum.

Atticus onu zorladı ve bu hiç hoşuna gitmeyecek. Bence onu kendi tarafına çekmek için yapması gerekeni yapıyor ve sonra onu yine kış üstü yere serecek.

"Onlar babalarını çalıştırıyor, o da senin babanı çalıştırıyor," diyor Xavier, kanepenin koluna tüneyerek. "Bunu beklemeliydik. Bunu söylemekten nefret ediyorum bebeğim ama buna alışman gerekecek."

"Biliyorum." Suratımı asıp topuklu ayakkabılarımı eski sehpanın üzerine koyuyorum. Masa boş pizza kutuları ve küflenmiş kahve fincanlarıyla dolu ama ayaklarımı koyacak boş bir yer buluyorum. "Beni kırmak için her fırsatta Kai ve Giselle'i kullanacağını biliyorum."

"Çatlamayacaksın." Xavier'in güveni moralimi yükseltiyor.

Ama sadece biraz.

"Lütfen bana o piçin üzerinde kullanabileceğimiz bir şey bulduğunuzu söyleyin." "İlginç bir şey bulduk."

Kolunu tokatlayarak doğruldum. "Açılışı bununla yapmalıydın!"

"Diğerlerinin gelmesini bekleyelim çünkü biliyorsun kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum." Saatine bakar. "Şimdiye kadar gelmiş olmalılar."

"Umarım bir sorun yoktur." Aklımın hemen oraya gitmesinden nefret ediyorum.

Ama içinde yaşadığımız dünya böyle bir yer.

"Eşyalarında böcek olup olmadığını kontrol ettin mi?" Xavier sorarak dikkatimi endişemden uzaklaştırıyor.

Başımı salladım. "Her gün kontrol ediyorum." Charlie'nin üzerime daha fazla izleme cihazı yerleştirmesini bekliyorum, bu yüzden evden her çıkışımda çantamı, kıyafetlerimi, ayakkabılarımı ve cep telefonumu kontrol etmek için Xavier'in bana verdiği cihazı kullanıyorum. Ayrıca odamı da düzenli olarak kontrol ediyorum, oraya bir kamera ya da dinleme cihazı yerleştirmiş olabileceği paranoyasıyla.

Ama şu ana kadar .

Bu da beni şüphelendiriyor. Henüz rolümü yuttuğunu düşünecek kadar saf değilim, o halde neden hiçbir şey denemiyor? İzlerimi örtbas etmek için yeterince dikkatli davrandığımdan ve ailevi durumu ve işiyle ilgili dikkatinin dağılmış olmasından kaynaklandığını umuyorum ama konu Charlie olunca, onun ne yapacağı belli olmaz. Bu yüzden diken üstündeyim, sürekli kolluyorum, ortaya çıkmayı bekliyorum.

"Huh." Xavier kaşlarını çatıyor ve onun düşünceleri de benimkileri yansıtıyor olmalı.

"Arabada bir takip cihazı var ama bunun nedeni Barrons'ın tüm arabalarında bu cihazın bulunması."

"Neden seni bir daha rahatsız etmeye çalışmadı?" Xavier kaşları çatılırken dudak halkasını çekiştirerek soruyor.

"Ben de kendime aynı soruyu sordum ama Charlie'yi anlayamıyorum. Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. I-"

Deponun arkasından gelen yüksek bir ses konuşmamı yarıda kesiyor. Ayağa kalkıyorum ve göğsümde bir kelebek telaşı filizleniyor. Xavier dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, yan kapıyı izliyor.

Önce Kai beliriyor ve yağmalamaya niyetli yağmacı bir Viking gibi bana doğru yaklaşıyor.

Göbeğimde anlık bir ağrı zonkluyor ve bacaklarım jöleye dönüşüyor. Bana doğru hücum ederken gözlerinden tehlike fışkırıyor ve kalbim kalp krizi geçirecek kadar hızlanıyor.

Bir dizi duygu bana saldırıyor ve nasıl hissettiğimi çözemiyorum, çünkü bugünden sonra her türlü berbat durumdayım.

Tanrım, sinirli ve kızgınken çok güzel oluyor. Kafayı yedim.

Biliyorum.

Ama Kai'nin bu versiyonu beni tahrik etmekte asla başarısız olmuyor.

Tüm saldırganlığını bedenimden çıkarmasını istiyorum ve şimdiden beklentiyle titriyorum.

Bana ulaşıyor, bileğimden tutuyor ve beni deponun arka tarafındaki güvenli ofise doğru çekiyor. "Kimse bizi takip etmesin," diye bağıyor.

omzunun üzerinden komuta etti.

Drew kaşlarını çatıyor, gözlerinde endişeyle bana bakıyor. Jackson kaşlarını sallıyor ve bana bir öpücük konduruyor. Sawyer gözlerini deviriyor, zaten sıkılmış görünüyor.

Kai'nin eli benim elimde bir fırın gibi ve beni rekor bir hızla kendisiyle birlikte sürüklüyor. Ona ayak uydurmaya çalışırken topuklarımın üzerinde sendeliyorum ama şikayet etmiyorum çünkü yanıp sönen bir fener gibi öfke saçıyor. Ofisin kapısını çekerek açıyor ve beni içeri çekiyor. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve hızla kilitliyor.

Yüzünü bana dönüyor ve kulaklarından neredeyse buhar fışkırıyor.

Hareketi algılayamadan elimi kaldırdım. Ona sert bir tokat attığımda kafası geriye savruldu.

İleri atılarak at kuyruğumu yakalıyor ve başımı sertçe geriye çekiyor. Keskin bir sızı kafa derimi yırtarken çığlık atıyorum.

Ağzı, vücudumdaki her sinir ucunu elektriklendiren acımasız, sert bir öpücükle benimkine iniyor. Popomu kavırıyor ve bizi konferans masasına doğru geri geri götürürken bacaklarım otomatik olarak beline sarılıyor, dudaklarımız teması hiç kaybetmiyor.

Beni masanın üzerine yatırıp ayakkabılarımı çıkarıyor ve tayıtı bacaklarımdan aşağı çekiyor. Bu sırada öfkeli gözleri beni olduğum yere mihliyor ve nefes alma riskini zar zor göze alıyorum. Elbisemi belime kadar itiyor, dantel külotumu yırtmadan önce bana karanlık bir bakış fırlatıyor. Çıplak amımın üzerinde serin bir esinti dolaşüyor ve içimin derinliklerinde sıvı bir şehvet titreşiyor. Bacaklarımı birbirinden ayırıyor, başparmaklarıyla am dudaklarımı ayırıyor ve en mahrem yerlerime bakıyor. Başını eğerek sıcak dilini yarığım boyunca gezdiriyor ve dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir inilti kaçıyor.

"Siktir, evet." Tanrım, buna ihtiyacım var. Buna çok ihtiyacım var.

Başparmağını klitorisime sürterken, dilini kanalıma sokup çıkararak amımı yalayıp yutuyor. Orgazmım zaten ve sırtımı eğiyorum, bacaklarımı kaldırıp omuzlarına koyuyorum, ağzını çekirdeğime daha da yaklaştırmaya zorluyorum.

İki parmağını kabaca amıma soktuğunda, hızlı bir şekilde arka arkaya sokup çıkardığında, kıcıma sokmadan önce onları meyve sularıyla kapladığında haykırıyorum. Parmaklarını dar deliğime sokup çıkarıyor, dili amıma geri dönüyor ve sıcak etime kötü şeyler yapıyor. Vücudum sarsılıyor ve çırpınıyor ve doruk noktam inşa ediliyor, inşa ediliyor,

Dilini ve parmaklarını çıkarıp bacaklarımı masanın üzerine koyduğunda neredeyse baş döndürücü boyutlara ulaşıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, serbest kalmak için yalvaran çığlığı kafesliyorum.

Beni cezalandırıyor. Gelmemi engelliyor. Ve ben ona öfkelenmek istiyorum. Ama onun beynini daha çok sikmek istiyorum. "Şimdi sik beni," diyorum ona dik dik bakarak.

Kaşlarını çatıyor, bir milim bile kıpırdamadan beni masanın üzerinde kıvrınırken izliyor, bana işkence etmekten açıkça zevk alıyor.

"Beni şimdi becer yoksa eve gidip Charlie'yi beceririm," diye tıslıyorum. Bu *çok* alçakça bir hareketti ve onunla alay etmemeliydim. İkimiz de bu sözlerin yalan olduğunu bilsek bile, yine de affedilemez.

Boğazının dibinden ilkel bir hırıltı fişkırıyor ve kot pantolonunun kemerini çözüp boxer'ıyla birlikte bacaklarından aşağı itmeden önce gömleğini yırtıyor. Uzun, kalın siki serbest kalıyor ve ben beklentiyle dudaklarımı ıslatıyorum.

Koyu renk gözlerini bana dikerken kendini okşuyor. "Bana bunu söylemeye cüret ettiğin için seni terk etmeliyim." Elim karnımdan aşağı kayarken sikini daha sert pompalıyor. "Önümde o pisliği öpmeye cüret ettiğin için."

"Bu oyunu oynamak istemezsin," diye uyarıyorum, parmaklarım şişmiş klitorisimin etrafında dönerken inliyorum.

"Parmaklarını içine sok, bebeğim." Gözleri arzuyla dolup taşıyor. "Kendine dokunduğunu görmek istiyorum."

Parmaklarımı sırlıslam olmuş amımın içine sokuyorum, ama bu yeterli değil. Onun sikinin beni doldurmasına ihtiyacım var.

"Siktir. Bu çok ateşli." "Kai, lütfen."

Üzerime eğildi, sikini okşamaya devam etti. "Lütfen, ne?" "Lütfen sik beni!" Bağırıyorum, hayal kırıklığı beni daha iyi hale getiriyor.

"Sikimi ne kadar çok istiyorsun?"

Doğrulup vücudumu masanın kenarına doğru kaydırıyorum ve kalçalarından tutarak onu kendime doğru çekiyorum. Bana bakarken gözleri simsiyahtı. Aletini kavıyorum ve elimde sarsılıyor. Onu hızla pompalıyorum, başparmağımı tepesine sürüyorum, orada boncuklanan prekumu ıslatıyorum. "Fena halde." Sikini girişime doğru yönlendiriyorum ve ellerini göğsüme çarparak beni masaya geri itiyor.

Dizlerimi göğsüme bastırıyor, kıvrımlarımı ayırıyor ve aşırı hassaslaşmış klitorisimle oynuyor.

"Kai. Lütfen, bebeğim. Lütfen. Sana içimde ihtiyacım var." Yalvarmaya devam ediyorum. Gözlerim yaşıyor ve sonunda bana acıyarak hızlı ve sert bir hamleyle içime giriyor.

Çılgılık atıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bana tekrar tekrar çarparken kalçalarımı yukarı kaldırıyorum.

Yesss.

Tüm bu bastırılmış çılgın duyguları serbest bırakmak için ihtiyacım olan şey tam olarak bu.

Bu oda ses geçirmez olduğu için minnettarım çünkü ağzımdan çıkan sesler insanlık dışı sınırlara dayanıyor.

Kai eğiliyor, beni acımadan becermeye devam ediyor, dudaklarımı yakıcı bir öpücükle alıyor. Dillerimiz savaşıyor ve dudağımı ısıırıyor, kan akıtacak kadar sert değil ama acıtacak kadar sert. Vücudum ateşle dolup taşıyor ve sikini iç duvarlarımla sıkıca sarıyorum, kıcını kavriyorum ve tırnaklarımı gergin popo yanaklarına geçiriyorum. Sırtına dokunmuyorum, çünkü kaburgalarının etrafında hâlâ bir bandaj var ve acı çektiğini biliyorum, çünkü vücudunu sert bir şekilde tutuyor ve ter pompalıyor.

Bir elini boynuma dolayarak doğru miktarda baskı uyguluyor. İz bırakacak kadar değil ama ima edilen tehdit karşısında vücudumda adrenalin salgılamasına yetecek kadar. Orgazmım doruğa ulaştığında gözlerim yuvalarından fırlıyor ve içimde serbest kaldığını hissettiğimde onun adını haykırarak boşalıyorum.

Prezervatif kullanmadı.

Ama artık buna gerek yok.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda ağzımdan bir hıçkırık dökülüyor. Hıçkırığımı bastırmak için yeterince hızlı olamıyorum ve o kaskatı kesiliyor. Sonra beni kollarına aldı ve yaralı göğsüne bastırdı. "Özür dilerim, bebeğim. Çok sert davrandım."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımın dinmesi için zorluyorum. "Hayır." Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Sen mükemmeldin." Az önce birbirimize saldırma şeklimizle tamamen çelişen bir şekilde yüzünü nazikçe okşuyorum. "Mesele o değil." Gözlerinin içine bakıyorum, aklımdan geçenleri sessizce iletiyorum çünkü bu kelimeleri dile getiremiyorum.

"Firecracker." Ellerini saçlarımın arasında gevşekçe dolaştırıyor. "Seni çok seviyorum." Beni sonsuz bir şefkatle öpüyor ve bu öpücük beni çözüp yerde lapa gibi bir yığın haline getirecek güce sahip.

"Ben de seni seviyorum." Alnımı onunkine bastırıyorum ve ortak nefes alışverişlerimiz odada yankılanıyor.

"Özür dilerim," diye ikimiz de aynı anda geveliyoruz ve sonra gülümsüyoruz. Bu kadar uyumlu olmamıza bayılıyorum. Birbirimizi ne kadar anladığımızı. Başka hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım.

Başımı dikkatlice göğsüne yaslıyorum, kollarımı beline doluyorum. "Seni incitiyor muyum?" Fısıldıyorum.

"Asla," fısıldıyor, elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

Kendimizi toparlayıp kıyafetlerimizi giymeden önce bir süre birbirimize sarılıp kaldık.

Kai bir sandalyeye çöküyor ve ben de onun etrafında kıvrılıp kucağına yerleşiyorum. "Bugün cehennem gibiydi," diye itiraf ediyor şakağımı öperek. "Son anda öğrendim ve seni uyarmaya çalıştım ama telefonun kapalıydı."

"Sorun değil. Yapabilseydin yapacağını biliyorum." Yakışıklı yüzünü okşadım. "Ondan nefret ediyorum. Çıplak ellerimle onu parçalamak istiyorum. Gözlerini oymak istiyorum ki sana o acınası yapışkan gözlerini gösteremesin ve dilini koparmak istiyorum ki o bitmek bilmeyen sinir bozucu kıkırdaması anında ölsün."

"O beşinci dereceden bir yapışkan," diye kabul ediyor, titrerken yüzü buruşuyor. "Ve ona karşı böyle davranmak seni olduğu kadar beni de öldürdü."

"Beni incittin," diye itiraf ediyorum. "Benimle geçirdiğin her saniye için pişman olduğunu söylediğinde." Gözlerinde acı dans ediyor. "Bunu kastetmediğini biliyorum ve kendime bunu söylemeye çalıştım ama bir önemi yoktu. Seni onunla fısıldaşırken ve ona dokunurken görmek... bu beni öldürdü."

"Çok ileri gittim." Yüzümü geniş avuçlarının arasında tutuyor. "Bu kadar kırıcı olmak istememiştim. Birbirimizi terslememiz, küçümsememiz ve birbirimizden nefret ediyormuş gibi davranmamız gerektiğini biliyordum ama ona karşı bu kadar alıngan olmayı planlamamıştım."

Dili dışarı fırlıyor, gür alt dudağını ıslatıyor ve ben kıskanıyorum.

Dudaklarını yalayan ben olmak istiyorum.

Ne kadar tatlı ve seksi olduklarını tatmak.

"Kıskançlığın beni alt etmesine izin verdim," diye açıklıyor. "O senin üzerindeydi, Abby, ve ben hayal kırıklığına uğramıştım ve çok kızgındım."

"Onu durduramadım Kai, çünkü babam bizi bir şahin gibi izliyordu." "Fark ettim." Kai kaşlarını çatı. "Ve sadece o değildi. Herkes bizi nefesini tutarak izliyor."

"Öpücük için özür dilerim." Tırnaklarımı hafifçe başının yan tarafında, kafatası dövmesinin başladığı yerde gezdiriyorum ve dokunuşumun altında mırıldanıyor.

"Bundan nefret ettim. Seni üzdüğünü biliyordum ama bunu belli etmeden bir çıkış yolu göremiyordum."

"Biliyorum, bebeğim." Bileğimin alt tarafını okşuyor ve koluna lezzetli karıncalanmalar gönderiyor. "Charlie Barron'ı bitirmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Gözleri öfkeyle yanıyor ve derin bir iç çekiyor. "Ama o zamandan beri bunu düşünüyorum ve sana ne kadar değer inkâr edemem. Ve bu... bu iyi bir şey."

Kaşlarını saç çizgime tırmanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Duygularında samimi, Abby. Hep böyle düşünmüştüm ama bugün bunu doğruladı. Evet, bana mesaj göndermek için ellerini ovuşturdu ama seni seviyor. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyor."

"Ve sen bundan memnun musun?" Sesim güvensizlikle karışık.

"Alternatifinden daha iyi." Tepkisi beni şok ederek sessizliğe itti. "Ondan nefret ediyorum. Her bakışından ve her dokunuşundan nefret ediyorum. Ama kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyecek ve bu güven verici. Seni korumak için orada olamam." Sesi çatlıyor ve yüzü hoş olmayan bir şekilde buruşuyor. "Ve senin için durmadan endişeleniyorum. Seni kurtarmak için öleceğini bilmem de yardımcı oluyor. O piçten hâlâ nefret ediyorum ama seni gerçekten sevmesi yalan olmasından daha iyi."

Nutkum tutuldu ve Kai bunu biliyor. Burnumu cimcikleyerek gülümsüyor.

Biri kapıya vuruyor. "Aç şu lanet kapıyı, Kai," diye bağırır Drew.

Kai'nin gözleri büyür. "Bu odanın ses geçirmez olduğunu sanıyordum? Onu nasıl duyabiliyoruz?"

"Xavier bunu bazı İtalyan bilim adamları tarafından geliştirilen yeni bir teknolojiyi kullanarak yaptı. Ses için tek yönlü bir ayna gibi. Onlar bizi duyamıyor ama biz onları duyabiliyoruz."

"Adamım, o gerçekten bir ucube."

Koluna vuruyorum. "O lanet olası bir dahi. Ve bizim tarafımızda olduğu için şanslıyız."

"Kai!" Drew kükrer. "Dalga geçmiyorum. Yüzüne balyozla vurmadan önce aç şu lanet kapıyı."

Kai gülüyor, ben de gözlerimi deviriyorum. Şimdi ikimiz de bunu içimizden attığımızı göre, sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Buraya geldiğimden daha hafif ve daha güvende hissediyorum. Kai beni yanındaki koltuğa oturtmak için hareket ediyor. "Bekle." Ona tutunuyorum. Yüzünü yakından inceliyorum. "Bu düşündüğümüzden çok daha zor olacak." Dudağımı ısırıyorum. "Bizi test etmeyi bırakmayacak. Bizi zorluyor. Bunu yapabilir miyiz?"

Cevap öpücüğü son zamanlardaki şefkatten yoksun ve kararlılıkla dolu. "Evet, bunu yapabiliriz." Yüzümü kavırıyor. "Birbirimizi seviyoruz ve ikimiz de birbirimizi ve ilişkimizi korumak için ne yapmamız gerektiğini anlıyoruz." Yanağımı ovalıyor. "Başka hiçbir çift bunun üstesinden gelemez." Gözlerinde kararlılık parıldıyor. "Ama biz yapabiliriz." Gözleri benimkileri arıyor. "Çünkü biz biriz ve aynıyız Abby ve ikimizin de diğerini kurtarmak için yapmayacağı şey yok."

Görünüşe göre başkalarını öpmek de buna dahil. Kai'nin o yaltaklanan sürtüğü öpüşünü izlemek zorunda kalacağım düşüncesi içimi acıtıyor. Ama beni Charlie'yi öperken izleyebiliyorsa, sanırım bunu sineye çekmem gerekecek. Hâlâ Rochelle'in onun kucağında süründüğü ve ona oral seks yaptığı anılarla yaşıyorum ve en azından o kadar kötü değil.

Ayrıca, eğer babam onu da işin içine katmaya devam ederse, bu Kai ve Rick'in zindandaki düğün partisinde olacakları anlamına gelir ve daha fazla elin güvertede olması her zaman iyi bir şeydir.

Olumsuzluklara takılıp kalmak yerine, bizi zorlayan her durumda olumlu yanlar bulmaya odaklanmam gerekecek.

Alnımı tekrar onunkine bastırıyorum, Drew kapıyı yumruklamaya devam edip açmamızı isterken son hakaretlerini duymazdan geliyorum. "Senin için ölürüm, Kai." Bunu içtenlikle söylüyorum. "Hiçbir şey ya da hiç kimse benim için senden daha önemli değil."

Dudakları tekrar benimkilere çarpıyor ve ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Ölenler sadece bize hayat veren o piçler." Başparmağını şişmiş alt dudağımda gezdiriyor. "Ama sen ve ben ölmüyoruz Abby. Bunu başaracağız. Ve birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağız."

Önümüzdeki haftalarda beni motive etmek ve aklımı başımda tutmak için bu sözlerle ihtiyacım olacağını bilerek hafızama kaydediyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Hâlâ seni yumruklamak istiyorum," diyor Drew, on dakika sonra hepimiz konferans masasının etrafında oturmuş, dumanı tüten kahvelerimizi yudumlarken Kai'ye ters ters bakarak.

"Masayı sterilize etmem gerekiyor mu?" Xavier yardımcı olmaksızın soruyor ve Drew homurdanıyor, elleri masanın üstünde top haline geliyor.

"Sakin ol, Drew." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Sayamayacağım kadar çok kez seviştiğinizi duydum. Bu oda ses geçirmez, yani en azından buna maruz kalmadın."

"Seni buraya nasıl sürüklediğine bakılırsa," diyor parmağını Kai'ye doğru uzatarak, "fazla hayal gücü gerektirmedi."

"Öfkeli makyaj seksinden hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum, kahvemini üstüne üfleyerek.

Drew soluklaşır. "Yardımcı olmuyorsun, A." Kai'ye ters ters bakar. "Hiç yardımcı olmuyor."

"Kız kardeşinin seksten hoşlanmasıyla ilgili bir sorunun mu var, yoksa sadece Kai'ye mi itiraz?" Jackson soruyor, gözleri Kai'nin odasında üçümüz arasında geçenleri düşündüğünü anlamamı sağlayacak şekilde benimkilere kilitleniyor.

"Kız kardeşimin tartaklanmasıyla ilgili bir sorunum var," diye tersliyor.

"Yani Jane ile hiç sert seks yapmadın mı?" Yaptığını çok iyi bildiğim için soruyorum, çünkü Jane'in evi inleyen çığlıklarına bakılırsa başka bir şey olamazdı. Kardeşimi incittiği onun adını anmaktan hoşlanmıyorum ama bu konuyu kapatmam gerekiyor. Kai ve Drew dostluklarını tazeliyorlar ve bunun buna engel olmasını istemiyorum. Şimdi, her zamankinden daha fazla, hepimizin sıkı olması gerekiyor.

Bana bakarken burun delikleri alevleniyor, bilerek cevap vermiyor.

"Bu iş daha bitmedi mi?" Sawyer parmaklarını masanın üstünde gezdirerek soruyor. "Çünkü aramızdaki her konuşmanın bir çukura düşmesinden bıktım usandım."

"Hassas duyularınızı rahatsız mı ettik?" Xavier ayaklarını masaya vururken sırtarak soruyor. Yemin ederim bunu sırf Sawyer'la uğraşmak için yapıyor.

Sawyer'ın gözleri Xavier'in ayaklarına ve botlarının tabanına yapışmış çamur tabakasına kayar. "Birinin işleri yolunda tutmaya çalışması gerekiyor." Drew'a bir bakış atıyor. "Drew genelde bizim adamımızdır ama bu gece biri beynini kafatasından çıkarmış gibi görünüyor." Bakışları kardeşimin kafasında bir delik açıyor. "Kız kardeşin kocasıyla sert seks yapıyor. Büyük mesele. Aş artık bunu."

Xavier sırtıyor ve Jackson kıkırdıyor. Drew Sawyer'a ters ters bakarken, Kai sanki Kral Koca Sik'miş gibi böbürleniyor.

İç çekiyorum. Çünkü hemen hemen öyle.

Bunu ona söyleyeceğimden değil. Kai'nin yeterince sağlıklı bir egosu var. Onu yörengeye göndermeye gerek yok.

Zihnimde söz konusu büyük aletin görüntüleri canlanırken kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum ve külotum sular altında kalıyor.

Dostum, çok kötüyüm.

Ona yan gözle bakıyorum ve o bilerek sırtıyor. Sanki lazer görüşü varmış ve onun için ne kadar ıslandığımı görebiliyormuş gibi.

Boğazımı temizliyorum ve seks takıntılı düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Bunu hallettiğimize göre, babamız hakkında ne keşfettiniz?" Bakışlarım Sawyer ve Xavier arasında gidip geliyor.

Sawyer, "Görünüşe göre babanı *evlat edinen* Hearst Senior, aslında onun biyolojik babasıydı," diye onaylıyor.

Drew kaşlarını çatar. "Ama annesinin bir fahişe ve pezevenğinin de babası olduğunu sanıyordum?"

Xavier başını sallar. "Çünkü insanların inanmasını istediği sahte hikaye bu. Karısının arkasından fahişelerle yatan zengin bir adamın gayrimeşru piç oğlu olduğunu kabul etmekten daha iyidir." "Bunun tarikat içinde ya da cemaatte pek hoş karşılanacağını sanmıyorum.

konseyi," diyor Kai.

"Olmazdı," diye katılıyor Drew. "Şanssız bir yarı-yetim ve devlet himayesinde olmak başka bir şey, gayrimeşru bir çocuk ve küçük kirli bir sır olmak bambaşka bir şey. Eğer bu herkes tarafından biliniyor olsaydı, kampanyası üzerinde daha fazla şüphe uyandırırdı."

Jackson, "Belki de bu bilgiyi anonim olarak yayınlamalıyız" diyor.

"Yararlı bir dikkat dağıtıcı olabilir," diye itiraf ediyorum, yüksek sesle düşünerek. "Ama o zaman birinin peşinde olduğunu anlayacak ve biz hazır olmadan açığa çıkma riskiyle karşı karşıya kalacağız." "Ya bunu diğer grubun üzerine yıkarsak?" Kai diyor ki. "Bu her kimse babamın iplerini çeken adam mı?"

Drew, "Bunu kimin ayarladığını bilmemiz gerekir ki suç onun üzerine kalsın," diye ekliyor. "Babana onu sordun mu?"

Kai başını sallar. "Henüz değil. Daha yeni geri dönmeye başladım. Eğer yönlendirici sorular sormaya başlarsam, bir sıçan kokusu alacaktır. Bu oyunu dikkatli oynamalıyız." Kai dalgın bir şekilde başparmağını elinin arkasında ileri geri gezdiriyor ve konsantre olmak son derece zor, çünkü dokunuşu vücudumda inanılmaz şeyler yapıyor.

"Henüz kullanabileceğimizi sanmıyorum," diyorum. "Çünkü bu piçi alarma geçirir ve güvenliğini artırarak hedeflerimize ulaşmamızı daha da zorlaştırabilir. Bence bunu cephaneliğimizde tutmalıyız ve ya oylamaya yakın bir zamanda yayınlayarak onu tedirgin etmeliyiz ya da o günkü büyük açıklamaya dahil etmeliyiz."

Drew, "Ya da kritik bir noktada kullanmamız gerekirse diye yedekte tutuyoruz" diyor.

Sawyer başını bana çevirerek, "Katılıyorum," diyor. "Düğün cephesinde ne gibi ilerlemeler kaydediyoruz?"

"Charlie kabul etmiş gibi görünüyor," diye ekliyorum. "Ama henüz bir tarih ya da başka bir şey belirlemedi. Bu hafta baskı uygulamak niyetindeyim, böylece işler ilerleyecek."

Kai'nin öfkesi dalga dalga yayılıyor ve onu dudaklarından hızlıca öpüyorum.

"Babama bundan bahsettim. Bunu nihai test olarak sunuyorum," diyor Drew, ağzı sıkı bir çizgiye dönüşerek. Yakasını çekiştiriyor. "Bu fikir karşısında gözleri parladı." Bana bakıyor. "Ve bu beni inanılmaz derecede geriyor. Eğer seni oraya indirirse, Abby, *her şeyi* deneyebilir."

Kai'nin eli koluma dolanırken sandalyemde öne doğru eğiliyorum. "Her zaman seninle ya da Charlie'yle olacağım," diye hatırlatıyorum ona. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum ve tek başıma hiçbir yere gitme riskini almayacağım."

Kai, "Rick ve benim davet edileceğimizden oldukça eminim," diyor. "Gözcülük yapmamıza yardım edebiliriz."

Sawyer telefonunu çıkarır. "Babamdan kulaklık alacağım," diyor, bir mesaj yazarken başını kaldırmıyor. "Geliştirdikleri yeni prototipler varmış. Kulağın içine yerleştirilen küçük kulaklıklar. Bakmadığınız sürece neredeyse fark edilmiyor. Hepiniz bunları takabilir ve birbirinizle iletişim halinde kalabilirsiniz."

"Bunlardan kendime nasıl alabilirim?" Xavier gözleri heyecanla parlayarak soruyor.

"Yapamazsın." Sawyer böbürleniyor.

"Cinsel bir iyilik için bile mi?" Xavier dirseklerini masaya dayamış, dikkatle Sawyer'a bakıyor. "Yatak odasında her şeye varım. Bana ne istersen yapabilirsin. Hiçbir şey yasak değil." Kaşlarını sallıyor ve dili dudak halkasıyla oynayarak dışarı fırlıyor.

Drew masanın üzerine kahve tükürür ve Jackson gülerek başını geriye atar çünkü Sawyer'ın yüzündeki ifade paha biçilemezdir. Xavier'i çıplak elleriyle boğazlamak istemekle, ciddi olup olmadığını test etmek istemek arasında bir şey.

Xavier ve Sawyer'ın kalıcı bir ilişkiye başlamak için aynı dalga boyunda olduklarını düşünmüyorum. Ama bir noktada takılıp takılmayacaklarını merak ediyorum. Aralarında bunun bir olasılık olduğunu düşündürecek kadar gerilim var.

"Siktir git, Xavier. Sikime dokunmana izin vermeden önce cehennem donacak," diyor Sawyer ve Kai gözlerini deviriyor.

"Zindandaki güvenlik sisteminden ne haber? Orada bir gelişme var mı?" Konuyu kasıtlı olarak değiştirdiğimi gizlemeye bile çalışmadan soruyorum.

Sawyer bana minnettar bir bakış fırlatıyor. "Drew buranın inşa edildiği zamandan kalma bazı eski planlar buldu ve planın bir resmini yapıyoruz. Babam bana birkaç güvenilir adam verdi ve onlar da güvenlik duvarına sızmak ve Noel gününe ait video görüntülerinin şifresini çözmek için gece gündüz çalışıyorlar. Baban belli ki her şeyi ayarlamak için ne yaptıklarını bilen adamlar tutmuş ama babamın adamları daha iyi. Oraya ulaşacağız."

"Harika. Chad'le birkaç konuşma yaptım, ekip hazır ve gitmeye hazır ama çalışmak için bir yere ihtiyaçları var." Xavier'e baktım. "Burada çalışmalarına izin vermeye razı olur musun? Ana odanın arkasındaki alanı boşaltabileceğimizi, masalar koyabileceğimizi ve teknolojinin zaten hazır olduğunu düşünüyordum."

"Konumu gizli tutacakları konusunda onlara güvenilebilir mi?" Xavier soruyor. "Çünkü burayı inşa etmek için küçük bir servet harcadım ve kaybetme riskini almak istemiyorum. Kaybetme riskini göze alamayız."

"Bu noktaya değineceğim ama hiçbir şey söylemeyecekler."

"Onlara şantaj yapabileceğin bir şeylerin olduğu için mi?" Jackson sırtarak soruyor.

"Bundan daha fazlası var. Bana ve Chad'e sadıklar ve bu yüzden güvenimizi koruyacaklar." Sözlerimden gerçek yankılanıyor ve ne olursa olsun arkamı kollayan insanlar olduğunu bilmek iyi hissettiriyor.

Drew, "Bu hafta Chad ve Xavier ile birlikte çalışarak bunu ayarlayacağız," diye onaylıyor.

"Hazır olduğunda bana haber verin, Charlie isteyken gün içinde benimle burada buluşmalarını isteyeceğim. Hedefleri paylaşırıp çalışmalarını sağlayacağım," diye ekliyorum. Okulların açılmasına sadece bir hafta kaldı ve bunu en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekiyor.

"Konuşmamız gereken başka ne var?" Drew saatine bir göz atarak sorar.

"Keşiflerimizin iyi gittiğini ve düğün sırasında ihtiyacımız olan istihbaratı ettiğimizi varsayarsak, içeri girip o dosyaları çalma fırsatı bulacak kadar uzun süre babamdan nasıl kurtulacağız?" Ben soruyorum.

"Yıllık Parkhurst toplantısı Şubat ayının ikinci haftasında yapılır," diyor Drew. "Bu önemli bir toplantı, çünkü Nisan ayındaki başkanlık oylamasından önceki son büyük toplantı. Charlie, Trent ve benim babam ve Christian'la birlikte katılmamız bekleniyor, yani bu size içeri girip dosyaları almak için bolca fırsat veriyor."

"Daha altı hafta var," diye homurdandım. "Gerçekten bu kadar uzun süre beklemek zorunda mıyız?"

Kai kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Berbat bir durum ama o zamana ihtiyacımız olacak. Partiyi, gözetlemeyi ve haneye tecavüzü planlamak için."

Uzun süreli ayrılığımızı ve Charlie'yi o süre boyunca yatağımdan ve iç çamaşırlarımdan uzak tutmanın ne kadar zor olacağını düşünüyorum.

"Babam yıllık toplantıya davet edilecek mi?" Kai soruyor.

Drew bunu düşünürken bir parmağını çenesine vurur. "Büyük olasılıkla, ama bence sen ve Rick'in dahil edileceğiniz şüpheli. Eğer Atticus seçkinlerden sürgün edildikten sonra ilk kez bir toplantıya katılıyorsa, mevcut konsey üyeleriyle birkaç görüşmeye katılması gerekecek. Eğer geri dönmesini onaylarsa, o zaman sen ve *tüm* kardeşlerin eğitim ve kabul programına dahil edileceksiniz."

Kai, "Cesedimi çiğnemedi küçük kardeşlerimin o yerin yakınına getirilmesine izin vermeyeceğim," diye feveran ediyor.

Drew ona özür dileyen bir bakış atarak, "Fazla seçeneğin olmayacak Anderson," diyor. "Hepiniz kurucu bir babanın oğullarısınız. Hiçbir istisna yapılmayacak."

"Baban bunu biliyor olmalı," diye ekliyorum usulca.

"Öyle," diyor Kai kısık bir sesle. "Rick ve ben, Harley ve Joaquin'i bugün evde bırakmayı kabul etmesini sağlamak için temelli çekip gitmekle tehdit etmek zorunda kaldık. Hepimizi elit yaşam tarzına dahil etmeye kararlı."

"Mümkün olduğunca saptırmak ve ertelemek zorunda kalacaksın," diyorum. "Ama Parkhurst'e erişim sağlamanın bir zararı olmayabilir. Drew'un bağışıklık kazandığı şeyleri fark edebilirsin."

Drew kaşlarını çatarak başını kaldırır.

"Alınma, D. Ama bir dereceye kadar beynin yıkanmış. Etrafta yeni gözlerin olmasının sana bir zararı olmaz." Kai'nin buna maruz kalmasını istediğimden değil, ama avantajlı olabilir.

Drew iç çekerek elini çenesinde gezdirir. "Sanırım bu doğru bir nokta. Şu anda gördüğüm boktan şeylere karşı bağışıklığım var" diye itiraf ediyor ve özür diler gibi bakıyor. "Ama başlangıçta nasıl olduğunu hatırlayabiliyorum." Titriyor ve Kai'ye kasvetli bir bakış fırlatıyor. "Hayal ettiğinden on milyon kat daha kötü olacak. Rick ve senin üzerinde çok fazla göz olacak, bu yüzden ne kadar faydalı olacağından emin değilim." Sandalyesinde kambur durmuş, tavana bakıyor ve tüm günahlarının ağırlığı altında boğuluyormuş gibi görünüyor.

Altıncı bir his beni arkamdan dürtüklüyor ve başka bir şeylerin döndüğünü hissediyorum.

Drew ve ben artık eskisi kadar yakın değiliz. Bir zamanlar birbirimizin cümlelerini tamamlayabilirdik ve her zaman diğerinin ne düşündüğünü bilirdik. Yaşlandıkça bu biraz azaldı, ancak ikiz bağımız hala orada, yüzeyin altında kaynıyor.

Ve bu beni meraklı olmaya itiyor. "Drew."

Gözlerini indiriyor ve dönüp bana bakıyor. "Öyle mi?"

Yüzünü dikkatle inceliyorum. "Bana söylemediğin bir şey mi var? Bize mi söylüyorsun?"

Adem elması boğazında zıplıyor. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayıp göz temasını sürdürüyorum. "Buna sezgi diyebilirsin." Omuz silkiyorum. "İçgüdülerim bana bir şeyler söylüyor. Bir şeyler sakladığını."

Derin bir nefes veriyor, daha dik oturuyor ve bana utangaç bir gülümseme atıyor. "Senden hiçbir şeyi uzun süre saklayamadım."

Ayağa kalkıyorum, yanına yürüyorum ve önünde çömeliyorum. "Artık sır saklamayacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Bunu bir sebepten dolayı sakladım, A." Yüzümün bir tarafını şefkatle okşuyor. "Çünkü emin olana kadar bir şey söylemek istemedim. Seni umutlandırıp sonra da umutlarını kırmak istemedim."

"Ama?" Soruyorum.

"Ama bunu tek başıma yapamam." Xavier'e bakar.

Xavier'in gözlerinde bir ampul yanıp söner. "Bu, Parkhurst çalışanları hakkında bana yaptırdığın araştırmayla ilgili bir şey mi?"

Drew başını sallar. "Onlardan birine şantaj yaparak yardım etmesini sağlamak için kullanabileceğim bir şey bulmayı umuyordum."

"Ama hepsi tertemiz," diye ekliyor Xavier.

"Neden Parkhurst çalışanlarının kayıtlarını inceliyordunuz?" diye sordum.

"Ve neden tıbbi tesiste çalışan personelle sınırlıydı?"

Xavier soruyor.

Vücudumdaki her sinir ucu yanıyor ve zihnim fazla mesai yaparken safra boğazımdan yukarı çıkıyor. "Drew?" Fısıldıyorum. "Neler oluyor?"

Beni kucağına çekip kollarını etrafımda kilitliyor. Nefesi kesik kesik çıkıyordu ve çok endişeli görünüyordu. "Lütfen beni affet, Abby. Elimde kanıt olduğunda sana söyleyecektim ama henüz bulamadım. Yıllar boyunca duyduğum ve gördüğüm şeylere dayanarak yaptığım varsayımlar ve bana doğru olduğumu söyleyen içgüdülerim dışında, bu hala bir varsayım."

"Çıkar ağzındaki baklayı, D." Beni burada öldürüyor ve ben bir iplik yumağı kadar gerginim.

"Annemizin öldüğünü sanmıyorum Abby. Bence o piç onu Parkhurst'e ve bunca zamandır orada saklıyordu."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Drew'un kolları sırtıma dolanıyor ve yere yığılmamamın tek nedeni bu. "Ne?" Kulaklarımın beni yanılttığından emin olarak ağzımdan kaçırıyorum. "Neden?" Mırıldanıyorum. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bir düşünün. O bir sigorta. kaybetme ihtimaline karşı."

Beynim yüzlerce farklı dizgeyle boğuşuyor ve kelimeleri oluşturamıyorum.

"Çünkü annen hâlâ hayattaysa," der Sawyer, onun düşünce zincirini takip ederek. "O zaman Manning Motors'un başında hâlâ o var demektir. Annen hayattaysa ve hâlâ evliyseler, on sekiz yaşına geldiğinde hiçbir hisse sana geçmez."

Her şeyi kafamda evirip çeviriyorum, çünkü en iyi zamanlarda bile çok kafa karıştırıcı. Annemin Manning Motors'daki hisseleri, ben evlenmediğim sürece on sekizinci doğum günlerimizde Drew ve bana geçiyor ve o zaman, elit saçma cinsiyetçi kurallar sayesinde hisselerim otomatik olarak kocama geçiyor. Ancak, eğer hamile kalırsam ve bebeğimin babasıyla evlenmezsem, o zaman hisselerimi kaybediyorum ve hisseler otomatik olarak babamın oluyor. Babamın beni Charlie'yle "evlendirmesi" anlaşmayı onun için mühürleyecekti. Charlie doğum günümde hisseleri babama devretmek üzere yasal bir sözleşme imzaladı bile. Ancak, eğer annem hala hayattaysa, o zaman piç otomatik olarak hisseleri elinde tutmaya devam eder.

Tüm bunları çalışırken başım ağrıyor. Drew şiddetle başını sallıyor. "Aynen öyle."

"Peki o zaman neden Patrice ile nişanlı?" Zihnimdeki karmaşadan sıyrılarak soruyorum.

"Konseyin önünde iyi görünmek için," diyor Drew. "Onunla evlenmek için bu kadar acelesi olsaydı, oylamadan *önce* bir tarih belirlerdi, ama onlar yılsonu için bir tarih belirlediler. Bu düğün gerçekleşirse çok şaşırırm. O şu anda bir amaç için bir araç. Hepsi bu."

"Ama eğer yaşıyorsa... eğer yaşıyorsa, ne yapmayı planlıyor? Bunca zaman sonra onu öylece dışarı atacak değil ya? Bunu nasıl açıklayacak?"

"Bu kolay olmayacak, çünkü dış dünyaya göre o artık yok. Ama onu öne çıkarmadıkça bu vasiyete itiraz edemez."

"Sizce konsey biliyor mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Konsey kadınlara pek saygı duymaz ama annem kurucu bir babanın kızı ve babam da sadece evlilik sayesinde bu pozisyonda. Eğer babamın sahte bir ölüm numarası yaptığını ve hiçbir gerekçe göstermeden annemi hapse attığını öğrenirlerse bundan hiç memnun olmazlar. Ama belli ki bunu yıllardır planlıyordu ve işler sarpa sararsa diye bir yedeğe ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu hayatta tuttuğunu düşünüyorum," diye açıklıyor Drew.

"Bundan nasıl kurtuluyor?" Sawyer soruyor.

Drew omuz silkiyor. "En iyi tahminim sahte bir isimle orada olduğu. Gerçekte kim olduğunu bilen çok az kişi var."

"Ve kimse ziyaretçi etmiyor," diye onaylıyorum, çünkü orada geçirdiğim süre boyunca kimsenin ziyaretçi kabul ettiğini görmedim ve Wyatt hastaların çoğunun imza attığından ve temelde unutulduğundan bahsetti.

"Aman Tanrım." Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve anılar tüm gücümle yüzüme çarptığında bir elimi ağzıma kapatıyorum.

"Ne oldu?" Drew bileğimi nazıkçe tutup ağzımdan uzaklaştırıyor. Arkamda bir sandalye sürtünüyor.

"Sanırım haklısın." Sesim titriyor ve Kai beni kardeşimin sertçe kaldırıp sıcak bedenine yaslarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Elimi gömleğinin içine sokup ona yapışıyorum, kalbim saatte doksan mil hızla atıyor. Başımın yan tarafını Kai'nin göğsüne yaslayarak ağabeyime dönüyorum. "Sanırım bana geldi. Ben oradayken."

Kardeşimin yüzünde şok ifadesi belirdi ve odada iğne atsan yere düşmezdi.

Gözlerimin altındaki nemi siliyorum, başımı kaldırıyorum ama kollarımı kocama sarmaya devam ediyorum. "Bunun bir rüya olduğunu sandım," diye hatırlıyorum. "Çünkü o piç kurusu bana o mektubu vermişti-" Boğazımdaki acı dolu yumruyu yutkunarak bastırıyorum, hatırladığım kalp ağrısı bana saldırırken gözlerimi bir an için kapatıyorum. Kai elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor ve başımın tepesine yumuşak öpücükler konduruyor.

Duygularımı bir kenara koyup yoluma devam ettim. "Üzgündüm. Uyuyana kadar ağladım ve gecenin bir vakti yanıma geldi." İkizimle gözlerimi kilitliyorum. "İlk vefat ettiğinde onu zihnimde nasıl canlandırdığımı hatırlıyor musun? Ne zaman üzücü ya da acı verici bir şey olsa?" Başını sallıyor. "Yıllardır böyle bir şey olmamıştı ama kederden o kadar bitkin düşmüştüm ki zihnimin bununla başa çıkmama yardımcı olduğunu düşünmüştüm."

Kai'nin elinden kurtulup kardeşimin üzerine eğildim. "Ama ya o değilse? Ya o olsaydı? Ya bir şekilde odama gizlice girdiyse?" Dokunuşunun ne kadar gerçek hissettirdiğini hatırlıyorum ve umut içimde girdaplar oluşturup çalkalanıyor. "Ve garip bir şey daha oldu." Zihnimi geriye atıyorum. "Lanet olsun. Tam bir aptalım." Drew'un sandalyesinin kollarına yaslanırken gözlerim açılıyor. "Bir sabah kahvaltıya giderken akıl hastanesinde bir kadınla ilgili bir olay oldu. Şifreli yorumlar yapıldı ve içimden bir ses bunu söyledi." Midem taklalar atmaya başladı. "Sanırım oydu, Drew." Göğsümde kelebekler uçuşuyor. "Sanırım haklısın."

"Eğer öyleysem," diyor yakışıklı yüzünü buruşturan yeni bir acı katmanıyla, "o zaman çok geç olmadan onu oradan çıkarmalıyız. Eğer babam başkan seçilirse, sen on sekiz yaşına girersen ve o senin hisselerinin kendisine ait olduğuna inanırsa-

"O halde artık ona ihtiyacı yok," diyerek cümlesini tamamliyorum.

Herkes söylenmeden bırakılan şeyin büyüklüğünü anlarken odayı ağır bir sessizlik kaplar. Eğer annem hâlâ hayattaysa, bu çok uzun sürmeyebilir. Ona ilk biz ulaşmazsak hayatı risk altında. Hızlı hareket etmeliyiz. "Personel soruşturmalarıyla ilgili ne planlıyordunuz?" diye sordum.

"Birisi hakkında bir şeyler bulmayı ve bunu şantaj yaparak onu konuşturmayı ya da en azından sisteme erişim izni vermesini sağlamayı umuyordum, böylece Xavier onun orada olup olmadığını görmek için kayıtlarını araştırabilecekti."

"Eğer oradaysa, takma bir isimle kayıtlıdır." Olayın bu şekilde gerçekleştiğini düşündüğümüz konusunda zaten hemfikiriz. "Bir bilgisayar sisteminde değil," diyorum başımı sallayarak. "Bu babam için çok riskli." Popomu masanın kenarına dayıyorum, hâlâ hayatta olabileceği ihtimali beni şaşırtıyor. Ama buna inanmak için kendime de izin vermiyorum. Çünkü kalbim daha fazla darbeye dayanamaz. Şimdilik, kendime geçici olarak umut etme izni vereceğim. Ama ancak bu kadarına izin verebilirim.

"Gerçeği bilen tek bir kişi var," diyor Jackson, gözleri kısa bir süreliğine Kai'ninkilere kayıyor.

"Christian Montgomery," diyor Sawyer.

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Drew diyor ki. "Ona sormak istedim ama gerçek şu ki bir bok söylemeyecek ve bu çok tehlikeli. Babama söyleyecek ve o zaman ne yapacağını Tanrı bilir. Bu riski göze alamayız, çünkü eğer hâlâ hayattaysa, güvenliğini tehlikeye atamayız."

"Tanrım, Drew." Avuçlarımı dizlerime bastırıyorum ve öne doğru eğilerek kardeşimin gözlerinin içine bakıyorum. "Bunca zamandır hayatta mıydı?" O

ellerimi sıkar. "Peki o iğrenç yerde ona ne yaptılar?" Bana nasıl şiddet uyguladıklarını hatırladıkça bedenimi bir titreme sarıyor ve ben orada sadece beş hafta kaldım. Eğer doğruysa, on yıldan fazladır orada.

On yıl içinde ona yaşatılan dehşeti hayal edin.

Ağzımdan bir hıçkırık kaçıyor ve gözlerimden tekrar yaşlar süzülürken alt dudağım titriyor. "Bunu düşünmeye dayanamıyorum," diye boğuluyorum. Sıcak kollar beni sarıyor ve Kai beni tekrar göğsüne çekiyor.

"Bunu yapma, bebeğim." Kai bana şiddetle sarıldı. "Şu anda hiçbir şey bilmiyoruz. Umarım hayattadır ve eğer hayattaysa, sonrasında başa çıkmasına yardımcı oluruz."

"Hiçbir şey söylememeliydim," diyor Drew.

"Hayır! Şüphelerini benden bu kadar uzun süre saklamamalıydın," diye haykırıyorum.

"Zaten çok şey yaşadın. Eğer yanılıyorsam..."

Yüzümden akan sıcak gözyaşlarını siliyorum. "Sadece personeli araştıralım. Ulaşabileceğimiz biri olmalı."

"Herkes ihtiyacımız olacak," diyor Xavier. "Hunt'ın babasının adamları, Chad ve ekibi ve biz bile çok yoğunuz."

"Noel tatiline bir hafta kaldı. Görevleri aramızda paylaşırsak iyi bir ilerleme kaydedebiliriz."

"Bu yeterli olmayacak. Yönetim kurulu üyelerini, seçkin üyeleri, Parkhurst çalışanlarını soruşturmaktan ve bodrumdaki güvenlik sistemine girmeye çalışmaktan, bir düğün ve haneye tecavüz planlamaktan bahsediyoruz ve hepimizin okulu var. Sen Charlie'yle çalışıyorsun. Drew babanla, Kai de Atticus'la çalışıyor. Çalışmamız gereken zaman diliminde bu çok fazla."

Haklı ve Sawyer konuştuğunda bir çözüm bulmak için beynimi zorluyorum. "Bu işi bana bırak. Özel bir proje ekibi kurmak için babamla konuşacağım. Şirketinde ihtiyacımız olan becerilere sahip binlerce çalışanı var. Bize daha fazla ceset bulacağım."

Başımı yana eğiyorum. "Baban bize neden yardım ediyor?"

Sawyer susmadan önce, "Pek çok nedeni var," diyor.

"Gitmelisin," diyor Drew. "Charlie'yi şüphelendirmek istemezsin."

"Bir şey daha var. Shandra ve ben bugün banyoda ilginç bir konuşma yaptık."

"Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm," diyor Drew. "Ve?"

"Görücü usulü evliliğe sıcak bakmıyor ve Trent'ten nefret ediyor." Homurdanıyorum. "Buna inanmak zor değil ama müttefik olabileceğimizi söyledi. Sen ne düşünüyorsun?" Kardeşime soruyorum, çünkü burada onun hakkında gerçek bilgiye sahip olan tek kişi o.

"Ondan hep hoşlanmışımdır," diye itiraf ediyor Drew.

"Ben de öyle. Zeki biri ve tüyleri diken diken etmiyor. Drama ve divalardan kaçınır ve her zaman süper odaklanmış görünür."

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

"Keşfetmeliyim ama tetikte olmalıyım."

"O zaman öyle yap," diyor Kai. "Samimi görünüyor ve oyunu nasıl oynayacağını biliyor. Bugünkü davranışlarından Montgomery'den nefret ettiğini asla anlayamazsınız."

"Bu ille de iyi bir şey değil. Benimle oynuyor olabilir."

"Pek olası görünmüyor," diyor Kai. "Bence ona şüpheyile yaklaşmalısın."

"Ayrıca bana Christian'ın babasıyla ilgili bildiklerini de anlattı." Onları bilgilendirmeye devam ediyorum. "Bunu çabucak ortadan kaldırabilirsin, değil mi?" Xavier'e soruyorum.

"Birkaç tuşa basar ve kanıtlar olur," diyor. "Belki bunu onu bizim tarafımızda tutmak için kullanabilirim," diye düşünüyorum.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diyor Kai. "Eğer samimiye, bu ilişkiyi yanlış bir zemine oturtabilir."

Omuz silkiyorum. "Ya da belki, kendini kanıtladığında sadakatının ödülü olarak ona kanıtları vereceğimizi söylerim. Bunu Trent'i ve onun aşağılık babasını mahvetmek için kullanabilir." Parmaklarımı kot pantolonunun bandında dolaştırıyorum. "Gitmem gerek." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, onu tekrar terk etme düşüncesinden nefret ediyorum.

Seyircimiz olduğunu umursamadan beni yavaşça öpüyor. "Bu kısımdan nefret ediyorum," fısıldıyor dudaklarımın arasından.

"Ben de," diye fısıldıyorum, onu kendime doğru çekiyorum, vücudum yeniden ısınıyor. Kai ile bir tur asla yeterli değil ve keşke onun yanında yatağa girebilsem ve onun cennet gibi kolları beni sarmışken uyanabilsem.

"Son bir şey daha Abby," diyor Xavier. "Daha önce konuştuğumuz dosyayı oluşturdum ve her şeyi ayarladım. Herhangi birinizin başına bir şey gelirse, bu dosya önde gelen yerel ve ulusal televizyon ve radyo kanallarına gönderilecek."

"Teşekkürler, Xavier. Sen en iyisisin."

Sawyer biraz somurtarak, "Yardım ettim," diyor.

"Sen de en iyisisin Sawyer." Saçlarını karıştırıyorum, bunun onu korkutacağını biliyorum. Kaşlarını çatıyor, elimi savuruyor ve koyu renk saçlarının dağınık tellerini düzeltmeye çalışıyor.

Xavier haklı. Sawyer çok gergin ve gerekiyor. İlk defa hikayesinin ne olduğunu merak etmiyorum.

Önce çocuklar gidiyor ve sanki Kai kalbimin ve ruhumun yarısını da yanında götürüyor. Pütürlü kanepeye uzanıp Charlie'ye dönmek için kendimi hazırlıyorum.

"Berbat olduğunu biliyorum bebeğim," diyor Xavier, yanıma uzanıp kolunu omzuma dolayarak. "Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek."

"Bu vedaları kolaylaştırmıyor. Beni öldürüyor. Her seferinde."

"Senin adına mutluyum Abby. Bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum. Ben ve mağara adamı geçmişte pek iyi geçinemedik ama artık tamamen Kaiden'in tarafındayım." Saçımın bir tutamını döndürüyor. "Seni seviyor kızım. Seni gerçekten seviyor. Piç babanın aranızda girmesine izin verme, çünkü o zaman gerçekten kazanmış olur."

Bir sonraki hafta çok hızlı geçer. Yılbaşı gelip geçiyor ve yeni bir dönemin şafağı söküyor. Ya da ben kendime böyle söylüyorum. Çünkü bu yıl babamın beni içinde tuttuğu zincirlerden kurtulacağım yıl. Bu yıl, sonunda hak ettiğini bulacağı yıl.

Telaşlı bir faaliyet. Chad ve ekibi Xavier'in deposuna yerleştiriyoruz. Araştırma çalışmalarımızı derinleştiriyoruz. Charlie'nin fazla yaklaşmasına izin vermeden onu mutlu etmek. Elizabeth'i odasından çıkması için ikna etmeye çalışmak. Annemin hâlâ hayatta olduğu fikri beni heyecanlandırmasın diye çok uğraşıyorum ama düşündükçe odamda olduğuna daha çok ikna oluyorum. Hayal gücümün bir ürünü olmadığına.

Ve eğer öyleyse, yardım almış olmalı. Bu moralimi yükseltiyor.

Kim olduğunu bulabilirsek, içeri girebiliriz.

Babam düğüne onay verdi ve ay sonu için bir tarih belirlendi. Charlie planlama konusunda beni serbest bıraktı. Ne istersem yapmamı söyledi. Hiçbir masraftan kaçınmadı. Çok yoğun çalışıyor ve onu genellikle akşam dokuz ya da ona kadar göremiyorum. Bu da Kai ile buluşmak için birkaç kez gizlice dışarı çıkmamı kolaylaştırıyor.

Pazar gecesi ve okula dönmeden önceki gece. Charlie'ye Xavier'le sinemaya gideceğimi söyledim ama depoda Kai'yle birlikteydim, ikimiz de kanepeye yayılmıştık, çırılçıplaktık, üzerimizde sadece beyaz bir çarşaf vardı ve birbirimize sarılmıştık. Xavier bizi yalnız bırakarak gitti ve bunun için onu seviyorum.

"Hâlâ acı çekiyor musun?" diye soruyorum başımı Kai'nin göğsünden kaldırarak. Ellerini saçlarımda dolaştırarak, "Şimdi soruyor," diye takılıyor.

"Muhtemelen sana saldırmadan önce sormalıydim," diye itiraf ediyorum, yaralı kaburgalarını bir an bile düşünmeden geldiği anda nasıl üzerine atladığımı hatırlayıp sırtıtıyorum.

"Saldırma şeklini seviyorum," diye mırıldanıyor kulak mememi ısırırken. "İstedığın zaman üzerime atlamaktan çekinme."

"Bunu tam anlamıyla kabul ediyorum, biliyorsun."

"Buna güveniyorum." Gülümsüyor, beni göğsüne çekiyor ve dudaklarımı yavaş bir öpücükle yakalıyor. Beni böyle öptüğünde, sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi, kendimi dünyanın en değerli kadını gibi hissediyorum. Bu adam için zamanın hiçbir ölçüsü yeterli olmayacak. Onu sonsuzluğa ve ötesine kadar seveceğim. "Ve artık neredeyse hiç acımıyor. Rick işini biliyor."

"Harika bir doktor olacak," diye katılıyorum.

"Senin için bir şeyim var," diyor ve eğilip ceketinin içinden bir paket çıkarıyor.

"Bugün benim doğum günüm değil," diyorum pembe paketi elinden alırken. Küçük bir dikdörtgen şeklinde ve yarı ağır.

Saçlarımı omzumdan süpürüyor. "Karıma hediye vermek için bir nedene ihtiyacım yok."

"Bunu söylemene bayılıyorum," diye fısıldıyorum dudaklarını gagalayarak.

"Bunu söylemeyi seviyorum," diye itiraf ediyor gülümseyerek. "Ve keşke daha fazla söyleyebilseydim."

"Yakında, tatlım. Yakında." Dik oturuyorum ve çarşaf belimde toplanıyor. Kaşlarımı çatarak çıplak göğüslerime bakıyorum, hâlâ onları görmekten nefret ediyorum. İnce bedenime göre çok büyükler ve üzerimde gülünç duruyorlar, sanki masum göğüs kafesimin üzerine dikilmiş iki büyük kavun gibi. Sahte oldukları o kadar belli ki, bu da onlardan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Kai kaşlarımı çatattığını fark ediyor ve çarşafı tekrar yukarı çekip kollarımın altına sıkıştırıyor ve ben ona yeniden aşık oluyorum. "Kahretsin, seni seviyorum," diyorum, gözlerim duygularla dolup taşıyor.

"Ben de seni seviyorum, fişek. Şimdi hediyeni aç."

Güzel ambalajı yırtıyorum ve içindeki kahverengi deri albümü ortaya çıkarıyorum. Açıyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Bu düşündüğüm şey mi?" İlk birkaç sayfayı gözyaşlarımla savaşıyor soruyorum.

"Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamayı istedim."

"Çok fazla var," diyorum, benimle ilgili çizimlerini karıştırırken. Bazıları tanıdık, eskiz defterini karıştırdığım zamanlardan kalma. Ama çoğu yeniydi. "Bütün bunları ne zaman çizdin?" Parmağımı evlendiğimiz belediye binasındaki ofiste Kai'nin yanında dururken çizdiğim resmin üzerinde gezdirerek soruyorum. Yüzümdeki coşku ifadesi o gün nasıl hissettiğimi mükemmel bir şekilde özetliyor. Hiç fotoğraf çekmedik, çünkü herhangi bir kanıt riskini göze alamazdık, bu yüzden bunu hafızasından çizdiğini biliyorum. "Bu çok güzel." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "İnanılmaz yeteneklisin ve benim olduğun için çok şanslıyım." Ona doğru eğilip tutkuyla öpüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, albümü göğsüme bastırıp değerli bir hediye gibi kucaklayarak. "Bayıldım buna."

Yanağımı okşuyor. "Aşkımızın fiziksel bir hatırlatıcısı olsun istedim. Yanında olmadığım ve sana olan hislerimin gücünü hissetmen gerektiği zamanlar için." Açıklamaya devam ederken biraz mahcup görünüyor. "Bu çizimler içimde hissettiğim her şeyi temsil ediyor. Kalbimi ve ruhumu onlara döktüm ve çizim yapmak özellikle ayrı olduğumuz zamanlarda sana bağlı hissetmeme yardımcı oluyor."

Beni tekrar kucağına çekiyor. "Yüzünü görmek istediğimde ve fiziksel olarak seninle olamadığımda, karalama defterimi açmak bir sonraki en iyi şey. Seni mutlu bir anımda canlandırmama ya da gelecekteki bir anımı hayal etmeme yardımcı oluyor. Ve bu bana umut veriyor." Yanağımdan öpüyor. "Ben de sana umut vermesini istiyorum. Sınandığımız zamanlarda aşkımızı pekiştirmek için, çünkü aşkımız sınanacak, ama aşkımdan şüphe etmeni asla istemiyorum." Diğer yanağımı öpüyor. "Seni ne kadar çok sevdiğimi her zaman hatırlamayı istiyorum, çünkü tek gördüğüm sensin. Her zaman."

Her zaman ne duymak istediğimi bilir ve bu mükemmel bir şey, çünkü Giselle'i düğün partime eş olarak getirmek zorunda kalacağı için stres yapıyordum. Bu jestiyle tüm korkularımı yatıştırdı. Şimdi, bunu saklamak için yatak odamda gizli bir yer bulmam gerekecek, çünkü onu eve götürmememin imkanı yok.

"Hiçbir fikrin yok-" Yüzündeki telaşlı ifadeyi görünce sözlerimi kestim. "Ne oldu?" Panik boğazımda düğümleniyor.

Yere bakıyor. "Abby," diye boğuluyor. Panik içindeki gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kanaman var."

"Ne?" Yere bakıyorum ve karnım dönüp duruyor. Kucağımdaki çarşafta parlak kırmızı bir daire beliriyor ve giderek genişliyor.

Kai'nin üzerinden kalkıp çarşafın yere düşmesine izin veriyorum, kalçalarımın aşağı akan kan izlerini inanmayan gözlerle incelerken titrek uzuvlarımın üzerinde duruyorum. Panik içindeki bakışlarım Kai'ye yöneliyor ve aklımdan bir sürü soru geçerken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Ayağa kalkıyor ve ben yere yuvarlanmadan önce beni tutuyor. Derimin yüzeyinin altında umut kaynarken, zihnim olasılıklar üzerinde çalkalanıyor. Kana bakıyorum, acaba hayal mi görüyorum diye düşünüyorum. "Görebiliyor musun?" Gözlerinin derinliklerine bakarak fısıldıyorum. "Bacaklarımın arasındaki kanı. Gerçekten orada mı?"

Başını sallıyor, endişeli görünüyor. Koluna tutunuyorum. "Bu gerçek değil," diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar süzülürken.

"Bu gerçek bebeğim," diyor yumuşak bir sesle. "Onu görüyorum."

Başımı iki yana sallıyorum. "Babamın söylediklerini kastetmiştim," diye açıklıyorum. "Histerektomi hakkında. Bu gerçek değil. O piç bana yine yalan söyledi."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bebeğim." Kai'nin acı dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Hiçbir şeyden emin olamayız ve şu anda senin iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Bu-"

"Bu bir şeylerin ters gittiğinin işareti değil mi? Ameliyattan sonra iyileşmediğime dair," diyorum beynim onunkine yetişirken.

Başını sallıyor, endişesini gizlemeye çalışarak yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor. "Ama regl de olabilirim," diye fısıldıyorum, bunu umutsuzca istiyorum.

o olmak için.

Retinasında bir acı parıltısı daha belirir ama kendini hemen toparlar. "Sanırım Rick'i aramalıyız." Sehpadan telefonunu almak için eğilirken bir koluyla bana tutunuyor. "Ağrın var mı?"

Sadece duygusal, zihnimde oluşan girdap sayesinde. Başımı sallıyorum, sersemlemiş bir şok halindeyim. "Ben iyiyim." Bir sancı bile hissetmiyorum.

"Seni incittim mi?" diye fısıldıyor telefonun bağlanmasını beklerken, zihninin de fikirler ürettiğini doğruluyor.

"Ne? Hayır!" Sevişirken içimde bir şeylerin kopmuş olabileceği düşüncesi midemi ağrıtıyor, ama Kai bu gece bana sert davranmadı ve dürüst olmak gerekirse sorunun bu olduğunu sanmıyorum.

Belki de regl olmayı çok istediğim için hayal görüyorumdur.

"Rick, yardımına ihtiyacımız var," diye bağıyor telefonda, beni göğsüne bastırarak. "Abby'nin kanaması var ve biz-" Telefonu bana uzatarak hoparlöre verdi. "Seninle konuşmak istiyor."

"Hey." Sesimi zar zor tanıyabiliyorum. Kai çarşafı kapıyor, katlayıp kanlı yamayı gizliyor ve ben çıplak bedenine karşı titrerken bedenime sarıyor.

"Konuş benimle. Neren kanıyor? Acı çekiyor musun?" Rick sorar. "Ateşin var mı ya da kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Hayır. Öyle bir şey değil. Ben iyiyim. Sanırım sadece regl dönemim." Keskin bir nefes çekti. "Emin misin?"

Bu gülünecek bir konu olmasa da bir kahkaha attım. "Bilmek için yeterince yaşadım ama emin değiliz." Boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkunuyorum ve konuşurken Kai ile gözlerimi kilitliyorum. "Başka bir şey olabilir mi? Mesela ya Parkhurst'teki işi berbat ettilerse ve içimde bir sorun varsa?"

Kai'nin yüzü soluyor ve bir elini sırtımda gezdirerek beni kendine yakın tutuyor.

"Kan akışı ne kadar yoğun?" Rick soruyor.

"O kadar da ağır değil," diye onaylıyorum, kalçalarımın aşağıya küçük bir akıntının süzüldüğünü hissederek. Gerçekten temizlenmeliyim.

"O zaman muhtemelen regl dönemindesindir, ama kontrol edilmen gerek. Bu gece şehre gelebilir misin? Güvenebileceğimiz iyi bir doktor arkadaşım var. Testler yapmayı teklif etti bile. Şimdi onu arayacağım."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Bu gece olmaz. Yakında eve döneceğim ve Charlie şüphelenecektir."

"Charlie'yi sikeyim." Kai öfkeleni. "Hayatın tehlikede olabilir. Ona söyleyecek bir şeyler . Ayarla Rick. geldiğinde çabuk orada olacağız." Bana itiraz etme şansı vermiyor, aramayı sonlandırıyor ve kollarını bana doluyor. İtiraz edecek değildim. Daha önce testleri istememiştim çünkü korkuyordum. Gerçekle yüzleşmekten korkuyordum, ama şimdi, yeni bir umut karşısında, onları kesinlikle istiyorum.

Gözlerim yaşırdı ama kendimi tuttum. Henüz kutlama yapamam. Başka bir şey olmadığından emin olana kadar olmaz. Bacaklarımdan kan damlıyor ve Kai'nin sevgi dolu kucağından sıyrılıyorum. "Tuvaleti kullanmam gerek." Kıyafetlerimi yerden alıp göğsüme bastırıyorum.

Başını sallıyor, dudaklarımı gagalıyor. "Ne olsun, bu işte seninleyim. Beni anlıyor musun?"

"Seni hissediyorum," diye fısıldıyorum. Dudaklarıma tüy kadar yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Git." Beni nazıkçe dürttü. "Ne yapman gerekiyorsa yap, ben de kardeşini arayayım."

İleri yörüngemi durduruyorum. "Onu endişelendirmek istemiyorum."

"Onu aramadığımızı öğrenirse hem senin hem de benim kıcıma tekme basar. Ayrıca, bizi götürmesi lazım. Arabanı burada bırakmalısın, benimkiyle zor gideriz. Ve sana sarılmak istiyorum. Arabayı ben kullanırsam bunu yapamam."

Atan kalbim dursun. Cidden, bu adam. Beni öldürüyor. Mümkün olan en iyi şekilde.

"Tamam. Drew'u ara." Kabul ediyorum. "Yolunun üzerindeki dükkâna uğrayıp ped almasını söyle." Drew bunu Jane ya da benim için o kadar çok yaptı ki, ne anlama gelebileceği dışında bu istek karşısında gözünü bile kırpmayacağını biliyorum.

"Anladım," diyor Kai, ben Xavier'in küçük banyosuna doğru yürürken kot pantolonunu giyiyor.

On dakika sonra tamamen giyinmiş ve elimden geldiğince temizlenmiş olarak çıkıyorum. Kai sadece kot pantolonunu giymiş, üst düğmesi açık bir şekilde cep telefonumdaydı ve libidom bunu fark etti. Hay sikeyim. Yırtık, sıkı karın kasları, kalça kemiklerindeki V girintisi, geniş omuzları ve kollarını, göğsünü ve boynunu boyayan muhteşem mürekkebiyle çok seksi. Salyalarımı çalışarak dudaklarımı yalıyorum. Telefon görüşmesini bitirirken banyoda bulduğum ılık bezle Kai'nin karnının alt kısmındaki kurumuş kanı siliyorum.

"Senin bir mazeretin var," diyor ve ben kaşlarımı kaldırarak el havlusuyla karnını kuruluyorum. "Umarım sakıncası yoktur ama Drew'a Shandra'yı arattırdım. Ayrıntılara girmeden acil bir durumumuz olduğunu söyledi. Charlie'ye ya da soran herkese bu gece onun evinde takıldığını söylemeyi kabul etti."

Dudağımı çiğniyorum. "Bu hâlâ biraz riskli. Makul bir saatte dönmezsem Charlie beni aramaya gelebilir."

Gömleğini başının üzerinden aşağıya çeker. "Shandra onu örtecek." Oturur ve botlarını bağlar. "Bu onu sınamak için iyi bir yol olacak. Ona nereye ya da kiminle gittiğini söylemene gerek yok, sadece soran olursa onun evinde olduğunu söyle."

"Tamam," diye kabul ediyorum, çünkü cevaplara ihtiyacım var ve bu bekleyemez.

Beni kollarının arasına alıp gözlerimin içine bakıyor. "Aptalca bir soru ama iyi misin?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Çok fazla umut etmekten korkuyorum." "Biliyorum bebeğim," diye fısıldıyor. "Ben de öyle hissediyorum."

"Regl olduğumdan oldukça eminim. Sadece umut etmekten korkuyorum. Artı..." İç çekiyorum, gözlerimi

Uzun bir parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Artı ne, tatlım?"

Göğsüm kabarıyor ve kesici bir acı içimi parçalıyor. "Eğer bu doğruysa, bebekler gerçekten gitmiş demektir," diye fısıldıyorum.

Gün boyunca, o piçin bana yaşattıklarını düşünmemek için çok çalışıyorum. Ama geceleri yatakta, yalnızken ve Kai'yi özlerken, aklım

dolaşır. Gerçeklerle yüzleşmekten kaçınmak için farklı senaryolar hayal etmeyi seviyorum. Özellikle de hala hamile olduğum ve babamın bunu Charlie'ninmiş gibi göstermeyi planladığı teoriyi. Ama eğer bu benim regl dönemimse, artık bu ihtimal tamamen ortadan kalktı.

Yani o piç ikiz bebeklerimi aldırdı.

Acı bana bir numara yapıyor ve acıyı tekrar tekrar yaşarken boğazımın arkasından bir hıçkırık kopuyor, ama kendimi tutuyorum. Neredeyse. Şu anda duygusal bir sakatım ve beni harekete geçirmek için fazla bir şey gerekmeyecek, ama duygularımı uzak tutmaya çalışıyorum. En azından neler olduğunu tam olarak öğrenene kadar.

Arabamı bıraktıktan ve onunla ayaküstü sohbet ettikten sonra Drew beni Shandra'nın evinden aldı. Banyosunu kullanmama izin verdi ve ben de birkaç tampon aldım. Bana her şeyin yolunda olup olmadığını sordu ama bunun ötesine geçmedi ve ondan gerçekten çok hoşlanmaya başladım.

Drew'un yanındaki yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve Shandra geri geri giderken ona el sallıyorum. Drew bana bir kese kağıdı uzatıyor ve ben de yanağından öpüyorum. Kai'nin yerde yattığı ve o yoğun bakışlarıyla bana baktığı arka koltuğa bakmamaya çalışıyorum ve bu çok zor, çünkü kocama sarılmam ve onun içinde kaybolmam gerekiyor ki Boston'a varana kadar hiçbir şey düşünmeyeyim.

Shandra'nın evinin önünden döndüğümüzde ayağa kalkıyor ve parmaklarını oynatarak gel işareti yapıyor. Konsolun üzerinden arka koltuğa atlıyorum, kendimi onun kollarına atıyorum ve Drew yüksek sesle öksürene kadar onu ölesiye öpüyorum.

"Ciddi misin?" Aynadan bana bakıyor. "Bu salya seslerini dinlemek zorunda kaldığımda yola konsantre olmamı nasıl beklersin?" Titreme numarası yapıyor. "İğrenç."

Kai dudaklarını köprücük kemiğime bastırarak, "Kız üzerine salya akıtmaktan hoşlanıyorum," diye karşılık veriyor ve tüm tenimde ürpertiler uyandırıyor.

"Fark ettim," diye mırıldanıyor Drew.

"Dikkatimi dağıtmama yardım ediyor," diyorum Kai'nin savunmasına koşarak. "Tabii tüm yolculuk boyunca koltuklardan zıplamamı istemiyorsan."

"İyi misin?" Drew soruyor, gözlerini tepeden tırnağa üzerimde gezdirip iyi olup olmadığını kontrol ederken mizah çabası kuruyor.

"Dürüst olmak gerekirse kendimi iyi hissediyorum. Bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum." "Umarım haklısındır," diyor.

Sessizlik, ben bozana kadar birkaç atım boyunca bizi sarıyor. "Eğer haklıysam, yalan söylemiş demektir. Bunu neden yapsın ki?" Kaşlarımın arasındaki gergin bir noktayı ovuyorum. "Demek istediğim, onun hasta bir pislik olduğunu ve benimle oynamaktan çekinmediğini biliyorum, ama bundan ne kazanacak?"

Drew'un yüzünde karanlık bir ifade belirir. "Belki de doğum kontrolü kullanmayı bırakacağını ve Charlie'nin seni hamile bırakacağını umuyordur?"

Kai homurdanıyor. "Bu arabadan tek parça halinde çıkmak , bu ifadeyi tekrar etmemeni öneririm." Beni yan tarafının altına sıkıştırıyor. "Kulağa sapkın babanın hayal edebileceği bir şey gibi gelse de, bence neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar teorilerimizi askıya almalıyız."

"Rahatla, Abigail," diyor yakışıklı doktor, jel benzeri maddeyi düz karnımın her yerine sürerek. "Isırmayacağım." Kai'ye bakıyor. "Kibarca istemediğin sürece."

"Ve eğer karımla flört etmeyi bırakıp işe koyulursan seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeyeceğim," diyor Kai, tehdidini dile getirirken ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi bir sesle.

Rick'in doktor arkadaşı kıkırdar. "Rick bana senin sahiplenici olduğunu söyledi. Sadece kendim için test etmek istedim."

Doktor el cihazını karnımın üzerinde gezdiriyor, gözlerini kısarak monitöre bakıyor. Kai elimi sıkıca tutuyor ve ikimiz de zorlukla nefes alıyoruz. "Eee?" Daha fazla dayanamayarak törpülüyorum.

Gülümseyerek bana döndü. "Her şey gayet normal görünüyor."

"Yani?"

"Hâlâ bir rahmin ve yumurtalıkların var." Karnımdaki jeli siliyor ve Kai tişörtümü tekrar aşağı çekiyor, benim hissettiğim kadar şok olmuş görünüyor.

"Ne?" Kulaklarımın beni yanılttığından emin bir şekilde törpüledim.

Elimi okşadı. "Her şey olması gerektiği gibi. Tam çalışır durumda." Gülümsüyor. "İstediğin kadar çocuk doğurabilir ve taşıyabilirsin."

Alt dudağım titriyor ve içimdeki tsunami gittikçe güçleniyor, patlayana, şiddetli bir enerjiyle içimi parçalayana kadar birikiyor, birikiyor. Kontrol altına almak için çok çalıştığım her şey bir anda serbest kalıyor ve ben

güçlü duygular beni kontrol altına alırken ağlamaya, titremeye ve sarsılmaya başladım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hıçkırıklar bedenimi sarıyor, doğrudan ruhumdan doğuyor ve Kai'nin kollarında dağılıyorum. Göğsümdeki gerginlikten ve ağzımdan çıkan acı dolu çığlıklardan konuşamıyorum. Bu çok fazla. Başa çıkamıyorum. Duygular beni ele geçiriyor ve ağlamamı durduramıyorum; içimden taşıyor, tıpkı kıyılarından taşan bir nehir gibi, hoş bir rahatlamayla fişkırıyor. Göğsüm kabarıyor ve kocama sarılıyorum, ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Doktor gizlice odadan çıkarken Kai bana sarılıyor, sakinleştirici sözler fısıldıyor ve elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor.

"Yalan söyledi," diye burnumu çekiyorum, gözlerimden yaşlar boşanarak ona bakıyorum. "O lanet piç yalan söyledi."

Kai gözyaşları arasında gülümseyerek, "Bir kez olsun iyi ki yapmış," diye itiraf ediyor. Kafatasımın arkasında bir karıncalanma başlıyor, düşünce büyüdükçe genişliyor. Parmaklarımı kolumda gezdiriyorum ve onu hissediyorum. "Kai," diye mırıldanıyorum, elini tutuyorum ve kolumdaki aynı yere yerleştiriyor. "Bunu hissediyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

"Daha önce duşta bir kez hissetmiştim ama pek dikkat etmemiştim." Bunun muhtemelen Parkhurst'te bana yaptıkları ameliyatlardan biriyle ilgili bir şey olduğunu düşündüğümü ve bundan fazla rahatsız olmadığımı hatırlıyorum. Eğer daha dikkatli düşünseydim, belki bir araya getirebilirdim. Ona bakıyorum, neler olup bittiğine dair kafam karışmış bir halde. "Sanırım hormon implantı yüzünden." Şaşkın görünüyor, ben de detaylandırıyorum. "Bir çeşit doğum kontrol yöntemi," diye açıklıyorum.

Kaşları birbirine çatıldı. "Anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, "ama bir şeylerin ters gittiği kesin."

Doktor kafasını odaya geri attı. "İçeri girebilir miyim?"

Olayın büyüklüğünü kavrarken ağzımı aptalca bir gülümseme kaplıyor. "Elbette," diye boğuluyorum, boğazım neredeyse duygularla kapanıyor.

"Bu şimdiye kadarki en iyi haber," diyor Kai, eğilip beni öperek. Ona tutunuyorum, deli gibi sırtıyorum ve kendimi çimdikliyorum, çünkü bunun doğru olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

Doktor yaklaşıyor, elinde farklı türde bir el cihazı var. "Rahim ağzınızı muayene etmek istiyorum," diyor, "ama bunu vajinal ultrasonla yapmam gerekecek, eğer sorun olmazsa?"

Kai'nin ağzından bir hırıltı çıkıyor ve doktora başımı sallarken parmaklarını sıkıyorum. Başka bir sürpriz olmadığından emin olmak için beni iyice kontrol edene kadar buradan ayrılmıyorum.

Kai'ye bakmaktan kaçınarak hızlıca çalışıyor, ki bu akıllıca bir hareket, çünkü onu pencereden dışarı itip aşağıdaki kaldırıma düşmesini izlemek ister gibi görünüyor. Kan ve idrar örneği aldıktan ve tansiyonumu ölçtükten sonra ona kolumun altındaki küçük yumruyu soruyorum. Sıcak parmakları tam o noktaya bastırıyor. "Bu kesinlikle bir doğum kontrol implantı. Üzerine para koyarım." Güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Mide bulantısı, baş ağrısı, ruh hali değişimleri yaşadın mı?"

"Yukarıdakilerin hepsi. Ve birkaç hafta boyunca inanılmaz derecede yoruldum."

"Şaşırmadım," diye itiraf ediyor eldivenlerini çıkarıp çöpe atarken. "Kürtaj, göğüs büyütme ameliyatı ve birkaç hafta boyunca sürekli uyuşturulmak vücudunun doğal ritmini değiştirmiş ve enerjini de bir süreliğine tüketmiş olmalı." Rick belli ki ona bir şeyler anlatmıştı ama titiz davrandığı için onu suçlayamam çünkü bunu benim iyiliğim için yaptığını biliyordum. "Hissettiğin her şey normaldi."

"Yani Abby histerektomi geçirmede ve hamilelikten korunuyor mu?" Kai açıklığa kavuşturuyor ve kelimeleri gerçekten oluşturabildiğini duyduğuma sevindim, çünkü buraya geldiğimizden beri tek yaptığı doktora homurdanmaktı.

"Bu doğru." Doktorun yüzü düşer. "Özel koşulları bilmiyorum, çünkü Rick bilmediğim için daha güvenli olduğunu söyledi, ama birinin sana bunu yaptığını söylediğinde şok oldum. Mesleğim adına utandım çünkü ahlaki değerleri olan hiçbir doktor böyle iğrenç bir şeyi düşünmez bile. Özellikle de önünde koca bir hayat olan genç bir kadına."

İçinde yaşadığımız dünya hakkında hiçbir fikri yok. Ve bu ihlalin o zindandaki zavallı genç kızlara yapılanlar kadar iğrenç olmadığını da.

"Eee?" Rick'in doktor arkadaşına teşekkür ettikten sonra dışarı çıktığımızda Drew soruyor. Rick kardeşine bakıyor.

"Piç yalan söyledi," diye onayladım. "Bana histerektomi yapmadılar."

Drew beni kollarına çekti. "Tanrıya şükür." Bana sıkıca sarıldı. "Senin adına çok mutluyum, A."

Drew'un kucağından sıyrıldığımda Rick, Kai'yi ayı gibi kucaklamıştı.

Rick eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak, "Nihayet iyi haberler var," diyor. "Tanrı biliyor ya, çok gecikti. Senin adına çok sevindim Abby."

Kai beni kolunun altına aldı. "Biz de öyleyiz." Gözlerimin içine bakıyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Ama gerçekten neler olduğunu bilmek istiyorum. Hearst yalan söyleyerek ne kazanacak?"

"Onun ruhunu kırmaya çalışıyordu," diyor Drew. "Ama o karşı koymaya devam ediyor. Charlie'yle evlenmesi için ona ihtiyacı vardı, bu yüzden belki de bunun gerçekleşmesini sağlamak için bir tehditti."

"Kai'yi güvende tutmak için Charlie'yle evleneceğimi biliyordu. Sigortaya ihtiyacı yoktu."

Rick, "Belki de hiç bilemeyeceğiz," diyor.

Koridorda asansöre doğru yürümeye başladığımızda Kai, "Hepimiz onun sapkın bir pislik olduğunu biliyoruz," diye ekliyor. "Yani, belki de bu onun için sadece bir akıl oyunuydu. Belki de bunun için bir neden yoktur."

Babamın zalimlik uğruna zalim olduğunu inkar etmek mümkün değil, dolayısıyla Kai'nin iddiası pekala doğru olabilir.

Rydeville'e geri dönerken, zihnim durmadan çalkalanıyor, anlamaya çalışıyorum. Doktorun söylediği bir şey aklıma takıldı ve onu aklımdan çıkaramıyorum. Ulaşamayacağım bir şey var. Bir şey zihnimin arkasını dürtüp duruyor, uyanmam ve fark etmem için sessizce çılgılık atıyor. Bu beni çok sinirlendiriyor ve bunu çözmek için beynimi zorluyorum.

"İyi misin?" Kai yüzümü onunkine doğru eğerek soruyor ve sonunda kafama eden bir ping sesi zihnimde yankılanıyor.

Düşüncelerimi deşifre etmeye çalışırken arka koltukta iki büklüm olup Drew ve onun arasında gidip geliyorum. "Anlamaya çalışıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve babamın doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyorum."

"Takip etmiyorum," diyor Kai.

"Ya bunu gerçekten doğru olduğuna inandığı için söylediyse?" Drew'un düşünce zinciri benimkiyle aynı hizaya gelince gözleri açılıyor. "Ya Parkhurst'teki doktordan bunu talep ettiyse ama doktor onun isteklerini yerine getirmek yerine ameliyatı yapmadıysa ve kazara hamile kalırsam diye doğum kontrol implantı taktıysa, yaptıklarını gizlemek için?"

"Bunu neden yapsın ki?" Kai soruyor. "Onların hepsi canavar."

"Belki bu adamın ahlaki bir pusulası vardır. Belki de hepsi canavar değildir." Başımı iki ön koltuk arasındaki boşluktan uzatarak doğruluyorum. "Belki de aradığımız tıbbi tesisteki müttefiki tespit etmenin bir yolunu bulduk."

Ertesi sabah adımlarımda yeni bir bahar var ve çocuk taşıma yeteneğimi kaybetmediğimi bilmenin beni ne kadar mutlu ettiğini tarif edemem. Bir gün karnımda Kai'nin bebeğini beslemeyi dört gözle bekleyebileceğim için. Tıpkı diğer kadınlar gibi hamileliği tüm artıları ve eksileriyle yaşayabileceğim için.

Ayrıca Parkhurst'ün tıbbi kanadında vicdan sahibi biri olabileceği ve bu kişinin kim olduğunu bulabilirsek, annemizin orada hapsedilip hapsedilmediğini bize söylemeye istekli olabileceği düşüncesi beni cesaretlendiriyor. Benimle ilgilenen birkaç erkek doktor hatırlıyorum ama aynı kişi de olabilir. O ilk birkaç haftanın çoğu bulanık çünkü uyuşturulmuştum ve hafızama güvenemeyiz.

Xavier ve Sawyer zaten olayla ilgileniyorlar çünkü Drew ve Kai dün gece geç saatlerde onlarla buluştular. Orada olmak istedim ama Charlie arama ekibi göndermeden önce eve gitmem gerekiyordu. Beni bekliyordu ve bana kendi İspanyol Engizisyonu versiyonunu uyguladı ama yatağında uyumasına ve beni yorganın altına kaşıklamasına izin vererek bundan kurtuldum.

Bu korkunç anıyı silkeleyerek dün geceki toplantıya ve sonrasında Kai'nin bana gönderdiği mesajlara geri dönüyorum. Xavier ve Sawyer, beni tedavi eden doktorların kayıtlarını bulup bulamayacaklarını görmek için tıbbi tesisteki IT sistemine sızmaya çalışıyorlar. Eğer bu bilgiler dosyada yoksa, Parkhurst'te çalışan olarak listelenen tüm doktorların bir listesini çıkarabilirler ve biz de onların geçmişlerini kontrol etmeye başlayabiliriz.

Bu, binada çalışan her bir çalışanın geçmişini kontrol etmekten çok daha kolaydır ve daha hızlı sonuç vermelidir.

Yani, evet, yerinde. Ve Charlie fark etti.

"Mutlu görünüyor musun?" diye soruyor, kahvesini yudumlarken bardağının kenarından ihtiyatlı bir şekilde beni süzüyor.

"Bu bir suç mu?" Tostumun patlamasını beklerken kendime bir fincan doldurarak alay ediyorum.

"Hiç de değil. Sadece yüzündeki o kocaman gülümsemenin nedenini merak ediyorum?" "Bugün gelinlik alışverişine çıkıyorum," diyorum.

Yalan değil. Her ne kadar ben

Dün gece çocukların beni almasını beklerken Shandra'dan okuldan sonra benimle gelmesini istedim. Benim baleye gittiğim saatlerde o da şehir merkezinde yogaya gidiyor, yani ikimizin de programına uyuyor. Standart bir anlaşma olarak birbirimizi daha iyi tanımak için derslerimizden sonra buluşmayı da konuştuk. Trent'in arkasından konuştuğumuzdan şüphelenmemesi için okulda mesafeli durmamız onun önerisiydi ve bu benim hoşuma gitti, çünkü ben de tam olarak böyle yapardım.

Charlie ayağa kalkıyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma geliyor. Tostum patlıyor ve tost makinesinden çekip çıkarıyorum, ısı parmaklarımın üstünü yakarken ciyaklıyorum. Vücudunu arkamdan bana doğru bastırıyor ve ben kendimi rahat olmaya zorluyorum. Saçlarımı kenara fırçalayarak yanağıma bir öpücük konduruyor. "Mutlu olduğun için mutluyum." Parmaklarını boynumda gezdiriyor ve nefesim göğsümde kesiliyor. "Ve seni içinde görmek için sabırsızlanıyorum." "Annene gelmek isteyip istemediğini sordum," diyorum dürüstçe. "Ama o geçti."

İç çekerek benden uzaklaşıyor ve ben de tuttuğum nefesi bırakıyorum. "Onun için endişeleniyorum," diyor. "Neredeyse iki hafta oldu ve giderek kötüleşiyor."

"Kederin zaman sınırı yoktur," diyorum tostumu yağlayıp tabağımy ve fincanımı masaya götürürken. "Ve o acı çekiyor. Ona karşı sabırlı ve nazik olmalısın."

Karşımdaki koltuğa oturdu. "Biliyorum. Ama Lillian için endişeleniyorum. O da bocalıyor. Ve birine ihtiyacı var. Keşke onunla geçirecek daha fazla zamanım olsaydı ama daha sağlam bir zemine oturana kadar işi bırakamam ve işler hâlâ karmakarışık."

"Lil'le takılabiliyim, birkaç kez teklif ettim ama beni hep geri çevirdi." Tostumdan büyük bir ısırık alıyorum ve Charlie'nin başının arkasındaki duvar saatindeki zamanı fark ediyorum. Kendime çeki düzen vermeliyim yoksa okula döndüğümüz ilk gün geç kalacağım.

"Senin yanında biraz utangaç, çünkü hep seni örnek aldı." Şaşkınlık yüzüme yansıyor. "Ve senin yanında nasıl davranacağını bilmiyor."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Başını sallıyor. "Ona sadece aradaki buzları eritmesini söyledim, ama bence ona seninle kuaföre gelmesini falan teklif etsen iyi olur."

"Bu hafta sonu bir şeyler yapmak isteyip istemediğine bakacağım. Bir spa günü ayarlayabilirim." Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Büyük partimiz için kendimi güzelleştirmeye başlamam gerekiyor."

Elini masanın üzerinden uzatıyor. "Teşekkür ederim. Ve hiçbir şey yapmana gerek yok. Sen zaten tanıdığım en güzel kadınsın."

"Büyütülecek bir şey değil," diyorum tostumun kalanını ağzıma tıktırmadan önce, böylece bu ifadenin ikinci yarısına cevap vermek zorunda kalmıyorum.

Romantik Charlie beni çok korkutuyor. Çünkü tanıdığım Charlie'nin hala orada bir yerlerde olduğuna inanmamı sağlıyor ve beni dışarı çekmek için bunu bilerek yaptığından endişeleniyorum. Onun yanında an diken üstündeyim. Sürekli diken üstündeyim. Yanlış bir şey söylersem ya da yaparsam diye korkuyorum.

Onun yaptıklarını asla unutamam.

Eğer babasını öldürtebilirse, Kai'nin sırtında deri .

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve umarım kahvaltımınla yeniden tanışmak üzere değilimdir.

"Seni seviyorum." Başparmağıyla elimin arkasında daireler çiziyor. "Ve sana bir şey aldım," diye ekliyor. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılıyor. "Odana bıraktım."

"Bana bir şeyler almana gerek yok, Charlie." Bu biraz saçma olmaya başladı. Ona gerek olmadığını söylememe rağmen her gün eve bir buket çiçekle dönüyor. Bale derslerinin ne zaman başlayacağını sormak için Madam'ı arayan da oydu.

Benim için güzel şeyler yapmasını istemiyorum çünkü bu kafamı karıştırıyor ve kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.

Elimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. Vücudum bunu yapmam için bağırırsa da kaşlarımı çatmamak ve elimi çekmemek için kendimi zor tutuyorum. "Sen benim karımsın. Seni şımartmak istersem, yaparım."

Pahalı hediyelere ihtiyacım olmadığını ya da istemediğimi .

Kai'nin çizimlerinden oluşan albümü benim için dünyadaki tüm çiçeklerden ve hediyelerden daha anlamlı.

"Gitmem gerek," diyorum, elimi onunkinden çekip ayağa kalkarak. "Geç kalamam."

"Randevunuzdan sonra akşam yemeği için buluşalım," diyor. "Planlanmış geç bir toplantım olmadığı için erkenden sıvışabilirim."

bugün."

"Gelemem. Bale başlıyor ve sonrasında bir şeyler yemek için Shandra ile buluşmayı ayarladım."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp kaşlarını çatıyor. "İkinizin yakın olduğunu bilmiyordum."

"Değiliz, ama yazın Trent'le evlenecek ve hepimizin elit tabakanın bir parçası olduğumuzu ve birlikte daha fazla zaman geçireceğimizi düşünürsek, onu daha iyi tanımam gerektiğini düşündüm. Zaten ondan hep hoşlanmışımdır."

"Trent'in ikinizin birlikte vakit geçirmesinden memnun olduğunu düşünemiyorum."

Lavaboya doğru yürüyüp bulaşıkları tezgâhın üzerine koyuyorum. "Bilmediği şey ona zarar veremez."

Charlie ayağa kalkıyor ve koltuğunun arkasından takım elbisesinin ceketini alıyor. "Çok dikkatli ol Abby. Ve ona sana karşı kullanabileceği hiçbir şey söyleme."

Başımı yana eğiyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Ellerini saçlarımda gezdirerek yanıma geliyor. "Çünkü Trent'in uzun bir hafızası var ve seni affetmedi. Sana ulaşmak için Shandra'yı kullanacağını hiç sanmıyorum. Arkanı kolla."

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Ne yapıyorsun?" Charlie beni kapıya doğru yönlendirirken soruyorum.

"Seni okula bırakıyorum çünkü bugün sana doyamadım." Beni kendine çekiyor ve her zamanki gibi tutkuyla öpüyor. Suçluluk duygusu her zamanki gibi yüzüme çarpıyor ama gardımı düşürmüyorum, dudak dudağa öpüştüğümüzde ona usulca gülümsüyorum. "Siktir, seni öpmeye bayılıyorum."

"Harika öpüşüyorsun." Gerçek bu ve elimden geldiğince dürüst olmaya çalışıyorum, özellikle de itiraf etmek istemediğim şeyleri itiraf etmekten beni kurtaracaksa.

Onu öpmekten nefret ediyorum çünkü her seferinde ihanet gibi geliyor.

Ama usta bir ağzı olduğunu bilmek için bundan zevk gerekmiyor. Yine de ağzını bu kadar etkili kullanmayı nasıl öğrendiğini düşünmekten hoşlanmıyorum. Çünkü o zaman kesinlikle kahvaltımı kusacağım.

"Öğle yemeği sırasında arabanızı otoparka bırakması için birini göndereceğim. Anahtarlar sizin için sekreterin ofisine bırakılacak."

"Buna gerçekten gerek yok," diye itiraz ediyorum, bunun kötü bir fikir olduğunu zaten biliyordum.

"Birlikte neredeyse hiç vakit geçiremiyoruz," diye surat asıyor, somurtkan bir genç kızın en iyi taklidini yapıyor. "Karımı okula götürmek istiyorum."

Omuz silkerek gülümsedim. "Tamam. Madem ısrar ediyorsun." Midemde bir korku havuzu oluşurken beni dışarıya, garaja götürmesine izin verdim.

Charlie, Rydeville Lisesi'nin ön girişindeki kaldırıma yanaşarak, "İyi günler hayatım," diyor. Bunu bilerek yaptığını biliyorum ve daha önce ona karşı hissettiğim tüm iyi niyet buharlaşıyor.

Pencereden dışarı baktığımda, Kai, Jackson ve Sawyer'ın en üst basamaktan bizi izlediklerini görünce kalbim ayak parmaklarıma çarpıyor. Onlara bakmakla suçlanmadan önce hızla arkamı dönüyorum. Charlie eğilip beni derinden öperken yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Dudaklarının her dokunuşunda tekrar tekrar ölmek istiyorum ve Jackson ya da Sawyer'ın iyi olmaları için dua ediyorum.

Kai'yi içeri sürüklemek mantıklı. Bu saçmalığı görmesini istemiyorum, çünkü benden başka biriyle dudak dudağa gelmesini izlemek zorunda kalırsam bunun bana ne yapacağını biliyorum.

Bu beni mahveder.

Charlie geri çekiliyor ve ben yumruklarımı göğsüne indirip yüzüne haykırmak istiyorum ama bunun yerine ona en iyi şaşkın bakışımı atıyorum.

"Elbise alışverişinin ve Shandra ile akşam yemeğinin tadını çıkar. Akşam görüşürüz." Omzumun üzerinden Kai'ye bakıyor, tahmin ediyorum ve öpüşmemize tanık olduğu düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor; elini saçlarıma doluyor, beni kendine doğru çekiyor ve daha da coşkulu bir şekilde öpüyor.

Ağrı göğsüme doluyor, nefes almamı zorlaştırıyor ve kontrolümü kaybetmek üzereyim. Zihnimde onu tokatlayarak uzaklaştırdığımı hayal ediyorum ama bunun pek faydası olmuyor. "Geç kalacağım," diye mırıldanıyorum dudaklarının arasından, daha fazla dayanamayarak.

"Seni öpmekten asla bıkmayacağım Abby," diyor, dudaklarımı tekrar gagalıyor ve bunu gerçekten abartıyor. "Ve bize bir şans verdiğin için mutluyum." Tekrar arkama bakıyor ve beni karanlık bir bakışla kısıtırken gözleri kısılıyor. "Ama onunla bir ilişkin olduğunu öğrenirsem, yaptıklarından sorumlu olmayacağım."

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Beni tehdit mi ediyorsun?" "Sadece sana verdiğin sözleri hatırlatıyorum."

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok," diye tıslıyorum, elimi kapının koluna dolayarak. "Senin var mı?" Cevap vermiyor ve ben anında şüpheleniyorum.

Tek kelime etmeden arabadan inerken, Charlie'nin gerçekten her gece geç saatlere kadar ofisinde mi çalıştığını yoksa ders dışı bir şeyler mi yaptığını merak ediyorum. Ofiste olduğunu biliyorum çünkü Xavier'in telefonuma yerleştirdiği takip cihazı onu her gece orada gösteriyor. Ama takip çipini bir şekilde keşfetmişse, ayakkabılarını orada bırakıp başka ayakkabılarla başka bir yere gitmesi zor olmaz.

Her şey aklımı başımdan alıyor ve hayatın basit olduğu günleri özlüyorum. Endişelenmem gereken tek şeyin akşam yemeğinde ne pişireceğim ya da bir çamaşır daha yıkamam gerekip gerekmediği olduğu zamanları.

Mundane kulağa kesinlikle mutluluk verici geliyor ama çok çok uzak.

Özellikle de Charlie onu okunamaz hale getirecek şekilde davranırken.

Ve bu beni endişelendiriyor.

Hala düğün gecesi kiminle yattığını söylemeyi reddediyor ve ben bu hikayede daha fazlası olduğunu hissediyorum. Zaten çok fazla olmasaydık

Başka şeylerle meşgul olduğum için bunu araştırmayı deneyebilirim. Ancak, bir zorunluluk haline gelmediği sürece, "yapılacaklar" listemde kalması gerekecek.

Charlie arabayı sürerken yavaşça merdivenleri çıkıyorum, yeni elitlerin binanın içinde kaybolmasına seviniyorum çünkü arabadaki o bariz PDA'dan sonra Kai'ye bakamıyorum.

"Seni herkesin içinde böyle hırpalamasına hep izin mi veriyorsun?" Alessandra kardeşimin yanında durup beni aşağılayıcı bir bakışla süzerek alay ediyor. "Yoksa bu sadece kıkırdamak için miydi?"

"Neden hepimize bir iyilik yapmıyorsun ve hangi bok çukurundan oraya geri dönmüyorsun?" diye karşılık veriyorum. Ne yazık ki Alessandra buraya transfer oldu. O da benim eski evimde kalıyor ve hayatlarımıza sızmak için elinden geleni yapıyor. O birinci sınıf bir sürtük ve Drew onun her işine burnunu soktuğunu ve bunun onu delirttiğini söylüyor. "Sanki hiçbirimiz seni burada istemiyormuşuz gibi. En azından kardeşim."

En azından sinir bozucu kuzeni evine döndü ve ben de her gün onunla uğraşmak zorunda kalmıyorum. Eğer okula gittiğimde Giselle'in erkeğimin üzerine atladığını görseydim, kısa sürede cinayetle suçlanırdım.

"Bana alışsan iyi edersin *kardeşim*," diyerek koyu renk saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Drew yüzüne doğru yaklaşıyor. Takındığı nötr ifade hiçbir şey ele vermiyor ama sesindeki ölümcül soğukluk beni biraz korkutuyor. "İkiz kardeşimle saygılı bir şekilde konuşacaksın, yoksa sana seçkinlerin kadınları nasıl hizaya getirdiğini göstermek zorunda kalacağım."

Yüzündeki tüm kan çekiliyor ve bir adım geri atıyor. "Beni tehdit edemezsin."

"Ah, tatlım," diyor Drew, dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor, kapı çerçevesine rahatça yaslanıyor, ağzından zehir kusarken bir melek gibi görünüyor. "Bu bir tehdit değildi. Bir sözdü."

Kai sınıfın kapısını kilitleyip panjurları indirirken, "Oraya git ve hemen sıranın üzerine eğil, fişek," diye emrediyor. Sawyer ve Jackson boş koridorda nöbet tutuyorlar. Bina bu kısmı öğle tatilinde genellikle hayalet kasaba gibidir, ancak bu sabah benim aracılığımla bir uyarı yayınlamış olmama rağmen işi şansa bırakamayız.

Güvenilir ekip ağı, herkese kirli küçük sırlarını avucumun içinde tuttuğumu hatırlatıyor.

Eğer biri Charlie'ye bir şey anlatırsa mahvolur.

Ve ne demek istediğimi kanıtlamak için birilerini örnek göstermekten çekinmem.

Kai'ye talepleri konusunda karşı çıkmayı düşünüyorum ama canı yanıyor ve acısını hafifletmeye yardım etmek istiyorum. Bu sabahki saçmalığın bütün gün aklımdan çıkmayacağını biliyordum, bu yüzden beni burada yakalaması tamamen beklenmedik bir şey değildi. Masaya doğru yürüdüm ve iyi bir eş gibi üzerine eğildim.

Eteğimi yukarı çekiyor ve külotumu indiriyor. "Kai, ben..." Konuşmamın ortasında tamponu amımdan çekip çöp kutusuna atarak sözümü kestiğinde regl dönemimi hatırlayarak söylemeye başlıyorum. Ağzım bir karış açık kalıyor ve bunu rahat bir şekilde yapmasından dolayı yüzümde bir şok ifadesi beliriyor. Dürüst olmak gerekirse, söyleyecek sözüm yok.

Eli iniyor, kıcıma bir tokat atıyor ve saf sıvı şehvet içime doluyor. Çıplak sikini içime sokmadan önce aldığım tek uyarı bu, defalarca amıma çarparak bana onun olduğumu hatırlatıyor. Hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil. Ama sanırım onun güvenceye ihtiyacı var ve bunu ondan esirgemeyeceğim. Beni yağmalıyor, tüm bastırılmış öfkesiyle beni deliyor ve ben de onu itaatkâr bir eş gibi alıyorum, kıcımlı geri bastırıyorum, onu daha sert ve daha derine gitmeye teşvik ediyorum.

Orgazmım bir anda üzerime çöküyor ve Kai elini ağzımın üzerinde tutarak zevk çılgınlıklarını bastırıyor. Boşaldığında homurdanıyor ve sıcak dölünün içimi doldurduğunu hissediyorum, uyarılmamı yeni zirvelere taşıyor çünkü içimde hiçbir engel olmadan serbest kaldığını hissetmenin çok ateşli bir yanı var. Beni birkaç mendille temizliyor ve çantamdan yeni bir tampon alıyorum, arkamı dönerken Kai ile gözlerimi kilitliyorum, bacaklarımı açıyorum ve onu içime iterken beni izlemesine izin veriyorum.

"Ben hasta bir piçim," diye itiraf ediyor, "çünkü bu beni cidden tahrik ediyor."

Çantamdan birkaç mendil alıp ellerimi sterilize ediyorum ve Kai'nin pantolonunun içine geri sokmadan önce sikiindeki kanımı temizlemesini izliyorum. "Sanırım ben hasta bir kaltağım, çünkü sikiindeki kanımı sildiğini görmek beni ediyor," diyorum, külotumu yukarı çekip eteğimi yerine sabitleyerek.

Gülüyor ve bu günlerde o kadar ender rastlanan bir şey ki bu, tüm donmuş parçaları ısıtıyor. Midem altüst oluyor ve kalbim yeni bir heyecanla atmaya başlıyor.

Ritim. "Cennette yapılmış bir eşleşme gibi görünüyor," diye mırıldanıyor ve kollarını açıyor. "Buraya gelin, Bayan Anderson. Sizi öpmem gerek."

Sözleriyle kendimden geçiyorum ve onun sıcak kollarına doğru süzülüyorum. Öpücüğü şefkatli ve ona karşı eriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve tadının ve dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Hızlı, sert sevişmemizle şeytanlarını yenmiş olmalı çünkü beni öpmek için acele etmiyor, ağızla sevişiyor ve ben onun içinde boğuluyorum, asla hava almak istemiyorum.

Ama yapıyoruz. Çünkü zamanımızın sınırlı olduğunu biliyoruz. "Bu sabah için çok üzgünüm."

"Sus." Parmağını ağızımın üzerine koydu. "Özür dileme. Arabayı çektiği anda gitmeliydim." Alnını benimkine yaslıyor. "İkimiz de neye imza attığımızı biliyoruz."

Ben de rahatladım. "Bu sabah sadece normal, sıradan şeyler için endişelenmenin ne kadar harika olacağını düşünüyordum."

Yavaşça başını sallıyor. "Arabayı yağ değişimi için getirmek ya da kaloriferi bakıma sokmak gibi" diyor.

"Normal bir şey gibi," diyorum başparmaklarımı boynunun yan tarafına sürterek.

"Yakında bir gün buna sahip olacağız. Söz veriyorum." Yüzümün her yerine küçük öpücükler kondurdu.

"Gelecek yıl bu zamanlar nerede olacağımızı düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Kendi evimizde birlikte yaşamak. Sana sarılıp yatmak ve tenimde senin kokunla uyanmak," diyor hiç tereddüt etmeden ben yine eriyorum.

"Tanrım, bunu çok istiyorum."

"Bunu sana vereceğim. Bu ciddi bir söz."

"Nereye?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Nereyi istersen. Burası. ABD'nin başka bir yerinde. Yurt dışında." Bana hüzünlü bir gülümseme fırlatıyor. "Her yere gidebiliriz ve seninle olduğum sürece neresi olduğu umurumda değil."

Gözlerimden yaşlar dökülüyor. Ellerimi etkileyici göğsünde bir aşağı bir yukarı gezdirirken, "Bu sert dış görünüşün altında bu yaşlı yumuşağın yaşadığına inanamıyorum," diyorum, boğazımdaki dağınık duygu yumağına gülmeye çalışarak. "Senin karın olmaktan gurur duyuyorum, Kai." Yüzünü zihnimde kavriyorum. "Ve bunu çatılardan haykırmak için sabırsızlanıyorum."

Kapıda bir rap sesi duyuldu ve ikimiz de birlikte iç çektik. Dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum, bebeğim. Kendine dikkat et."

"Ben de seni seviyorum." Kollarımı boynuna doladım, ona yapıştım, gitmesine izin vermeye hazır değildim. "Her zaman benim mağara adamım olacaksın ve seni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğim. Tek yapman gereken istemek."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Haute couture düğün mağazasındaki randevum sırasında aynadaki yansımama bakarken Shandra, "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun Abby," diyor. Parmaklarımı dar korse üstte ve tüm vücudu saran etekte gezdiriyorum. Bu elbise düğün günüm için asla seçeceğim bir şey değil. Ama planladığım şey için mükemmel.

"Katılıyorum." Dükkân sahibi diğer tarafımda beliriyor, yüzü gülüyor. Gözlerinin önünde dolar işaretlerinin yanıp söndüğüne şüphe yok.

"Ben alırım," diye onaylıyorum.

Sırtışı genişler. "Mükemmel."

"Ama birkaç değişikliğe ihtiyacım olacak."

Shandra bir göz kırpıyor. "Neyin peşindesin?"

Kalçalarımı sallıyorum, elbisenin içinde dönüyorum, aynada ağzıma yayılan yavaş gülümsemeyi izliyorum. "Elbisemin seçkinlere layık olmasını sağlamak."

"Bilmek istiyor muyum?"

Dudaklarım yukarı kalktı. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

Düğün partisine kadar geçen süre uçup gidiyor, çünkü tuttuğum düğün planlayıcısıyla düğünü organize etmek, Chad ve ekibi hedeflerimiz hakkında dosya hazırlarken denetlemek, Charlie'nin arkasından Kai ile gizlice zaman geçirmek, okul ve bale derslerine katılmak, Shandra ile takılmak, Lillian ile bağ kurmak ve sanal bir münzevi haline gelen Elizabeth için endişelenmekle deli gibi meşgulüm. Charlie aklını kaçırıyor ve bunu söylemek acımasızca ama en azından bu onun dikkatini dağıtıyor.

Hediyelerini açtığımda üç tane dayanıksız ipek ve dantel gecelikle karşılaştığımda neredeyse kusacaktım ve ilişkimizi ilerletmek için kullandığı ince yöntem karşısında midem bulandı. Sanırım iç çamaşırı olmadığı için kendimi şanslı saymalıyım, çünkü Charlie'nin benim için sütyen ve külot alışverişi yapma düşüncesi beni soğuk terler döktürüyor.

Ama onu uzak tutmak gittikçe zorlaşıyor. Hâlâ ihanete uğramış eş kartını oynuyorum ama bundan ancak bir yere kadar kurtulabilirim.

Parti gecesi ve ben gerçekten gerginim. Çünkü bu geceye çok şey bağlı. Ve bu mozoleye geri dönmekten nefret ediyorum. Anılarımın iyiden çok kötü olduğu çocukluk odama geri dönmekten ve *onun* çatısı altında olmaktan nefret ediyorum. En azından geceyi burada geçirmiyorum ama bu pek teselli edici değil, çünkü partiden sonra eve döndüğümüzde Charlie'nin bizi ne beklediğinden de korkuyorum.

Bu gecenin gerçek düğünümüz olacağına dair ipuçları veriyor ve ben ne ima ettiğini biliyorum. Bundan kurtulmanın tek yolu onu tekrar uyuşturmak ve büyük ihtimalle sonunda yapacağım şey de bu olacak.

Aynadaki yansıma bakiyorum, en azından dışarıdan sakın göründüğüm için mutluyum. Bu gece tüm gözler üzerimde olacak ve onlara gerçekten bakacakları bir şey vermek istiyorum. Saçlarım klasik bir chignon ve kıyafetimin geleneksel olarak zarif olarak tanımlanabilecek tek parçası. Kırmızı dudaklarım siyah ve kırmızı elbisemle uyumlu ve bana çok ihtiyaç duyduğum özgüveni veriyor. Makyaj sanatçısı bana kalın, siyah rimelle çevrelenmiş yoğun dumanlı gözler verdi. Doğal olarak uzun kirpiklerim var ve gözlerimi mükemmel bir şekilde çerçeveliyorlar. Bu kız için o sahte örümcek ağı kirpiklerden yok.

Ellerimi elbisemin siyah ve kırmızı taftasının üzerinde gezdirirken, babamın beni gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi düşünüp sırtıtıyorum. Eminim bakire beyazı içinde gelmemi bekliyordur.

Ama siktir et.

Aslanların inine giriyorum ve onlara ciddi göstermeliyim.

Bakire gelin gibi ortaya çıkmak sadece ağızlarının köpürmesine neden olur.

Ben saf değilim. Bu gece ne olacağını biliyorum.

Babam beni test ediyor.

Kafeslerde uyuşturulmuş kızlar ve babaları yaşındaki adamların onları taciz edip aşağılamasını görmeyi bekliyorum.

Bir elimi mideme sürterek onu güçlendiriyorum, çünkü bu gece kırılamam. Aksi takdirde, tüm bunlar boşa gitmiş gibi gelirim.

Oraya bir patron gibi gitmeliyim. Onlara bu dünyaya ait olduğumu göstermek için.

Ama ipe bağlı bir kukla olarak değil.

Ben kurucu bir üyenin kızıyım ve bunun bana otomatik olarak özel ayrıcalıklar sağladığını biliyorum.

Ama bunun beni kötülükten korumadığını biliyorum.

Babamın peşinde olan adamlar var. Kimliğini bilmediği adamlar, bu yüzden bazılarının o odada olması oldukça muhtemel.

Hiçbiri ona ulaşmak için beni kullanmayı düşünmeyecek.

Bu yüzden küçük tabancamı sol uyluğuma, kalem bıçağımı da sağ uyluğuma bağladım.

Eğer o adamlardan biri bana saldırmaya cüret ederse, karşılık veririm. Yıllarca aldığım bale ve kendini savunma dersleri sayesinde ayaklarım hızlıdır ve bu gece kimse bana elini süremez. Sonuçları umurumda değil.

Piç kurusu çok kızacak.

Beni terbiye etmek
isteyecek.

Ve Charlie oraya tekrar gitmeye istekli olabilir.

Ama buna değecek.

Bu küçük zaferi kazanmak için

Kapıya vurulması beni iç monologumdan uyandırdı. "İçeri gel, Drew." Kardeşim olduğunu biliyorum çünkü bana zindana kadar eşlik ediyor. Bu geleneksel bir düğün töreni değil çünkü biz zaten yeminlerimizi ettik. Bu sadece kutlama kısmı ama bu kelimeyi son derece gevşek kullanıyorum çünkü kutlanacak hiçbir şey yok.

Yine de oynamamız gereken roller var.

Drew bana zindandaki Charlie'ye kadar eşlik edecek ve sonra odaya girmemiz anons edilecek.

Parti bir saat önce başladı ve şimdiye kadar herkesin katılmış olması gerekirdi. Alt kattaki siyah, kırmızı ve altın rengi gotik temalı dekorum oyunu çoktan ele vermiş olabilir, ama sanırım bunu öğrenmek üzereyim.

Drew keskin bir nefes çekiyor. "Abby," diye fısıldıyor, ben arkamı dönüp ona bakarken.

Poz verirken ellerimi kalçalarımın altına koyarak bacağımı uzatıyorum. Elbisemdeki yırtmaç dizimin hemen üstüne kadar uzanıyor, bu yüzden uygunsuz değil ve sakladığım silahları gizliyor, ancak onlara kolayca erişmemi de sağlıyor. Elbisemin alt yarısı kat kat siyah ve kırmızı taftadan oluşuyor ve ince aplike vurgulara sahip. Kalçalarımı sallayıp kardeşime sırtımdan bacaklarımın etrafında salınıyor. Gözleri belime bağlanmış kan kırmızısı geniş kuşağa takılıyor ve hızla göğsümdeki iğrenç kavunları sergileyen hafifçe daldırma yakalı, siyah korse tarzı üst elbisenin üzerinde geziniyor.

Pişman olduğum bir şey varsa, o da yakayı daha yukarı kaldırmamış olmamdır. Bunun amacı erkeklerin birbirlerine çelme takması değil.

hesaba katılması gereken bir güç olduğumu ve öyle kolayca itilip kakılacak biri olmadığımı göstermek için.

Nasıl davranacağımı biliyorum ve iyi yetiştirilmiş genç bir hanımefendinin timsali olacağım.

Tabii ben çarpılmadıysam.

Ve sonra pençelerim çıkacak.

"Vay anasını. Muhteşem görünüyorsun." Yanağımı öpüyor. "Bu elbise... vay canına, sen de çok güzel görünüyorsun ama beyaz giymediğini görünce çılgına dönecek."

"Biliyorum. Ama oraya koyun gitmeyeceğim."

Başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum ama bunun akıllıca olduğundan emin değilim." Alnında boncuk boncuk terler oluşuyor. "Seçkinleri senden uzak tutmak bu geceki en büyük zorluklarımızdan biri ve sen bunu daha da zorlaştırdın.

"Yapma." Elimini kaldırıyorum. "Büyümü bozma. Bunu *kendim* için yaptım, Drew. Kontrolü geri almak için. Ve bunun için cezalandırılısam bile, buna değecek. Kimse bana yaklaşamayacak çünkü sen, Kai, Rick, Charlie, Chad ve diğer bazıları her hareketimi izliyor ve ben kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum."

Birlikten kuvvet doğar ve babamı, yakın çevremden birkaç kişiyi partiye davet etmeme izin vermesi için ikna etmeyi başardım. Bu yapılması gereken bir şey değil. Zindandaki etkinlikler genellikle yüksek rütbeli seçkinler için ayrılmıştır, ancak Charlie çağrımı destekledi ve ne istersem vereceğine dair sözüne sadık kaldı. Hayalimdeki düğün saçmalığıyla ona bir numara yaptım ve o da buna kandı.

Tabii ki babamı kızların katılmasına izin vermeye ikna edemedim.

Cinsiyetçi domuz. Bahse girerim reddetti çünkü hiçbirine dokunamayacağını biliyor. Rydeville'de tepkiye neden olmadan olmaz, bu yüzden onlara ihtiyacı yok.

Ama zaten hepsi bu gece burada. Araştırma ekibimizdeki kızlar. Yemek şirketinin bir parçası olarak çalışıyorlar. Xavier evraklarda tahrifat yaptı ve onları işe aldırды, çok rahatladım. Odanın her yerinde gözlerimiz ve kulaklarımız olduğunu bildiğim için kendimi daha güvende hissediyorum.

Drew yaklaşıyor. "İptal etmek için çok geç değil. Gıda zehirlenmesi geçirdiğini söyleyebilir ya da başka bir bahane uydurabiliriz."

Yüzünü avuçlarım. "Bundan vazgeçmeyeceğim. Bu çok önemli. Bunu çok iyi planladık ve arka ofislere girip casusluk yapma şansı olan sadece sen ve ben varız. Yalnız gitmek çok riskli. Hepimiz iki kişi gerektiği konusunda hemfikiriz. Biri gözetlemek için, diğeri de nöbet tutmak için." Onunla oynuyorum

burun. "Endişelenmeyi bırak. Ben hallederim." Sözler ağzımdan çıkarken bunun doğru olduğunu anlıyorum ve bir endişe katmanı uçup gidiyor.

Gerginim, evet, ama bunun çoğu adrenalinden kaynaklanıyor. Ve eğer gergin olmasaydım bir sorun olduğunu düşünürdüm.

"Endişelendiğim sen değilsin," diyor Drew iç çekerek. "Tüm o diğer piçler."

"Bana bir şey olmasına izin vermeyeceksin."

Başını sallıyor, ağır ağır nefes alıyor. "İşte." Ceketinin iç cebinden küçük plastik bir kese çıkarıyor. "Bunu neredeyse unutuyordum." Küçük, yumurta şeklinde, ince, gümüş bir nesne çıkarıyor. "Bu parça kulağına girecek." Ondan alıyorum, kolayca yerine oturtuyorum. "Ve bu parçanın da gövdenizin üst kısmında bir yere gizlenmesi gerekiyor ki hepimiz sizi duyabilelim," diye ekliyor ve yassı, yuvarlak bir gümüş disk uzatıyor.

Korse üstümün altına sokup aşağı doğru bastırıyorum ve anında etime yapışıyor. "En azından bu memeler bir işe yarıyor," diye mırıldanıyorum.

"Kulaklık aktiftir, ancak konuşmak veya başkalarının içinde bulunduğunuz konuşmayı duymasını istiyorsanız iletişim çipine basmanız gerekir. Aktif olduğunda cildinizde sıcak, aktif olmadığında ise serin bir his yaratacaktır."

"Sıcak," diyorum göğsümde küçük bir ısı noktası hissederek.

"aktif hale getirdin." Drew kıkırdar. "Bu kadar komik olan ne?"

"Atticus Kai'ye bu gece nasıl davranması gerektiği konusunda moral vermeye çalışıyor ama bu pek de iyi gitmedi."

Dudaklarım yukarı kalktı. "Ne

yaptı?" "Yüzüne yumruk attı."

Sırıtiyorum. "İşte benim adamım."

"Teşekkür ederim, bebeğim." Kai'nin tatlı sesi kulağıma sıcak çikolata gibi süzülüyor.

"Seni duyabiliyorum!" Haykırıyorum.

Kai sessizce güler. "azından işe yaradığını biliyoruz."

"Ona yumruk attığına inanamıyorum. Ya da aslında ben inanabiliyorum. Bir ya da on yumruk atmayı çoktan hak etmişti."

"Bundan çok daha fazlasını geciktirdi ve ağzından çıkan saçmalıkları duysaydınız, siz de onun ışıklarını söndürmek isterdiniz."

Boğazıma bir şeyler düğümleniyor. "Orada seninle mi?"

"Odanın öbür ucunda. Ben burada Chad ile konuşuyormuş gibi yapıyorum."

Uzun bir nefes alıyorum. Bu gece birden fazla açıdan zorlu geçecek.

"Bunu yapabiliriz bebeğim," diyor Kai. "Bu bizi hedefimize bir adım daha yaklaştırıyor. Böyle düşünmeye devam et. Ben de onu uzakta tutacağım. Söz veriyorum. Onun için endişelenerek dikkatinin dağılmasını istemiyorum. Onunla başa çıkabileceğime güven."

Ki bu onun için yapabileceğimden çok daha fazlası. Bu gece Kai için işkence olacak ve ben bencil olamam. "Ben iyiyim. Yapman gerekeni yap. Hiçbirimiz nihai hedefi gözden kaçırmayı göze alamayız."

"Seni seviyorum, Abby."

Drew gülümsüyor, dinlediğini saklamaya bile çalışmıyor.

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

"Eğer siz iki aşk kuşunun işi bittiyse," diyor Rick, derin sesi kulağımı gıdıklıyor. "Bu gösteriyi yola çıkarsan iyi edersin. Charlie babandan neden hâlâ buraya gelmediğin konusunda azar işitiyor."

"Yola çıkıyoruz," diyorum. "Birkaç dakika içinde görüşürüz."

Kolumu Drew'un koluna doluyorum ve Charlie'ye tahmini varış süremizi bildiren bir mesaj göndermesini izliyorum. Beni odadan çıkarıyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı kaldırıyorum, omuzlarımı geriye itiyorum ve ikizime bakmadan önce oyun yüzümü takınıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Yatak odamdan yeraltı zindanına uzanan yol, hacimli elbisem sayesinde normalden daha uzun sürüyor. Ama sonunda karanlık geçidin sonuna ulaşıyoruz ve son kapının önünde duruyoruz. Ahşabın arasından sızan gürültü, diğer tarafta partinin tüm hızıyla devam ettiğini doğruluyor.

"Bundan emin misin?" Drew bana tekrar sordu.

"Eminim." Göğsümdeki vahşi çırpınışları görmezden gelerek koluna daha sıkı sarılıyorum. "Hadi yapalım şunu."

Kapıyı açar ve Charlie oradadır, aşılması gereken son engel olan siyah perdenin önünde durmaktadır. Havada yankılanan ağır nabız atışlarına, gülüşen ve konuşan seslerden oluşan gürültülü bir koro eşlik etmektedir.

Bana bakarken Charlie'nin yüzünde şok ifadesi beliriyor. Çenesi gevşedi. Bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirirken gözleri açılıyor. "Abby," diye fısıldıyor, öne doğru bir adım atarken tökezliyor. "İnanılmaz güzel görünüyorsun. Cidden söyleyecek söz bulamıyorum."

"Hayal kırıklığına uğramadın mı?" Kapüşonlu gözlerle ona bakarken elbiseyi kalçalarımın etrafında döndürerek nazikçe soruyorum.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye yutkunuyor, toparlanıyor ve kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyor. "Dışarıdaki her erkeğin gıpta ettiği biri olacağım." Ben daha tek kelime edemedi ben kollarının arasına alıyor, aşağıya indiriyor ve yıldızları görene kadar öpüyor.

Sikeyim.

Bunu yapmasından nefret ediyorum.

Çünkü onun dudakları yanlış
dudaklar. Ve bana dokunmalarını
istemiyorum. Çok uzun bir gece
olacak.

Drew, "Makyajını mahvedeceksin," diyerek Charlie'yi içinde bulunduğu şehvet dolu fanteziden etkili bir şekilde koparır.

Charlie bizi düzeltiyor ve dudaklarını benimkilerden çekiyor. "Siktir." Dudaklarıma ve tahmin ediyorum ki kırmızı rujum yüzümün yarısına kadar bulaşmış. Drew'dan çantamı alıp aynamı açıyorum ve hızlıca bir tamir işi yapıyorum.

"Hiçbirinin ona yaklaşmasına izin veremeyiz," diyor Charlie, sesi endişeyle karışık.

Pudra kâğıdımı kapatıp çantama koyuyorum.

"Anlaştık." Drew başını sallar. Charlie'nin gözüne tekrar girme planı gerçekleşmedi çünkü Charlie sürekli çalışıyor ve birlikte vakit geçirmeleri için çok az fırsat oluyordu. Drew beni ziyaret ettikten sonra Charlie'yi birkaç dakikalığına yakalayabilmek için bilerek evin etrafında dolanıyor ama araları hâlâ gergin. Benim güvenliğim söz konusu olduğunda her zaman aynı fikirde olmaları dışında.

Drew bana baktı. "Her zaman benimle ya da Charlie ile kalacaksın."

"İçine girdiğim durumun farkındayım. Uslu duracağım." Charlie şüpheli görünüyor ve geçmişime bakınca onu suçlayamam. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "O pisliklerden hiçbirinin bana dokunmasını istemiyorum, o yüzden güven bana, tutkal gibi senin yanında olacağım."

Eğilip dudaklarıma tüy kadar yumuşak bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim, sevgilim. Sana bir şey olması düşüncesine bile katlanamıyorum." Beni nazıkçe kendine çekiyor, onarım işimi mahvetmemesi için yüzümü göğsünden uzak tutmaya dikkat ediyor.

Drew bizi izliyor, benimle göz göze geliyor ve ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Charlie'nin beni ne kadar sevdiğini görüyor. Nasıl yalan bile olmadığını. Safralarımı yutuyorum, kendime onun yaptığı şeyleri hatırlatıyorum. Suçluluk duygusunu ancak bu şekilde bastırabiliyorum.

Chad perdenin arkasından kafasını uzatıyor. "Baban çıldırmak üzere." Gözleri kocaman açılır. "Lanet olsun, Ab-"

Babam Chad'in arkasında bir yerden, "Ne ?" diye tıslıyor.

"Kurtul ondan," diye yalvarıyorum, çünkü beni ilk kez dışarıda, odada görmesini istiyorum.

"Hazırlar efendim," diyor Chad. "Orkestraya başlamasını söyleyebilirsiniz." "Gitti," diye fısıldıyor Chad bir saniye sonra. "görüşürüz." O

kaşlarını bana doğru sallıyor. "Elbiseye bayıldım. Senindir kızım."

Ona bir öpücük gönderiyorum.

"Çıldıracak," diye fısıldıyor Charlie kulağıma. "Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

"Benim de bu dünyanın bir parçası olmamı istiyor Charlie," diyorum ona bakarak. "Demek eline geçen bu."

"Sana çok saygı duyuyorum Abby," diyor ve ben alaycı homurtularımı gizlemeyi zar zor başarıyorum.

Evet, bana o kadar saygı duyuyor ki düğün gecesi başkasıyla yattı.

Ne saçmalık ama.

Üzücü olan şu ki, Charlie kendi basınına inanıyor.

"Annen burada olmadığı için üzgünüm," diyorum elini sıkarak.

"Değilim." Çenesinde bir kas sıkıştı. "O çok kırılgan ve etrafının akbabalar tarafından sarılmasını istemiyorum." Müzik başladığında kendini aceleyle toparlar. "Burada olmaması daha iyi."

"Gösteri zamanı," diye onaylıyor Drew, perdeye doğru ilerlerken. "Sanırım bu senin işaretin." Başımı sallıyorum ve yürümeye başladığımızda Charlie kolumu onunkine doluyor. "Öldür onları küçük kardeşim," diye fısıldıyor Drew ve göğsümdeki kelebekler daireler çizerken onun sözlerine tutunuyorum. Spiker bizi salona tanıtırken damarlarımda adrenalin dolaşiyor.

Düzenlemenin planlanmasına yardım ettim, ancak virajı döndüğümüzde, herkes ayağa kalkıp alkışlarken odanın tepesinde durduğumuzda yine de duyulara görsel bir saldırı oluyor. Duvarlar şeffaf kırmızı perdelerle kaplanmış ve avizelerdeki ampuller kırmızı renkli olanlarla değiştirilmiş. On kişilik dairesel masalar odanın ortasına, dönen barın etrafına ustaca . Siyah ipek masa örtüleri her masayı kaplıyor ve üstlerine soyut bir şekilde serpiştirilmiş beyaz gül yaprakları dışında tüm yer takımları kırmızı ve altın renginde. Kırmızı ve siyah güllerden oluşan uzun gül buketleri, orta süsü olarak koyu bir zarafete sahiptir.

Odanın arka tarafındaki sahne de kırmızı ve siyah ipek perdelerle süslenmiş ve alanın ön tarafında farklı boyutlarda bir dizi şamdan sıralanmıştır. Odanın o tarafındaki aydınlatma bilinçli olarak kısılmış ve mumların yumuşak titreşimi ortama ürkütücü bir nitelik katıyor. On iki parçalık bir orkestra benim tercih ettiğim müziği çalıyor. *The Phantom of the Opera*'dan "All I Ask of You "nun harika bir yorumu, parçanın güçlü duygusunu yakalayan bir erkek ve bir kadın şarkıcı ile tamamlanıyor. Babamın sözleri dinlerken, özellikle de gözlerini bana diktiğinde ve yüzündeki tüm kan çekildiğinde fokur fokur kaynadığından hiç şüphem yok.

Gözleri vücudumda geziniyor, dudakları büzülüyor ve başını kaldırdığında bana öyle şeytani bir bakış atıyor ki tüylerim diken diken oluyor. Yutkunarak ona bakıyorum, sessiz yüzleşmeden geri adım atmıyorum. Gözleri

Sessiz bir öfkeyle yanıyor ve Patrice'i yanına çekiyor, tırnaklarını onun beline geçiriyor ve bunu gizlemek için çok az şey yapıyor.

Panik boğazımda fokurduyor, ama onu geri bastırıyorum.

Bu tepkiyi alacağımı biliyordum, bu yüzden şimdi korkmanın bir anlamı yok. Charlie bizi ileriye doğru götürürken odada şok olmuş soluklar çınlıyor. Kai'nin nerede olduğunu bilmiyorum ama gözlerinin sırtımda bir delik açtığını hissediyorum.

kırmızı halı boyunca yürüyüp misafirlerimizi selamlıyoruz.

Kai kulaklığımdan, "Sen benim tüm hayallerimin hayata geçmiş halisin, Abby," diye fısıldıyor. "Enfes birisin. Binlerce hayat yaşayabilirim ama asla senin kalbine layık olamam."

Ona yanıldığını söylemek istiyorum.

Ona asla layık olamayacak olan benim, ama konuşamıyorum çünkü bu çok tehlikeli.

Sırada yavaşça ilerleyerek, el sıkışarak ve tebrikleri kabul ederek devam ediyoruz. Tokalaşmam sıkı, gülümsemem geniş ve gözlerim her yabancıyla tam olarak buluşuyor. Odanın etrafına gizlenmiş arkadaşlarım dışında bu insanların hiçbirini tanımıyorum. Kimin potansiyel müttefik, kimin düşman olduğunu bilmiyorum.

Sonunda alay sona eriyor ve biz de baş masaya doğru ilerliyoruz. Stratejik olarak sahneye yakın bir yerde konumlandırıldığından, arkamızdaki küçük dans pistiyle birlikte bu gecenin tüm eğlencesini mükemmel bir şekilde görebiliyoruz. En azından planlamacıya böyle söyledim. Gerçek şu ki, arka alana açılan yan kapıya yakın ve daha sonra piçin ofisine geçmeyi kolaylaştıracak.

Burası çok daha büyük, dairesel bir masa, sadece aile ve yakın arkadaşlar için, bu yüzden babamın Kai ve Giselle'i, Atticus ve bir sarışını ve Rick ve Isabella'yı bize doğru yönlendirdiğini gördüğümde anında mağdur oldum.

"Ne yapıyor lan bu?" Charlie sandalyemi bana uzatırken nefesinin altından tıslıyor.

"Ben de bilmek istiyorum," diye mırıldanıyorum, sandalyemin kolçaklarını acıyla kavrayarak. Kendini kocam sanan bir adama aşık mışım gibi davranırken bir de masanın karşısında aşkımla yüzleşmek zaten zor olacaktı.

Buraya nasıl geldim ben? Ciddiyim. Hayatım birbiri ardına gelen epik bir karmaşa.

Akşam yemeği sıkıcı bir olay. Ama en azından yüksek sesli eğlence sayesinde konuşmak için çok az fırsatınız oluyor. Orkestra, yemek boyunca çalmak üzere ayarlandı.

Bu da sohbetin doğrudan yanınızdaki kişiyle sınırlı olduğu anlamına geliyor.

Kai'ye bakmamak için kendimi zor tutuyorum, kimse bakmıyorken gizlice bir bakış atıyorum. Giselle onun etrafını sarmak için elinden geleni yapıyor, ama o ellerini çekip duruyor ve karanlık bir bakışla onu kısıtıyor. Alessandra, Drew ile konuşmak için çok az çaba sarf ediyor ve Drew bu durumdan memnun görünüyor. Isabella, Patrice'in tiksintisine rağmen Rick'le ilgilenmek yerine babama yaltaklanmakla daha çok vakit geçiriyor.

Babam sessizce kaynıyor.

Sevgisi için savaşıyor iki kadın arasında sıkışmış, hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünüyor ama kimsenin fark etmediğini sandığı anlarda bana doğru fırlattığı öldürücü bakışlar aksini söylüyor.

Masanın diğer tarafında Sylvia şampanyayı su gibi içerken, Trent nişanlısıyla ilgilenmek yerine bana ters ters bakıyor. Shandra arada bir bana endişeli bakışlar fırlatıyor ve gerginlik o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirsiniz. Sadece kibar görünmek için şampanyamdan küçük bir yudum alıyorum. İçki içme riskine girmiyorum çünkü burası gardımı düşürmek için çok tehlikeli.

Genelde kibirli ve kendinden emin olan Atticus bile gergin görünüyor ve sevgilisinin söylediklerine zayıf bir şekilde gülümsüyor. Masamızda rahat görünen tek iki kişi Denton Mathers-Alessandra ve Isabella'nın babası- ve Christian Montgomery. Derin bir sohbete dalmışlar, eşlerini görmezden geliyorlar, yer değiştirmişler ve başlarını birbirine sokmuşlar.

Kai dikkatimin nerede dağıldığını fark ediyor. "Bir şeylerin peşindeler," diye fısıldıyor. Kurnazca başımı sallıyorum. "Gözüm üzerlerinde olacak."

Sanki bizi duymuşlar gibi, iki adam da aynı anda başlarını kaldırıp hınzır gözlerini üzerime diyor. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor ve kontrolsüzce ürperiyorum.

"Üşüdün mü, sevgilim?" Charlie kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekerken ağzını kulağıma yaklaştırıyor.

"Gerginim," diyorum ona utangaçça gülümseyerek, bir yandan da sırtıma yapışmış gözbebeklerini görmezden gelmeye çalışarak. Kai şüpheli bir şekilde sessiz. "Kabullenmesi gereken çok şey var. Yine de," diyorum omzumun üzerinden bakarken sesimi alçaltarak. "Kafeslerde hiç kız olmamasına şaşırdım. Odanın sonundaki bölmelere ne oldu?"

Charlie ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Baban bu gece bunu sergileme riskini almazdı. Burada çok fazla yabancı var." İz sürüyor

parmaklarını kolumda gezdirdi. "Eylemi odanın diğer tarafındaki özel koridora taşıdı. Oraya sadece şifreyi bilen seçkinler girebilir. Akşam yemeğinden sonra insanların odadan çıktığını fark edeceksin, işte bu yüzden." Sıcak nefesi yüzümde dolaşıyor ama ben iliklerime kadar üşüyorum. "Ne yaparsan yap, zindanın o tarafına yaklaşma."

"Vakit geldi," diyor düğün organizatörü Jacqueline, arkamdan yaklaşarak. "Hâlâ bu parçayla dans etmek istediğine emin misin?"

"Kesinlikle." Ayağa kalkıp Charlie'ye elimi uzatıyorum.

İyi bir dansçı olduğunu biliyorum, çünkü yıllar önce hepimiz ders almak zorunda bırakıldık ve bu da iyi bir şey çünkü bu şarkıda slow dans etmek kolay olmayacak.

Orkestra çalmaya başlıyor ve Charlie beni kollarının arasına alıp dans pistinin ortasına doğru döndürüyor. İnsanlar masalarından kalkıp pistin etrafını sarıyor ve bizi izliyorlar. Birkaç erkeğin ateşli gözlerini ve şehvetli bakışlarını hissediyorum ve içimde bir ürperti oluşuyor. Charlie kolunu belime doluyor ve hareketlerimizi yönlendirirken beni vücuduna doğru çekiyor. Çok iyi bir dansçı ve dans pistinde doğal bir şekilde süzülüyoruz.

"Bu hangi şarkı?" diye soruyor beni etrafında döndürürken.

"Adı "Castamere Yağmurları". *Game of Thrones*'taki kırmızı düğünden," diye masumca açıklıyorum, popüler diziden hoşlanmadığını açıkça dile getirdiği için hiçbir fikri olmadığını biliyorum.

"Ah," diyor, "Anlıyorum. Kırmızı temayı mı aldınız?"

"Sayılır." Sırıışımı gizlemek için yüzümü gömleğine gömüyorum. Kırmızı düğünün kan banyosu olduğunu ve çok az kişinin sağ çıkabildiğini bilmiyordu. İlk dansımız için bu müziği seçerek arsızca davrandığımı sanıyordum ama sahte kocam beni dans pistinde döndürürken ve bir sürü gözün karanlık sıcaklığını hissederken, bunun uğursuz olup olmadığını merak ediyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Bir saat sonra dans pisti sarhoş çiftlerin kirli danslarıyla dolup taşıyordu. Tuttuğum gotik grup sahnede coşuyor ve kalabalık buna bayılıyor. Eğer düğünün başarılı olmasını isteseydim, şu anda iyi bir iş çıkardığım için kendimi tebrik ediyor olabilirdim. Ama kutlama yapamayacak kadar gerginim. Babam ve arkadaşlarının bir ara odayı terk edeceğini ve böylece ofisine gizlice girebileceğimizi düşünüyorduk ama bütün gece odadan çıkmadı.

"Lütfen, Kaiden." Giselle'in mızız sesi beynimi delip geçiyor. "Gerçekten dans etmek istiyorum."

"Son kez söylüyorum, ben dans etmem," diye tersliyor Kai.

"Seninle dans edeceğim," diyor Trent, onun yanına sokularak.

Kai'yi ezeli düşmanı için terk etmeden önce bunu beş saniye boyunca düşünüyor. Dans pistine doğru ilerleyip kalabalığın ortasında kaybolmalarını izlerken Drew homurdanıyor. "Kuzeninin hiç kendine değer verme duygusu yok mu?" diye soruyor sıkılmış görünen Alessandra'ya.

"Kız kardeşin kadar," diye karşılık veriyor ona kem gözle bakarak. "Bu da ne demek şimdi?" Drew onu keskin bir bakışla Bak.

"Bu, Goth Barbie'nin çiğneyebileceğinden fazlasını anlamına geliyor."

"Christian," diye bağıyor Drew. "Alessandra da tam seninle dans etmeyi ne kadar çok istediğinden bahsediyordu."

Christian'ın dudakları bir tarafa doğru çekilir. "Böyle güzel bir bayanı hayal kırıklığına uğratmak istemem." Ayağa kalkıyor, masanın etrafında dönüyor ve elini kardeşimin nişanlığına doğru uzatıyor.

Alessandra gülümseyerek ayağa kalkar ve kolunu Christian'ın koluna dolar. Onlar uzaklaşırken Drew'a hançer fırlatıyor.

"Zavallı Drew," diye fısıldıyor Charlie kulağıma. "O lanet olası bir silah." "Bir de bana sor."

"Michael," diye bağıyor Rick müziğin içinden. "Isabella'nın isteklerini yerine getirmeyeceğinden emin misin?" Sevgilisine sırıtıyor. "Bütün gece seninle durmaksızın flört etmedi mi ki en azından bir dans etmeden ayrılın?"

Isabella ve Patrice Rick'e ters ters bakıyorlar ve ben de dudaklarımın seğirmesine karşı koyuyorum.

Babam ayağa kalkmış, hain niyetlerle dolu kara gözleriyle Isabella'ya sırtıyor. "Sizi temin ederim," dedi Alessandra'nın kız kardeşine bakarak. "Zamanı geldiğinde benimle arkadaşlık etme zevkini tadacaksın ama şu anda kızımı dans pistinde bir tur attırmanın zamanı geldi sanırım." Sahte ses tonuna hafif bir kahkaha katıyor ama kimse buna inanmıyor. Kai sertleşir ve Drew uyarmak için bir elini bacağına sıkıştırır.

"Charles." Babam yaklaşmış omzuna vurdu. "Bize müsaade ederseniz." Elini bana uzatıyor ve ben neredeyse yemeğimi üzerime kusacağım.

Charlie bir elini saçlarında gezdiriyor, endişeli gözlerini bana diyor. Ona siktirip gitmesini söylemek istediğini biliyorum ama yapamıyorum.

Bir babanın kızından düğününde dans etmesini istemesi alışılmadık bir durum değildir.

Tabii babam Michael Hearst adında lanet bir psikopat değilse. O zaman herkes kaçıp saklanmak istemeyi anlayabilir. Ama burada seçeneğimiz yok.

"Bu yüzyılda bir zaman - eğer sakıncası yoksa," diye mırıldanıyor piç kurusu, sıkıntısını zar zor gizleyerek. Sabır hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştır.

Charlie'yi öpmek için uzanıyorum, iletişim çipini etkinleştirmek için gizlice basıyorum. "Bir danstan sonra sözümüzü kes."

Başını sallıyor. "Dikkatli ol."

Babamın önünde, dans pistinin kenarına doğru yürüyorum, orada tamamen görüş alanındayız. Ama o bileğimi tutuyor, beni kalabalığın ortasından geçirip daha karanlık ve daha az kalabalık olan diğer tarafa doğru yönlendirirken bileğimi hafifçe büküyor. Yanından geçtiğimiz bir adama başıyla selam veriyor ve bana bakma şekliyle içimi bir ürperti kaplıyor. Göz ucuyla Chad'in bir kızı yanımızdaki dans pistine doğru yönlendirdiğini görüyorum. Kalp atışlarım bir nebze olsun sakinleşiyor. Ama sadece bir nebze.

Babam beni kendine doğru çekiyor, bir elimi yukarıda tutarken diğer elini sırtımın çok aşağısına yerleştiriyor. Beline gevşekçe tutunmak zorunda kalıyorum ve ona dokunmak, kıyafetlerinin üzerinden bile, kurdeşen dökmeme neden oluyor.

Birkaç kez beceriksizce dans ettik. Görünüşe göre dans etmek de spor yapmak gibi onun repertuarında yok. Birkaç kez ayak parmaklarımın ucuna basıyor ama şikâyet etmemem gerektiğini biliyorum. Dansımız uzadıkça sırtımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve o sohbet etmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Gözleri göğüs dekolteme düşmeden önce benimkileri delip geçiyor. Boğazıma bir safra kaçıyor

Elbisemin ön kısmına bakıyor ve yakamı ayarlatmadığım için kendime lanet ediyorum. Sırtımdaki el daha da aşağı iniyor ve kalbim korkuyla göğüs kafesime çarpıyor.

Gözlerim Chad'inkilere kayıyor ve kara kaşları bana fark ettiğini söylüyor.

"Bu gece ne halt ettiğini sanıyorsun bilmiyorum," dedi piç kurusu, sonunda konuşarak, "ama bu maskaralıkla beni kandıramazsın."

Buz gibi bir ürperti kaplıyor bedenimi. "Ne ima ettiğini bilmiyorum." Artan korkumu bir kenara iterek gözlerinin içine bakıyorum. En azından şimdi yüzüme bakıyor.

"Bu oyunu oynama çünkü bu onun için işleri daha da kötüleştirecek."

Korku kalbimi mengeneyle almış durumda ve zar zor nefes alabiliyorum.

"Bana itaatsizlik edersen ne olacağını sana söylemiştim," diye devam eder.

"Sana itaatsizlik etmedim," geveliyorum, kafam karışmış gibi davranarak.

"Charlie bana bu yaşam tarzını kabul etmemi istediğini söyledi ve bunu benimsediğimi görmen için uyum sağlamamı istedi," diye yalan söylüyorum.

"Yoksa bütün bunları neden planladığımı düşünüyorsun?" Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum."

Bana kadar uzun süre bakıyor ki konuşma yetisini kaybedip kaybetmediğini merak ediyorum.

"Lütfen baba. Bana neyi yanlış yaptığımı söyle, ben de düzelteyim." Bilerek etrafıma bakıyorum. "Parti büyük bir başarı. Anlamıyorum." Oyunculuk becerilerimin işe yaraması için dua ediyorum çünkü bütün gece söylenip durdu ve eğer onu bunun benim çizgiye gelmeye çalışmam olduğuna ikna edemezsem bu iş benim için iyi sonuçlanmayacak. "Okulda uslu duruyorum. Charlie'nin annesi ve kız kardeşine bakıyorum ve iyi bir eş oluyorum. Başka ne yapmamı istiyorsun?"

Eli belimde dolaşüyor, kalçam boyunca ilerliyor ve uyluğumun üst kısmına iniyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve midemde asit çalkalanıyor.

"Her zaman Drew'un benim tek seçeneğim olduğuna inandım. Senin de tıpkı annen gibi zayıf olduğunu düşündüm," dediğinde bıçağımı kapıp onun soğuk kalbinin derinliklerine gömmek istiyorum.

Bunu ciddi olarak düşünüyorum.

Bunu yapabilecek kadar yakınlam.

Ama çok fazla tanık var ve bu odanın bazı bölümlerinde kameralar olduğunu biliyorum, bu yüzden çok riskli.

Onun için hapse girmeyeceğim.

Ve ben *onun* bir hapishane hücresinde çürümesini istiyorum. Ölüm çok kolay. Bu düşünce beni sakinleştiriyor.

Eli aşıya iniyor ve eteğini yukarı çekerek elini yırtmacın altından çıplak tenime kaydırıyor. Karnım ayak parmaklarıma kadar iniyor ve bulantı boğazımdan yukarı çıkıyor.

"Ama sanırım büyük bir hata yaptım." Eli biraz daha yukarı kalkıyor ve kolumu indirip bileğini kavıyorum ve tırnaklarımı geçiriyorum. Bu riskli bir hareket. Cezalandırılmamı sağlayacak bir hareket. Ama elini daha da yukarı kaldırırsa boku yerim.

Bana dokunmuyor.

Ve onun silahlarımı bulmasına izin veremem.

"Kardeşinden daha taşaklısın ve sende kendimden çok şey görüyorum," diye devam ediyor bana bakarak.

Onun gibi olmadığımı haykırmak istiyorum ama hâlâ oynamam gereken bir rol var.

Charlie hangi cehennemde? Çünkü bu bir danstan daha uzun.

Çıplak kalçamı itiyor ve ben de bileğini daha sıkı kavıyorum, gerekirse pençelerimle acı vermeye hazırım. Çevremde Chad'in bir hamle yapmaya hazırlandığını görüyorum ve ona ters ters bakarak geri durması için uyarıyorum. Onun bu işe karışmasını istemiyorum. Şimdilik okuldan bir arkadaş. Saygın bir yakın çevre üyesinin çocuğu, hepsi bu. Onun babamın radarına girmesini istemiyorum, bu yüzden beni gölgelerden koruması gerekiyor.

"Ben size çok benziyorum baba," diyorum ve içim titrerken sesimin bu kadar sakın çıkmasına şaşıyorum. "Yani hiç esir almam." Tırnaklarımı bileğinin alt tarafına batırıyorum, derisini kırdığımı biliyorum. "Öyleyse çek ellerini üzerimden. Çünkü kocamın seninle bir anlaşma yaptığına inanıyorum ve bunu açıkça belirtti. Hayır. Paylaşmak."

"Abby!" Charlie arkamdan bağıyor ve omzumun üzerinden kısa bir bakış atıyorum. "Siktir git, Christian," diye tıslayarak Trent'in babasını kendisinden uzaklaştırıyor. Yanıma gelen Charlie, benimle o piç kurusu arasındaki çekişmeye kaşlarını çatarak bakıyor.

Babamın elini elbisemin altından çıkarmak için yeterli zamanı vardı, ama bilerek orada bıraktı. Charlie'nin görmesini istiyor.

Bu bir
tehdit. Bir
uyarı.

Ve midem , bana ne yapmak istediğini tam olarak anlıyorum.

"Çek ellerini karımın üzerinden." Charlie beni savunmakta tereddüt etmiyor, babamı göğsünden itiyor, sonra da beni arkasına çekip kendine siper ediyor

vücuduyla.

Kai ve Drew babamın arkasında beliriyor, Chad'le fısıldaşıyorlar ve ben gözlerimi kullanarak üçüne de geri çekilmeleri için yalvarıyorum.

Peder, "Bu gece itaatsizlik etti ve cezalandırılması gerekiyor," dedi.

Charlie sakince, "Ondan ben sorumluyum," diye cevap verir. "Onun cezasını ben çekeceğim."

"Ne? Hayır!" Sözcükler ben daha bilgeliğini sorgulamadan ağzımdan çıktı.

Charlie, "Bu işe karışma Abby," diye uyarır.

"Bu elit bir iş," diye ekliyor Christian, babamla komplocu bir bakış paylaşarak. "Ve bence bunu üst kata taşımalyız."

Babam başını sallar. "Bizimle gel Charlie, bunu erkek gibi halledelim." Bana son bir karanlık bakış gönderdi. "Benim yokluğumda durumu daha da kötüleştirecek bir şey yapma," diye uyardıktan sonra uzaklaştı.

Bütün gece beklediğimiz açılış bu olsa da, bunu bu şekilde başarmak istemedim. Kimsenin benim için kendini feda etmesini istemiyorum. Charlie'nin kolunu tuttum. "Bunu yapmak zorunda değilsin!"

Beni şiddetle öpüyor. "Seni koruyacağıma söz verdim. Bunu ben yapıyorum." Başını Drew'a doğru salladı. "Kardeşinin yanında kal. Sana söylediklerimi unutma."

Başımı sallıyorum ve göğsüme ağır bir yük biniyor. "Özür dilerim."

Başını sallıyor. "Üzülme."

"Müstakbel başkanınızı bekletmemek en iyisi," diyor Christian, boncuk gözlerini bana çevirmeden önce Charlie'ye sırtarak. "Bu gece özellikle büyüleyici görünüyorsun, Abigail," diye ekliyor. "Ama bunu bildiğini sanıyorum." Charlie'nin kolunu tutuyor. Charlie'yi dans pistinden çıkarmadan önce omzunun üzerinden, "Benim için bir dans ayır," diye sesleniyor.

çiğnemen lazım, sapık.

Charlie ve Christian uzaklaşırken Drew yaklaşıyor. "Bu bizim tek şansımız olabilir," diye mırıldanıyor, beni kollarına çekiyor ve müziğin ritmiyle bizi sallıyor. "Tuzak birkaç dakika içinde patlayacak ve sonra biz de kaçacağız. Kai ve Rick geri döndüklerine dair herhangi bir işaret var mı diye odayı gözleyecekler."

"İyi misin, Abby?" Kai kulağıma sordu.

"Ben iyiyim."

Göz ucuyla Trent'in bizi izlediğini fark ettim. "Kahretsin." Drew'a baktım. "Trent'i unuttuk."

"Hayır, yapmadık," diyor Kai ve ben de onun Trent ve Giselle'e doğru ilerleyişini izliyorum, ardından Chad geliyor.

Trent elini Giselle'in elbisesinin ön kısmına sokmuş ve herkesin önünde onu parmakladığı gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Sanırım çok fazla şampanya içmiş olmalı çünkü ona doğru yığılmış, ona ne isterse yapmasına izin veriyor. Ya da ona ilaç verdi. Bu düşünce aklıma geldi ve umarım yanılıyordur. Kızdan hoşlanmıyorum ama kimsenin başına böyle bir şey gelmesini istemem.

Kai hışımla yanlarına gelir, onu çekip alır ve hızla Chad'e uzatır. Sonra yumruğunu savurup Trent'in suratına yumruk atıyor. Kalabalık otomatik olarak dağılıyor ve iki adam tam yemimiz başlarken birbirlerine vurmaya başlıyor.

Tepedeki ışıklar kıvılcımlanıp cızırdıyor ve bir çıtırtı, çatırtı sesiyle herkes ilk telaşla tavana bakıyor. Sahte bir yıldız ışığının aydınlatığı gece gökyüzü tavanı kaplıyor ve odanın içinde ooh ve aah sesleri yankılanıyor.

Bazı ses ve ışık efektlerinin yapabildikleri inanılmaz. Babamı tekrar odaya çekebileceği için daha ayrıntılı bir şeyi riske atamazdık. Bu Xavier'in fikriydi ve çok işe yaradı çünkü herkesin dikkati tavana odaklanmıştı.

Drew elimi tutuyor ve herkesin dikkati başka yöne çevrilmişken yan kapıya doğru koşuyoruz. Şifreyi giriyor ve kimse bizi fark etmeden beni kapının arkasına çekiyor. Drew parmağını kaldırarak sessizce beni olduğum yerde kalmam için uyarıyor. Uzanarak duvara monte edilmiş kameranın alt tarafına ince bir çip yerleştiriyor ve kameranın şifreli olduğunu doğrulayan küçük kırmızı ışık yanana kadar bekliyor. Xavier kasa kıran adam sayesinde bir sürü yeni alet edevat almış. Görünüşe göre, onunla iletişim halindeydi ve konu teknolojik aletler ve gizli operasyonlar olduğunda o bir bilgi madeni.

Drew elimi tutuyor ve uzun koridorda ana kapıya doğru yürüyoruz. Arkada en az bir koruma olduğunu biliyoruz, ama babamın tüm adamlarını tanıyoruz, yeni işe alınanları bile, ve konuşarak içeri girebileceğimizden eminiz. Gardiyanları düşününce aklıma Oscar geliyor ve Julie'yi tekrar aramak için aklıma bir not alıyorum. Gelişmeleri öğrenmek için onu her hafta arıyordum ama son zamanlarda o kadar yoğun ki zamanım olmadı. Eminim durumunda bir değişiklik olsaydı bana bir mesaj bırakırdı.

Drew ikinci kapının şifresini giriyor. "Hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar."

Önce o adım atıyor, ben de hemen arkasından geliyorum, çünkü her zaman onun arkasını kollayacağım.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bay Manning." Freddie Drew'a başıyla selam veriyor ve arkasında beni görünce kaşlarını çatıyor. "Bayan Abigail." Tekrar başını sallıyor. Benjamin ya da Maurio değil de Freddie olduğu için rahat bir nefes alıyorum, çünkü onlar doğal olarak daha şüpheli olurlardı. Freddie'de kas gücü var, beyin yok ve piçin onu sadece kas gücü için yanında tuttuğu bir sır değil.

"Babam ofisinden bir şey almamızı istedi," diyor Drew. "Bir toplantı için üst kata çıktı."

Freddie kollarını kavuşturur ve dudaklarını büzerek telsizini çıkarır. "Patronla görüşsem iyi olacak."

Kaşlarımı çatıttım. "Kovulmak mı istiyorsun?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve parmağını düğmenin üzerinde tutarak duraklıyor. "Kocamı odadan çıkardığımda ne kadar kızgın olduğumu görmediniz. Gerçekten onun kötü tarafına geçme riskine girmezdim. Ayrıca, sadece biz varız." Ellerimi havaya kaldırdım. "Buraya ondan çalmaya ya da ofisini dağıtmaya gelmedik." Gözlerimi deviriyorum. "Biz onun çocuklarıyız. Bence geçmemize izin vermesi güvenli."

Elini çenesinde gezdiriyor, düşünürken kaşlarını çatıyor. "Sanırım sorun yok."

Uzanıp yanağından öpüyorum. "Teşekkür ederim Freddie. Sen benim en sevdiğim gardiyanlardan birisin. Bana ve Drew'a karşı hep iyi oldun ve ben bunları hatırlıyorum. İkimiz de hatırlıyoruz. Değil mi, Drew?"

"Sanırım birinin sana karşı biraz zaafı var Freddie." Drew ona dirseğiyle dürtüyor ve adam tamamen telaşlanıyor. Onunla dalga mı geçiyoruz yoksa gerçek mi anlamaya çalışıyor. Tanrı onu korusun. Aslında büyük, yumuşak bir oyuncak ayı gibi. Yine de o güçlü kolların Hearst-Manning adına çok acı çektiğinden hiç şüphem yok ve sadakatinin nerede yattığı konusunda hiçbir yanılsamam yok.

"Bunu söylemeniz büyük incelik, Bayan Abigail," diye mırıldandı.

"Lafı bile olmaz." Ona arsız bir göz kırpıyorum ve yanından geçerken kalçalarımı sallıyorum.

Drew bıyık altından gülüyor. "Bu saçmalığa kandıklarına inanamıyorum."
"Şok edici," diye katılıyorum.

Drew arkadaki tek kapının önünde durup şifreyi giriyor. "Umarım değiştirmemiştir," diye fısıldıyor ve küçük bir klik sesi duyulup kapı içeri doğru açılana kadar nefes nefese beklediğimiz endişeli birkaç saniyeyi paylaşıyoruz. "Bingo!" diye fısıldıyor.

İçeri girer girmez topuklu ayakkabılarımdan sıyrılıp büyük masanın etrafından dolanıyorum ve deri koltuğa oturuyorum. Drew arkamdaki maun dolaba koşup kapaklarını açarken ben de masaüstü bilgisayarını açıyorum.

Xavier'in bana verdiği USB cihazını korse üstümün yan tarafındaki küçük saklanma yerinden çıkardım. Her iki taraftaki kemerler küçük bir cep dikmek için mükemmel bir yerdi. Bu değişiklikleri talep ettiğimde gelinlik mağazası sahibi bana ciddi bir şekilde yan gözle baktı, ama ona verdiğim fazladan iki bin dolar, soru sormamasını sağladı ve her iki tarafa da birer tane olmak üzere iki küçük cep yaptı.

USB belleği bilgisayarın yan tarafına takarak çalışması için dua ediyorum. Adamlar sisteme uzaktan girmekte zorlanıyorlardı ama bu cihaz güvenlik duvarını içeriden aşabilmeli. O işini yaparken ben de koltuğumda dönerek Drew'un kaşlarını çatarak televizyon ekranlarına bakmasını izliyorum.

"Her zaman açık olacaklarını düşünmüştüm ama bilgisayarına bağlı olmalılar."

Bir çınlama sesi duyuyorum ve arkamı dönüyorum. "Evet! Xavier, seni lanet olası dahi," diye mırıldanıyorum ekran önüme yüklenirken. Cihaz güvenlik duvarını kırmış ve Xavier'in tahmin ettiği gibi babamın oturum açma bilgilerini ortaya çıkarmıştı. Babamın tüm çabasını dış güvenlik duvarına harcadığını, içeriden bir saldırı beklemediğini umuyordu ve haklıydı. O cihazı çıkardım ve ikinci USB anahtarını içine yerleştirdim. Bu, sabit diskteki her şeyi kopyalayacak ve sisteme dışarıdan girmek için ihtiyacımız olan her şeyi bize verecek. Ayrıca kişisel belgeleri arasında işe yarar şeyler bulmayı umuyoruz.

"Ekranlar açılıyor," diyor Drew ve ben de kalkıp görüntülerin televizyonlara yüklenmesini izliyorum. Toplamda altı farklı görsel var. İki tane kasaya giden koridorları gösteriyor, diğer dört ekran ise altımızda bir yerde inşa edilen çelik odanın farklı açılarını gösteriyor. "Kahretsin. Bak."

Drew'un işaret ettiği Şeye bakarken gözlerimi kısarak eğildim. "Bunlar da ne?" Zeminin altında bir grup kırmızı ışık çaprazlama uzanıyor.

"Bu bir kızılötesi alarm. Bilirsin, *Görevimiz Tehlike*'deki gibi."

"Siktir. Onda olduğunu bilmiyor muydun?"

Kafasını sallıyor. Dışarıdan gelen bir ses ikimizin de sıçramasına neden oluyor. "Freddie ürkmeye başladı. Neredeyse bitti mi?" diye soruyor, başıyla bilgisayarı işaret ederek.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Sadece yüzde on iki kaldı."

"Bay Manning. Bayan Abigail." Freddie'nin gür sesi boğuk. "Orada iyi misiniz?"

"Sadece onu bulmaya çalışıyoruz," diye bağıyorum. "Bir dakika içinde çıkacağız." Alnımdan terler akıyor ve babamın masasının iki yanındaki çekmeceleri çeğiştirirken ellerim nemli. Ama ikisi de kilitli ve kazmamı yanıma almadım.

Görev basitti.

Sisteme girin, sabit diski kopyalayın ve kasayı ne tür bir güvenliğin koruduğunu görmek için ekranları kontrol edin. Sonra da yakalanmadan siktir olup gidelim.

"Kasaya nasıl giriyorsun ki?" Aklıma bir fikir gelince soruyorum.

"Buradan." Drew dolabın sağındaki bir kapıyı açarak gizli bir asansörü ortaya çıkarır.

"O her Şeyi düşünür. CIA ya da FBI'ın bu kadar iyi korunduğundan Şüpheliyim."

Bilgisayar ping sesi çıkararak indirme işleminin tamamlandığını onaylıyor ve ben de USB anahtarlarını elbisemin yanlarına geri sokarak bilgisayarı çekip çıkarıyorum.

Drew sırtıyor. "Sanırım babam daha önce haklı olabilirdi. Sen de en az onun kadar zekisin." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda parmağını dudaklarıma götürüyor. "Ama sende fazlasıyla bulunan bir Şeyden yoksun. *Merhamet*. Zekanı doğru nedenler için kullanıyorsun, bu yüzden asla onun gibi olamazsın."

Kapıya vurulması konuşmamıza ara vermemize neden oldu.

"Bay Manning. buraya gelmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım."

Bilgisayarı kapatıyorum ve ekranlar arkamızda sönüyor. Drew dolap kapaklarını kapatırken ben de ayakkabılarımı giyip bir kitap kapıyorum.

raflardan birini sonradan düşündüm. Sonra kapıyı açıyoruz ve Freddie'nin sarsılmış haliyle karşılaşılıyor.

"Patron için bir şey almanız gerektiğini söylediğinizi sanıyordum. Neden bu kadar uzun sürdü?" Şüpheli bakışları aramızda dans ediyor.

Kitabı yüzüne doğru salladım. "Bunu almamızı istedi ama şu raflarda ne kadar çok kitap olduğunu gördün mü?" Gözlerimi deviriyorum, olayı hafifletmeye çalışıyorum.

"Dikkat," diyor Kai kulağıma. "Christian Montgomery az önce döndü ve görünüşe göre ikinizden birini ya da ikinizi birden arıyor."

Freddie kitaba bakarken Drew'un gözleri benimkilere kayıyor. "Bay Hearst bir partinin ortasında senden *Etkili İnsanların Yedi Alışkanlığı*'nı almanı mı istedi?"

Gülüyorum. "Sana bir toplantı için yukarı çıktığını söylemiştik, şapşal." Geniş göğsünü okşuyorum. "Belki de birine ödünç veriyordur." Omuz silkiyorum ve bunun ezikçe olduğunu biliyorum ama bildiklerimi ona karşı kullanmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Çünkü şantaj kartını oynarsak, iyi bir şey yapmadığımızı anlayacak.

"Bay Hearst'ü arıyorum," diyor Freddie ve onu hafife aldığım çok açık. Bir çuval çekiç kadar aptal değilmiş.

"Kapıya doğru gidiyor," diye tıslıyor Kai. "Önünü kesmeye çalışacağım ama hemen oradan çıkın."

"Hiç sanmıyorum Freddie," diyor Drew. "Ve keşke çeneni kapalı tutsaydın."

"Hayır, Drew!" Diye bağıyorum, susturuculu bir silah çıkarıp Freddie'ye doğrultmasını dehşet içinde izliyorum. Ben daha gözümü kırpamadan kafatasına iki el ateş ediyor. Freddie'nin gözlerindeki ışıklar anında sönüyor ve büyük bir gürültüyle yere yığılıyor.

"Ne oluyor lan?" Rick kulağıma bağıyor.

"Endişelenmene gerek yok," diyor Drew sakince, Freddie'nin bacağını ayağından iterek.

Rick, "Buradan çıkman gerek," diye ekliyor. "Kai az önce Christian'a yumruk attı ve kıyamet kopuyor."

Yerdeki ölü korumaya bakarken kendi kendime "Hemen geliyoruz," dediğimi duyuyorum.

"Bunu neden yaptın?" Şok içinde kardeşime bakarak soruyorum.

"Babama söyleyecekti. Durumu ele almanın en hızlı yolu buydu."

"Peki cesedi Christian'a nasıl açıklamayı planlıyordunuz?"

"Bu çok kolay. Onlara Freddie'nin yeni elitlere içeriden sırlar sattığına dair isimsiz bir istihbarat aldığımı söyleyeceğim." Eğildi, cebinden bir mendil çıkardı, Freddie'nin silahını çıkarmadan önce elini örttü ve ölü parmaklarını silahın etrafında kıvırdı. "Onunla yüzleştigimi, bana silah çektiğini ve nefsi müdafaa için onu vurduğumu söyleyeceğim." Ayağa kalkıp ellerini pantolonunun ön kısmına sildi. "Babamın umurunda olmaz. Freddie gibi adamlardan vazgeçilebilir. Sabaha kadar onun yerini doldurur."

Cinayeti rahatça göz ardı etmesi kulaklarımda alarm zillerinin çalmasına neden oldu. "Peki ya ben? Beni nasıl açıklamayı planlıyordun?" diye soruyorum.

Elimi tutup beni Freddie'nin yüzükoyun yatan bedeninin üzerine kaldırıyor. "Değildim. Arka kapıdan çıkman gerekecek. Ana girişin yanından çıkacaksınız. Binanın etrafında yürü ve soran olursa temiz hava almaya çıktığını söyle. Charlie için endişelendiğini söyle."

Beni de yanında sürüklüyor ve ben de ona yetişmek için koşarak yürümek zorunda kalıyorum.

Bu topuklularla kolay değil. "Drew, dur."

"Hayır, Abby. Zamanımız yok." Tuş takımına bir kod giriyor ve önümüzdeki kapı açılıyor. "Şimdi gidin. Adamlardan birine seninle ön kapıda buluşmasını söyleyeceğim. Silahını çıkar ve arkanı kolla."

Beni kapıdan dışarı itti. "Acele et ve dikkatli ol."

Kapı yüzüme çarpıyor ve ben ona bakıyorum, kardeşimin bir adamı soğukkanlılıkla vurduğunu ve gözünü bile kırpmadığını hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

"Kai," diye fısıldıyorum silahımı çıkarırken, basamakları çıkarken bir elimle parmaklığa tutunuyorum.

"Şu anda biraz meşgul Abby," diyor Rick. "Duydum ve seninle buluşmak için ön girişe doğru yola çıktım."

"O iyi mi?" Tepeye ulaşip sağa sola bakarak soruyorum.

"Hayatının gösterisini kaçırıyorsun diyelim. Babam, Kai ve Christian bağırıyor ve birbirlerini itip kakıyorlar. Bence Kai gerçekten eğleniyor. O pisliklerden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

Ayağımın altındaki çakılların üzerinde beceriksizce yürürken topuklarımda üzerinde sallanarak bir kahkaha atıyorum. Dengemi korumak için duvara tutunuyorum.

"Hey, bebeğim," diyor kulaklığın diğer ucundan bir ses. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Rick yayını kapatıyor ve buna seviniyorum çünkü Isabella da en az küçük kardeşi kadar sinir bozucu. Bütün gece babamla pervasızca flört etmesini izledim ve şimdi o ortadan kayboldu, dikkatini randevusuna çeviriyor.

Vefasız kaltak.

Arkamdan gelen bir ses göğsümde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. Arkamı dönüp silahımı kaldırırken ve etrafımı incelerken kulaklarımda kan çınlıyor. Ama hava bok gibi karanlık ve binanın bu kısmında dışarıdan ışık gelmemesinin bir sebebi var. Hızımı artırmaya çalışıyorum ama karanlıkta, ince topuklu ayakkabılarla ve ayaklarımın altında taş varken bu çok zor.

Üzerime uğursuz bir korku çöküyor ve adrenalin lav gibi içime akıyor. Bir elimle duvara, diğer elimle silahıma tutunarak ön girişe doğru sendelerken, beni izleyen gözleri hissederek yüksek alarmdayım. Kulaklığıma konuşmaktan korkuyorum çünkü eğer biri beni izliyorsa, başka seçeneğim olmadığı sürece bundan vazgeçmek istemiyorum.

Kapıya doğru koşuyorum, içeri girme hevesimle neredeyse takla atıyordum.

"Bayan Abigail." Jeremy, yeni işe alınan gardiyanlardan biri, başıyla onaylıyor. Benim için kapıyı açıyor ve aptal topuklu ayakkabılarıma lanet ederek minnetle içeri giriyorum. Silahımı kalçamdaki kayışa geri takıyorum, koridorun hemen içinde eğilip ağrıyan ayaklarımı ovuyorum. Sağa sola bakıp hangi yolun beni partiye geri götüreceğini merak ediyorum. Zindandan gelen müziğin sesi kısılmış ve hangi yöne gideceğimi kestiremiyorum. İsteyeceğim son şey yanlış yöne sapmak ve Charlie'nin beni uyardığı o gizli odalara girmek.

Charlie'yi düşündükçe göğsümde bir sızı hissediyorum. Babam şu anda Tanrı bilir ona ne yapıyor, çünkü beni dayaktan kurtarmak için kendini feda etti. İşlerin böyle yürüdüğünden emin değilim. Babam zaten beni cezalandırmayacak.

"Drew," diye fısıldadım. "Hangi yöne gideceğimi bilmiyorum." Telsiz sessizliği. "Drew!" Daha yüksek sesle fısıldıyorum.

"Abby."

"Kai."

"Neredesin?"

"Ön girişteyim ama aşağıya nasıl ineceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Olduğun yerde kal. Seni almaya geliyorum."

"Acele et."

Kapı arkamdan gıcırıyor ve kan basıncım fırlıyor. Ağır bir ayak sesi karo zemine inerken vücudumdaki her sinir ucu alarmda. Elbisemi yavaşça kenara çekip elimi altına uzattığımda kalbim kaburgalarıma çarpıyor ve silahımı kaldırmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü merak ediyorum.

"Merhaba Abigail," diyor tanıdığım bir ses kulağıma, bir kol arkadan belimi sararken. Soğuk metal boynuma bastırıyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Sanırım seninle düzgün bir şekilde tanışmamızın zamanı geldi, değil mi?"

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"Bırak beni yoksa çılgılık atarım," diye tehdit ediyorum, sesimin sonunda biraz titremesinden nefret ederek.

"Çılgılık at," diyor Denton Mathers, "ve ben de o güzel boğazını keseyim." Bir bıçağın ucunu boynuma bastırıyor. Küçük bir sızı kan çektiğini ve söylediklerinde ciddi olduğunu doğruluyor.

"Bu yanına kalmayacak Denton." Birinin beni duyacağını bilerek onun adını söylüyorum.

Beni etrafında döndürürken gülüyor ve karanlık koridorda yürürken ona ayak uydurmam için beni zorluyor. "İkimiz de yapacağımı biliyoruz. Seni almam için beni kim gönderdi sanıyorsun?"

Lanet olası piç. Charlie'yi odadan çıkarmak satranç tahtasındaki bir hamleden başka bir şey değildi. Babam bana ulaşabilmek için onu yolundan çekmek istedi.

"Beni nereye götürüyorsun?" Beni koridora doğru itip müzikten ve partiden gittikçe uzaklaştırırken soruyorum.

"Seçkin bir eş olmanın ne demek olduğunu bilmek ister misiniz? Buna hazır olduğunu mu sanıyorsun? Böyle giyinerek bize meşhur parmağını gösterebileceğini mi sanıyorsun? Bu dünyanın bir parçası olmanın gerçekten ne anlama geldiğini keşfetmek üzeresiniz."

Bıçağı boğazımda tutarak serbest kolunu kaldırıyor ve korseli üstümden göğüslerimi yoğuruyor. "Babanın adamı göğüslerinde harika bir iş çıkarmış. Onları sikmek için sabırsızlanıyorum."

Kusmuk boğazıma kaçıyor ve nabzım kontrolden çıkarken kan kulaklarımda çılginca çarpıyor.

Beni koridorun sonundaki asansöre zorla bindiriyor ve boştaki eliyle bodrum katının düğmesine basıyor. Bıçak boğazımdan hiç ayrılmıyor ve tek bir kasımı bile oynatmaya korkuyorum. Pantolonunu gevşetiyor, elimi tutuyor ve boxerinin içine sokuyor. Elim onun sert, sıcak etine değdiğinde her yerim titriyor. "Beni hasta ediyorsun," diye fısıldıyorum.

"Beni azdırıyorsun." Elimini aşağıya doğru itiyor, bileğimi sıkıca kavrayarak elimi sikinin yan tarafına doğru avuçlamaya zorluyor. "Ve sen

"Küçük bir horoz gibi davrandığın için bunu hak ettin."

Ona yalvarmayacağım ya da durmasını istemeyeceğim çünkü söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onu durdurmayacak. Bu sadece onu eğlendirecek ve bunu daha da eğlenceli hale getirecek. Bunun onları tahrik ettiğini bilecek kadar bu elit piçlerin etrafında bulundum.

"Charlie bunu sana ödetecek."

Asansör çaldığında homurdanıyor. "Charlie bir erkeğin dünyasında oynadığını sanan küçük bir çocuk ama sayıca ve manevra kabiliyeti olarak ondan üstün. Seni kurtarmasını bekliyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın." Elimi pantolonundan çekerek beni bileğimden tutup asansörden dışarı sürüklüyor. Odanın tepesindeyiz ve eve giden asansörü gizleyen siyah perde sağ tarafta.

Denton onu atlayarak beni soldaki başka bir kapıya götürüyor. Şifreyi girmesini izlerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Üç altı dört beş," diye fısıldıyorum usulca, birinin duymasını umarak. Boğazımdaki devasa yumru yüzünden zar zor nefes alabiliyor, kulaklarımdaki gümbürtü yüzünden zar zor duyabiliyorum.

Beni başka bir koridora itiyor ve kapı arkamızdan kapandığında kehanet gibi geliyor.

"Bıçağı şimdi kaldırıyorum Abigail, çünkü seni tüm bu önemli insanların önünde utandırmak istemiyorum. Ama şunu bil. Yakalanmadan buradan çıkmanın bir yolu yok. Eğer denersen, bu senin için işleri çok daha kötü hale getirir." Alt elini sırtıma koyup beni ileri doğru yönlendiriyor.

"Burası neresi?" Charlie bana söylemiş olsa da soruyorum. İşler sarpa sarmadan önce adamların beni bulmak için yeterli ipucuna sahip olduğundan emin olmak için bunu yüksek sesle söylemem gerekiyor.

"Burası en kutsal yer. Yüksek rütbeli seçkinlerin saçlarını dökmeleri ve babanızın onlar için organize ettiği birçok zevkin tadını çıkarmaları için güvenli bir sığınak." Duvardaki dairesel kırmızı bir düğmeye basıyor ve duvar parçalanarak arka arkaya cam pencereleri ortaya çıkarıyor. Her bir odaya bakıp, çeşitli erkeklerin kadınları taciz edişini izlerken, ağzımda safra dönüyor.

Uzun koridorda yürürken panik öfkeye dönüşüyor ve genç kızların yüzlerinde aynı uyuşmuş ifadeyi görüyorum.

Burada yaşlı kadınlar da var. Bazılarını partiden tanıyorum. Bazıları gönüllü katılımcılar gibi görünüyor, ancak diğerleri dehşete düşmüş görünüyor, bazıları ağlıyor ve diğerleri çılglık atıyor ve erkekleri boşuna dövüyor.

Denton kıkırdıyor. "Bu seni rahatsız mı etti, Abigail?"

"Bu Alessandra ya da Isabella olsaydı nasıl hissederdin?" Dört adamın sırayla küçük, zayıf, az gelişmiş göğüsleri olan bir kızla birlikte olduğu odayı işaret ederek soruyorum. Adamlardan biri kızın bileklerini başının üzerinde tutarken, diğer ikisi kızın vücudunu okşuyor, göbeği çıkık olan iri adam da kıza tecavüz ediyor.

"İşin ruhuna daha fazla giremedikleri için tiksindim," diyor omuz silkerek. "Ama kızlarımın ikisi için de endişelenmeme gerek yok. İkisi de profesyoneller gibi sevişiyor."

Umarım çocuklar bunu duyuyordur.

"Kendin gör," diye ekliyor ve sağ taraftaki bir kapıyı açarken ellerimi arkamda tutuyor.

Bu oda büyük bir meydan, siyah ve altın renginde dekore edilmiş, loş ışıklı, bol kanepeli ve yataklı bir alan. Nereye baksam çıplak bedenler ve sevişmeler görüyorum. Burada kaçırılmış kızlar yok ve tek ses karşılıklı inleme ve sızlanmalar. Denton beni odanın içinde sürüklüyor ve kalp atış hızım kalp krizi bölgesine yükseliyor.

Neden kimse benimle konuşmuyor? Adamlarımın beni almak için yolda olduklarına dair güvenceleri nerede? Bir an için iletişim çipini bir şekilde devre dışı bıraktığımdan endişelendim, ama eve geri döndüğümde tamamen çalışır durumdaydı ve o ... Oh kahretsin. Kahretsin. Denton göğsümü tuttu ve belki de devre dışı bıraktı. Ama bu onun adını söyledikten sonraydı, yani adamlar başımın belada olduğunu biliyor olmalı.

Ama nerede olduğunuzu bilmiyor olabilirler.

Ve ellerim Denton'ın sıkı kavrayışıyla sabitlenmiş durumda, bu yüzden keşfedilme riski olmadan iletişim çipini kontrol etmemin bir yolu yok. Ancak dokunduğumda sıcak hissediyorum ve Sawyer bunun aktif olduğu anlamına geldiğini söyledi, bu yüzden kafam karıştı. Sistemimde dolaşan adrenalin ve korku karışımı sayesinde vücut sıcaklığım yükselmiş olabilir ya da bu çipin aktif *olduğu* anlamına gelir.

Ama durum buysa, neden kimse benimle konuşmuyor? Onları gördüğümde göğsümde panik patlıyor.

Trent ve Alessandra.

Doğdukları günkü kadar çıplaklar. Yerde vahşi hayvanlar gibi sevişiyorlar. Özel bir odayı hak etmemesi şaşırtıcı değil ve tahminimce buradaki diğer konuklar da hak edecek kadar önemli değiller.

"Trent." Denton zina yapan çiftin başında durur. "Sana bir hediyem var." Beni öne doğru itti.

Trent sikini Alessandra'nın içine sokuyor ve Alessandra tırnaklarını Alessandra'nın kıkına geçiriyor, bana sırtırken inliyor.

Altındaki kadını sikerken bana dik dik bakarak, "İşte bu," diyor. "Bunun için uzun zamandır bekliyordum."

Alessandra kalçalarını yukarı doğru iterek ve topuklarını adamın kıkına saplayarak, "Henüz değil," diye homurdanıyor.

"Merak etme bebeğim," diye mırıldanıyor Trent, eğilip meme ucunu dişlerinin arasına alıyor. "Önce seni sikmeyi bitireceğim."

"Onun kıkını almalısın," diyor Denton, sanki piç kurusuna kızını nasıl sikeceği konusunda tavsiye vermiyormuş gibi. "Güzel ve sıkı ve onu iyi hazırladım."

Yüzümdeki dehşeti engelleyemiyorum ve üçü de gülüyor.

"Haklısın, Trent," diyor. "O kendini beğenmiş, frijit bir kaltak. Onu mahvedişini izlemek istiyorum."

"Bebeğim." Trent onun bacaklarını omuzlarına doğru çeker. "Sanırım yanlış kişilerle nişanlandık. Yer değiştirmeliyiz, çünkü sikimin üzerinde ipek gibi hissediyorsun ve düşünce tarzını seviyorum."

Ve bu ne mükemmel bir fikir. *Teşekkürler, Trent.* Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Eminim Drew bekaret maddesini Alessandra ile nişanı bozmak için bir argüman olarak kullanabilir.

Babam Jane'i görmezden gelse de, bunun nedeni sevişmeyi kapalı kapılar ardında tutmalarıydı. Alessandra Drew'in nişanlısı ve seçkin bir kitlenin önünde başka bir kadının nişanlısını beceriyor. Bu onu ondan kurtarmak için bir gerekçe olmalı.

İçinde bulunduğum durum zerre kadar komik olmasa da, ağzımı süsleyen gülümsemeyi gizleyemiyorum. "Birbirini daha çok hak eden başka bir çift düşünemiyorum," diyorum. "Kevaşe ve erkek fahişesi. Cennette yapılmış bir eşleşme."

Denton kıkırdıyor. "Ateşini seviyorum Abigail, ama sadece dikkatle kontrol edilen koşullar altında." Başımın arkasından tutup saçımdaki tokaları çıkarıyor. Saç tellerim saçlarımdan düşüyor ve onları sertçe çekiştirerek başımı geriye doğru itiyor.

Trent, "Onu burada sikelim derim," diye öneriyor. "Herkesin önünde onu küçük düşürelim."

"Babanın aklında başka fikirler var," diyor ve bedenimi bir ürperti kaplıyor.

"Oh bak. Şimdiden beklentiyle titriyor," diye gülüyor Alessandra, Trent kalçalarını döndürüp içinde daha derinlere inerken gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Denton beni geri çekerek kapıya doğru yöneldi. "Çok bekleme," Trent'e veda ederken şöyle diyor. "Yoksa tüm eğlenceyi kaçırsın."

Beni odadan dışarı çıkarırken aklım başımdan gitmiyor. Çipimi kontrol etmek ve silahıma ya da bıçağıma ulaşmak için ellerimi serbest bırakmam gerekiyor. Düzensiz nabzımın sakinleşmesini istiyorum, çünkü kontrol bende olmazsa bu işi başaramam. Ama bu çok zor.

Çünkü çok korkuyorum.

Özellikle de beni koridorun sonundaki odaya çektiğinde ve pusuya yatmış bekleyeni gördüğümde. Charlie'ye baktığımda yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Odanın ortasında bir sandalyeye bağlanmıştı. Gömleği çıkarılmış ve göğsü kan içinde. Ağzına bir mendil tıkanmış, bu yüzden ne dediğini duyamıyorum ama mutlu olmadığını biliyorum. Sandalyede ayakta durmaya çalışırken gözlerinden panik fışkırıyor ama sandalyesi yere sabitlenmiş, o yüzden nafile.

"Sana sorun çıkardı mı?" Christian gömleğini ağır çekimde çıkararak sorar.

"Yok." Denton elini elbisemin önünden aşağı kaydırıyor, parmakları tehlikeli bir şekilde çipe yaklaşıyor ve ben nefes almayı kesiyorum. Başparmağını göğüs ucuma sürüyor ve yüzümü nötr bir ifadeye sabitliyorum, onlara ne kadar paniklediğimi bilmenin tatminini yaşatmak istemiyorum.

Charlie'nin gözleri özür dolu.

Christian gömleğini masanın üzerine katlayıp pantolonuna uzanarak, "Onu bana getir," der.

Kapı açılır. "Ne kaçırdım?" Trent yüzünde boktan bir sırıtişla odaya girerek soruyor. Alessandra'dan hiç iz yok ve buraya ne kadar hızlı geldiğine ve çıplak olduğuna bakılırsa, onu ortada bıraktığını ve şimdi de somurttuğunu tahmin ediyorum.

"Tam zamanında geldin," diyor Christian, beni öne doğru tutup dizlerimin üzerine iterek. "Duyduğuma göre, Abby harika baG çıkarıyormuG."

Baba ve oğul komplocu bir bakış paylaşıyorlar ve Trent'in onunla benim aramda geçen her şeyi ona anlattığını biliyorum. Kahretsin, muhtemelen yatak odasında kameralar vardı. Şükürler olsun, onunla hiç seks yapmadım.

"Bunu ilk kez deneyimlemek üzereyim."

Kararlılık yerleşmeden önce gözlerim telaşla Charlie'ninkilere kayıyor. Eğer o pislik sikini ağzıma sokarsa, sağlam çıkmayacak. Onu sakatlayacağım.

Onu öyle bir keseceğim ki ameliyat olmadan bir daha kullanamayacak. O kadar sert ısıracam ki, bir kadın onun önünde diz çöktüğünde TSSB geçirecek.

Eğer bu iş olursa, her adımda mücadele ettiğimi bilmek istiyorum. Çünkü aksi takdirde bu işten akıl sağlığımı koruyarak kurtulmamın hiçbir yolu yok.

Christian çenemi tutuyor. "Ona bakma. O seni kurtaramaz. Asla kurtaramaz." Parmağını Charlie'nin yüzüne soktu. "Bu senin hatan. Tek yapman gereken paylaşmaktı."

"Biz evliyiz. Neden paylaşsın ki?!" Kendime biraz zaman kazandırmaya çalışarak çılgılık atıyorum. Ellerim artık serbest ama ağır elbisem kalçalarımı örtüyor ve kumaş dizlerimin altında sıkışmış durumda. Silahlarıma çalışırsam beni fark edip etkisiz hale getirecekler, o yüzden şimdi saldıramam.

Ama o sapığın aletini ağzımda da istemiyorum. Bu iğrenç düşünceye neredeyse kusacaktım.

Hacimli elbisenin iyi yanı ayaklarımı gizlemesi ve topuklularımı yavaşça manevra yaparak çıkarıyorum, bunu fark etmemeleri için gizlice yapmaya odaklanıyorum. Bu aynı zamanda dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyor ve dehşetimi hafifletiyor.

Christian, "Çünkü seçkinlerin yolu bu," diye cevap verir. Ama yarı doğruları söylüyor, çünkü Charlie'nin babası annesini bundan korudu ve o tek olamaz. "Onun itaatsizliği sayesinde, sadece amını sikmeyeceğiz. Ağzını ve kığını da sikeceğiz ki Charlie sana istediğimiz gibi davranabileceğimiz mesajını alsın." Christian sırtarak pantolonunu ve boxerını indirdi. "Kıçına sert bir sik girmesini seviyorsun, değil mi Abigail?" Aletini okşuyor. "Annen analdan hiç hoşlanmazdı, ama bu babanla benim onu oraya götürmemize engel olmadı." Gözleri karanlık bir şehvetle parlıyor. "Ne güzel günlerdi o günler."

"O zamanlar daha iyi tanışamadığımız için üzgünüm," diyor Denton. "Güzel zamanları kaçırmışım gibi geliyor."

Belli ki bu iki adam birbirlerini sadece Parkhurst aracılığıyla tanıyor ve eğer bu yoruma inanılacaksa son zamanlarda yakınlaşmışlar.

Ekibin Denton hakkında oluşturduğu istihbaratı hatırlıyorum. Alabama'nın kurucu babalarından birinin soyundan geliyor ve eyaletin en önde gelen elit üyesi. Küresel bir mühendislik firmasını yönetiyor ve hükümet ve siyaset içinde güçlü bağlantıları olan büyük bir hayırsever. O müthiş bir güç, bu yüzden babamın onunla aynı hizaya gelmesi şaşırtıcı değil. Ailelerimizi birleştirmek

Evlilik akıllıca bir elit hareketidir ve her iki çocuğunun da kurucu babaların çocuklarıyla evli olması onun profilini yükseltecektir.

Alabama bağlantısı içimde bir kıvılcım yarattı ve merhum teyzem ya da Cam'in amcası Wesley Marshall ile herhangi bir bağa dair kanıt bulmaya çalışıyorum, ancak şu ana kadar onları birbirine bağlayan hiçbir şey yok.

Ama aynı eyaletten olmaları tesadüf olamaz.

İki adam da beni süzüyor ve ağzımda safra birikiyor. Zihnimde çılgınca geziniyor, beni bu durumdan kurtaracak seçenekler arıyorum, çünkü burada tek başıma olduğum çok açık.

"Merak etme, Mathers." Denton son giysisini de çıkarırken Christian sırtına bir tokat atar.

Charlie sandalyede debelenirken boğuk çığlıkları arka plandaki gürültüdür. Gözlerini Christian'a dikmiŒ, Christian da kendini beğenmiŒ bir ifadeyle ona bakıyor.

"Önümüzde çok güzel zamanlar var," diye ekliyor Christian, sikini tutup yavaŒça pompalarken bana sırtıyor. Midem bulanıyor ve bütün planlarımızdan sonra hâlâ burada olduğuma inanamıyorum. Böyle bir Œeyin olabileceğini biliyorduk ama her Œeyi hesaba kattığımızı sanıyorduk.

Sonunda, bana ulaşmak çok kolay oldu.

Bedenimi ele geçiren titremeyle savaşmak için çok çalışıyorum. Göğsüm sıkışıyor ve soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. Penis de bunu fark ediyor ve bana doğru ilerlerken sırtıyor. "Ağzını iyice aç, Abby."

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, tereddütle ağzımı açıyorum.

"İyi küçük sürtük," diyor, sikini daha hızlı pompalıyor ve neredeyse her yere kusuyorum. Yeterince yaklaŒtığında, siki yüzümdeyken, hamlemi yapıyorum ve aynı anda ayaŒa kalkarken, onu zorla karnından itiyorum. Christian tökezleyerek masaya çarpıyor ve ağzından bir dizi küfür çıkıyor. "Yakalayın onu!" diye kükrerken ben masanın etrafında koŒturuyor, titreyen ellerimle eteğimin katlarını karıŒtırıyorum. Trent masanın bir yanından dolanırken, Denton diğeryanından çıkıyor. Christian doğruldu ve bana doğru yürürken nefret dolu gözlerini üzerime dikti.

Charlie bir bacağıyla tekme atıyor, inciklerine vuruyor ve bağırarak yere düşüyor. Charlie'nin bir bacağını nasıl kurtardığından emin değilim ama umarım diğeryağları nasıl çözeceğini bulmuştur çünkü burada işler pek de iyi görünmüyor.

Trent beni yakalamak için hamle yapıyor, ben de onun ulaşamayacağı bir yere kaçıyorum. Korse üstümün yan tarafı çözülürken odanın içinde bir yırtılma sesi yankılanıyor. "Bu sefer benden kaçamayacaksın Abby. Kanayana kadar her deliğini sikeceğim."

"Gel buraya, seni küçük sürtük," diyor Denton, tam da bıçağımı kurtarmayı başardığım sırada.

Önümde salladım. "Bana yaklaşma yoksa seni öldürürüm."

Trent gülüyor ve iki yanımdan yavaşça bana doğru gelirlerken Denton'ın gözlerinde neşe parlıyor. Kapana kısıldım ve onlar da bunu biliyor. Teke tekte bir şansım olabilirdi ama böyle sayıca üstünken çantada keklik gibiyim.

Bacaklarımın etrafındaki katmanları kesiyorum, tafta parçalarının yere düşmesini izliyorum ve sonra, beni yakalamaya çalışan iki koldan kaçarak masanın üzerine atlıyorum. Masanın diğer tarafını da geçerek kapıya doğru koşuyorum ve neredeyse kapıya varmışım ki bir el bileğimi yakalıyor. Dengemi kaybedip yüzüstü yere çakılırken bıçak elimden fırlıyor. Kafatasımdan seken kıymık gibi acıyı görmezden gelerek vücuduma bir aç veriyorum ve sırt üstü döndüğüm sırada silahıma uzanıyorum.

Düşünmek için durmuyorum. Silahı doğrultup ateş ediyorum ve kurşun kalçasına saplanırken Denton gürültülü bir kükreme çıkarıyor. Yaradan kan sızıyor, her yere akıyor ve beni öldürücü gözlerle süzüyor. Christian vücuduma tırmanıyor ve silahımı göğsüne doğrultup başparmağımı tetiğe bastırıyorum ki silah arkamdan elimden çekiliyor. Trent'in bana doğru yaklaştığını fark etmemiştim, çünkü önümdeki iki adamla çok ilgileniyordum. Silah patladı, mermi ahşap panellere saplandı.

Denton acı içinde inliyor, elini kalçasına bastırıp kan akışını durdurmaya çalışıyor. Trent silahın haznesini boşaltıp, silahı ve kalan kurşunları sol tarafındaki sandalyeye fırlatırken, Christian kalçalarımı sarılıp ellerini boğazıma doluyor. "Bunu gerçekten yapmamalıydın, Abby. Yüksek rütbeli bir eliti vurup paçayı sıyırmayı bekleyemezsin," diye homurdanıyor Christian, ellerini boğazımda daha da sıkarak. Siyah noktalar görmemi engelliyor ve tek düğün bildiğim bana tecavüz edip öldüreceği.

Dövüşme içgüdüm devreye giriyor ve kalçalarımı yukarı kaldırıp onu atmaya çalışıyorum ama o çok ağır ve vücudum panikliyor, oksijen kaynağım kurudukça ciğerlerim daralıyor.

"Çekil ," diyor Trent. "Önce onu becerebileceğime söz vermiştin ve sen böyle tepede otururken ona ulaşamam."

Christian ellerini hâlâ boğazımda tutarak üzerimden kayarken, Trent ayaklarıma doğru ilerliyor ve parmaklarını bacaklarımda gezdirirken kendini beğenmiŒ bir Œekilde gülümsüyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kaiden - birkaç dakika önce

"Aç şu lanet kapıyı, Drew!"

"Deniyorum amına koyayım," diye bağılıyor, parmakları kodu tekrar giriyor. "Bu kodu değiştirmiş olmalı. Kahretsin." Alnını duvara yaslar.

"Çocuklar!" Rick neredeyse nefes nefese bize yetişti. "İletişim kesilmeden önce Abby'nin bir şeyler fısıldadığını duydum. Üç altı dört, sanırım."

Drew babasının arka taraftaki odalarda bir çeşit engelleme teknolojisi kullandığını, böylece kimsenin orada olup biten hiçbir şeyi kaydedemediğini anlattı. Bu yüzden içeri adımını attığı anda yayın kesilmiş. Ondan önce, Mathers'la birlikte sessiz koridordayken hepimiz Mathers duyar diye onunla konuşmaya korkuyorduk.

Ona güven verememek beni öldürdü.

Ama Abby akıllıdır ve bir şekilde ona ulaşacağımızı bilir. "Bu dört rakamlı bir kod," diye bağılıyor Drew.

"O zaman numaraları denemeye başla!" Saçlarımdan tutamlar kopararak bağıyorum. Hunt, Lauder ve Xavier, bizi ve Abby'yi korumaları için bir ay önce tuttuğum dört güvenlik görevlisiyle birlikte yoldalar. Ama korkarım hepimiz çok geç kaldık. "Acele edin lan!" Tıslıyorum. Bu kapının ardında karıma yaptıklarından dehşete düşüyorum. Dikkat dağıtarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama tek yaptığım beni, babamı ve Rick'i dışarı atmak oldu.

Benim adıma özenle seçilmiş birkaç kelimeden sonra babam Patrice'i aramaya koyuldu, biz de çaresizce Abby'nin götürülüşünü dinledik. Drew'in bir cesetten kurtulmakla meşgul olduğunu, yani Abby'nin tek başına olduğunu fark etmeden arka girişten binaya gizlice girerek değerli zamanımızı kaybettik.

Drew sayıları yumruklamaya devam ederken hayal kırıklığı içinde duvarı tekmeliyorum, ama boşuna.

Eğer ona zarar verdilerse, her birini teker öldüreceğim.

Odanın arka tarafından gelen büyük bir patlama sesi beni bir an için ürkütüyor. Çığlıklar ve bağırışlar çınlarken, ikinci bir patlama onu takip ediyor ve insanların çıkışa doğru koşmasına neden olan bir çatırtı sesiyle birleşiyor. "Bu da ne böyle?"

Rick, "Shandra'ya diğerlerinden birkaçını almasını ve herkesi odadan çıkaracak bir şaşırtmaca yaratmasını söyledim," diyor.

"Her ne yaptıysa işe yarıyor," diyor Chad, üçüncü bir patlama sesi boşalan alanda yankılanırken insanların odadan kaçışmasını izlerken.

Kapı nihayet açıldığında Drew "Şükürler olsun," diye bağırır. "Dikkatli olun çocuklar," diyor silahını çekerek. Rick ve Chad de aynısını ben de emniyeti kapatıyorum.

Drew koridorda hızla ilerler ve duvara monte edilmiş bir kontrol paneline ulaştığında elini kaldırır. Başını yana doğru sallamadan önce kodu ve düğmeyi tekrar tuşlar. "Haydi."

Uzun ve karanlık koridorda koşmaya başladık.

"Pusuya düşürülme ihtimalimiz ne kadar?"

Soruyorum.

"Babamın özel odası hariç her odayı kilitledim. Her odanın içinde bir geçersiz kılma düğmesi var ama zamanlayıcıya bağlı. Hepsi peşimizden gelmeden önce beş dakikamız var," diye açıklıyor Drew. "Ve umarım onu kendi odasına götürmüştür."

Bir silah sesi duyuluyor, hemen ardından bir tane daha ve kalbim boğazımda düğümleniyor. Panik içimi kemiriyor ve ateş edenin Abby olması için dua ediyorum. Bacaklarımı daha fazla zorlayarak Drew'un yanında koşmaya başlıyorum. Yüzü içimde hissettiklerime uyuyor.

Koridorun sonuna ve zindanın bu bölümündeki diğer tek kapıya ulaşıyoruz. Kapıyı kırmak zorunda kalmayı bekliyordum, bu yüzden Drew kolu çevirdiğinde ve kapı serbestçe açıldığında şaşıyorum.

Trent Montgomery ile göz göze geldiğimde gözlerim siyah nefret kürelerine dönüşüyor. Çırılçıplak, Abby'nin ayaklarının dibine çömelmiş, elleri Abby'nin bacaklarında geziniyor. Drew silahını Christian Montgomery'ye doğrultuyor, parmağı tetiğin etrafında kıvrılıyor. "Kız kardeşimden uzak dur."

Christian ellerini Abby'nin boğazına dolamış, ben de silahımı alnına doğrultuyorum. Göz kapakları titriyor, teni solgun ve nefes almakta zorlandığı belli. Parmağım tetikte seğiriyor. "Yapma Kai," diyor Rick, soğukkanlılığımı korumam için beni uyararak.

Eğer istediğim gibi onu vurursam, polisi arayacaklar ve beni cinayetle tutuklatacaklar. Bundan hiç şüphem yok. Tüm bunlar Abby'yi

daha savunmasız ve açıkta, bu yüzden kendimi öldürücü öfkemi dizginlemeye zorluyorum.

Charlie ağzında bir tıkaçla sandalyeye yarı bağlı, çılgın gözlerini bana dikmiş durumda. Dövülmüştü ve amacın Abby'ye tecavüz etmek ve onu izlemeye zorlamak olduğu açıktı.

Christian, "Ben olsam bunu yapmazdım," diye uyarıyor ve Abby'yi dik tutarak ona kalkan oluyor. Sapık da çıplak. Denton Mathers da öyle. Acıyla inliyor, bacağını tutuyor, parmakları kan içinde. GümüĞ bir ıGık parlıyor ve Christian bıçağını Abby'nin boğazına dayıyor. Abby'nin baĞı arkaya düĞmüĞ, vücudu gevĞemiĞ ve bilinci yerinde deĞil. Elbisesi birkaç yerinden yırtılmıĞ, bacakları kan içinde ve boynundaki küçük bir kesikten kan damlıyor.

Kanım kaynıyor ve parmaklarım acı verme isteĞiyle seĞiriyor. Ama kendimi tutuyorum. Çünkü o psikopat manyak sevdiğim kadının boğazına bıçak dayamıştı. Yanlış bir hareket yaparsa ölebilir.

"Silahlarınızı bırakın. Hemen. Yoksa boğazını keserim," diyor Christian ve dalga geçmiyor.

Dördümüz de tereddüt etmeden silahlarımızı bıraktık.

Pislik herif sırtarak Abby'yi ayaĞa kaldırıyor ve silahlarımızı bir kenara atıyor. "Baban büyük hayal kırıklıĞına uğrayacak," diyor Drew'a. Etrafımızda dolanıyor, Abby'yi kalkan olarak kullanmaya devam ediyor ve bıçağı etine bastırıyor. Yeni bir kesikten taze bir kan sızıyor ve ben o piçin üzerine atılıp içini dışına çıkarmak istiyorum. "Trent. Denton'ı yakala. Partimizi üst kata taşıyoruz." Bana kötü niyetli bir sırtış fırlatıyor ve tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. "Onu yarın kocasına geri vereceĞiz," diyor ve bakışlarını bir an için Charlie'ye diyor. "EĞer bir daha müdahale etmeye kalkarsan, onun yumuşak derisini kesmekten zevk alırım." Açık kapıya doğru geri geri giderken bıçağı boğazına bastırıyor ve Abby'nin ağzından bir inilti dökölüyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sert bir ses yükseliyor ve Michael Hearst'ün en yakın arkadaşına ters ters baktığını görmek için başımı tam zamanında çeviriyorum.

"Duygusal davranmaya baĞlama, Michael," dedi Christian. "Damadının aksine, biz paylaşıyorduk."

Hearst'ün burun delikleri alevlenir. "Bıçağı kızımın boynundan hemen çek, Christian, yoksa önce oğlunun, sonra da senin kafana birer kurşun sıkırım."

Birkaç gergin saniye boyunca yüzleŒiyorlar ve sonra Christian bıçağı çıkarıp Abby'den uzaklaŒıyor. Hearst onun dirseğini tutuyor, onu zar zor dik tutuyor ve ben ona gitmeyi o kadar çok istiyorum ki neredeyse beni öldürecek.

Denton acıyla yüzünü buruŒturuyor ve Hearst ona bakıyor. "Sana ne oldu böyle?"

"Orospu beni vurdu," diyor ve içimde bir gurur dalgası süzülüyor.

Kıkırdamadan önce Hearst'ün gözlerinde bir gurur parıltısı belirliyor. Bu beni öfkeliendiriyor. Sözde arkadaşları ona tecavüz edecekti ve o gülüyordu. Silahıma uzanmayı düşünüyorum, beni öldürmeden önce kaç tanesini haklayabilirim diye merak ediyorum. Ama bunu riske atmayacağım. Çünkü Abby'nin bana ihtiyacı var ve her ne kadar bu piçlerin işini bitirmek istesem de, ölümcül düşüncelerimi köreltiyorum çünkü onların da zamanı gelecek. "Drew, Charlie'yi çöz," diye emrediyor ve Drew Barron'un yanına gidiyor.

Christian ve Denton'a, "Beyler, kızım söz konusu olduğunda neyin kabul edilebilir olup olmadığı hakkında konuşmamız gerekiyor," der. Trent'e bakarken gözlerini kısar. "Kendimi gayet açık ifade ettiğimi sanıyordum, Trenton. Abby sana yasak. Kalıcı olarak. Şansın vardı ve sen bunu mahvettin. Yeni nişanlına odaklan."

Bakışları bana, Rick'e ve Chad'e kayıyor. "Artık burada bulunmanıza gerek yok. Muhafızlarımın sizi kış üstü dışarı attıklarında bunu açıkça belirttiklerini sanıyordum."

"Abby gittiğinde ben de gideceğim," diye tükürdüm, kollarımı kavuşturup ona ters ters bakarak.

"Senin söz hakkın yok. Sen onun kocası değilsin. Charlie öyle." Hah. İşte burada yanıyorsun.

"Benimle geliyor," diyor Charlie, Drew'un topallayarak bize doğru gelirken. Christian, Trent ve Denton'a ölümcül bir bakış fırlatıyor. Denton bir bebek gibi sızlanıp hıçkırıyor ve keŒke bu anı kaydedebilseydim, çünkü görmediğiniz sürece inanamayacağınız kadar acıklı.

Drew Charlie'ye, "Şu anda Abby'ye destek olacak durumda değilsin," der ve onu vücudunun üzerinde yükseltir. "Chad, sen Charlie'yi al, ben de Abby'yi alayım," diye ekliyor. Bunu Hearst'ün şüphelenmesini önlemek için yaptığını biliyorum ama karımı güvenli bir yere taşıyan kişi ben olmak istiyorum.

Ama kendi isteklerimi bir kenara itip sadece onu buradan çıkarmaya odaklanıyorum. Drew Abby'yi kaldırıp göğsüne bastırıyor. Gözleri tamamen kapalı ama tetikte çünkü gömleğini kavırıyor ve ağabeyine daha da sokuluyor.

"Bu geceki davranışın kabul edilemezdi Kaiden," diyor Hearst bana, ben onun yanından geçerken. "Bunun babana nasıl yansıdığını düşünmelisin. Ona ikinci bir şans verildi ama üçüncü bir şansı yok. Bu senin son uyarın."

Lanet olası ışıklarını söndürmeden önce onu yolumdan ittim.

Koridorda ikişer ikişer yürüyoruz ve ben bebeğimi kucağıma almak için can atıyorum. Dışarı çıkıp ana odaya girdiğimizde, oda tamamen boşaltılmıştı. Drew bize yol göstererek farklı bir çıkıştan çıkmamızı sağlıyor. Asansöre ulaştığımızda sabrım tükenmişti.

Kollarımı açarak, "Onu bana ver," diyorum.

"O artık senin değil," diyor Charlie, iki büklüm olmuş, yüzü acıyla buruşmuş, nefesi kesik kesik dışarı sızıyor. Oldukça kötü durumda. Daha değerli bir alıcının başına gelemezdi. "O benim."

"Git kendini becer, Charlie." Bana attığı bakışı gelerek kararlı gözlerimi Drew'un üzerine dikeyorum. Şu anda bu maskaralık umurumda bile değil.

Lanet karıma sarılmak istiyorum.

Ona bakacak kişi ben olmalıyım.

Drew iç geçiriyor. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diye mırıldanıyor Abby'yi dikkatlice kollarıma bırakırken. Vücudunu tamamen destekliyorum, onu yukarıda tutuyorum ve o da rahatlamış bir iç çekerek bana sarılıyor.

Asansör çalışıyor ve içeri adım atıyoruz. Onu yakınımaya taşıyorum, kokusunu içime çekiyorum, sonunda kollarımda olduğu için minnettarım.

Charlie bana ters ters baktı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Dediğim gibi." Ona ters ters baktım. "Git kendini becer."

"Kai," diye fısıldıyor Abby ve bu dünyadaki en tatlı ses.

"Buradayım, bebeğim." Gözlerini kırıştıtararak açarken yüzünü yakından inceliyorum. Alt dudağı titriyor ve ağzından bir hıçkırık dökülüyor. "Her şey yolunda, tatlım. Artık güvendesin. Ben yanıdayım."

"Beni bırakma" diye yalvarıyor, gömleğime daha sıkı sarılıyor. Göz ucuyla Charlie'nin irkildiğini fark ediyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona, Charlie'ye ölümcül bir bakış fırlatarak. "Benimle kalacaksın." Bakışım bana meydan okuması için onu cesaretlendiriyor. Acı çekmiyor olsaydı benimle dövüşeceğine hiç şüphe yok.

"Kai." Abby boynuma sokuluyor ve çevresinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. "Seni seviyorum."

Drew yüzünü buruşturur, çünkü oyun artık kesinlikle bitmiştir. O şeyi kilitlemeden önce Charlie'nin yüzünde dizginlenemez bir acı belirliyor. Onu sevdiğini biliyorum ve bu gece onu korumak için elinden geleni yaptığını da biliyorum. Bunu istemeye istemeye kabul edebilirim.

Ama

başaramadı.

Hepimiz

yaptık.

Ve sonunda yine incindi. Artık

buna bir son veriyorum.

Hunt ayrılmadan önce onayladı ama Drew ya da Abby'ye söyleyecek vaktim olmadı.

Abby ne yapmayı planladığımı öğrenirse itiraz edecek, bu yüzden iş bitene kadar ona söylemiyorum.

O benim karım ve onu korumak ve güvende tutmak benim görevim.

Bu şeyi yönetmek istediğini, buna *ihtiyacı* olduğunu biliyorum. Çünkü o piç onu defalarca incitti.

Anlıyorum.

Ama yalnız olmadığını anlaması gerekiyor.

Bazen başkaları onun için neyin en iyi olduğunu bilir.

Ve bu vesileyle, bu geceki gibi bir şeyin bir daha asla yaşanmaması için yapmam gerekeni yapıyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Abby

"Kai, ben iyiyim. Söz veriyorum," diyorum, sesimin bu kadar cılız çıkmasından nefret ederek. Gerçek şu ki, boğazım çok fena ağrıyor ve kıl payı kurtulduğum için tir tir titriyorum ama onu olduğundan daha fazla endişelendirmek istemiyorum. Yüzü acıdan iki büklüm olmuş durumda ve bu gecenin onu da zorladığını biliyorum. Görünüşe göre, birkaç saat önce Lauder'ın evine giderken arabada uyuyakalmışım. Bu yüzden hâlâ yırtık gelinliğimi giyiyorum. Drew Charlie'ye yardım etmek için geride kaldı ama hâlâ başımda beş tane iri yarı adam var ve hepsinin yüzünde sıkıntılı ifadeler var.

"Sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getireyim mi?" Jackson önümde diz çökerek soruyor.

"Biraz sıcak tatlı çaya ne dersin?" Sawyer kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?" Rick kaşlarını çatarak sordu. "Ve seni gerçekten kontrol etmeliyim."

"Tekilaya ne dersin?" Xavier diyor ki. "Ya da şok için bir viski."

"Çocuklar." Kai onlara kötü kötü bakıyor. "Onu sıkıştırmayı bırakın."

"Bir şeyim yok." Dirseklerimi kanepeye dayayıp doğruluyorum ve kalça kemiğime ağrı saplanırken sızlanmamak için dudağımı ısırıyorum. Oldukça kötü düşmüştüm ve sanırım bunu gösterecek çürüklerim var.

"Sıcak bir banyoya ne dersin?" Kai öneriyor ve ben de sallıyorum çünkü ağrıyan kaslarımı küvette ıslatmak kulağa mükemmel geliyor. Ama Denton'ın kanına bulanmış durumdayım ve önce kendimi fırçalayıp temizlemem gerekiyor.

Rick bizi takip ediyor ama odadan çıkarken diğerleri bize yer açıyor. Kai beni üst kattaki yatak odasına taşıyor ve yatağa yatırıyor. "Rick seni kontrol ederken ben de banyoyu hazırlayayım."

Rick hayati değerlerimi kontrol ederken, boğazımı muayene ederken ve bana birkaç soru sorarken kıpırdamadan başımı sallıyorum. Tıbbi müdahaleye ihtiyacım olmadığına kanaat getirdiğinde sessizce odadan çıkıyor.

ya da bitmek bilmeyen sorularla beni sıkıştırmayın, çünkü şu anda bunlarla uğraşamam.

Kai odaya giriyor, beni yataktan kaldırıyor ve buhar kokulu banyoya taşıyor. Sessizce, mahvolmuş elbisemi çıkarmama yardım ediyor. Yan panellerden USB bellekleri alıp ona uzatıyorum. "Xavier ve Sawyer bunları isteyecektir."

Başını sallayarak onları mermer tezgâhın üzerine bırakıyor. "Onları almalarını sağlayacağım."

"Önce duş almak istiyorum," diye açıklıyorum duş kapısına uzanarak. "Temizlenmek için, sonra da küvette ıslanmak istiyorum."

"Tamam, bebeğim. Duşta seni tutmamı ister misin?" diye soruyor ve açmak için eğiliyor.

Başımı salladım. "O piçin kanına bulandım. Sana dokunmasını istemiyorum."

Çenesi sıkıca kilitlendi. "Uzun oyunumuz işe yarasa iyi olur Abby, çünkü o piçlerin yaptıkları artık yanlarına kâr kalmayacak." Boynundaki damar nabız gibi atıyor ve vücudu gerginlikle dolu.

"İşe yarayacak," diyorum, hepsini yere sermeye daha da kararlıyım.

"Siktir, bebeğim." Beni kendine çekiyor, alnını alnıma yaslıyor ve gözlerini kapatıyor, elleri hafifçe belimde duruyor. Her titriyor ve göğsü gözle görülür şekilde kabarıyor.

"Hey." Yüzüne dokunuyorum. "Ben iyiyim."

Gözlerini açıyor ve bakışlarında çok fazla duygu taşıyor. "Artık sana zarar vermelerini izleyemem. Hiçbir şey yapmadan duramam Abby. Yapamam işte." Sesi çatlıyor ve kollarımı ona sarıp onu yatıştırmak istiyorum ama her tarafım kan içinde. "Seni onlardan korumam gerekiyor ve ben yeterince iyi bir iş çıkaramadım."

Yanağını okşuyorum. "Bunların hiçbiri senin suçun değil ve şu anda ihtiyacım olan şey bana sarılman, beni sevmen ve bunları geride bırakmama yardım etmen." Yüzünü daha sıkı tutuyorum. "Bu gece onlar kazanmadı, Kai. Ben karşı koydum ve hepiniz benim için geldiniz. İstediklerini alamadılar."

"Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?" Yanağımdan öpüyor. "Çok cesursun, Abby."

Ve her gün sana daha çok aşık olmak için daha fazla neden buluyorum."

Uzanıyorum ve dudaklarını öpüyorum. "İşte tam orası. İhtiyacım olan şey bu." İç çekiyorum. "Ama önce temizlenmem gerek." Kenara çekiliyor ve ben suyun altına giriyorum, duş tüm izleri silerken gözlerimi kapatıyorum.

Dışarı çıktığımda, Kai beni küvete taşıyor ve nazikçe suyun içine yerleştiriyor. Ilık su ağrıyan kaslarımı okşarken ağzımdan memnun bir iç çekiş dökülüyor.

"Size katılabilir miyim?" diye soruyor.

"Lütfen." Gülümsüyorum, bu gece olanlara rağmen onunla birlikte olduğum için mutluyum. Kıyafetlerini çıkarışını, güzel vücuduna hayranlıkla bakıyorum, şehvetin olağan kıpırtılarını hissediyorum ama hiçbir şey yapamıyorum. Çünkü az önce boks ringinde on raunt yapmışım ve ruhum bir darbe daha almış gibi hissediyorum.

Bu gece yaşananlar aklıma geldikçe kontrolsüzce ürperiyorum ve ne kadar yakın bir çağrı olduğunu hatırlıyorum. Tanrı'ya şükür, karşı koydum ve kardeşimin, arkadaşlarımın ve aşkımin beni kurtarmasına yetecek kadar geciktirdim onları. Zamanında gelmeselerdi her şeyin ne kadar kötü olabileceğini düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

Kai arkamdan küvete giriyor, beni göğsüne doğru çekiyor ve başımı ona yaslıyorum, güçlü kollarına tutunuyorum, korunduğumu hissetmeye ihtiyacım var.

Bu gece tamamen yok olmaya çok yaklaştım. Pek çok kez yıkıldım ama bu benim son yıkımım olabilirdi. Christian'ın elinde sikiyle yaklaştığını hatırlayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve ağzımdan safra akıyor. Arkamdaki bedenin sıcaklığına ve etrafımda dönen rahatlatıcı suya rağmen tekrar titriyorum.

"Abby." Kai başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Çok mu geç kaldık? Onlar-"

"Hayır," diye kestirip attım, hemen güven vermek için. "O kadar gitmemişti." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

İlk içgüdüm hayır demek, ama son zamanlarda pek çok kez yaptığım gibi bu acıyı içimde saklarsam, onlara benim üzerimde güç vermiş olurum. Çünkü bunu her düşündüğümde, kendimi yeniden tecavüze uğramış hissedeceğim. Kocama söylemek istiyorum. Önceki sözlerimi pekiştirmek için. Bu gece onlar kazanmadı. Biz kazandık. Çünkü ben kaçtım ve onlar beni planladıkları şekilde incitemediler. "Evet," diyorum ve ona olanları anlatmaya başlıyorum.

Dikkatle dinliyor, hiç sözümü kesmiyor, ellerini kollarımda gezdiriyor, başıma ve şakağıma öpücükler konduruyor, dokunuşu ve sessizliğiyle beni, ruhumdan atmama izin veriyor.

Sözlerimi bitirdiğimde sessizlik çöküyor ve Kai'nin her türlü duyguyu hissettiğini biliyorum ama bana odaklandığı için bunu etmiyor ve

daha tutkulu bir şekilde aşık olmak için yeni nedenler bulan tek kişi o değil.

"Başına gelenlerden nefret ediyorum ve bunu engelleyemedim. Özür dilerim.

onu durdurmak için orada değildi."

"Bu sizin suçunuz değil. Hepiniz beni korumaya çalışıyordunuz. Bunu biliyorum. Bu gece bize ne kadar plan yaparsak yapalım yine de bizi alt edebileceklerini öğretti."

"Babana inanıyor musun?" diye soruyor, bir süngere biraz sabun ekleyerek. "Yoksa bunu o mu ayarladı ve kışını kurtarmak için mi böyle tepki verdi?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Bu gece için beni cezalandırmak istedi ve bunu bu şekilde yapmış olabilir." Gerçi dans pistinde beni ellemeye çalıştığına bakılırsa, sanırım cezamı veren kişi olmayı tercih ederdi. "Denton bu işin arkasında kendisinin olduğunu ima etti, yani belki de onlara katılmayı planlıyordu ve siz ortaya çıkınca doğaçlama yaptı."

Kai sabunlu süngeri kollarımda aşağı yukarı ovuşturuyor ve bu harika bir his. "Bir daha olmayacak. En azından oylamaya kadar güvendesin."

Kaşlarımı çatıyorum, başımı ona bakacak şekilde çeviriyorum. "Nasıl?"

"Bu gece erken saatlerde, Xavier ve Hunt video kayıtlarının şifresini çözdüler.

Noel günü evinizden."

"Ne?" Heyecan içimde kabarıyor.

"Her şey elimizde. Charles Barron'u öldürmesi. Beni o sandalyeye bağladı. Charlie'yle evlenmen için seni tehdit etmesi." Parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Onu alaşağı etmek için bunları kullanabiliriz."

Başımı salladım. "Bu yeterli değil. Cebinde çok fazla yargıç, polis ve otorite figürü var. Bunu riske atamayız. Bu yüzden onu çeşitli açılardan vurmamız gerekir. İndirildiğinden emin olmak için. Ve bu sadece onunla ilgili değil. Düzenin içine etmeliyiz. Parkhurst'ü kaosa sürüklemek için. Kaçırdığı çocuklar için bir şeyler yapmaya çalışmalıyız. Bencil olamayız."

"Bu kadar uyumlu olmamıza bayılıyorum," diyor ve sabunu aşağı indirirken başıma bir öpücük konduruyor. "Çünkü bunlar tam olarak benim düşüncelerim, küçük bir farkla."

"Ne fark eder?"

"Kızma," diyor ve anında tüylerim diken diken oluyor. "Ama ben bir şey yaptım."

"Bir şey mi?" Çığlık , kollarında tamamen dönüyorum, böylece doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı, bebeğim. Ne yaptın sen?"

"O piç kurusuna kasetin bir parçasıyla birlikte bir uyarı gönderdik. Ona seni rahat bırakmasını, aksi takdirde kasetin konseye, ulusal medyaya ve yetkililere gönderileceğini söyledik."

Hareketin yarattığı acıya aldırmadan dizlerimin üzerinde doğruluyorum. "Bunu neden yaptın ki?! Artık peşinde olduğumuzu biliyor!"

Başımın arkasını okşuyor. "Riskli olduğunu biliyorum ama kendisi ya da biri sana tekrar zarar vermeye kalkışırsa bunun sonuçları konusunda ciddi olduğumuzu anlaması gerekiyor."

"Seni öldürecek, Kai!" Gözlerim yaşıyor ve bunu yaptıklarına inanamıyorum.

"Oylama bitene kadar hiçbir şeyi riske atmayacaktır, bu da bize biraz zaman kazandırır." "Peki sonra ne olacak?" Nazikçe soruyorum. "Sonra bunun için senin peşine düşecek."

"O yasaların üstünde değil, Abby. Düzen içinde korunuyor olabilir ama o kaseti ülke çapında yayınlarsak yetkililer harekete geçmek zorunda kalır. Cebinde kaç tane polis olduğu önemli değil, bu video onun cinayet işlediğini açıkça gösteriyor ve hiçbir şey yapılmazsa halk ayaklanır. Oylamada onu her şeyden mahrum bırakacağız, bu yüzden zaten bir önemi olmayacak. Boku yedi ve hapse girecek, böylece benden intikam alamayacak. Şu anda en önemli şey sizi korumak ve bunu yaptığım için özür dilemeyeceğim."

"Peki, bu bizim için şimdi ne anlama geliyor?"

"Bu gece elimi gösterdim sayılır," diye itiraf ediyor ve kalbim birkaç saniyeliğine duracak gibi oluyor. "Baban seni hâlâ önemseydiğimi biliyor." Uzanıp dudaklarımı gagalıyor. "Ve sen de asansörde Charlie'nin önünde beni sevdiğini söyledin."

"Siktir." Bunu hiç hatırlamıyorum.

"Charlie'nin oyunu bitti ama yine de sana zarar verecek bir şey yapacağını sanmıyorum. Bu gece olanlardan sonra çok suçlu ve bunu sessizliğini satın almak için kullanabilirsin. Bu ve kasetin elimizde olduğu gerçeği." Beni tekrar usulca öpüyor. "Sensiz yaşamaktan bıktım, Abby. Hayatıma ve yatağıma geri dönmeni istiyorum." Beni üstüne çekti. "O piçle bir anlaşma yapabiliriz. Sen Charlie'yle herkesin önünde maskaralığı sürdürmeyi kabul edersen, karşılığında biz de kapalı kapılar ardında istediğimizi yaparız. Eğer hoşuna gitmezse, kaydı hemen yayınlamakla tehdit ederiz."

"Pazarlık yapmak isteyecektir," diyorum. "O kaseti isteyecek ve yedekleriyle birlikte saklamak için güvenli bir yer bulmamız gerekecek çünkü onu bizden çalmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

"Biz zaten her şeyi ," diyor. "Ve her şey kontrol altında.
Benden söylememi istemeyin, çünkü bilmemeniz daha güvenli."

"Kai." Doğrudum ve ona uyarıcı bir bakış attım. Artık sır saklamayacağımız konusunda anlaşmıştık ve bu saçmalığa tekrar başlamayacak.

"Hayır, bebeğim." Yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "Bazı durumlarda sana söz geçirmem gerekiyor. Başka birinin seninle ilgilenmesine izin vermem gerektiğinde kontrolü ele almak kocan olarak benim görevim. Bu o zamanlardan biri, o yüzden lütfen benimle bu konuda kavgaya etme, çünkü bu gece sahip olduğum tüm sınırları test ettim. Bu gece o odadaki her piçi katletmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Senin için ne kadar korktuğumu?"

"Biliyorum bebeğim," diyorum başımı göğsüne yaslayarak. "Çünkü ben de o duyguları hissediyordum." Yaptığı şeyin sonuçları hakkında endişeliyim, ancak sorumluluğu üstlenmesinin ve birbirimizin kollarına geri dönmemiz için her şeyi ayarlamasının beni ne kadar mutlu ettiğini inkar edemem.

"Uyuyamıyorsun, ha?" Birkaç saat sonra esneye esneye mutfığa girdiğimde Jackson soruyor.

"Mışıl mışıl uyudum," diye itiraf ediyorum, kahve cezvesine doğru giderken gözlerimi ovuşturuyorum. Kai'nin kollarına geri dönmenin, yatakta ona sarılıp uyumanın şimdiye kadarki en iyi uykuyu getireceğini düşünürsünüz, ama beynimi kapatamadım. "Acaba "lar yüzünden çok gerginim.

"Şunu alayım." Elleri omuzlarıma iniyor ve beni bir tabureye oturtuyor.

İki fincan dumanı tüten kahve doldurmasını izlerken yüzümü ellerimin arasına alıyorum.

"Ben neden uyuyamadığımı biliyorum, peki ya sen?" Duvardaki saate bakarak soruyorum. Saat sabahın beşine yirmi var.

Omuz silkiyor, kahvesini yudumluyor ve söylemek istememesini anlıyorum. Ama uzun zamandır sormak istiyordum ve bir türlü fırsat bulamadım. "Seçkinler kız kardeşine bir şey yaptı, değil mi?" Yumuşakça soruyorum, cevap vermezse konuyu kapatacağıma dair kendime söz veriyorum.

Tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve ben uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Sorun değil Jackson. Merak ettiğim için özür dilerim."

Başını öne eğerek ve gözlerini masaya diker. Sessizlik çöküyor ve bu rahatsız edici. "Kai bize bu gece olanları anlattığında," dedi.

alçak sesle, çenesini kaldırarak. Mavi gözlerinde yaşlar görünce irkildim. "Her şeyi geri getirdi," diye itiraf ederek şüphelerimi büyük ölçüde doğruladı. "Ve, ben-" Ağır ağır iç geçirir. "Lanet olsun. Eğer sana bir şey olursa." Ayağa kalkıp beni göğsüne çekiyor, ben de kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yaslıyorum. Üzerinde beyaz bir tişört var ama sıcaklık vücudundan sıkı dalgalar halinde .

"Çok üzgünüm, Jackson." Umarım bir gün bana ondan bahsedebilir. Ama o piçler onu ele geçirdiyse, yaşadığı dehşeti ancak hayal edebilirim.

"Onun ölümünden bu yana tüm bu zamanı duygularıyla savaşıyor geçirdim ama artık bunu yapamıyorum çünkü bu beni içten içe öldürüyor." Yüzümü yukarı kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Senin gücün ve onları alaşağı etme konusundaki kararlılığın beni bununla yüzleşmeye başlamam için cesaretlendirdi." Gülümsüyor ve kalbim onun için acıyor çünkü mizahının arkasına saklanmıyor. Gerçek Jackson'ı yakından ve kişisel olarak görüyorum. "Kız kardeşimi hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Ve o adam olmaktan bıktım."

Gözlerinin içine ciddiyetle bakarak, "Bu adamın oldukça harika olduğunu düşünüyorum," diyorum. "Ve kendine bu kadar yüklenme. Herkes kederle farklı şekilde başa çıkar ve zihin sadece işleyebildiği kadarını işleyebilir. Kız kardeşini tanı mıyordum ve o hayattayken seni de tanı mıyordum ama onu çok sevdiğini biliyorum. Harika bir kardeş olduğunu biliyorum. Ve onu yüzüstü bırakmadığını da kesinlikle biliyorum." Bileğini kavradım. "O yüzden, kendini hırpalamak için ne söylüyorsan, dur. Anlaşmaya hazır olduğunda, bunu birlikte yapacağız." Damarlarımda yenilenmiş bir kararlılık dolaşıyor. "Ve sorumlu kimse, cezasını çekmesini sağlayacağız."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Eşyalarımı almam lazım," dedim ertesi sabah, esnerken kollarımı başımın üzerine doğru uzatarak. Nihayet sabah altı buçukta yorganın altına girdim ve Kai'nin sıcak kollarına memnuniyetle sokuldum. Bir ara kalktı ve elinde yemek dolu bir tepsiyle geri döndü. Bir tabak dolusu lezzetli yumurta ve domuz pastırmasından sonra karnım doydu ve şimdi hareket etme zamanı.

"Ben getiririm," diye cevap veriyor ve ciddi olduğunu gösteren bir bakışla beni iğneliyor.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum, acı vücudumun bir tarafına yayılırken inliyorum. "Onunla konuşmam gerek, Kai."

"Daha iyi hissedene kadar bekleyebilir."

"Charlie'yi tanıyorum. Bugün ortaya çıkmazsam ancak o zaman buraya gelir."

"O zaman bırak buraya gelsin. Senin oraya gitmenden daha güvenli."

Ayağa kalktım ve yatağın etrafında ona doğru yürüdüm. "Ben ona gidiyorum. Böylece bir taşla iki kuş vurabilirim." Onu dudaklarından gagaladım. "Daha iyi hissedeceksen benimle gel."

Bir elini dikenli çenesinde gezdiriyor. "Ya bir şey denerse?" "Ne deneyecek ki, Kai?" Omuz silkiyorum. "Her ne anlaşma yaptıysa babam bozuldu. Dün gece onu dövdüler ve bir sandalyeye bağladılar. Onlara karşı merhametli davranacağını sanmıyorum."

İç çekiyor. "Tamam."

Ona baktım. "Tamam mı?" Bu kadar kolay pes etmesini beklemiyordum.

"İkimiz de bunu yapacağını biliyorken tartışmanın bir anlamı yok. onaylasam da onaylamasam da."

Gülümsemem genişledi. "Beni tanımana ve uzlaşmaya istekli olmana sevindim."

Şakacı bir şekilde kıcıma vuruyor. "Bu uzlaşmadan ziyade kendimi anlamsız bir baş ağrısından kurtarmakla ilgili."

Bir saat sonra yola çıktık. Kai arabayı sürerken Sawyer ve Jackson arkada, ben de ön oturuyorum. Xavier, Rick ve Drew

Süvarileri çağırmanız gerekirse diye beklemedeyiz ama buna gerek olacağını sanmıyorum.

Kai, Barron malikânesinin tam önüne park ediyor ve yüzünü bana dönüyor. "İçeri geliyorum."

"Hayır, değilsin." Kulağımdaki kulaklığı sabitlerken ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum. "Bu sadece kan dökülmesiyle sonuçlanır." Silahımı kotumun arka kemerine sokmadan önce emniyetinin açık olup olmadığını kontrol ediyorum. Sonra Kai'nin kazağını üzerine geçiriyorum. Daha önce Lauder'ın evinde birkaç parça kıyafet bırakmışım ama üstümde yoktu. Kai'nin kıyafetleriyle ortaya çıkmanın Charlie'nin önünde kırmızı bayrak sallamak gibi olacağından eminim ama ya öyle olacaktı ya da siyah sütyenimle ortaya çıkacaktım. Kazağını üst kısmından aşağı doğru çekerek iletişim çipini göğsümün alt kısmına, gözden uzak bir yere sabitledim. Çocuklar kulaklıklarını takarken etkinleştirmek için üzerine bastırıyorum.

Konsola doğru eğildim ve huzursuz ağzını öptüm. "Bana zarar vermeyecek, ama hoşuna gitmeyen bir şey duyarsan, gel beni al."

"Bu hiç hoşuma gitmiyor ve en ufak bir tehdit içeren bir şey söylerse içeri dalarım."

Onu tekrar öperim. "Buna güveniyorum, mağara adamı."

"Charlie?" Ön kapıyı arkamdan kapatırken sesleniyorum. Cevap gelmeyince mutfığa gidiyorum ama orada da yok. Mutfaktan bodruma doğru ilerlerken ev ürkütücü bir şekilde boş ve sessiz. Lillian'ın dışarıda olduğunu ve Elizabeth'in de her zamanki gibi yatak odasına kapandığını tahmin ediyorum.

Sessizce bodrum katındaki çalışma odasının kapısını açtığımda Charlie'yi kanepede eşofman ve düz beyaz bir tişörtle uzanmış, televizyon izlerken buluyorum. Ekose bir battaniye alt yarısını örtüyor ve ayakları çıplak. "Hey," diyorum usulca odanın içinde yürürken.

Yüzünü buruşturarak ve bariz bir acıyla yüzünü buruşturarak sarsılıyor.

"Sana ağrı kesici getireyim mi?" Kanepeden ona doğru dönerken sordum. "Seni kontrol etmesi için doktoru aradın mı?"

"Yapma bunu," diyor, kendini dik tutmaya çalışırken yüzü daha da buruşuyor.

"Ne yapmak?" Geçici olarak ayaklarının dibine oturarak soruyorum.

"Umrundaymış gibi davran," diye tıslıyor. "Oyuna getirildiğim artık çok açık."

Yalan söylemenin bir anlamı yok. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Hepsini senin için yaptım Abby. Ve bir hiç uğrunaydı." Soğuk ses tonuyla eşleşen soğuk bir bakış yüz hatlarını kaplıyor.

"Boşuna değildi." Ona doğru eğildim. "Seni hâlâ önemsiyorum Charlie. Beni incitmiş olsan da seni çok önemsiyorum."

Kayıtsız maskesi düşüyor ve gözlerinde öfke parlıyor. "Yalan söyleme lan!" diye kükrer, daha dik oturur ve yüzünü buruşturur. "Sen beni sevmiyorsun! Benim seni sevdiğim gibi değil."

"Var olmayan şeyleri hissetmek için kendimi zorlayamam." Ona ciddi bir bakış fırlatıyorum çünkü ona karşı tamamen dürüst davranıyorum. "Babamın tarafını tutmak yerine benimle düzgün bir şekilde konuşmak için zaman ayırsaydın, tüm bunlar önlenebilirdi." Ayağa kalkıyorum ve yanına oturuyorum. "Seni hâlâ bir arkadaş olarak seviyorum Charlie. Kendimi bildim bileli hayatımdasın ve bunun sen olmadığını biliyorum. Babamın seni manipüle ettiğini biliyorum. Bana karşı olan duygularını kullanarak aklını karıştırdı ve-"

"Saf olma Abby," diye alay ediyor ve değişken ruh hali bana duygusal kırbaç etkisi yapıyor. "Bu babandan daha büyük bir mesele ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Başını sallar. "Artık bir önemi yok, çünkü başarısız oldum." Yüz hatları geçici olarak yumuşar. "Dün gece seni hayal kırıklığına uğrattım ve çok üzgünüm." Maskesi düştü ve yüzüne acı kazındı. "Her şeyi hallettiğimi sanıyordum ama oyundan düştüm." Acı bir kahkaha atıyor ama ben tepkisinin ardındaki kırılmanlığı görüyorum. "Herkes benimle oynuyor ve ben o kadar gerideyim ki hiç komik değil." Çenesinde bir kas kıpırıyor ve tavana bakarken göğsü inip kalkıyor. Düşüncelerini toparlaması için ona birkaç dakika veriyorum. Başını eğip doğrudan gözlerimin içine baktığında, sonunda her şeyi berbat ettiğini fark eden kayıp bir çocuk görüyorum.

Tanıdığım ve hatırladığım Charlie'yi görüyorum ve kalbim acıyor.

Yüzümü kavıyor, o güzel yeşil gözleriyle beni sabitliyor. "Tek istediğim seni güvende tutmaktı ama seni onlardan koruyamam. Dün gece bunu kanıtladı." Elimi onun yüzümdeki elinin üzerine koyuyorum. "Yalnız değilsin."

"Öyleyse, bize geri dön. Bizim tarafımızda ol." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "*Benim tarafımda.*"

"Abby, hayır!" Kai kulağıma fısıldıyor. "Ona güven olmaz."

"Ve seni Anderson'ın her yerinde izlemek mi?" Charlie başını sallayarak soruyor, yüzündeki önceki şefkatin yerini sert bir ifade alıyor. "Bunu yapamam." Yüzünü soğuk bir ifade kaplıyor ve parmaklarını benimkilerden çekiyor. "Senin için her şeyden vazgeçtim Abby," diyor duygudan yoksun bir sesle. "Senin için kendi babamı bile feda ettim. Bana beni asla sevmeyeceğini söyledi ve ben de onun bir piyon olduğunu söylediklerinde sessiz kalarak ona borcumu ödedim." Yakışıklı yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. "Babanın onu gözümüzün önünde öldüreceğini bilmiyordum ama tetiği eline ben de verebilirdim."

Boğuk bir çığlık duvarda yankılanıyor ve ikimiz de başımızı çeviriyoruz. Elizabeth kapı aralığına yığılmış, gözleri şoktan kocaman açılmış, iri iri gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor.

Gerçeği öğrenmesini hiç istemedim ve şimdi, olabilecek en kötü şekilde öğrendi.

Zavallı Elizabeth. Ve zavallı Charlie.

"Siktir!" Charlie bağırıyor, yüzüne endişe yayılırken beceriksizce ayağa kalkıyor. Dengesizce sallanıyor, ben de ona yardım etmek için ayağa fırlıyorum ama elimi geri itiyor. "Senin yardımını istemiyorum ya da ihtiyacım yok," diye tersliyor. "Tek yaptığın hayatımı mahvetmek oldu." Bana dik dik bakarken soğuk, ölü gözleri kafatasımın yan tarafında bir delik açıyor. Görmeme izin verdiği her ne kırılma varsa artık güvenli bir şekilde kilit altında.

Elizabeth'in hıçkırıkları daha da artıyor ve ben ona doğru yürüyorum ama Charlie dirseğimi tutuyor. "Eşyalarını topla ve defol git evimden ve hayatımdan."

"Annen üzgün ve-"

"Ve o artık senin sorumluluğunda değil," diye onaylıyor beni keserek.

"Hâlâ evliyiz," diye yalan söylüyorum. "Ve toplum içinde görünmeye devam etmek zorundayız. Bunu yapmazsak hepimiz için çok riskli olur."

"Şu anda endişelerimin en küçüğü bu." Maskesi bir anlığına tekrar düştü ve yüzünde gerçek korkuyu fark ettim. "Sadece git, Abby. Ona git ve benden uzak dur çünkü seninle daha fazla zaman harcamaktan bıktım."

Kai'nin bana verdiği çizimlerden oluşan albüm de dahil olmak üzere yatak odamdan gerekli eşyaları alıyorum ve arkamda yankılanan bağırış sesleriyle Barrons'ların evinden hızlı adımlarla çıkıyorum. Charlie ve annesi gerçekten girmiş durumdalar ve acı çekerken onları yalnız bırakmaktan nefret ediyorum, ama o niyetini açıkça belli etti ve eğer araya girmeye çalışırsam, bu işleri daha da kötüleştirebilir.

Kai arabadan inip bana doğru geliyor. "Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor, büyük çantayı benden alarak.

"Hayır, ama bu kadar yeter. Hafta içinde Drew'a geri kalan eşyalarımı aldırırım."

Kai beni arabaya kadar götürüyor, ben yolcu koltuğuna tırmanırken çantamı bagaja bırakıyor.

"Beklediğimden daha iyi geçti," diyor Jackson kapıyı arkamdan kapatırken.

"Artık benden nefret ediyor," diyorum, "bu iyi ya da kötü bir şey olabilir." Göğsümde sıkı bir düğüm oluşuyor.

Kai direksiyonun arkasına geçer. "Annesinin kulak misafiri olması iyi bir şey çünkü annesiyle arasını düzeltmeye çalışmakla meşgul olacağı anlamına geliyor. Zaten işle meşgul, bu da size ya da bize karşı komplo kurmak için daha az zamanı olacağı anlamına geliyor. Bence bu umabileceğimiz en iyi sonuçtu."

Koltuğumda kambur duruyorum, ayaklarımı direksiyona dayıyorum. "Onu bununla yüzleşmesi için yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor," diye itiraf ediyorum dürüstçe.

"Tam da hak ettiği şey," diye karşılık verir Kai, motoru çalıştırır ve oradan uzaklaşır. "Sana ne yaptığını unutma. Bize yaptıklarını."

"Biliyorum, ama o kadar da kötü biri değil."

Sawyer, "Charlie Barron kafayı yemiş, Abby," diyor. "Ve kendini suçlu hissetmemelisin. Bütün bunları kendi başına getirdi."

"Kimsesi yok," diye mırıldandım.

"Çünkü kendini herkesten soyutladı," diyor Kai, şaşkın bir ifadeyle bana bakarak. "Ve asla kendisine ait olmayan bir şeyi almaya çalışması kendi hatası."

Kai asla aynı fikirde olmayacak ama Charlie'ye sempati duymaktan kendimi alamıyorum çünkü artık yapayalnız. Annesi, hayatının aşkının öldürülmesinde oynadığı rol için onu asla affetmeyebilir. Yine de tüm öfkesini babama yöneltmeli, çünkü cinayeti işleyen o. Lillian'ı gerçeklerden korumak isteyeceğini tahmin ediyorum ama Charlie'nin kız kardeşi zeki ve bu gerilimi fark edecektir.

. Eğer bir seçim yapmak zorunda kalırsa, bence annesinin tarafını seçecektir.
Trent ya da Drew ile artık konuşmuyor ve beni kırımın üstüne attı.
Yani gerçek anlamda kimsesi yok.
Beni incitti ve Kai'yi incitti.
Ve her şeyin harekete geçmesine yardım etti.
Ondan nefret etmek için her türlü sebebim var ama onun için üzülüyorum.
Charlie çevresinin ve yetiştirilme tarzının bir ürünü ve onun için bir geri dönüş yolu olup olmadığını merak ediyorum.
Arkadaşım için üzülüyorum.
Sebepleri her zaman saf olmasa bile her zaman arkamı kollayan adam için.
"Bebeğim." Garaj yolundan açık yola çıktığımızda Kai elini kalçama koydu. "Bu kadar tutkuyla ilgilenmene bayılıyorum ama Charlie Barron içine düştüğü bu çukuru kendi kazdı ve kendinden başka suçlayacak kimsesi yok. Seni rahat bıraktığı sürece, bunu bir kazanç olarak görüyorum."
Elimi Kai'ninkinin üzerine koyarken boğazımdaki karmaşık duygu yumağını yutkunarak bastırıyorum. "Bunun bir kazanç olduğunu biliyorum ve sana geri döndüğüm için mutluyum, ama nasıl hissettiğime engel olamıyorum."
"Senin kocaman bir kalbin var Abby," diyor Jackson. "Asla değişme."
"Kahretsin," der Sawyer iç çekerek ve üç çift göz ona doğru döner. "Drew az önce mesaj attı. Baban bizim eve gelmiş. Bir toplantı talep ediyor."
"Lanet olsun. Muhtemelen Drew'un orada olmasına kızmıştır." Drew'un tüm bunların yükünü taşıması beni hep endişelendiriyor. Hâlâ o piçin elinden kurtulmuş değil.
"Mesajda babana benimle yaşadığımı bildirdim," diyor Kai ve gözlerim kocaman açılıyor. Kai gerçekten de tedbiri elden bırakmıştı ve umarım bu cesur hareketinden pişmanlık duymaz. "Drew seni kontrol ettiğini söyleyebilir." Gözlerini bir an için yoldan ayırıp bana bakıyor. "Merak etme. O iyi olacak."
Kai, "Orada biraz cesaretli görünüyor," diye ekliyor. "Ama uyarımızı ciddiye alıyor gibi görünmesine sevindim." Bana paylaşmadığım muzaffer bir gülümseme gönderiyor. "Şimdi, bazı temel kurallar koyma sırası bizde."
Eve döndüğümüzde, Drew ve Rick resmi oturma odasında piçle birlikteler. Sanırım Xavier gözlerden uzak duruyor çünkü

babamın kimliğini öğrenmesini istemiyor. Bu konuşmanın kaydedilmesi için gözetleme sistemi kurmaya vakti olduğunu umuyorum. Odaya girdiğimizde Kai elimi sıkıca tutuyor. Babama hançerler fırlatıyor, ondan ne kadar nefret ettiğini saklamıyor.

"Abigail." Ayağa kalktı. "Nasıl olduğunu görmeye geldim."

Homurdanıyorum. "Saçmalamayı kes, baba. Neden burada olduğunuzu hepimiz biliyoruz. Pazarlık yapmak istiyorsun, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı."

Bana doğru bir adım attı. "Abigail, ben-"

Kai önümde ilerliyor, elini benimkinin içinden geçirmeye devam ediyor. "Daha fazla yaklaşma yoksa beynini dağıtırım. Onunla konuşamazsın ya da ona dokunamazsın. Söyleyecek bir şeyin varsa, bana söyle."

"İkinizin de hakkını vermeliyim," diye mırıldandı. "Beni neredeyse kandırıyordunuz ama duygularınızın araya girmesine izin verdiniz. Elini asla bu kadar bariz göstermemelisin Kaiden. Bu çaylakça bir hareket."

"Ne düşündüğün umurumda değil, seni sapık herif," diyor Kai. "Tek istediğim Abby'den uzak durman ve arkadaş dediğin o şerefsizlerin de bunu anlamasını sağlaman."

"Babana çok benziyorsun," diye sakince cevap verir. "Ve bak bir kadını sevmek onu ne hale getirdi."

Kai'nin gömleğini avuçlayarak sakın olması için sessiz bir uyarı gönderiyorum. Çünkü piç kurusu onu kızdırmak istiyor. "Ben babam gibi değilim," diyor Kai ölümcül bir ses tonuyla. "Çünkü o her zaman gözünün önündekini göremeyecek kadar kibirli, bencil bir pislikti. Güven bana, ben aynı hataları yapmayacağım." Beni önüne doğru çekti, göğsüne bastırdı ve kollarını doladı. "Kızını seviyorum ve onu korumak için dünyanın öbür ucuna bile giderim. Eğer tehdidimin boş olduğunu düşünüyorsan, aptal olan sensin. Eğer onun üzerinde komik bir nefes bile alırsan, bu videoyu dünyadaki tüm büyük haber kanallarına gönderirim. Seçkinler bile seni bu serpintiden kurtaramaz."

"Başkan seçildiğimde," diyor, "Abigail'in Charlie ile olan evliliğinin feshini istemesine izin vereceğim ve Manning Motors'taki hisselerin bana geri devredilmesi ve kayıtların tüm kopyalarının da bende olması koşuluyla istediğinizi yapmakta özgür olduğunuz konusunda size hem onayımı hem de sözümü vereceğim."

Kai, "Ve aradaki dönemde, ondan uzak duracaksın ve diğer piçleri ondan uzak tutacaksın," diye ekliyor.

"Sana söz veriyorum," diyor ve ben bir bastırıyorum. O kadar saçmalıyor ki. Kimse buna inanmıyor ve bu çok saçma bir maskaralık ama en azından planımızı uygulamak için bize biraz zaman kazandırıyor.

"Tamam. Anlaştık," diye onaylıyor Kai ve konuyu daha fazla tartışmayarak babamın zayıf olduğunu düşünmesine kasten izin verdiğini biliyorum.

"Abigail o zamana kadar herkesin önünde Charlie'nin karısı gibi davranmak zorunda kalacak. Kapalı kapılar ardında ne yaptığınız umurumda değil ama evliliğin gerçek olmadığına dair hiçbir belirti olmamalı."

"İkna etmen gereken kişi ben değilim," diyorum Kai'nin kollarında dönerek. Ona bakmaya zar zor tahammül edebiliyorum ama dudaklarımı nötr bir çizgi haline getirerek numara yapıyorum. "Charlie artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Charlie'yi bana bırak." Ağzında şeytani bir sırıtış yayılıyor ve midem acıyla burkuluyor.

"Ona, Elizabeth'e ya da Lillian'a zarar vermeyeceksin," diyorum. "Onlar da benimle aynı korumaya sahipler."

Başını yavaşça sallıyor. "Dün gece kendini bu kadar iyi savunduğun için aslında seninle gurur duyuyordum," diyor, dudak bükerek. "Ve sonra gidip duygularının araya girmesine izin verdin."

"Buna merhamet deniyor, anlamanızı beklediğimden değil çünkü hayatınızda herhangi bir normal insani duyguyu deneyimlediğinizden şüpheliyim."

Bana bakıyor, cevap vermeye bile tenezzül etmiyor. "Ve bir şartım daha var," diyorum.

"Müzakereler bu şekilde ."

"Her zamanki pazarlıklarınızın nasıl yürüdüğü umurumda bile değil," diye tıslıyorum. "Seni soğukkanlı katil, sadist bir piç olarak ifşa etmemizi istemiyorsan, bu sefer böyle olacak."

Drew bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor ve ben de kendimi sakinleşmeye zorluyorum. "Alessandra dün gece Drew'u herkesin önünde utandırdı. Trent ve Alessandra'nın nişanlanmasını ayarlayacaksın ve Shandra da Drew'un yeni nişanlısı olacak."

Drew'un yüzünde şok ifadesi beliriyor. Asla kendisi için bir şey istemeyeceğini biliyordum ve piç kurusu elimizdeyken ondan alabileceğimiz kadarını alabiliriz.

"O kadar basit değil," diye yanıtlıyor.

"Oh, lütfen. Tabii ki öyle. Seçkinlerin kadınlara hiç saygısı yoktur. Bizler birbirimizin yerine geçebiliriz, bu yüzden bu iş çocuk oyuncağı olmalı." Dudaklarını büzüyor ve ben onun kıvranışını izlemekten zevk alıyorum. "Ne yapman ya da söylemen gerektiği umurumda değil."

Olmasını sağla, sadece olmasını sağla. O sürtük bir zehir ve kardeşimden milyonlarca kilometre uzakta olmasını istiyorum."

Alaycı gülümsemesi beni rahatsız ediyor ve onun zehirli enerjisinin hava sahamızı kirletmesinden bıktım. "Ve bu konuşma resmi olarak bitmiştir, bu yüzden evimizden siktir olup gidin."

Onunla böyle konuşulmasından hoşlanmıyor. Hem de hiç. İçimdeki fingirdek parti veriyor.

Öfkeleniyor ama bunu saklamak için iyi bir iş çıkarıyor. "Drew," diye omzunun üzerinden fırlatıyor. "Seni arabada bekleyeceğim. Geç kalma."

Odadan çıkarken Kai'ye ve bana kötü kötü bakıyor, peşinden de ona kapıya kadar eşlik eden Rick geliyor.

"Bunun için teşekkürler," diyor Drew, ayağa kalkıp gülümseyerek. "En azından Shandra'nın yanında olmak hoş."

Jackson sırtarak, "Göze de çok hoş geliyor," diye ekliyor.

"Bilemem," diyor Drew, tamamen ciddi bir şekilde. "Sadece tek bir kadında var ve o da o değil."

Kalbim Drew için acıyor ve aklıma yine Jane'in düşünceleri geliyor. Tüm bunlar sona erdiğinde onun izini bulacağım çünkü kardeşimi bu kadar mutsuz görmekten nefret ediyorum.

"Oluyor?" Kai sorusunu ikizime yönelterek soruyor.

"Denton Mathers'ın nasıl vurulduğunu açıklamak üzere Parkhurst'e çağırıldık," diye yanıtlıyor.

Şaka gibi. Neredeyse hiçbir sonuç almadan bana tecavüz edecek, ama vurulduğu gerçeğini mi büyütüyorlar? Tipik elit saçmalığı.

"Bu babamın kampanyasına karşı kara bir leke olacak mı?" Soruyorum.

Drew başını sallar. "Bu işten sıyrılacaktır. Denton'a şikâyetini geri çekmesi için şantaj yapacak ve olay kapanacak."

"Ne kadarlığına ?" Kai sorar. "En fazla iki gece," diye yanıtlıyor Drew.

"Bu kadar zaman yeterli mi?" Sawyer'a soruyorum, bilerek muğlak konuşuyorum çünkü o piç kurusu etraftayken dikkatli olmak istiyorum.

"Sanırım öyle."

"Bu mükemmel bir fırsat," diye fısıldıyor Drew. "Çünkü Christian, Trent, Charlie ve Denton da talep edildi. Seçkin hedeflerin listesi elinizde ve bir plan yapmak için yeterli zamanınız var. Yapın ki o piçi gerçekten duvara çivilemeye hazırlanabilelim."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Ertesi gece zindandan eski yatak odama döndüğümde, orada görevli yeni gardiyana Charlie'yi uyutmak için kullandığım uyku iksiriyle dolu bir bardak buzlu çay verdiğimde Xavier, "Bu kolay oldu," dedi.

Xavier'in tabletindeki canlı yayın aracılığıyla içkisini yudumlayan yeni adamı izlerken, "İçtiğinden emin olmak için gözümüzün üzerinde olması yardımcı oluyor," diye ekliyorum.

Babamın bilgisayarından edindiğim bilgiler sayesinde adamlar güvenlik duvarını aşarak güvenlik sistemine girdiler. Kasa hırsızı adamı çağırmamıza bile gerek kalmadı çünkü kızılötesi güvenlik dijital olarak izleniyor ve kontrol ediliyor ve Xavier artık onu nasıl devre dışı bırakacağını biliyor. Emin olmadığımız tek şey, devre dışı bırakıldıktan sonra herhangi bir alarm verip vermeyeceği, bu yüzden korumayı bayıltmak birden fazla nedenden dolayı önemliydi.

Kai kollarını göğsünde kavuşturarak, "Evdeki kamera sisteminin zindandaki sistemden ayrı olduğundan emin misin?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Sawyer. "Bunlar tamamen ayrı sistemler. Xavier evdeki sisteme çoktan sahte bir yayın yükledi, böylece oraya gizlice girdiğimizi görmeyecekler. Bu yüzden kimse Abby'nin evin etrafında dolaştığını fark etmedi. Endişelenmemiz gereken tek şey içeride devriye gezen muhafızlarla karşılaşmak."

"Gecenin bir yarısı," diyorum. "Ve ev işleriyle kim ilgileniyorsa büyük ihtimalle televizyonun karşısında uyukluyordur ya da çoktan sızmıştır. Ben kimseye çarpmadım." Yine de, eğer fark edilirim eski yatak odamdan bir şeye ihtiyacım olacağına dair bir hikâye uydurmuştum. "Herkes uzakta ve personel uyuyor, bu yüzden herhangi bir sorun beklemeyeceklerdir. Özellikle de tünelden gizlice girdiğimiz için burada olduğumuzu bilmiyorlar."

"Ve eğer keşfedilirsek," diyor Rick. "Onlarla başa çıkmaya hazırız." Kalçasına bağlı silahı okşuyor. Hepimiz silah taşıyoruz çünkü işimizi şansa bırakmıyoruz. Bizi bulan herkesin ortadan gerektiği konusunda karşılıklı olarak anlaştık. Bu konuda çok derin düşünmek istemiyorum, çünkü bu adamlar sadece işlerini yapıyorlar, ama tanık bırakılamayacak kadar çok şey tehlikede.

Umalım da kimseye rastlamayalım.

İlaçlar etkisini gösterene ve adam baygın bir şekilde yere yığılana kadar yirmi dakika daha endişeyle nöbetçiyi izliyoruz.

"Gösteri zamanı," diyor Jackson çenesinde bir kas patlamasıyla. Bu gece alışılmadık derecede sessizdi ve gerginliği gözeneklerinden sızıyordu. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum ama bu gece gelmek istediği için onu seviyorum, her ne kadar oturmak istese kimse onu suçlamayacak olsa da.

Xavier evdeki ilerleyişimizi izlemek ve son saniyede güvenlik sistemini devre dışı bırakmak için geride kalıyor. Rick de onunla birlikte kalıyor, yatak odamın dışındaki koridoru gözetlemek için, herhangi birinin ortaya çıkma ihtimaline karşı. Xavier'in bu olaydaki rolü çok önemli, ayrıca tünelden çıkmak için yatak odama erişmemiz gerekiyor. Sawyer, Jackson, Kai ve ben kasaya girip ihtiyacımız olan dosyaları bulacağız. Sürekli iletişimde kalmak için yine kulaklıkları kullanacağız.

Evin içinde gizlice ilerliyoruz ve hemen hemen hiç vakit kaybetmeden alt kata iniyoruz, koridorda yere serilmiş hareketsiz nöbetçiyi iterek geçiyoruz. Drew'in bize verdiği kodu kullanarak piçin ofisine giriyoruz ve Xavier'in ana sistemi kapatmasını bekledikten sonra bizi bodrumun gizli alt katındaki kasaya götürecek asansöre adım atıyoruz.

Dar koridora adım attığımızda ürkütücü bir sessizlik var ve tek ses, hep birlikte aldığımız derin nefesler. Buradaki tek kapıya doğru ilerlerken ayaklarımız parlak zeminde gıcırıyor. Cesur bir nefes alarak elimi kapının koluna doluyorum. "Kızılötesi sistemi şimdi devre dışı bırak, Xavier," diye talimat veriyorum.

"Hallediyorum."

Delici bir alarm çalıyor ve kulak zarlarım sessizce protesto ediyor.

"Kahretsin." Kai benimle endişeli bir bakış paylaşıyor. "Lütfen bana bunun sadece burada olduğunu söyle."

"Öyle," diye onaylıyor Xavier. "Evin koridorlarını izliyorum ve görünürde bir günahkâr yok. Sistem alarm çaldığında bir uyarı mesajı yayınlanacak şekilde ayarlanmış ama ben durdurdum, yani kimse aşağıda olduğunuzu bilmiyor. Bu durum değişirse sizi haberdar ederim."

"Tamam," diyor Kai, elimi kapıdan çekip önüme doğru iterek. "Şimdi içeri giriyoruz."

Sawyer beni arkasından çekerek Jackson'ın bedenine doğru itiyor. "Burada kal ve önce Kai ile benim kontrol etmemize izin ver."

İlk içgüdüm surat asmak ve protesto etmektir ama kocamın ve arkadaşlarının beni korumak istemesi çok güzel. Güvenliğimi sağlamak için kendilerini riske atmaya istekli olmaları. Sadece bir aptal buna karşı çıkabilir.

Jackson kollarını arkamdan bana doluyor. "Seninle ilgilenmemize izin verdiğin için mutluyum. Kimse senin tekrar incindiğini görmek istemiyor."

Çocuklar odaya giriyor ve ben onları izlemekten Jackson'ın açıklamasına cevap veremiyorum bile. Ya da hiçbirinin zarar görmesini istemediğimi belirtmek için.

Her neyse, bu tartışmalı bir konu. Çünkü ortalık temiz ve Kai geri döndü, elimi tutup beni odaya götürüyor.

Açık planlı geniş bir oda, duvara monte edilmiş büyük bir ekranın önüne yerleştirilmiş küçük bir oturma alanıyla ikiye bölünmüş. "Ev filmlerini burada oynatıyor olmalı," diye yüksek sesle düşünüyorum, alarımın kulak tırmalayan sesini duymak için bağıriyorum.

"Buraya gelin çocuklar," diye sesleniyor Sawyer ve tavandan yere kadar uzanan gümüş çekmecelere doğru yürüyoruz. "Alfabetik olarak düzenlenmişler," diyor sırtarak. "Babanın OKB'sine şükürler olsun."

Dün gece hedef listesini dört ayrı listeye böldüm, ayrıca alfabetik olarak düzenledim, böylece doğru dosyaları bulmak daha kolay olacaktı. Listeleri hızlıca çocuklara dağıttım ve yığınınızın izini sürmek için ayrı yönle gittik.

Sessiz ve hızlı çalışıyoruz, herkes durumun aciliyetini anlıyor. Tespit edilme riskini göze alamayız, bu yüzden hızlıca girip çıkmalıyız. İlk hedefimi buldum ve çekmecesini açtım. Kayıt küçük bir diskin içindeydi ve onu göğsüme bağladığım küçük sırt çantama yerleştirdim. Merakla çekmecedeki bazı kâğıtları karıştırıyorum, araştırdıkça gözlerim büyüyor. "Burada çok fazla kanıt var," diyorum özellikle kimseye. "Mali kayıtları, ailelerinin detayları, tonlarca güvenlik kamerası görüntüsü ve bu insanlarla ilgili her türlü şey var."

"Biliyorum. Bu çekmecedeki de aynı şey var. Maaş bordrosunda özel dedektiflerden oluşan bir ekip olmalı," diyor Sawyer.

"Odaklanmamız gerekiyor," diye hatırlatıyor Kai bize. "Ne kadar cazip olursa olsun, o şeylerin hiçbirini alamayız. Kayıtları alıp bir an önce kopyalamamız gerekiyor. Dikkatiniz dağılmasın."

On dakika sonra ihtiyacımız olan video dosyalarının yarısı elimizdeydi ve Sawyer kanepeye doğru yürüyüp çanta ve yüksek teknolojili bir dijital cihazla kanepeye çökerek dosyaları kopyalamaya başladı. Üçümüz aramaya devam ediyoruz

O çalışırken geri kalan dosyaları gruplar halinde ona bırakıyor.

Listede olmayan bir isme rastlıyorum ama bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu çekmecede saklanan sayısız kanıttan, babamın bol miktarda kanıt topladığını söyleyebilirim. Kaydı kaptığım gibi Sawyer'a doğru yürürken ağzımda kocaman bir sırıtış yayılıyor. "Bunu da kopyala." Kaşlarını kaldırarak isme bakıyor. "İlginç bir seyirlik olacak." Yarım saat sonra işimiz bitmişti ve odada son bir inceleme yapıp hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olurken gergindim.

Geride hiçbir kanıt bırakmadan.

Kai kapıyı kapatıyor ve alarmı sıfırlaması için Xavier'e haber veriyor. alan alarm sustuğunda kulaklarım seviniyor ve herkes rahat bir nefes alıyor.

Koridorda asansöre doğru ilerlerken Jackson şakaklarını ovuşturarak, "Bunun için şükürler olsun," diyor. "Gürültüden başım zonkluyor."

Asansör babamın ofisine açılırken Kai, "Tetikte olun," diye uyarıyor. Ama her şey bıraktığımız gibi ve gardiyan hâlâ yere yığılmış, göğsü kabarırken ağzından gürültülü horultular geliyor.

Kai avucunu yukarı kaldırarak Jackson'a "Ver onu bana," der. Jackson arka cebinden ince dikdörtgen bir kutu çıkarır ve sorgusuz sualsiz uzatır. Kai kutuyu açıp bir iğne ve bir şırınga çıkartıyor.

"Bundan hâlâ nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, dün gece onlarla ve Rick'le girdiğimiz tartışmayı hatırlayarak. Xavier ve ben eroin dolu adamı vurmaya şiddetle karşıydık ama dörde karşı ikiydik, bu yüzden bu savaşı kaybettik. Drew orada olsaydı, onun da bu plana oy vereceğini biliyorum.

"Kafasına bir kurşun sıkmamızı mı tercih edersin?" Kai, şüphesiz baygın adamın üzerine ömelirken ona bakarak şöyle der.

"Tabii ki hayır, ama bu onu da öldürebilir."

"Öldürücü bir doz değil ve Rick bunu saygın bir kaynaktan aldı, yani Boston'da bulabileceğiniz en saf ilaç. Vardiya değiştiğinde kendinden geçmiş olacak ve kovulacak. Ağzını açmaya çalışsa bile kimse ona inanmaz. Ve eğer baban şüphelenip kamera kayıtlarını kontrol ederse, yanlış bir şey bulamaz. Güvendeyiz, ama sadece bunu yaparsak. Aksi takdirde herkese patronun kızının ona buzlu çay verdiğini ve hatırladığı son şeyin bu olduğunu söyleyecek." Kai hazırlanırken başka tarafa bakıyorum.

iğneyi kolundaki bir damara enjekte ediyor. "Ben de bundan hoşlanmıyorum," diye ekliyor Kai. "Ama bunun olması gerekiyor."

Kai adamı vurduktan sonra yerde bırakıyoruz, herkes sürekli omuzlarımızın üzerinden bakarken eski yatak odama dönüyoruz.

"Bu neredeyse çok kolaydı," diye itiraf ediyor Sawyer, tünelden ormana çıkıp SUV'a doğru ilerlediğimizde.

"Bize uğursuzluk getirme dostum," diyor Jackson, sırtını sıvazlayarak.

"Kolay oldu çünkü iyi planladık, çılgın yeteneklerimiz var ve biz Lanet olası baş belası," diyor Xavier, kaymağı yiyen kedi gibi sırtarak.

Sawyer gözlerini devirir. "En iyi planlar bile öngörülemeyen engellerle karşılaşır."

"Sakin ol, dostum." Arabaya doğru son birkaç metre yürürken Kai elini benimkine doluyor. "Bu işi başardık ve o piçi ve üst düzey elitlerin çoğunu gömmeye yetecek kadar kanıtla uzaklaşıyoruz. Bugün güzel bir gün." Beni ayağa kaldırıp kendi etrafında döndürdü.

"Kendini fazla beğenme," diyor Sawyer, bizi tekrar yeryüzüne indirerek. "Kiminle uğraştığımızı asla unutmayın."

OTUZUNCU BÖLÜM

Eve döndüğümüzde, kasetlere bakmanın cazibesine rağmen hepimiz yatağa yığılıyoruz. Biraz uyumamız gerekiyor çünkü sabah okulumuz var. Hepimizin erken mezun olmak için yeterli kredisi olmasına rağmen, dikkat çekmemek için her zamanki gibi işimize devam etmemiz gerekiyor.

Yeniden Kai'nin yanında uyumak cennet gibi bir şey ve onun yanına sokulup bacaklarımı onunkilerin arasına kaydırduğımda derin bir uykuya dalmam uzun sürmüyor.

Ertesi sabah çıplak bedenimde dolaşan ellerle uyandım. Kai dudaklarını iç uyluğuma değdiriyor ve ben onun ustaca dokunuşuyla sarsılıyorum. "Günaydın bebeğim," diye mırıldanıyor ısınmış tenimde, dili dışarı fırlayıp yarığımdan aşağı yukarı bir çizgi yalamadan önce.

Dudaklarımdan muhtaç bir inilti kaçıyor. "Güzel bir sabah," diye kabul ediyorum, dili amımın içinde parmaklarıyla birlikte çalışırken sırtımı kamburlaştırıyorum. Sihirli parmakları ve sihirli bir dili var ve ben şimdiden onun için çok ıslığım.

"Senin içinde olmak istiyorum, fişek," diyor dizlerinin üzerine çökerek. "Şikayet etmiyorum," diyorum, şehvet dolu gözlerle onu kıstırarak.

Hiç vakit kaybetmeden, kendinden emin bir hareketle içime girmeden önce kalçalarımı daha geniş bir şekilde ayırıyor. Anında canlanıyorum. Zihnim hâlâ uykulu olabilir ama bedenim tamamen uyanık ve kaygan kanalıma kolaylıkla girip çıkıyor. Bacaklarımı beline dolayarak topuklarımı kıkına gömüyorum ve kalçalarımı kaldırarak onu itiş kakış karşılıyorum. Dudakları vücudumda aşağı yukarı kayıyor, çıplak tenimin her santimine tapıyor ve beni unutulmaya doğru sallıyor.

Duş alıp üniformalarımızı giydikten sonra el ele tutuşarak aşağıya iniyoruz.

Xavier ve Sawyer mutfakta, başlarını dizüstü bilgisayarlarına eğmiş, hararetle tıklıyorlar.

"Günaydın!" Neşeyle söylüyorum ve Xavier başını kaldırıp bana bir öpücük konduruyor. Kai beni mutfak masasına bıraktıktan sonra kahve cezvesine doğru ilerliyor. "Ne zamandır ayaktasınız?"

Sawyer başını kaldırmadan, "Çok sürmez," diyor. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Chez Manning'den gelen kamera görüntülerini kontrol ediyoruz."

"Peki öyle mi?" Kai yanımdaki koltuğa oturmadan önce bana bir kupa uzatarak soruyor.

"Evet," diyor Xavier. "Alt kattaki arkadaşın sabah altıda bir ambulansla götürüldü ve babanın güvenlik şefi ile onu işe almak için kullandığı şirket arasındaki e-posta iletişimini izliyorum. Adam kızarmış. Sanırım paçayı kurtardık."

"Güzel," diyor Jackson, gri okul pantolonuyla ve başka hiçbir şey giymeden mutfığa girerken. Saçları dağınık, çenesinde ve yanaklarında ince bir tüy tabakası var.

Tam o anda kapı zili çalıyor ve hepimiz bakışıyoruz. "Birini bekliyor muydunuz?" Ben soruyorum.

"Hayır," diyor Jackson esnerken.

Rick kapı aralığından, "Ben bakarım," dedi, o da esniyordu.

"Bekle," diyor Sawyer. "Güvenliğe bir sorayım." Kapıdaki nöbetçiyi arar ve diğer taraftaki adamın söylediklerini dinlerken Rick'e başıyla selam verir.

Rick, ön kapıya doğru yürümeden önce spor çantasını yere bırakır.

Birkaç dakika sonra yanında Shandra ile geri döner.

"Selam." Gülümsüyor, odaya girerken biraz emin görünmüyor. "Sadece okula gitmeden önce uğrayıp seni kontrol etmek istedim."

"İyiyim," diyorum, yan tarafımdaki sıkıcı ağrıyı görmezden gelerek. Kalçamdaki deri insanlığın bildiği mavi ve morun her tonuna büründü ama kalıcı bir hasar yok, bu yüzden çok fazla şikayet edemem.

"Kahve ister misin?" Jackson cezveyi kaldırarak sorar.

Shandra onun etkileyici vücuduna bakmamak için elinden geleni yaparken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Elbette," diye kekeliyor ve ben de sırtışıımı bastırıyorum.

"Otursana," ve yanımdaki boş sandalyeyi ona doğru çekiyorum.

İçine giriyor ve bana minnettar bir gülümseme atıyor. "Cumartesi gecesi olanlara hâlâ inanamıyorum."

"Seçkinler arasında sıradan bir gece işte," diye espri yapıyorum, her ne kadar ortada en ufak bir espri olmasa da.

"Chad bana neler olduğunu anlattı," diye ekliyor daha sakın bir sesle. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Kai'ye yaslanıyorum ve belimi saran kollarına tutunuyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, bu doğru mu? Charlie'yi bırakıp buraya mı taşındın?"

"Bunu sana kim söyledi?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

"Drew!" diye ağzından kaçırıyor. "O da bana senin ne yaptığını söyledi. Alessandra ve benim nişanlılarımızı değiştirmemizi istedi ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Ona henüz teşekkür etme," diyor Kai. "Resmi alana kadar olmaz." Jackson ona bir kahve uzatır.

Ona gülümsüyor. "Teşekkürler."

"Tost ister misin güzelim?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Bu harika olur, teşekkürler, ama zamanımız var mı?"

"Zamanımız var," diyor Kai, kulağımın hemen altındaki o hassas noktaya bir öpücük kondurarak. "Yemek yemen gerek."

Çaldığımız kayıtları izlemek için gün sonuna kadar beklemek zorunda kalmak tam bir işkence. Tatsız bir görüntü olacağını bilsem de, yine de onları izlemek için sabırsızlanıyorum.

Yasal olduklarını bilmek için.

Planımızı düzgün bir şekilde uygulamak için artık elimizde somut kanıtlar var.

Bütün gün aklımdan geçen tek düşünce bunlar ve okul sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Ama sonunda son zil çalıyor ve eve dönüş yolundayız.

Evlilik maskaralığını sürdürmek için okula kendi arabamla gidip geldim, ancak çocuklar yol boyunca beni takip etmekte ısrar ettiler. Kai ve ben toplum içinde birbirimizi görmezden gelmeye devam etmemiz gerektiği konusunda anlaştık, ancak yine de her zamanki gibi orada burada birkaç öpücük çalmayı başardı ve artık özel olarak birlikte olabildiğimiz için ikimizin de daha mutlu olduğunu inkar etmek mümkün değil.

"Nereden başlamalıyız?" Xavier hepimiz yemeğimizi yiyip üstümüzü değiştirdikten ve her şeyi oturma odasında yeniden bir araya geldikten sonra soruyor. Rick ve Drew yoklar, çünkü ilki bu sabah Harvard'a dönmek zorunda kaldı ve Drew Parkhurst'te, ama gecikmemeye karar verdik, çünkü bu bok bekleyemez.

"Bununla," diyorum, Christian Montgomery'nin kaydını eline tutuşturarak.

Christian şantaj yapılan seçkinler listemizde yoktu ama dosyayı gördüğümde kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat olduğunu anladım. Bu piçin en iyi arkadaşı hakkında bir dosyası olması mantıklı çünkü onun sloganı kimseye güvenmemek ve düşmanlarını yakınında tutmak. Christian hakkında neler derlediğini görmek için ağzım sulanıyor ve umarım onu da alaşağı etmek için kullanabileceğimiz bir şeydir. Xavier dosyayı sürücüye yerleştiriyor ama ben elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Shandra'yı beklememiz gerek. Sadece beş dakika uzaklıkta."

"Bu işe karışmasına izin vermenin akıllıca olduğuna emin misin?" Sawyer soruyor.

"Drew'in nişanlısı olacak ve onu bu pislikten koruyamayız." Kai'nin yanındaki kanepeye uzandım ve o da beni hemen kolunun altına aldı. "Bilgi güçtür ve neye bulaştığını bilmesi gerekir."

"Ona ne kadarını söylemek istiyoruz?" Xavier diyor ki. "Charlie haklı olabilir. O Trent'in nişanlısıydı. Belki de tüm o Trent ve Alessandra sevişme sahnesi bir tuzaktı. Trent seni tanıyor. Bunu senin isteyeceğini tahmin etmesi çok da zor değil. Onun casusu olabilir ve şimdi inimizin tam ortasında."

Kai, "O kesinlikle Trent Takımı'na karşı," diyor. "Ona güvenebiliriz."

Kollarının arasında dönüp duruyorum ve ona şüpheyile bakıyorum. "Neden bunun sadece bir gözlem olmadığı hissine kapılıyorum?"

Biraz kayıyor ve dili dışarı fırlayıp alt dudağını ıslatıyor. O dilin bende *olmasını* dilediğim gerçeğini görmezden gelerek gözlerimi daha da kısıyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, yalan söylemesi için cesaretlendiriyorum onu.

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bunu seni korumak için yaptım." Sakin kalmak için çok çaba sarf ediyorum. "Seni korumak için yanında olamamaktan nefret ediyordum, bu yüzden birkaç şey yaptım. Toplum içinde seni takip eden bir korumam oldu ve Shandra'yla konuşup sana yakın durmasını istedim."

Zıplıyorum. "Sadece arkadaşımış gibi mi davranıyordu?" Bir yanım beni güvende tutmak için bu kadar zahmete girdiği için mutlu olsa da öfkeyle çılgık atıyorum.

"Numara yapmıyordum," diyor, mükemmel bir anda odaya girerek. Çantasını sehpanın üzerine bırakıyor. "Senden hep hoşlandım Abby, ama tüm o elit saçmalık kuralları yüzünden seni tanımak zor oldu." Ceketinin düğmelerini açıp kanepenin kenarına sarkıtıyor. "Trent'le nişanlanmamızın arkadaş olmamızın önünü açacağını düşünmüştüm. Ama göt herif buna şiddetle karşı çıktı. Kai tartışmamıza kulak misafiri oldu."

Okulda tanıştık ve daha sonra bana yaklaşıarak arkadaş olmamızın karşılıklı yararımıza olacağını söyledi." Tam karşımda duruyor ve yüzünde hiçbir pişmanlık ya da üzüntü ifadesi yok.

"Ne kadarı gerçektir?" Soruyorum, çünkü emin olmak istiyorum.

"Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey sahte ya da zorlama değildi. Senin bir arkadaş olarak yanımda olman, yaşadığım duygu karmaşasını atlatmama yardımcı oldu. Bu dünyaya tekmelenerek ve çılgılık atarak girmeye zorlandım." Gözleri beni anlamam için yalvarıyor. "Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım vardı ve umarım bu aramıza girmez." Kai'ye kısa bir süre bakıyor. "Sana Kai ile olan konuşmamı anlatmayı planlıyordum ama doğru fırsat bir türlü çıkmadı. Aramızda herhangi bir sır olmasını istemiyorum."

"Bu sana güvenmeme pek yardımcı olmuyor," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

"Güven sorunun olduğunu biliyorum ve bunun iyi bir nedeni var. Ama yemin ederim art niyetim yok. Trent'ten nefret ediyorum. Ona bu kadar uzun süre katlandığın için Nobel Barış Ödülü'nü hak ediyorsun. Milyon yıl geçse de asla onun tarafını tutmam. Onun piç babası babama kazık attı, bu da beni bu hayata çekti ve Montgomery'lerden rakipsiz bir tutkuyla nefret ediyorum." Gözleri öfkeyle parlıyor ve doğruyu söylediğini biliyorum.

"Tamam. Sözüne inanacağım ama yalan söylüyorsan, o güzel gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım."

Asla oraya gitmezdim, ama şu anda biraz kavgacı bir ruh halindeyim ve onu zorlamak ve nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum.

"Daha azını beklemezdim," diyor ellerini önünde düğümleyerek.

Birkaç saniye boyunca ona bakıyorum ve bahse girerim Jackson bizim gergin bekleyişimizi izlerken taş gibi sertleşmiştir.

"Tamam." Başımı salladım, ona şüpheyiyle yaklaştım.

Omuzları gevşiyor ve gülümsüyor. "Yani aramız iyi mi?"

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Biz iyiyiz." Yüzeyin altında kaynayan şüpheyi tutunabilir ya da onu olduğu gibi kabul edebilirdim. Yaşadığımız diğer her şeyle birlikte, açıklamasını gerçek olarak kabul etmek bariz bir seçim.

Güvenmediğim yeterince insan var ve listeye bir başkasını daha eklemek istemiyorum.

Arkadaşlığını kabul ediyorum ama benimle oyun oynuyorsa her şey bitmiş demektir. "Neye bakıyoruz?" diye soruyor bana.

"Babamın, başkanlık kampanyasını desteklemeleri için yüksek rütbeli elit üyelere şantaj yapmak için kullandığı bir kasa dolusu kanıtı var. Kasasına girdik ve bazı kasetleri çaldık. İçlerinde ne olduğunu görmek için onları izliyoruz ve bunları bu adamlara yaklaştırmak ve bağlılıklarını değiştirmelerini sağlamak için kullanacağız."

Yüzünde bir şok ifadesi belirir. "Ho. Lee. Kahretsin."

"Bu hiç hoş olmayacak." Zindanda gördüklerimi ve Drew'den orada istismara uğrayan genç kızlarla ilgili bildiklerimizi özetlemek için birkaç dakika ayırıyorum.

"Aman Tanrım." Bir elini ağzına kapattı.

"Onlar en hasta, en ahlaksız piçler ve biz onları alaşağı etmeyi planlıyoruz." Daha fazla detay vermiyorum çünkü şimdilik bilmesi gereken bu kadar. "Bizimle misin?" diye soruyorum.

"Ben varım." Hiç tereddüt etmiyor. "Yardım etmek için elimden ne yaparım."

Sonraki beş saati her kasetten parçalar izleyerek geçirdik. Hiçbirimizin midesi kaldırmıyor. Sahneler korkutucu derecede benzer.

Genç kızları ve oğlanları taciz eden erkekler. Erkekleri beceren erkekler. Diğer erkeklerle boyun eğen ve fiziksel ve sözlü tacize uğrayan erkekler. Zindanın sunduğu tüm imkân ve araçları kullanarak en karanlık arzularına teslim olan erkekler. Bunlardan birkaçı, bir tür sapkın seks fantezisi içinde cinsel partnerlerini öldüren erkekleri gösteriyor.

Bu yüksek rütbeli elitlerin çoğu iş ve siyaset dünyasının önde gelen isimlerinden oluşuyor. Drew ve ben elimizdeki isimleri gözden geçirerek en iyi hedefleri seçtik ve babam bizi hayal kırıklığına uğratmadı. Bu kayıtlardan herhangi biri ortaya çıkarsa kariyerleri mahvolur, itibarları yerle bir olur, aileleri parçalanır ve kesinlikle özgürlüklerine veda ederler. Seçkinlerin ne kadar iyi bağlantıları olduğu umurumda değil, bu adamların böylesine suçlayıcı bir kanıtla hapse girmekten kurtulmaları mümkün değil.

Ona karşı gelmekten korkmalarına şaşmamalı.

"Siktir et. Bundan sonra bir içkiye ihtiyacım var," diyor Jackson, içki dolabına yürürken, kusacakmış gibi görünüyor. Eski Jackson bir esrar çeker ve beynini dumanlar içinde bıraktı. Alkol bağımlılığını değiştirmesinin çok daha iyi olduğundan emin değilim ama bu geceki üzücü seanstan sonra hepimizin bir ya da on içkiye ihtiyacı var.

"Bir şey mi istiyorsun bebeğim?" Kai soruyor ve gerginliği ses tonundan ve yüzünden belli oluyor.

"Votka. Teşekkürler," diyorum, yüzümden akan gözyaşlarını saklamaya bile çalışmadan.

"Hey." Önümde diz çöküp ellerimi ellerinin arasına aldı. "O piçlerin işini bitireceğiz."

Shandra hıçkırıklar içinde, "Bu kadar çabuk olamaz," diyor. Acıdan yaşıran gözlerimiz ortak bir anlayışla buluşuyor.

Xavier, yüzünde sayısız duygu uçuşurken, "Bence hepsini ortadan kaldırması için lanet olası bir tetikçi tutalım," diyor.

"Bu düşünce aklımdan geçmişti," diyor Sawyer.

"Tetikçi tutmanın canı cehenneme," diyor Kai. "O pislikleri kendimiz haklayalım."

Kimse onun açıklamasına yanıt vermiyor, çünkü hepimiz aynı şekilde hissediyoruz ama bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Her ne kadar kimse kabul etmek istemese de, bu iğrenç, ahlaksız, hasta bireylerin o piçi alaşağı etmemize ve düzende çatlaklar yaratmamıza yardım etmesine ihtiyacımız var.

"Bu kayıtları kesinlikle oylama günü paylaşacağız" diyorum, her zamankinden daha kararlı bir şekilde.

Kai ayağa kalkarken Xavier, "Tabii ki," diyor. "Dosyaların yerel polise ve FBI'a aynı anda gönderilmesi için zamanlama yapacağım."

Kai ayağa kalkıyor, başparmağını çene çizgime sürtüyor. "Sana şu içkiyi getireyim." Shandra'ya bakıyor. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Bir bira alacağım."

Yanımda oturuyor ve ikimiz de sessiz bir şekilde Kai ve Jackson'ın herkese içki getirmesini izliyoruz. Onlar da konuşmuyor. Herkes çok farklı duygular hissediyor ve bunları kelimelere dökmek çok zor.

Xavier ve Sawyer kafalarını dizüstü bilgisayarlarına gömmüş sessizce bir şeyler tartışıyorlar.

Shandra gözle görülür bir şekilde titreyerek, "Okulda geçirdiğim onca yıl boyunca, bırakın yaşadığım yere bu kadar yakın olmayı, bu dehşetin var olduğunu bile bilmiyordum," diyor.

"Bu dünyanın ne kadar kötü olduğunu hep biliyordum ama burnumun dibinde olup bitenlerin farkında değildim," diyorum yüzümü ona dönerek. "Her gece yatağымda uyudum, birkaç kat altımda olanlardan habersizdim. Bu beni hasta ediyor."

"Durdurulmaları gerekiyor."

"Olacaklar. Ve bunu yapacak olan da biziz."

Birkaç kadeh içki içerek bir saat daha uyanık kaldık. Konuşma asgari düzeyde, hepimiz sindirmeye çalışırken öfke patlamaları arasında serpiştirilmiş. Az önce izlediklerimizden sonra herkes şokta ve ortam çok ciddi. Shandra'yı ön kapıdan uğurluyorum ve Kai'yi yatağına kadar takip ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor yatak odasına adımımı atar atmaz. Boxerıyla bana doğru yürüyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, açık kollarının arasına düşüyorum. Başımı göğsüne yasladığımda kalbi kulağımın dibinde durmadan atıyor. "Sadece bunun bitmesini istiyorum. O kızlar için adaleti görmek istiyorum." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bunu yapmak için birkaç ay daha beklemek delilik mi? Bu arada kaç kız daha acı çekecek?"

Yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor. "Bunu dikkatlice planlamaz ve uygulamazsak daha kaç kişi acı çekecek?" diye cevaplıyor. "Eğer başarılı olamazsak, sayısız kişi daha elitlerin kurbanı olacak. Plana sadık kalırsak işe yarayacaktır."

Başımı sallıyorum çünkü haklı olduğumu biliyorum ama şu anda kendimi tamamen çaresiz hissediyorum ve dikkatimi dağıtması için ona ihtiyacım var. Başımı kaldırarak ellerimi göğsünde gezdiriyorum, parmağımı tenine işlenmiş karmaşık desenlerin etrafında döndürüyorum, parmaklarımı yüzüne ve çene çizgisine kadar takip ediyorum. Dokunuşumun altında titriyor, okşamama yenik düşerken muhteşem kahverengi gözlerini kapatıyor. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce tırnaklarımı saçlarının kırpılmış kenarlarında nazikçe gezdiriyor, başparmağımla kurukafa dövmesinin izini sürüyorum.

"Benimle seviş Kai," diye fısıldıyorum, gözlerini açtığı anda gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Tanıştığımız ilk gece yaptığın gibi."

Genellikle sert ve hızlı sevişiriz, sanki birbirimize doyamıyormuşuz gibi. Ama bu gece ihtiyacım olan şey bu değil.

Elimi bedenlerimiz arasındaki boşluktan aşağı kaydırarak boxer'ının içinde büyüyen şişkinliği avuçluyorum. "Seksin birbirini seven iki insan arasındaki bir yakınlaşma eylemi olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacım var." Dudaklarımı göğsüne bastırıyorum, tam kalbinin beklentiyle çılgınca attığı yere. "Tüm zevki hissetmek ama acıyı hissetmemek istiyorum."

Hiç tereddüt etmeden beni kollarının arasına aldı. "Benim için onurdur, Bayan Anderson."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kai sözünü tutuyor, tıpkı kulübedeki o ilk gecede olduğu gibi benimle yavaş ve şehvetli bir şekilde sevişiyor. Bedenim, zihnim, kalbim ve ruhum onun tarafından tüketiliyor ve bu tam da o kasetleri izledikten sonra zihnimi işgal eden dehşeti temizlemek için ihtiyacım olan şey.

Yavaşça içime giriyor, birlikte sallanırken beni derinden öpüyor ve kendimi başka hiçbir insana şu anda hissettiğim kadar yakın hissetmedim. Parmakları sıcak tenimde süzülen tüyler gibi. Okşaması ruhumun derinliklerine ulaşıyor. Dokunuşu her şeyim ve ben ona teslim oluyorum, bedenimden çıkardığı her hissi içime çekiyorum. Doruk noktam sabit bir hızda geliyor ama henüz boşalmak istemiyorum.

Onunla sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.

İçime dikkatlice girip çıkarken sikişinin her vuruşunu hissediyorum.

Dudakları boynuma ve köprücük kemiğime doğru inerken ellerim sırtında ve kışında geziniyor. Şefkatli öpücükleri tüm vücudumda mutluluk titremeleri yaratıyor ve kalbim o kadar dolu ki. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, saf, dizginlenemez duyguların gözyaşları gözlerimde birikirken.

Başını kaldırıyor, bana doğru sallanmaya devam ederken başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. "Ben de seni seviyorum ve bu her şey, bebeğim."

Bacaklarımı beline dolayarak onu daha derine çekiyorum ve yüzünün iki yanını kavriyorum. "Beni asla terk etme Kai, çünkü sensiz ölürüm."

"Seni asla terk etmeyeceğim Abby. Ölümde bile. Her zaman sana geri dönmenin yolunu bulacağım."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, ama ilk kez mutlu bunlar.

Birlikte uçurumdan düşene kadar acele etmeden birbirimizi sevmeye devam ederiz.

Kai'nin yanında sırtüstü yatıyorum, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş durumda ve kendimi hiç bu kadar huzurlu ya da güvende hissetmemiştim. Sevgisi beni pek çok yönden destekliyor. Yüzümü ona dönüyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. Teni sıcak ve dokunulduğunda nemli ama iğrenç bir şekilde değil. "Sen benim dünyamsın,

Kaiden Anderson," diyorum ona. "Ve seni çok seviyorum." Eğilip yemyeşil ağzını usulca ve yavaşça öpüyorum.

Beni daha yakına çekiyor. "Bunu itiraf etmek çok klişe ama beni tamamlıyorsun Abby. Seninleyken hissettiklerimi hissetmekten asla vazgeçmek istemiyorum."

"Sen tam bir gizli romantiksin," diye takılıyorum, karnı gürültülü bir ses çıkarırken. Ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama ben onu tekrar yatağa itiyorum. "Hep benimle ilgilen, şimdi sıra bende." Bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum, gömleğini yerden alıp üzerine geçiriyorum. "Yiyecek bir şeyler hazırlayıp yukarı getireyim."

Oturuyor ve karın kaslarının hareketle birlikte esnemesine ve yuvarlanmasına bayılıyorum. Dilim dışarı fırlıyor ve her oluğu ve girintiyi yalamak istiyorum. Ama bu ikinci raundu beklemek zorunda, çünkü ben de açlıktan ölüyorum. Beni yakıcı bir öpücük için aşağı çekiyor ve sonunda hava almak için ara verdiğimizde düz görmekte zorlanıyorum. "Seni kıyafetlerimin içinde görmeye bayılıyorum. Çok seksisin bebeğim," diyor elini kalçamın dış kısmına doğru kaydırarak. "Çabuk dön, çünkü seni sevmeyi bitirmedim."

Odadan patenli bir ninja gibi fırlıyorum ve onun gürültülü kahkahası beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor.

Bize tavuk dürüm yapıyorum ve yukarı çıkmadan önce tepsiye birkaç şişe su ve biraz cips koyuyorum.

"Ne-" Sahanlığa ulaştığımda Kai'nin odasının kapısında boxerlarıyla durduğunu görünce sormaya başlıyorum. Kaşları çatılmış, başı bir yana eğilmişti. Yüksek bir inilti ve ardından sert bir yüzeye çarpan bir şeyin sesi beni cümlemin ortasında kesiyor. Tepsiyi Kai'ye uzatırken gözlerim açılıyor.

Başını Sawyer'ın odasına doğru sallıyor. Kapı biraz aralık. Bir şey görebileceğimiz kadar değil. Ama duyabileceğimiz kadar.

"Siktir, evet," diye bağıyor tanıdık bir ses, vuruşların şiddeti artarken. "O kıcı sertçe sik, Hunt."

Neyse ki Kai şu anda tepsiyi tutuyor çünkü ben taşıyor olsaydım içindekilerin yere saçılacağından yüzde yüz eminim.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ağzımda bir sırıtış oluşurken.

Kai kaşlarını oynatıyor. "Bu bir süredir aklımdaydı," diye itiraf ediyor.

"Katılıyorum. Aralarındaki cinsel gerilim alışılmışın dışında."

"Kahretsin, evet. Daha sert, Hunt," diye kükrüyor Xavier ve koridorun aşağısındaki bir kapı açılıyor.

Jackson uykulu kafasını dışarı çıkarıyor. "Ne oluyor lan?"

"Bilmek istemezsin," diye mırıldanıyor Kai, tam da Xavier bir başka ilkel inilti çıkarırken.

Jackson başını kaldırıyor ve dudaklarında kocaman bir sırıtiş beliriyor. "Tam zamanında." Ellerini neşeyle ovuşturuyor. "Bunun için Hunt'a gölge düşürmek için sabırsızlanıyorum." Kıkırdıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Gözleri tepsiye kayıyor, büyüyor. "Bunlardan bana da var mı?"

"Ne düşünüyorsun, göt herif?" Kai diyor ki.

Yarım dürüm alıp Kai'nin tabağına koyuyorum. Sonra diğer tabağına biraz cips koyuyorum ve Jackson'la buluşmak için yürüyorum. "Al bakalım." Tabağı ona uzatıp yanağından öpüyorum. "Benimkilerin hepsini yemeyeceğim."

Saçımı karıştırıyor. "Teşekkürler, güzelim."

Mavi, gri ve beyaz çizgili pijama pantolonuna bakarak, "Pijamalar çok güzel," diye takılıyorum.

"Yerde bulduğum ilk şeyi kaptım," diye itiraf ediyor ağzına bir cips atarken. "Anderson'ın etrafta çırılçıplak dolaşmamdan hoşlanacağını sanmıyordum." Kai'ye sırıtıyor.

"Haklısın," diyor Kai. "Abby'nin buralarda gördüğü tek penis benimki."

Xavier inleyip homurdanırken Sawyer bir dizi küfür savuruyor. "İşte bu, bebeğim!" Xavier bağırır. "Vur şu kıça." Jackson ve ben kahkahalarla sarsılıyoruz ve o kadar çok gülüyorum ki karnıma ağrılar giriyor.

"Ve ben yeterince duydum." Kai omzunu kaldırır. "Yatağına dön, bebeğim." Gözlerini tepsiye indirir. "Önce bunu yiyeceğim, sonra da seni yiyip bitireceğim." Gözleri şehvetle kararıyor. "Ve bu sefer evi inletebilirsin."

"Eee," diyorum ertesi sabah mutfakta lafı uzatarak. "Sen ve Xavier, ha?" Sawyer'ın yüzü soluklaşırken kaşlarımı çatıyorum ve kıkırdamaya karşı koyuyorum.

"Onu seninle tartışmayacağım," diyor ve hemen kilitlenme moduna geçiyor.

"Evet, bebeğim. Vur şu kıça!" Jackson, Xavier'in sesini taklit ederek Sawyer'ın kulağına söylüyor ve neredeyse midemdekileri kaybediyorum.

"Bunun olacağını hepimiz görebiliyorduk," diyor Kai, sandalyesinde arkasına yaslanıp kucaklarını sıvazlayarak. Kollarımı omuzlarına dolayarak onun üzerine düşüyorum.

"Birbirinize aşık olduğunuzu itiraf etmekte utanılacak bir şey yok," diyorum ve Kai'nin fincanını elinden alıp kahvesini içiyorum.

Sawyer dişlerini sıkarak, "Onun için ateşli *değilim*," diyor ve tabletindeki tuşlara basıyor.

"Ne kaçırdım?" Drew mutfak kapısında belirerek sorar.

Fincanı masaya çarpıyorum ve zıplayarak kardeşime doğru koşuyorum. Kendimi onun kollarına attım. "Bu geceye kadar dönmeni beklemiyordum."

"Piçin bugün toplantıları vardı, o yüzden jetle geri döndük," diyor esnerken.

"Peki, nasıl gitti?"

" yok," diyerek kolunu omzuma doladı ve beni masaya geri götürdü. "Denton'ı kendi tarafına çekti ve bir korumanın yanlışlıkla onu vurmasıyla ilgili bir saçmalık uydurdu."

"Peki ya nişan takası?" Kai kollarını bana doğru uzatarak soruyor.

"Hepsi tamam." Drew sırtıyor. "Dişi şeytandan resmen kurtuldum."

Tekrar Kai'nin kucaklarına çöküp kardeşime bakıyorum. "Bunun için şükürler olsun. O ve Trent cehennemde yaratılmış bir eşleşme ve birbirlerini çok hak ediyorlar."

Drew, Jackson'dan bir fincan kahve alırken, "Kendinden geçmiş durumda," diye itiraf ediyor.

Xavier, yüzünde boktan bir sırıtışla mutfığa girerken Sawyer'a bakarak, "Günaydın seksi şey," diyor.

"Başlama yine," diyor Sawyer kaşlarını çatarak. "Şu anda cidden çok kızgınım."

"Benim üzerime mi?" Xavier dirseklerini tezgâha dayayarak Sawyer'a bakıyor.

"Hepsi biliyor çünkü ağzın çok gürültülü!" Sawyer tıslıyor. "Dün gece ağzım hakkında söylediğin şey bu değildi," Xavier göz kırparak karşılık veriyor.

Sawyer sesli bir şekilde iç çeker ve gözleri kısa bir an için kapanır. Eşyalarını toplayıp ayağa kalkıyor, tabletini ve evraklarını göğsüne bastırıyor. Bakışları gidip geliyor. "Xavier ve ben . Tek seferlik bir şeydi,

ve önemli bir değil." Parmağını havaya kaldırıyor. "Ve eğer içinizden biri bana bok atarsa, çeker giderim ve siz de eşek işlerinizi yaptırarak başka bir uşak bulursunuz." Hepimize ters ters bakarak odadan dışarı çıktı. Xavier meyve kâsesinden bir elma alarak, "Biriyle yatmanın kışındaki o kocaman çubuğu çıkaracağını düşünmüştüm," diyor. "Ama görüyorum ki işim hâlâ için biçilmiş kaftan." Etli elmayı ısırmadan önce kaşlarını sallıyor. "Her zaman zorlukların üstesinden gelirim," diye ekliyor ve Jackson

Kıkırdamalar.

Drew bana bakarken Kai gözlerini deviriyor. "İki geceliğine uzağa gidiyorum ve tüm dramayı kaçıyorum."

Önümüzdeki hafta okul ve planımızın bir sonraki aşamasını düşünmekle meşgul olacağız. Chad ve ekibi araştırma çalışmalarını tamamladı ve yönetim kurulu üyeleri ve hedeflediğimiz elit üyeler hakkında ihtiyacımız olan tüm bilgilere sahibiz, bu yüzden onların bu plandaki rolü sona erdi.

Drew ve ben son birkaç haftadır ısınmaya çalıştığımız üç yönetim kurulu üyesiyle buluştuk ve son derece başarılı bir toplantı oldu. Hesaplanmış bir risk aldık ve onları evimizin bodrum katındaki zindanda neler olup bittiği ve yetkililerin gelip babamı tutuklamasının an meselesi olduğu konusunda bilgilendirdik. Onlara işi eylemlerinden ayırmanın aciliyetini ve kaybedecek çok az zaman olduğunu vurguladık. Şu anda işletmede aktif bir rol üstlenmeyi planlamadığımızı ve yönetim kurulu ile üst düzey yönetim ekibinin şu anda olduğu gibi çalışmaya devam etmesine nasıl izin vereceğimizi duymaktan özellikle memnun oldular. Tek değişiklik, Drew üniversiteden mezun olup görevi devralmaya hazır olana kadar yeni bir geçici CEO atanması olacak.

Perde arkasında bizimle birlikte çalışmayı kabul ettiler ve diğer meslektaşlarının da onayını alacaklarına söz verdiler. Tüm yönetim kurulu üyeleriyle konuşup yeşil ışık alır almaz, gizlilik anlaşmaları ve yeni sözleşmeler imzalamalarının isteneceği bir grup toplantısı düzenleyeceğiz.

Düşündüğüm gibi.

Babamdan nefret ediyorlar ve o da ekibinde hiç sadakat oluşturamadı.

Neyse ki, çünkü bu bizim işimizi kolaylaştırıyor.

Kaydettiğimiz diğer ilerleme ise Parkhurst tıbbi tesisindeki doktorlarla ilgili. Maaş bordrosunda sadece beş doktor var ve Xavier güvenlik duvarını aşarak fark edilmeden sistemlerine girmeyi başardı. Dosyamda uzman doktor olarak kayıtlı iki doktor buldu, yani elimizde idare edilebilir bir kısa liste var. Sawyer ve ben hafta sonu geç saatlere kadar oturup her iki adamı da araştırdık ve adamımızı bulduğumuzdan oldukça eminiz.

Dr. Tom Collingsworth Parkhurst'te sadece dört yıldır çalışıyor. Rahmetli babası öldükten sonra görevi ondan devralmış. Bir karısı ve iki genç kızı var ve Parkhurst'ün on beş mil kuzeyindeki sakin bir kasabada yaşıyorlar. Seçkinlere tıbbi hizmet sunmanın yanı sıra, birkaç mahalleye hizmet veren kendi doktor kliniğine sahip. Çoğu kadın sağlığı ya da akıl sağlığına odaklanan çeşitli hayır kurumlarına bağışta bulunuyor, her Salı dağ bisikletine biniyor ve ailesini her Pazar kiliseye götürüyor.

Belki de günahlarının kefaretinin ödediği .

Ya da belki de bu onun vicdan sahibi olduğu ve aradığımız doktor olduğu anlamına geliyor.

Onunla konuşana kadar bilemeyiz.

Şu anda yemek masasında en çok konuşulan konu da bu.

Xavier ve ben büyük bir rosto yaptık ve tıklarken iyi doktora nasıl yaklaşacağımızı tartışıyoruz.

"Wyoming'e dönmen çok riskli," diyor Drew. "Çünkü yıllık Parkhurst toplantısında olacağım ve seni koruyamayacağım."

Drew, Trent, Charlie, Christian ve babam Pazartesi günü bir haftalığına gidiyorlar, bu da bunu yapabileceğimiz tek zaman olduğu anlamına geliyor. Planımız Wyoming'e gidip doktoru kaçırmak ve onu bizimle konuşmaya zorlamak.

"Ben onunla olacağım," diyor Kai.

"Onunla birlikte olacağız," diye ekliyor Jackson, Kai'ye ciddi bir bakış fırlatarak. "Ve ben de geride kalmayacağım," diyorum çatalımla bir havucu mızraklarken.

"Eğer annem hâlâ hayattaysa, bunu itiraf ettiğinde o odada olmak istiyorum."

"Biliyorum," diyor sessizce, başını sallayarak. "Ama seçkinler senin orada olduğunu bilemez. Babam orada olduğunu bilemez."

"İşte bu yüzden arabayla gidiyoruz," diyorum. Otuz saatlik bir yolculuk, yani oraya varmamız üç gün sürecek, ama uçuş riskini göze alamayız çünkü bu çok fazla iz bırakır.

Drew başını sallar. "Bu işe yaramaz. Bir hafta boyunca okuldan uzak kalacaksın ve o bunu öğrenecek."

"Yalan söyleyeceğiz ve Kai'nin beni tatile götürdüğünü söyleyeceğim."

"Fena halde şüphelenecektir." Drew bir bardak suyundan yudum alırken düşünceli görünüyor.

"Peki ya James Kennedy?" Sawyer soruyor. "Seyahat kayıtlarında tahrifat yapabileceğinden bahsetmişti ve Kennedy'ler daha önce bize yardım etmeye karşı çıkmamışlardı." Gözlerini çoktan cep telefonunu eline almış olan Kai'ye dikey. "Rick'e onlara sormasını söyle."

Telefonu kulağına götürerek, "Ben zaten ilgileniyorum," diyor.

Kennedy'ler, Alex Kennedy'nin birkaç yıl öncesine kadar sahibi ve yöneticisi olduğu moda tasarım imparatorluğu Kennedy Apparel sayesinde Boston'da kötü bir şöhrete sahipler. Ve düzenli olarak tüm dedikodu sitelerinde manşet olan yedi süper seksi oğulları var. Rick, Harvard'da Kyler Kennedy ve eşi Faye ile birlikte okuyor ve iyi arkadaş olmuşlar. Rick'in Joaquin ve Harley'i babamızın haberi olmadan Connecticut'tan çıkarması gerektiğinde James Kennedy özel jetiyle gelmiş ve onları güvenli bir şekilde oradan çıkarmış.

Umarım bizim için yine başarılı olur.

Kai kardeşiyle konuşurken biz de yemek yiyoruz. Telefonu kapattığında, "Rick daha sonra Kyler'la buluşacak ve ona soracak" dedi.

"Tamam," diyorum, yemeğimi tabağıma itiyorum. "Şimdilik bu konuyu bir kenara bırakalım." Drew'a bakıyorum. "Babamın haberi olmadan seçkinlere nasıl yaklaşmayı planlıyorsun?"

Bizim tarafımıza kazanmamız gereken yirmi seçkin üye var ve Drew bu kısmı halledebilecek tek kişi. Ben dahil olamam çünkü kadınlara çok az saygı duyuyorlar ve benim varlığım yardımdan çok engel olabilir. Bu yüzden Drew'in çok ikna edici olması gerekecek çünkü her şey onun omuzlarında. Babamın onu iş üstünde yakalayıp öldürmesinden korkuyorum.

"Parkhurst'ün ana tesisi çok büyük, tonlarca farklı dinlenme alanı ve özel oda var. Bu hafta sonu onlara ulaşmak ve randevuları planlamak için Xavier'in benim için kurduğu güvenli ağı kullanacağım. Yerleri ve zamanları değiştireceğim ve bunların babamın planladığı toplantılarla aynı zamana denk gelmesini sağlayacağım. Yalan söylemeyeceğim ve risksiz olduğumu söylemeyeceğim, ancak bunu radarın altında yapabileceğime eminim. Öğrenmeyecektir."

"Sence bunu kabul edecekler mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Hepsi ondan nefret ediyor. Onlara karşı kullandığı kanıtları teslim etmek gücü tekrar onların lehine çevirecektir."

Xavier yemek arasında konuşurken, "Tüm kayıtları üç kez kopyaladım ve üretim tarihlerini geriye aldım, böylece onları tüm kanıtları teslim ettiğine ikna edebilirsin," diyor.

"Ve bu adamların diğer destekçilerini onu terk etmeye ikna edecek kadar gücü var mı?" Kai soruyor.

Drew başını sallar. "Kesinlikle. Bu adamlar bizim için tüm işi yapacaklar ve bundan mutluluk duyacaklar."

"Peki ya Atticus?" Soruyorum, çünkü o da toplantıda olacak.

"Rick ve ben onu mükemmel oynadık," diye itiraf ediyor Kai. "Patrice'i çoktan becerdi ve bunu kayda aldık."

Koluna bir tokat attım. "Bana hiç söylemedin!"

"Aslında aklımdan çıkmış," diyor. "Düğün gecesi oldu ve ben daha çok seninle ilgilenmekle meşguldüm."

Geçici kızgınlığım uçup gidiyor. "Sorun yok." Elimi dizine koyup ovuşturuyorum. "Peki, olay nedir?"

"Geçmişte aynı kadınlar yüzünden çatışmışlardı, bu yüzden Patrice için bir oyun oynamasının uygun olduğunu düşündük ve bu, oylamada babanızın itibarını sarsmak için kullanabileceğimiz bir şey daha. Bu onu daha da utandıracak."

Drew, "Ayrıca, konsey tarafından hoş karşılanmayacak ve babanızın en iyi şekilde davranması gereken bir zamanda onu kötü bir duruma düşürecektir," diye ekliyor. "Ve destekçine ihanet etmek cidden hoş karşılanmaz."

Keşke Atticus'un karısı Emma'yı öldürdüğünü doğrulamak için ihtiyacımız olan kanıta sahip olsaydık, ancak bu kanıt olmadan bu iddiayı kanıtlayamayız. Onu seçkinlerin önünde itibarsızlaştırabilir ve büyük olasılıkla ömür boyu kalıcı olarak yasaklanmasını sağlayabiliriz, ancak bu adaletin yerini bulması anlamına gelmez. Yine de her seferinde bir savaş seçmeliyiz ve hepimiz Michael Hearst'ün önce alaşağı edilmesi gerektiği konusunda hemfikiriz.

"Baban için bacaklarını açmaya bu kadar hazır olduğuna inanmıyorum," diye itiraf ediyorum, her ne kadar seçkinler arasındaki bazı kadınlar seçkin erkeklerden herhangi birini becermekten çekinmiyor gibi görünse de. Elitler arasındaki en güçlü ve tartışmasız en kötü adamlar nişanlı ve onun kötü bir geçmişi olan bir adamla yatmaktan daha akıllıca davranacağını düşünebiliriz.

Kai sırtarak, "O gece fokur fokur kaynıyordu," diyor. "Rick, Isabella'yı bir profesyonel gibi çalıştırıyor, onu babanla çirkin bir şekilde flört etmeye teşvik ediyordu ve Patrice de onun flörtüne karşılık vermesine öfkeleniyordu. Michael ve Christian, Charlie'yle birlikte odadan çıktıklarında Rick, Isabella'yı kimseye fark ettirmeden uzaklaştırdı ve ben de babamı Isabella'nın Michael'la sevişmeye gittiğine ikna ettim. Birkaç seçme kelime

Rick aynı fikri Patrice'in kafasına yerleştirmeye çalışırken, onun kafasına da bu fikri yerleştirdi." Omuz silkiyor. "Bu kadar basitti."

Xavier, "Tüm bu ihanetlere ve arkadan bıçaklamalara ayak uydurmak için bir manipölasyon diplomasına ihtiyacın var," diye söze giriyor. "Tüm bunları bir senaryoya dönüştürürsen bir servet kazanabiliriz," diye ekliyor. "Ne kadar para kazanacağımızı bir düşün."

"Zaten tonlarca paramız var," diyor Sawyer. "Ve hiçbir kanalın bunu yayınlamasına imkan yok. Ana akım televizyon için fazla karanlık."

Xavier, "Sanırım benimle sırf tartışmak için tartışmayı seviyorsun," diyor ve ben de onlar tekrar tartışmaya başlarken onları duymazdan geliyorum. Görünüşe göre takılmak her zamanki dinamiklerinde kör bir fark yaratmamış. Her zamanki gibi birbirlerini çekiştirip duruyorlar.

"N'aber bebeğim?" Sıcak elleri omuzlarımdaki gergin kasları yoğururken Kai kulağıma fısıldıyor.

"Ya doğru değilse?" Fısıldıyorum, bedenimi onunkine yaklaştırıyorum. "Ya yanılıyorsak ve ben sessizce hiçbir şey ummuyorsam?"

"Umutlu olmakta yanlış bir şey yok ama kendinizi de hazırlamanız gerekiyor. Doktorun bize ne söyleyeceğini bilmiyoruz ama iyi haber olsun ya da olmasın, arkanızda olduğumu biliyorsunuz."

Uzaniyorum ve dudaklarını öpüyorum. "İşte bu yüzden, doğru olmadığı ortaya çıksa bile bundan sağ çıkacağımı biliyorum."

BÖLÜM OTUZ İKİ

James Kennedy sonunda bize yardım etti ve böylece kendimizi Wyoming'ın küçük bir kasabasındaki doktor muayenehanesinin otoparkının hemen dışındaki bir ara sokakta, Salı gecesi kışımız donarken bulduk. James en yakın büyük şehirde bir otelde kalıyor ve bizi bu gece ya da yarın sabah Massachusetts'e geri götürmek için hazır bekliyor. Her şey Dr. Collingsworth'u kaçırma ve sorgulamada ne kadar başarılı olacağımıza bağlı.

Jackson eldivenli elini kasıklarında aşağı yukarı gezdirirken, "Hayalarım buz kütlesi gibi," diyor.

"Bacaklarımdaki tüm hisleri kaybettim," diyor Sawyer. "O kadar soğuk ki."

"Xavier'in onları senin için ısıtmak üzere burada olmaması ne yazık," diye takılıyorum, Kai'ye tekrar sokularak.

Sawyer bana ters ters bakarak, "Bu saçmalık gerçekten eskimeye başladı," diyor. "Hadi ama, gizliden gizliye seviyorsun," diye şaka yapıyorum.

O yapmaz.

Takıldıklarından beri onunla uğraşmamızdan nefret ediyor ama bu çok eğlenceli. Ayrıca, şu anda çaresizce dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var çünkü doktorun dışarı adım atmasını beklerken sinir küpü olmuş durumdayım.

Sawyer beni tersledi, ben de güldüm.

Kai, "Belki bir dahaki sefere kapıyı kapatmayı unutmazsın," diye .

"Bir dahaki sefer *olmayacak*," diye tekrarlıyor Sawyer, bilmem kaçınıcı kez.

Rick sırtarak, "Bunu sana inanan birine söyle," diyor. Dizlerine kadar görevlere batmış olmasına rağmen bizimle gelmekte ısrar etti ve ben de burada olduğu için mutluyum. Birlikten kuvvet doğar.

Xavier'in geride kalması gerekiyordu çünkü mezuniyetine sayılan önemli bir sunum yapacaktı ve tüm çabalarına rağmen bunu yeniden planlayamadı. Bu fırsatı kaçırmaktan nefret ediyor ama en azından Rydeville'deki işlere göz kulak olabiliyor.

Shandra da gelmek istiyordu ama ikimizin de aynı gün okula gitmemesi dikkat çekebilirdi ve o da MIA listesinde olursa tatil hikâyem tutmazdı. En azından bu şekilde, Shandra ve Chad okulda kaleyi korurken ve az önce ona gönderdiğim iyi zamanlanmış sahte mesajla, ihtiyacımız olduğunda örtbas hikayemize bir içerik kazandırıyoruz.

"Onu tutan şey ne?" Kai homurdanıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor. "Ofisin beşte kapandığını sanıyordum?"

Şu anda saat beş otuz yedi ve bir saattir buradayız. Wyoming'e son gelişimde kardan uzak durmayı başarmıştım ama havadaki buz gibi soğukla birlikte, gecenin karanlığında gökyüzünde kar tanelerinin oluştuğunu görmek beni şaşırtmazdı.

"Burada hâlâ birkaç araba var," diye hatırlatıyorum ona. "Belli ki mesai saatleri dışında bazı hastalara bakıyor."

Kırk dakika sonra, iyi doktor nihayet ortaya çıktı. Onu kolayca teşhis edebilmek için internetten fotoğraflarına baktık.

"Gösteri zamanı," diye mırıldanarak kendimi Kai'nin kollarının sıcaklığından uzaklaştırıyorum.

"Dikkatli ol bebeğim," diyor Kai, ben silahıma uzanırken parmaklarımı sıkarak. Kot pantolonumun kemerinin içine sokulmuş, hantal ceketimin altına gizlenmişti. Emniyeti açık olduğundan emin olduktan sonra silahı sıkıca kavriyorum ve ara sokaktan çıkıp kararlı adımlarla ilerlerken arkamdan görünmesini engelliyorum.

Yaklaştığımı fark ettiğinde doktor neredeyse arabasına varmak üzereydi. Üzerimde kabarık bir ceket var ve saçlarımin yarısı yün şapkamın altında saklı, bu yüzden ilk başta beni tanımıyor. Vücudumdaki tüm sinir uçları alarma geçmiş bir halde ona doğru yürürken botlarım ağırlaşıyor. "Dr. Collingsworth. Ben de sizi bekliyordum."

Ben yaklaşıp kadar biraz kaşlarını çatıyor ve yüzündeki tüm kan çekiliyor. "Burada olmamalısın," fısıldıyor, arabasının anahtarlarını karıştırırken telaşla etrafına bakınıyor.

"Kim olduğumu bildiğinizi biliyorum," diyorum sakince. "Ve cevaplar olmadan gitmeyeceğim."

"Evine git Abigail," diye fısıldar. "Bu ikimiz için de güvenli değil."

"Gerçeği istiyorum."

"Seninle konuşsam beni öldürürler," diye ağzından kaçırır. "Sen Hearst'ün kızıydın."

Bu dünyanın nasıl işlediğini biliyorsun."

"O zaman çabuk gelsen iyi olur," diyorum ve silahımı çıkarıp gizlice vücuduna doğrultuyorum. "Kimse fark etmeden önce." Köşeden dışarı

Gözümün ucuyla bize doğru gelen adamları gördüm.

Tuşlar parmaklarından kayarak soğuk zemine çarpıyor. "Kasabanın her yerinde casusları var," diye yalvarıyor, gözlerinde vahşi bir bakış beliriyor. "Eğer aileme zarar verirlerse-"

"Sadece arabaya bin ve normalde yaptığın gibi kasabanın içinden geç," diyorum, silahla kalçasını dürtüyorum çünkü biraz iknaya ihtiyacı var.

"Arka koltukta saklanacağız," diyor Kai, onu diğer tarafta sıkıştırarak, "ve arkadaşlarımız bize ayrı bir arabada eşlik edecek," diye ekliyor, diğerleri köşeyi dönüp Xavier'in sahte bir isimle bizim için ayırdığı kiralık arabayı park ettikleri yere doğru acele ederken. "Bir bok yaparsan pişman olursun."

"Kahretsin." Doktorun fırtınalı ela gözlerinde gerginlik belli oluyor. "Bunun sonu iyi bitmeyecek."

"Bin şu lanet arabaya," diye tersliyor Kai, sabrı tükeniyor. "Hepimizi öldürtmeden önce."

Kai ve ben arka koltuğa geçip yere sinerek saklanırken o uzun bacaklarını direksiyonun arkasına kaydırıyor. Bir şey yapmaya kalkışırsa diye silahı ona doğrultuyorum. Adam bir sinek kadar zararsız görünse de, kimseyi hafife almamayı öğrendim. "Silahımı sana doğrulttum," diyorum çünkü bulunduğu yerden göremiyor. "Bir şey denersen ateş ederim."

"Nereye gidiyorum?" diye soruyor, birkaç dakika sonra kasaba sınırına ulaştığımızda. "Düz gitmeye devam et," diyor Kai, cep telefonundan haritayı kontrol ederken. "Yaklaşık altı mil ileride sola döneceksin. Oraya gelmeden önce seni uyaracağım."

Gideceğimiz yere doğru yol alırken havada ölüm sessizliği hakim. Kai'ye bakıyorum, o da bakışlarımı tutuyor ve söylenmemiş sözlerle bana güven veriyor.

"Karını ara," diye geveledim. Bu adam rutin bir yaratık. İhtiyacımız olan son şey, eve dönmediğinde yerel şerifi araması. "Ona sadece bu gece için şehirde olan birkaç eski üniversite arkadaşınla birkaç bira içmeye gittiğini söyle. Seni beklememesini söyle."

Adem elması boğazında sallanıyor. "Buna asla inanmayacak," diyor. "Ben tek bira seven bir adamım."

"O zaman, Parkhurst'te geç saatlere kadar kendi istekleri dışında kilit altında tutulan kaçırılmış hastalar üzerinde yasadışı ameliyatlara yaparken ona ne söylersen söyle," diye çıkışıyorum.

Parmağı cep telefonunun tuş takımının üzerinde gezinirken dudaklarını ıslatıyor. "Hoparlörü aç," diye emrediyorum.

"Ve sakın ona gizli bir uyarı göndermeye kalkmayın," diye ekliyor Kai. "Çünkü nerede yaşadığını biliyoruz. Linwood'da güzel bir mahalle. Eminim Missie ve Callie altı yataklı, altı banyolu, iki katlı evinizin karşısındaki çocuk parkındaki tırmanma iskelesinde sallanmaya bayılıyordur."

"Lütfen aileme zarar vermeyin," diye yalvarıyor.

Onun ailesine asla zarar vermeyiz. Milyon yıl geçse bile. Ama o bunu bilmiyor ve tehlikede olduklarına inanması gerekiyor, yoksa bilmemiz gerekenleri bize söylemeyecektir.

"İşbirliği yaparsan ailen güvende olur. Herhangi bir numara yaparsan onları riske atarsın," diyorum duygudan yoksun monoton bir sesle.

Aramayı yapıyor ve biz de karısına neden bu gece geç saatlere kadar evde olmayacağına dair bir yığın saçmalık anlatırken onu dinliyoruz.

Telefonu kapattığında "Bilmiyor," diyorum.

"Onu Parkhurst'ten korumaya çalıştım. Babam da karısına -anneme- aynı şeyi yaptı ve kız kardeşlerim de bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

"Yerel halk Parkhurst'ün ne olduğunu düşünüyor?" Ben soruyorum.

"Üst düzey, zengin müşterilere hizmet veren büyük bir özel ilaç ve tıp şirketi."

Homurdanıyorum. "Anlaşıldı." Eminim izlerini iyi kapatmışlardır.

"Buradaki çoğu insan Parkhurst yerel topluma büyük miktarlarda bağışta bulunduğu ve eyalet dışına taşındıklarını görmek istemedikleri için burnunu sokmuyor."

Bundan sonra sapağa kadar konuşmuyoruz ve Kai onu Xavier ve Sawyer'ın dış banliyölerin bakımsız bir yerinde bulunan terk edilmiş depoya yönlendiriyor. Yanaştığımızda adamlar çoktan oradaydı.

"Olduğun yerde kal," diye uyarıyor Kai onu, arabadan inmeme yardım etmeden önce cep telefonunu ve anahtarlarını kapıyor.

"Drew'un tahmini varış süresi nedir?" Rick, Sawyer ve Jackson'a yaklaşıırken soruyorum. "Birkaç saat daha uzaklaşamayacağını söylüyor," dedi Sawyer.

onaylar.

Bu cevabı bekleyerek başımı sallıyorum. "Doktoru içeri sokalım ve terletelim ki Drew geldiğinde içini dökmeye hazır olsun," diyorum omzumun üzerinden bir bakış atarak. Drew bizimle buluşmak için Parkhurst'ten gizlice çıkarak risk alıyor ama bunu kaçırmak istemesine imkân yok, tıpkı benim hayır cevabını kabul etmediğim gibi.

Rick ve Kai doktoru bilerek tartaklar, itip kakarak metruk binaya sokarlar. Çatı birkaç yerden parçalanmış ve

Tüm alan küf ve ölü, çürümüş şeyler kokuyor. İçimi bir ürperti kaplıyor ve üzerine basarken zemini kaplayan döküntülere çok yakından bakmaktan kaçınıyorum.

Adamlar sandalyeyi alanın ortasına yerleştiriyor ve Sawyer etkileyici bir hız ve beceriyle doktoru sandalyeye bağlıyor, bu tür bir şeyi daha önce yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Rydeville Lisesi'ne ilk geldiklerinde Kai'den ve okuldaki dedikodu değirmeninden öğrendiklerim dışında, buraya gelmeden önce New York'taki hayatları hakkında çok az şey biliyorum. Sawyer'ın geçmişini çok merak ediyorum, çünkü ayrıntılar konusunda ketumluğuyla ünlüdür.

"Abigail." Doktor yalvaran gözlerle beni süzüyor. "Sana zarar veren ben değildim. Sana yardım etmeye çalıştım. I-"

"Dur." Bir elimi kaldırıyorum. Öğrenmeyi çok istiyorum ama kardeşimin de gerçeği öğrenmesi gerekiyor ve buraya gelmek için birçok şeyi riske atıyor, o yüzden Drew'u bekliyorum. "Kardeşimi beklememiz gerek."

Yüzü soluyor. "Drew buraya mı geliyor?" Sesi birkaç kademe yükselir.

"Evet." Korkunun boynuna ve yüzüne yayılışını izliyorum. İlginç.

Drew'in daha önce onunla herhangi bir ilişkisi olmadığını biliyorum, bu yüzden neden kardeşimden korkmuş gibi görüldüğüne dair hiçbir fikrim yok. O cehennem çukurunda çocukların ne yapmaya zorlandığını ilk kez merak etmiyorum. "Bize doğruyu söylemen şartıyla sana zarar vermez."

"Eğer size söylersem beni avlarlar ve aileme ağza alınmayacak şeyler yapmadan önce öldürürler. Bunu daha önce de gördüm." Sandalyenin üzerinde çırpınıyor. "Lütfen, Abigail. Bırak gideyim ve bunu unutayım. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Yapabileceğim her şeyi yaptım. Başka bir şey yaparsam ailemin güvenliğini tehlikeye atarım. Lütfen."

Ailesine bir şey olmasına izin vermeyeceğiz ve uygulayabileceğimiz korumaları zaten tartıştık. Ama şimdi bu konuya girmeyeceğim. Şimdilik en iyi hareket tarzı, biz ikizimin gelmesini beklerken onu eli kolu bağlı, seçeneklerini düşünürken bırakmak.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Nerede o?" Drew, birkaç saat sonra kokuşmuş, buz gibi soğuk depoya adımını atarken ürpererek sorar.

"Onu orada bıraktık," diyorum kardeşimin arkasından. "Rick, Sawyer ve Jackson saat başı vardiyalı olarak onu korudular."

Jackson arkadan gelerek, "Altına sıcıyor," diye seslendi. "Onu birkaç saatliğine çıldırmaya bırakmak doğru bir hamleydi."

"Çok uzun kalamam," diyor Drew, doktorun tutulduğu ana odaya girmeden hemen önce önümde durarak. Yüzünü bana dönüyor. "Bu işi benim yönetmeme izin vermeni istiyorum," diyor. "Ve hoşuna gitmeyecek şeyler yapmak zorunda kalabilirim."

Safrayı geri yutuyorum. "İhtiyacımız olan cevapları almak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın. İsteyerek ya da , tıbbi kanatta devam eden istismara katıldı. Vicdanım rahat."

Kai parmaklarını benimkilere geçirip destek olmak için sıkıyor.

"Kız kardeşimle bir dakika yalnız kalmak istiyorum," diyor Drew. Kai başını sallıyor, Jackson ve Sawyer'ı binanın göbeğine kadar takip etmeden önce dudaklarını gagalıyor.

Drew beni kollarına alıyor ve birkaç dakika boyunca sessizce sarılıyoruz. "Korkuyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de," diye fısıldıyorum.

"Haklı olmayı çok istiyorum A, ama her şeyi yanlış anladığım için çok korkuyorum." "Gerçekten öyle olduğunu düşünmüyorum, D ve benim de aynı şeyi hissettiğimi biliyorsun. Ama ben Anlıyorum, çünkü çok fazla umut beslememeye çalıştım."

Yüzümü yukarı kaldırıp yanaklarımı avuçluyor. "Ne olursa olsun, duyduklarımızın bizi raydan çıkarmasına izin vermemeliyiz. Bunu başarmak için iyi bir şansımız var Abby ve duygularımızın yolumuza çıkmasına izin veremeyiz."

"Biliyorum Drew ve ne yazık ki duygularımı içime hapsetmekte oldukça ustayım."

"Eğer yaşıyorsa," diyor boğuk bir sesle, "bu gece bu konuda bir şey yapamayacağımızı anlamışsındır."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Oraya öylece dalıp onu alamayacağımızı biliyorum." Eğer annemiz yolun sadece birkaç mil ötesinde

Berbat bir yer ve Rydeville'e dönmek zorundayız, onu o canavarların bakımına bırakarak, ama her şeyi umursamaz bir duygu güdümlü bencillik eylemiyle bir kenara atmak için çok fazla yol kat ettik.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" diye usulca sorar.

Başımı sallıyorum ve gözümün kenarından tek bir damla yaş süzülüyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Ama olabileceğim kadar hazırım."

Elini benimkine doladı. "Gidip bunu bir kez ve olarak öğrenelim." Drew ve ben yerde ona doğru yürürken doktor gözle görülür bir şekilde titriyor, botlarımız ilerlerken betona gürültüyle çarpıyor. Rick doktorun ağzından bir mendil çıkarıyor, elinde bir şişe su tutuyor dudaklarına.

Biz yaklaşırken adamlar kenara çekilip bize yer açıyor. Doktor bakışları aramızda gezinirken yutkunuyor. "Bana ne yapacaksınız?" diye homurdanıyor, vahşi gözleri odanın içinde geziniyor.

Drew daha önce birkaç kez kullandığı ölümcül bir ses tonuyla, "Bunu zor yoldan ya da kolay yoldan yapabiliriz," diyor. Tıpkı o zamanki gibi, buz gibi bir gönderiyor omurgamdan aşağı ve yukarı. "Zor yol, eve, karının yanına döndüğünde bir sürü açıklama yapmak zorunda *kalacağın* anlamına gelir. Kolay yol ise buradan burnun bile kanamadan çıkman anlamına gelir." Drew doktoru tehditkâr bir bakışla süzerken elimi sıkıca kavriyor.

"Seninle konuştuğumu öğrenirlerse, yürüyen ölü bir adam olurum," diye ağzından kaçıır.

"Sizi koruyabiliriz," diyor Drew. "Ve bu gece burada öğrendiğimiz bilgilerle düşüncesizce bir şey yapmayı planlamıyoruz. Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanacak çünkü söz konusu seçkinler olduğunda minimum risk alırız."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor. "Baban öğrenirse *seni* öldürür."

"Bu odadaki herhangi biri ona söylemediği sürece babamızın bundan haberi olmayacak," diyorum.

Drew alay ediyor ve çirkin bir küçümseme ağzının kenarlarını kavriyor. "Ben onun varisiyim. Beni öldürmez. Özellikle de senin gibi biri için."

Kardeşime şöyle bir bakıyorum ve bunu gerçekten mi söylüyor yoksa rol icabı kötü kalpli piç moduna mı geçti anlayamıyorum.

"Bu seni ilgilendirmez," diye ekliyor Drew, karanlık bir bakışla onu delip geçerek. "Sen kendin ve ailen için endişelen, gerisini bize bırak."

"Başka seçeneğim yok gibi," diye kabul ediyor doktor, teslim olmuş görünüyor. "Ama iş o noktaya gelirse ailemi buradan çıkaracağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

ülkenin."

"Size söz veriyoruz," diyorum tereddüt etmeden. "Karınızı ve kızlarınızı koruyacağız ve onlara zarar gelmemesini sağlayacağız." Umarım adama yalan söylemiyorumdur.

Drew dudaklarını büzüyor ve başını bana doğru sallıyor. "Size böyle bir söz veremeyiz," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Ve senin anlamsız sorularını dinlemekten bıktım." Ona doğru eğiliyor ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırıyor. Doktor geri çekilmeye çalışıyor ama gidebileceği hiçbir yer yok. "Bize bilmemiz gerekenleri söyleyeceksin, daha fazla itiraz etmeden, yoksa seni ölüm için yalvarana kadar kanlı bir şekilde döveceğim."

Sessiz alanda iğne atsan yere düşmezdi. Rick merakla kardeşime bakarken Kai, Jackson ve Sawyer bakışlarını paylaşıyor.

Ho. Lee. Sikeyim.

Şu anda, ikizimin soğukkanlılıkla doktoru tehdit edişini izlerken, gözlerinde alev alev yanan bir niyet ve sıfır pişmanlıkla, karanlık tarafını benden saklamakta mükemmel bir iş çıkardığını fark ediyorum. Parkhurst'te ona verilen zararın onu değiştirmedığını düşünerek aptallık etmişim. Hepsini farklı şekillerde değiştirdi -Drew, Charlie ve Trent.

"Tamam," diye kabul ediyor doktor titrek bir sesle, altına sıçmak üzereymiş gibi görünüyor. Aşağı bakar. "Kollarımı çözebilir misiniz? Acıyorlar."

"Sanki bana yapılanlardan sonra her yerim ağrıyor," diye tükürdüm. Arkadan bağlandıktan birkaç saat sonra kolları ağrıyorsa ne olmuş yani? Bana yapılanla kıyaslanamaz bile.

"Bunu yapan ben değildim. Sen ilk getirildiğinde tatildeydin," diye anlatmaya başlarken Sawyer ellerinin etrafındaki bağları çözer. "İşe döndüğümde orada olmana çok şaşırdım. Ve Dr. Lacy'nin babanın isteği üzerine yasadışı bir kürtaj ve göğüs büyütme ameliyatı yaptığını öğrendiğimde dehşete düştüm." Kuru dudaklarını ıslatarak Rick'e bakıyor. Rick su şişesinin kapağını açıp ona uzattı.

Gözlerim Kai'ninkilerle ortak bir acıda buluşuyor, ama bunu içime atıyorum, kalbimi katılaştırıyorum ve bir sonraki adım için hazırlıyorum. Ama Dr. Lacy'nin adını geri dönmek üzere bir kenara koyuyorum. O adam hak ettiğini bulacak.

"Bize Abby'nin histerektomi olduğu söylendi," diyor Drew. "Ama bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Baban ameliyatın yapılmasını istedi ama ben tam zamanında yetişip durdurdum. Ben Dr. Lacy'nin amiriyim, bu yüzden onu ameliyathaneden atıp yerine geçmem alışılmadık bir durum değildi."

"Doğum kontrol implantını sen yerleştirdin," diyorum, ama tahminimizin doğru olduğunu zaten biliyordum.

"Yaptım, çünkü izlerimi örtmem gerekiyordu. Genellikle ilk birkaç ay adet görmene engel olur, bu yüzden adet görmeyeceğini ve en azından korunmasız cinsel ilişkiye girersen seni hamilelikten koruyacağını umuyordum."

"Neden?" diye sordum. "Neden yapmadın? Daha önceki tepkine bakılırsa babamdan ve seçkinlerden korktuğun açık, o halde neden istediğini yapmadın?"

Yüz hatları yumuşar. "Çünkü sana baktım ve kızlarımı gördüm. Ve önünde koca bir hayat olan genç ve güzel bir kadın gördüm." Gözlerini kaçırıyor ve birkaç dakika yere bakıyor. "Gurur duymadığım pek çok şey yaptım ama o kadar ileri gidemezdim. Hiçbir zaman seçkinler için çalışmak istemedim. Bu benim babamdan ve ondan öncekilerden kalan mirasım. İstesem de hayır diyemedim. Kapana kısıldım ve geceleri uykularımı kaçırان şeyler yapmak zorunda kaldım ama hiçbir genç kadının çocuk taşıma yeteneğini elinden alamazdım."

Gözlerimin içine bakıyor. "Bunun sonuçları olacağını biliyordum. Ortaya çıkmanı beklemesem de o *zamandan* beri gözüm hep arkada kaldı. Her şeyi ayarladıktan sonra ailemle birlikte ABD'den ayrılmayı planlıyordum ve sonra sana neler olduğunu açıklayan ve bu konuda hiçbir şey söylememeni isteyen isimsiz bir mesaj gönderecektim."

Söylediği her sözün doğru olduğuna dair en ufak bir şüphem yok. Ve hayatta kalmak için bir şeyler yapmaya zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Ben de gurur duymadığım şeyler yaptım. Onunla aynı seviyede olduklarından şüpheliyim ama bunu benim için yapmak için çok şeyi riske attı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Gelecekteki bebeklerimi kurtardığınız için teşekkür ederim." "Dr. Lacy yumurta ayıklama işlemi yaptı mı?" Rick sordu.

Doktor başını sallar. "Hayır. Onu da durdurdum. Depoda bazı yedek yumurtalarımız vardı ve birilerinin kontrol etme ihtimaline karşı bazılarını alıp kayıtlarda tahrifat yaptım."

Ağzım doluyor ama ait oldukları kadına ne olduğunu sormuyorum çünkü dikkatimi dağıtamam ve açıklaması büyük olasılıkla onu boğazlamak istememe neden olacak.

Drew tekrar doktorun üzerine eğilerek, "Bana riskten kaçınan biri gibi görünüyorsun," diyor. Kardeşimden korktuğu her halinden belli olan doktor irkiliyor ve

Görünüşe göre iyi bir sebepten dolayı. "Kız kardeşime yaptığın için sana minnettar olsam da açıklamayı yutmuyorum." Drew adama doğru yaklaşıyor ve buradaki kutup sıcaklıklarıyla hiç ilgisi olmayan bir şekilde her yeri titiriyor. "Bunu gerçekten neden yaptın?"

"Sana söylemiştim," diye ciyaklarken alnında boncuk boncuk terler beliriyor. "Orada çalışan herkes canavar değil. Çoğumuz buna zorlanıyoruz ve bizi yanlarında tutmak için şantaj ve baskı kullanıyorlar ama benim bir vicdanım var ve bunu genç bir kadına yapamazdım."

"Ve?" Drew adamın gözlerinin içine bakarken bakışları buz gibi.

Doktor derin bir nefes verir. "Sana bunu söylersem, pervasızca davranmayacağına dair bana söz vermelisin."

Göğsümde kelebekler uçuşuyor ve panik içinde gözlerimi Kai'ye dikiyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar beni göğsüne bastırarak karşı tarafa geçti.

"Taleplerde bulunamazsın!" Drew tersleyerek doğruldu ve bana sert bir bakış attı.

İşte bu kadar. Gerçeklik anı.

Başımı sallayarak derin bir nefes veriyorum.

Drew dikkatini tekrar doktora verir. "Yaşıyor mu?" Sesi sert, ifadesi gergin ama duyularını bilerek dizginlediğini biliyorum.

Doktorun gözleri kocaman açılır. "Biliyor musun?"

"Lütfen." Önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Lütfen bize söyle. Annem hâlâ hayatta mı? Annemiz Parkhurst'te bir hasta mı?"

Drew ve Kai iki yanımda, arkamda dururken kulaklarımda kan pıhtılaşıyor ve sessiz bir çığlık kafatasıma yerleşiyor.

Beklenti beni öldürüyor ve buna ihtiyacım var. ihtiyacım var. Bilmeliyim. "Evet," diyor ve boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve bana doğru eğilen Kai'nin elini tutuyorum.

"Yaşıyor mu?" Drew kırpılmış bir ses tonuyla tekrar sorar.

"Annen hayatta ve iyi durumda. Ya da o yerde birinin olabileceği kadar iyi." Pişmanlık dolu gözlerini bana dikti. "Tesiste sempatizanları var ve senin buraya getirildiğini öğrenen de o. Ne planladıklarını öğrendi ve ben onunla ilgilenmem için tatilden erken çağrılana kadar bir hafta boyunca her gün kanlı cinayetlere neden oldu."

"C9'daki kadın o mu?" Dedim ve o da başını salladı. "Aman Tanrım." Gözlerimden yaşlar akıyor ve uzanıp boştaki elimle Drew'un elini tutuyorum.

"Diğer doktorlardan birine saldırdığı için bir hafta hücre cezası aldı," dedi, "ama bunu bilerek yaptı çünkü binanın o bölümünde daha az güvenlik var. Geldiğimde sana yardım etmem için bana yalvardı. O piç Hearst'ün planladığı şeyi durdurmam için. Annen çok ikna edici bir kadın ve kabul etmem için fazla bir şey gerekmedi. Aldığım riskin farkındaydım ama kalben doğru olanın bu olduğunu biliyordum."

"Beni ziyaret etti, değil mi?" Fısıltıyla .

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Seni görebilsin diye onu arka koridorlardan gizlice odana soktum. Yüzünün o geceki gibi aydınlandığını hiç görmemiştim."

Ayağa kalkıyorum, metanetli kardeşime tutunuyorum. Drew pek bir şey belli etmiyor ama onun da en az benim kadar hissettiğini biliyorum. Sadece bunu saklamakta daha başarılı. Kai elini benimkinden çözüyor ama fazla uzaklaşmıyor. "O nasıl?" Drew soruyor. "Düzenli olarak Parkhurst'te olduğumu biliyor mu? Hayatımızda neler olup bittiğini biliyor mu? Babamızın neyin peşinde olduğunu?"

"Her şeyi bilmiyor, çünkü tıbbi tesiste büyük ölçüde bağlantımız kesildi, ama yeterince şey biliyor. Kaçmasına yardım etmem için bana yalvarıyor, özellikle de senin on sekizinci doğum günün yaklaşırken, ben de kusursuz bir plan yapmaya çalışıyorum ama onu eyaletten güvenli bir şekilde çıkaracak bağlantılarımız ya da imkanlarımız yok. Onun ve benim hayatımı tehlikeye atma ihtimaline karşı harekete geçmek istemedim."

"Biz mi?" Ben soruyorum.

"Tesiste benim gibi düşünen birkaç güvendiğim meslektaşım var. Annenize yapılanlar iğrenç ve yıllarca bize gerçekte kim olduğunu ve oraya nasıl geldiğini anlattığında kimse ona inanmadı." Başını iki yana sallıyor. "Baban gerçekten kötü bir adam."

Bana bilmediğimiz bir şey söyle.

"Peki, zihinsel olarak nasıl?" Soruyorum, çünkü hastaların çoğunun zombi benzeri ifadelerini ve ilgisizliklerini hatırlıyorum.

Cevap vermeden önce birkaç kez duraksıyor. "İyi ve kötü günleri var. Ben Parkhurst'e gelene kadar pek çok şüpheli muameleye maruz kaldı. Durumu stabil ama yaşadıklarının uzun vadeli etkileri olduğunu inkâr etmek mümkün değil."

"Onu ziyaret ediyor mu?" Drew soruyor.

Doktor başını sallar. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Tabii ki bilmiyor. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Hâlâ şoktayım ve her şeyi tam olarak emin değilim. "Annem ölmedi, Drew," diye fısıldıyorum.

Ağabeyimin koluna girdim ve yaşlarla dolu gözlerle ona gülümsedim. "Onu kaybetmedik."

"Onu oradan çıkaracağız, A. Onu tekrar öpüp kucaklayacaksın," diye söz veriyor Drew. Kendini toparlamadan önce gözyaşları kısa süreliğine kirpiklerine yapışır.

"Nasıl?" diye sorar doktor.

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok," diyor Drew, sesi güvenle yankılanarak. "Ama senin ve meslektaşlarının yardımına ihtiyacımız olacak."

"Yardım etmek istiyoruz ama korkuyoruz," diye dürüstçe itiraf ediyor.

"Üzülme," diyorum burnumu çekerek. "Çünkü birkaç ay içinde pek çok şey değişecek. Bu süre zarfında annemizle ilgilenmene ihtiyacımız var."

Onun orada o kadar uzun süre kalacağını düşünmek beni öldürüyor ve Parkhurst'e koşup tıbbi tesise girme dürtüsü, ne olursa olsun, beni zorluyor, ama onun hayatını bu şekilde riske atmayacağım. Ve planladığımız her şeyi riske atmayacağım.

"Annemizi güvende tutmak için sana güvenebilir miyiz?" Drew soruyor.

"Parkhurst'te doktorluk yaptığım dört yıl boyunca onu güvende tuttum."

"Güzel." Drew omuzlarını dikleştirir. "İlgili ayrıntılar için sizinle irtibata geçilecek ve tüm programları not etmeye başlamanızı istiyorum. İlaçlar, rotasyonlar, programlar, teslimatlar vesaire."

Doktor başını sallar. "Bunu yapabilirim."

Drew, "O zaman size ya da ailenize zarar gelmemesini sağlayacağız ve aynı koruma, bize yardım etmek isterlerse meslektaşlarınız ve aileleri için de geçerli olacak" diye onaylıyor.

"Seçkinlerden kurtulacaksın ve ömür boyu rahat edeceksin," diye ekliyorum, "ve karınla kızlarının sana inandığı gibi bir adam olmaya başlayabilirsin."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Önümüzdeki birkaç ay şimdiye kadar katlandığım en büyük işkence olacak. Annemin hayatta olduğunu ve ona gidemeyeceğimi bilmek beni öldürüyor. Drew'u da etkilediğini biliyorum. Ama Xavier'in kurduğu güvenli bir hat aracılığıyla Dr. Collingsworth'ten düzenli olarak bilgi alıyoruz ve anneme mektuplar yazıyoruz. Xavier bir video bağlantısı kurmayı teklif etti ama biz reddettik. İzi sürülebilecek herhangi bir şey yapmaktan korkuyoruz ve ikimiz de ona sarılamadığımız, öpemediğimiz ve yüzüne onu sevdiğimizi söyleyemediğimiz on yıldan sonra onu ilk kez görmeye dayanamadık.

Yani, yazışmaları takas ediyoruz.

Dr. Collingsworth tüm mektuplarımızı annem okuduktan sonra yakıyor çünkü yanlış ellere geçme riskini göze alamayız.

Ondan ilk kez tek tek mektup aldığımızda, Kai'nin ve benim yatak odamızda yere oturmuş, ikimiz de açmaya cesaret edemeden önce en az bir saat boyunca düz beyaz zarfların üzerindeki düzgün el yazısına bakmıştık.

Sonra saatlerce mutlu gözyaşları döktüm, bulanık gözlerle onun sevgi dolu sözlerini okudum, göğsümü kesen mutlu bir acıyla. Bazı mektuplarındaki ifadelerden aklının tamamen orada olmadığı anlaşılıyor, ancak on yıl boyunca o yerde hayatta kalması onun irade gücünün bir kanıtı.

Onu oradan çıkarmaya her zamankinden daha kararlıyız ve nihayet tüm planlama ve hazırlıklarımız bir araya geliyor.

Geçtiğimiz iki ay hem zor hem de kolay geçti. Kolay çünkü kocamla birlikte yaşıyorum ve ilişkimden hayatımda hiç olmadığı kadar memnunum. Kai ve ben her geçen gün daha da yakınlaşıyoruz ve öyle bir aşamaya geldik ki, o benim hayatıma girmeden önce hayatımın nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Piçin beni birlikte katılmaya zorladığı birkaç etkinlik dışında Charlie'yi çok az gördüm. Tüm olaylar cehennem gibiydi, çünkü Charlie bana soğuk davranıyor ve kendini bana tamamen kapattı. Bir arkadaş olarak ona ulaşmaya çalıştım ama ilgilenmedi ve ben de onu zorlamayacağım.

konusmak için. Aramızda çok fazla acı ve pişmanlık var ve arkadaşlığımızı yeniden kazanmanın kolay olmayacağını biliyorum, ancak bir zamanlar olduğumuz yere geri dönebileceğimizi umuyorum.

Bir zeytin dalı uzattım. Şimdi top

Charlie'nin sahasında.

Babam mesafesini korudu ve benden ya da Drew'den herhangi bir talepte bulunmadı, ki bu beni mutlu etmeli ama bu hepimizi tedirgin ediyor ve korkudan altımıza sıçmamıza neden oluyor. O hiçbir şeyi alttan alan biri değil ve hepimiz diken üstündeyiz, sürekli arkamızı kolluyoruz, saldırmasını bekliyoruz. Dikkatinin dağınık olduğunu ve kayıt konusunda yeterince endişelendiğini ve meşru bir şekilde geri adım attığını düşünmek istiyorum, ancak o sapkın, öngörülemez bir piç ve hiçbir şeyi varsayamayız.

Atticus seçkinler arasına geri döndü ama bu da kolay olmadı. Pek çok yüksek rütbeli elit, Atticusun tekrar seçilmesine karşıydı ama Peder bunun için bastırdı ve şüphesiz amacına ulaşmak için her zamanki şantaj taktiklerine başvurdu. Rick ve Kai ince bir baskı uyguluyor, Atticus'u, pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmedeği takdirde kendisine ve Christian'a karşı açtığı davayı yenilemekle tehdit etmeye ikna ediyorlardı.

Atticus yine Rydeville'deki eski evinde yaşıyor ama biz mümkün olduğunca ondan uzak durmaya . Harley ve Joaquin okul dönemi boyunca New York'taki dairede tek başlarına yaşıyorlar ve tatillerde Rydeville'e dönüyorlar.

Manning Motors'daki tüm yönetim kurulu üyeleri Parkhurst oylamasının yapıldığı gün yürürlüğe girecek olan Gizlilik Sözleşmelerini ve yeni sözleşmeleri imzaladı. Bunu bir sır olarak saklamayı başardık ama bu da beni geceleri uykusuz bırakan bir başka şey.

Drew, yüksek rütbeli seçkinlerden oluşan hedef listemizi başarılı bir şekilde piçin aleyhine çevirdi ve bu onun için çok az çaba gerektirdi. Onu sırtından bıçaklama fırsatını memnuniyetle karşıladılar ve yarınki oylamanın onun lehine sonuçlanmayacağı konusunda teminat aldık.

Her şey ayarlandı ve tüm engelleri ve ters gidebilecek şeyleri ikinci kez tahmin etmeye çalışarak planlarımızı aşırı derecede gözden geçirdik. Kaya gibi sağlam bir plan ama yine de geçen hafta boyunca ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim.

Her şey yarına bağlı ve ben çok endişeliyim.

Wyoming'deki özel havaalanından Parkhurst'e limuzinle giderken Charlie'nin eli titreyen kalçamı sıkıyor. Bu benim ilk kez

Ana tesiste Charlie ile aynı odada geceleme zorunda kalmak beni çok geriyor. Drew ve Shandra'nın da bizimle birlikte seyahat etmeleri ve bizimkinin yanındaki otel s  tinde kalmaları yardımcı oluyor. Kai ve Rick de orada kalacaklar. Xavier, Sawyer, Jackson ve son birkaç aydır sürekli g  lgemiz olan güvenlik görevlileri ise birkaç mil ötede kiraladığımız bir evde kalıyorlar.

Havai fişeklerin planladığımız sırayla patlaması için yarın her şeyin mükemmel bir şekilde gerekiyor ve küçük bir aksaklık bile işleri gerçekten berbat edebilir. Bu yüzden bu kadar gerginim.

Başarısızlık bir seçenek değildir, ancak başarı da garanti değildir.

"Sakin ol," diyor Charlie. "Sürekli bacaklarını sallaman beni deli ediyor."

"Gergin olduğum için beni suçluyor musun?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum. "Yoksa

Buraya son geldiğimde bana ne yaptıklarını unuttun mu? Ve en son büyük bir elit etkinlik olduğunda bana ne yapmaya çalıştıklarını?"

"Tabii ki hayır." Yüz hatları bir an için yumuşuyor. "Ve yaşadığım sürece o geceyi asla unutmayacağım." Her zamanki boş ifadeyi yüzüne geri döndü ve çok fazla bir şey belli etmese de, kısa süreli     lmesi bana karşı tamamen bağışık olmadığına dair ilk ipucu.

"Artık her şey farklı," diyor Drew kar  ımdaki koltuğundan. "Ve bu hafta sonu kimse böyle bir şeye kalkışmaya cesaret edemez." İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz ama sadece bu geceyi atlatmamız gerekiyor ve sonra g    dengesi değişecek.

Eğer her şey plana uygun giderse.

Aksi takdirde, her şey serbest olacak ve g  revimizde başarısız olursak ne tür cezalar verileceğini düşünmek beni ürpertiyor.

Bu iğrenç düşünceleri bir kenara iterek kardeşime odaklanıyorum. Shandra'nın elini tutuyor ve Shandra ona doğru eğilmiş, çenesinin keskin hatlarına hayranlıkla bakıyor. Son birkaç aydır onların yakınlaşmasını biraz tedirginlikle izledim. Beni yanlış anlamayın. Drew'un artık o cadı Alessandra'yla birlikte olmamasına seviniyorum ama onu Jane olmayan biriyle sevgili gibi görmek de zor.

Göstermelik olsa bile. Ki

bence   yle.

Ve Shandra iyi bir arkada   olsa bile.

"Nişan partisi saat ka  ta ba  lıyor?" Shandra soruyor.

"Davetiyede sekiz yazıyordu," diye onaylıyorum, manzara bulanık bir şekilde geçip pencereden dışarı bakıyorum.

"Peki orada kim olacak?" diye soruyor Drew'a bakarak.

"Konsey üyeleri, eşleri ve üye olan çocukları da dahil olmak üzere tüm yüksek rütbeli seçkinler" diyor.

"Çok sıkıcı olacak," diyor Charlie. "Özellikle de senin için," diye ekliyor, bana soğuk soğuk bakarak. "*Onun* yerine benimle arkadaşlık etmeye zorlanmanın ne kadar eziyet verici olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Yapma bunu, Charlie."

"Neden olmasın, Abigail?"

"Çünkü öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi davranmaya devam edersen bu hafta sonu cehenneme dönecek." Gizlilik ekranı açık ve ses burada kısık olmasına rağmen sesimi kasten alçaltıyorum. İşimi şansa bırakmayacağım. "Şu anda onunla birlikte olduğumu biliyorsun ve seninle birkaç kez durumumuz hakkında konuşmaya çalıştım ama bilmek istemedin."

"Çünkü yaralanmıştım ve bir sürü şeyle uğraşıyordum," diye tıslıyor.

Drew sakince, "Şu an baş başa konuşmak için pek de uygun bir zaman değil," diyerek onu uyaran bir bakış attı. "Eminim Rydeville'e döndüğümüzde Abby bunu seninle konuşmakta bir sakınca görmeyecektir ama bunu Parkhurstte tartışmak herkes için riskli, özellikle de kız kardeşim için." Gözleri Charlie'ninkilere takılır. "onu umursamadığına ve güvenliğinin senin için önemli olmadığına karar vermediysen ve durum buysa, seninle büyük bir sorunumuz var dostum."

Charlie başını çevirip pencereden dışarı bakarken, cevap vermeyi reddederken ve daha fazla konuşmaktan kaçınırken çenesinde bir kas patlar.

Kendimi pek de sıcak ve rahat hissetmemi sağlamıyor.

Oraya vardığımızda içim içime sığmıyor ve Charlie arabadan inmeme yardım ediyor, girişe doğru merdivenlerden çıkarken elimi sıkıca tutuyor.

Hiç de beklediğim gibi değil.

Eski dünyanın görkemli iç mekanına sahip eski moda bir bina olacağını düşünmüştüm, ancak beş katlı, yüksek pencereli krem rengi İtalyan taşından yapılmış modern bir yapı. Üçüncü, dördüncü ve beşinci katlarda yer alan konutların dış cephesini cam balkonlar çevreliyor.

İçeride lobi, aydınlık ve havadar alanın etrafına yerleştirilmiş gri ve pembe kadife koltuk ve sandalyelerle geniş bir açık plan dikdörtgen şeklindedir. Tepedeki devasa avizeler aşağıdaki odaya akkor ışık saçmaktadır,

Kokulu mevsim çiçekleriyle dolu pahalı vazoları ve duvarları süsleyen zarif sanat eserlerini vurgulayarak.

Charlie bizi resepsiyona götürüyor ve bizi koyu kırmızı kahverengi saçlı, uzun boylu, zayıf, yaşlı bir kadın karşılıyor. "Bay Barron." Charlie'ye sıcak bir şekilde gülümsüyor, imzalaması için bir kalem ve kart uzatırken kasıtlı olarak eline dokunuyor. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Marina," diyor ve kartın üzerine imzasını ona geri uzatıyor. "Bu benim karım Abigail," diye ekliyor ve bana üstünkörü bir bakış atıyor.

Keskin gözlerini bana çeviriyor ve gülümsemesinin kenarı kayıyor. "Hoş geldiniz, Bayan Barron. Buraya ilk gelişiniz, değil mi?"

"Evet." Ona en iyi sahte gülümsememi veriyorum.

"Umarım konaklamanızdan keyif alırsınız. bir tavsiye isterseniz, mor dinlenme odasını deneyin derim. Charlie'nin favorisidir." Yüzündeki hoş gülümsemeden sırtına bıçak sapladığını asla anlayamazsınız ama ancak bir aptal onun ne demek istediğini anlayamaz.

"İşini seviyor musun, Marina?" Ben soruyorum.

Kendinden emin gülümsemesi biraz duraksıyor. "İşimi seviyorum."

İçimdeki kaltağı yönlendirerek onu kasıtlı bir şekilde aşağılayıcı bir tavırla aşağı yukarı süzüyorum. "O zaman diğer yeni evli gelinlere kocalarını becerdiğini ve hem de hangi odalarda becerdiğini çok da ince olmayan bir şekilde söylemekten kaçınmanı öneririm." Yakınına eğilip yaka kartını bilerek inceliyorum. "Abigail Barron olmadan önce Abigail Hearst- Manning'dim."

Yüzündeki tüm renk kaybolur.

"Babamın kim olduğunu ve buralarda ne tür bir güce sahip olduğunu biliyorsun. Beni bir daha kızdırmaya kalkarsan kendini işsiz bulursun. Ve bu senin tek uyarın." Yarın için gergin olduğum için şanslı, yoksa onu anında kovdurabilirdim.

"Çok özür dilerim Bayan Barron. Bana ne oldu bilmiyorum."

Elimi sallayarak onu kovuyorum ve Charlie'ye yeniden odaklanıyorum. "Burada işimiz bitti mi?"

Dudakları seğiriyor. "İşimiz bitti." Solgun yüzlü Marina'ya bakar. "Her zamanki odamın hazır olduğunu varsayıyorum?"

"Aslında, Bay Hearst sizin başkanlık katına taşınmanızı talep etti."

Charlie anahtar kartını ona geri iterken gözleri öfkeyle parlıyor. "Her zamanki odamı istiyorum. Sisteminizde düzeltin." Marina tartışmak ister gibi görünüyor ama Charlie'nin yüzündeki öfkeli ifadeye ve benim sıkılmış yüzüme bakıp vazgeçiyor. Drew'a hızlıca bir mesaj atıp, babamın büyük ihtimalle onun odasının da taşınmasını istediğini, bu yüzden orijinal düzenlemelere bağlı kalması konusunda onu uyarıyorum. İhtiyacım olduğunda kardeşimin ve arkadaşımın yakınımda olduğunu bilmenin rahatlığına ihtiyacım var.

On dakika sonra Charlie lüks bir odanın kapısını açıyor ve ben de içeri girip onunla paylaşmak zorunda kalacağım büyük boy yatağı görene kadar biraz rahatlıyorum. İtiraz edip kanepede uyuyabilirdim ama yarın en iyi oyunumu sergilemem gerekiyor ve zaten pek iyi uyuyamıyorum.

Cep telefonum çalışıyor ve ince topuklu ayakkabılarımı çıkarırken onu çantamdan çıkarıyorum.

Aylarca kot pantolon ve Kai'nin sweatshirt'leriyle yaşadıktan sonra, yeniden seçkin bir hanımefendi gibi giyinmek zorunda kalmak o kadar boğucu ki zar zor nefes alabiliyorum. Ekranımdan bana gülümseyen muhteşem yüzünü gördüğümde ağzımda bir gülümseme beliriyor. Düğmeye basıp Kai'nin çağrısını kabul ediyorum ve banyoya girip kapıyı kapatıyorum. "Hey, bebeğim."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Babam odamızı onun yanındaki bir odaya taşımaya çalıştı ama Charlie buna izin vermedi."

"Güzel. Takip cihazı hâlâ hücrende, çantanda ve ayakkabılarında, değil mi?" diye sorar.

"İstiyorum." Xavier dün ısrar ettiğinde bunun abartılı olmasına karşı çıkmadım çünkü gerçek şu ki güvende olduğumuzdan emin olmak için her konuda abartılı olmamız gerekiyor. Çocukların hepsinin hücrelerinde ve ayakkabılarında takip cihazları var ve hepimizin telefonunda da takip uygulaması var. Yarın kulaklıkları kullanacağız, böylece Xavier, Sawyer ve Jackson dışarıdaki yola park edecekleri kiralık arabalarının konforunda olan biten her şeyi duyabilecekler. Sawyer babasıyla kontrol etti ve cihazların bu mesafede hâlâ çalışıyor olması gerekiyor.

"Daha gelmedi mi?" Giselle'i düşününce yüzümde hemen bir kaş çatma belirerek soruyorum.

"Onu görmedim ama burada olduğunu bildiren bir mesaj gönderdi," diye onaylıyor. Trent'in dans pistinde başkalarının gözü önünde kendisini parmaklamasına izin verdikten sonra onunla ilgilenmediğini açıkça belirttiği düğün partisinden beri ondan pek haber almamıştır. Atticus bunu bir bahane olarak kullanabilirdi.

Kai'yi bu hafta sonu ona eşlik etmekten vazgeçirmek için, ama bildiğin şeytanın bilmediğinden daha iyi olduğunu düşündük. Giselle bir tehdit değil. O daha çok sinir bozucu bir sivrisinek. Ama canımıza tak ettiğinde uzaklaştırabileceğimiz biri.

Öte yandan Trent ve Alessandra, hesaba gereken bir güçtür. Okulda tansiyon yüksektir ve seçkinler arasında açık bir bölünme vardır. Trent sonunda dengiyle karşılaşmış gibi görünüyor ve bu ikilinin her öğle yemeğinde birbirlerine pençe atmaları bunu doğruluyor. Yine de misilleme yapmak için herhangi bir harekette bulunmadı ve babamın uyarısının onu daha kararlı hale getirmekten başka bir işe yaramadığını düşünecek kadar saf değilim. Karşılıklı atışmaya ve hakaret etmeye devam ediyoruz ama fiziksel olarak herhangi bir hamle yapmadı ve bu da gergin olmak için başka bir neden.

"Onun için endişelenme, bebeğim. O bir şey değil," diyor Kai, bana güven vererek. "Biliyorum. Ve ben . Muhtemelen endişelenmediğim tek şey o. hakkında."

"İyi hazırlandık," diyor alçak bir ses tonuyla. "Ve bu gerçekleşecek."

"Önce şu lanet nişan partisini atlatmamız gerekiyor."

Gülümsemekten yüzüm ağrıyor ve ayaklarım şimdiden beni öldürüyor ve bu korkunç partiye sadece bir saat kaldı. Büyük oylamadan bir gece önce abartılı bir nişan partisi düzenlemek tipik bir piç kurusu. Daha iyi bilmesem, gergin hissetmemek için yaptığını söyledim. Ancak gerginlik yaşamak için duyguları hissetmeniz gerekir ve bu piç kurusu hiçbir şey hissetmekten aciz.

Ancak bu gece kesinlikle gergin görünüyor. Acaba hoşnutsuzluk fısıltılarını mı duydu yoksa neler olacağını biliyor mu? İşin içindeki herkes gizliliğin gerekliliğini anlıyor ama bu piçin gerçeği ortaya çıkarmanın yolları var.

Bu vesileyle, umarım onu tamamen kandırmışızdır çünkü ifşaatlar başladığında yüzünde beliren farkındalığı izlemek istiyorum.

"Bir içki daha ister misin?" Charlie, kısa boylu, tıknaz, kesilmiş bıyıklı ve bana her bakışında alaycı bir ifade takınan bir adamla konuşmayı nihayet kestiğinde soruyor.

"Sadece bir su alacağım," diye cevap veriyorum. Burada bir damla alkolün bile dudaklarıma değmesine imkân yok Beni Drew ve Shandra'nın Rick ve Isabella ile sohbet ettikleri yere götürüyor. Kai, Giselle'le birlikte odanın diğer ucunda, Atticus ve birkaç adamla bir grup oluşturmuş, yüksek sesle sohbet ediyor. Sırtı bana dönük ve eminim beni kontrol etmek için yanıp tutuşuyordur ama ikimiz de bu hafta sonu risk almayacağımız konusunda anlaşmıştık.

"Burada kal," diyor Charlie. "Geri geleceğim." Bütün gece yanımdan ayrılmadı ve daha önce limuzindeki tepkisizliğine rağmen, Charlie'nin bana zarar gelmesine izin vermeyeceğini biliyorum. İlişkimiz bozulmuş olabilir ama duygulardan bir gecede kurtulamazsınız ve birbirimize karşı bir noktada yüzleşmemiz gereken bir yığın çözülmemiş duygumuz var.

Isabella ilgisini gizlemeden, "Baban bu gece çok yakışıklı görünüyor," dedi.

Piç kurusu yakışıklı ve kendine iyi bakıyor ama bunların hepsi sahte, tıpkı kişiliği gibi ve bu da onu odadaki en itici kişi yapıyor.

Ama Isabella söz konusu Patrice olduğunda kemikli bir köpek gibidir. Patrice'in gönderdiği hançerleri görmezden gelerek etkinliklerde fırtına gibi flört etmeye devam ediyor. Babamın arkasından düzenli olarak Atticus'u becerdiğini düşünürseniz bu gerçekten gülünç. Isabella'nın kendisini yeni başkanın eşi olarak gördüğünden hiç şüphem yok ama bunun *nişan* partisi olduğunu anlamamış gibi görünüyor. Gerçi bu dünyada bunun pek bir önemi yok.

Rick bulduğu her fırsatta onu kendi hakkında dolduruşa getiriyor ve Kai de babasının kulağına fısıldamaya devam ediyor. Gerçekten de bazı insanları manipüle etmek çok kolay ve başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar.

Patrice gözüme çarptı ve ona el salladım. Bununla biraz eğlenebilirim.

"Patrice, her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun," diyorum ona yağ çekerek. "Yeşilin bu tonu rengine gerçekten çok yakışmış."

Blech.

Nezaketle gülümsüyor ama dikkat süresi sınırlı çünkü Isabella'ya ciddi bir yan gözle bakıyor. "Isabella da babamın ne kadar yakışıklı olduğunu söylüyordu," diyorum masumca, Shandra sırtıtmakla savaşıırken. "Ve çok güzel bir çift olduğunuza katılıyorum."

Patrice'in pençeleri, tahmin edilebileceği gibi, dışarı çıkar. "Eminim öyledir. Ama nasıl görüldüğüne bakmaksızın, güçlü konumdaki her erkek için bunu söylerdi. Öyle değil mi canım?"

"Çok mu endişelendin?" Isabella sırtıyor.

"Çok mu umutsuzsun?" Patrice karşılık veriyor ve ben de geri çekilip her şeyin güzelce gelişmesini izliyorum. İkisi de aylar süren bu oyundan sonra o kadar sinirlenmişler ki, kıvılcımı ateşlemek için fazla bir şey gerekmiyor.

Derin bir ses kulağıma, "Senin her zaman hayran olduğum sinsi bir yönün vardı," diyor ve içimdeki panik anında alevleniyor.

Drew yanıma gelmek için bir hamle yapıyor, ama ben onu uyaran bir bakışla uyarıyorum. Christian Montgomery'nin düşünmesini istediğim son şey ondan korktuğum.

Öyle olsam bile.

Hâlâ onun iğrenç siki ve ellerimin üzerimdeki hissiyle ilgili kâbuslar görüyorum.

Christian hesaplanmamıÇ bir hareket yapmıyor ve ben onun neyin peÇinde olduğunu bilmek istiyorum. "Ne istiyorsun, Christian." Sesim buz gibi ve ona bakmak için arkamı dönmüyorum.

"Sana teşekkür etmek istedim," diye kulağıma fısıldıyor ve sanki binlerce ateş karıncası beni tırmalıyormuş gibi derim ürperiyor.

Charlie'nin bardaki pozisyonundan kaşlarını çatmasını izleyerek, "Isırırım," diyorum. "Bunu çok kolaylaştırdın."

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor ve midemde asit çalkalanıyor.

"Bu yapmaya çalıştığın şeyi mazur göstermez," diye devam ediyor, "ve ben uzun zamandır

hafızam ve sınırsız sabır rezervim var, bu yüzden bekleyebilirim ama içimden bir ses daha fazla beklemem gerekmeyeceğini söylüyor."

Charlie beni Christian'dan geri çekerek, "Uzak dur ondan," diyor.

"Ben gidiyorum," diyor, ses tonunda açık bir eğlenceyle. "Ama bunun tek nedeni, onu istediğim gibi kullanmamın uzun sürmeyecek olması."

Ve bu harika veda sözleriyle, benim için büyük bir şey planladığı düşüncesiyle beni korku içinde titreterek uzaklaşıyor.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Gergin misin?" Ertesi sabah, oylamanın yapılacağı salona gitmeden hemen önce hepimiz başkanlık süitinde kahvaltıda bir araya geldiğimizde babama soruyorum.

"Sinirler zayıflar içindir." Göğsünü şişiriyor. "Bugün sadece bir formalite." Patrice ceketinin cebinden bir parça tiftik koparıyor. "Bu hedef için yıllarca çalıştım ve her şey mükemmel bir şekilde yerine oturmak için sıralandı." Taze sıkılmış portakal suyunu içerken tahmin edilebileceği gibi kendini beğenmiş görünüyor.

Kibri ve zalimliği her zaman onun çöküşü olacaktı. Charlie'nin bardağını aldım ve ayağa kalktım. "Sana yeniden doldurayım."

Babam kadehini bana doğru itiyor, ben de dudaklarımı ısırır gibi yapıp ağzım ince bir çizgi halinde çekilirken kadehi alıyorum. "Aferin kızıma." Masadan arkamı döndüğümde kıcıımı okşuyor ve aylardır ilk kez bana elini sürüyor.

Bu bariz bir hareketti.

Bugünden sonra her şeyin değişeceğine dair bir uyarı.

Cezveyi kapıp sapık kafasına boşaltmak istiyorum ama bu amacıma ters düşer, o yüzden gururuma yedirip ellemesini görmezden geliyorum. Drew oylamanın nasıl geçeceğine dair sorularla piçin dikkatini dağıtırken ben de iki bardağı da taze meyve suyuyla doldurmak için acele etmiyorum.

Ona taze meyve suyu bardağını uzatırken, "Giden başkan açılış konuşmasını yaptıktan ve takdim konuşmalarından sonra halk oylaması yapılacak," diye açıklıyor.

Charlie'ye meyve suyu dolumunu uzatıyorum, bir elimle siyah kalem eteğimin önünü düzeltiyorum ve kalçamın iç kısmına sarılı küçük tabancanın hâlâ saklı olduğundan emin oluyorum. Charlie'nin yanındaki koltuğa geri kayarken ona gülümsüyorum. "O da neydi öyle?" diye fısıldıyor.

"Kontrolü tekrar ele aldığına inanıyor çünkü Kai, oylamadan sonra Noel'deki kaydı teslim edeceğimize dair bir anlaşma yaptı."

Charlie kaşlarını çatıyor ve bize doğru baktığında babama zehirli bir bakış fırlatıyor. Hâlâ ahkâm kesiyor ve kendi sesini duymayı gerçekten çok seviyor.

Charlie kulağıma, "Bu Kaiden'in akıllıca bir hareketiymiş gibi gelmiyor," diye fısıldıyor.

"Sebeplerimiz vardı," diye üstü kapalı bir şekilde itiraf ediyorum ve söylemeye hazır olduğum da bu kadar. Hangi takımı desteklediğine dair hiçbir fikrim yok ve onun yanındayken gardımı indiremem.

"Sana kaç kere masada fısıldamanın ayıp olduğu söylendi," diye bağılıyor babam.

"Özür dilerim, baba." Kelimeler ağzımdan çıkarken neredeyse boğuluyordum.

"Umarım son birkaç aydaki küçük isyanınızdan keyif almışsınızdır, çünkü bugünden sonra her şey değişecek."

"Bir anlaşma yapmıştık," diye hatırlatıyorum ona, her ne kadar anlaşmadan dönmesine hiç şaşırmasam da. Hepimiz bunu bekliyorduk.

"Ben serserilerle pazarlık yapmam," diyerek sırtıyor ve ben de kendi sırtışıma karşı koymak için kendimi zor tutuyorum. Tahmin edilebilirliği kaçınılmazdı ve burada oturmuş, Noel Günü kaydının tüm kopyalarının kendisinde olduğunu düşündüğü için böbürleniyor ve üstünlük taslıyor.

Ama sadece böyle düşünmesini istediğimiz için.

Aylardır bunu arıyordu ve birkaç ekmek kırıntısı bırakmak o kadar da zor değildi. Özel dedektifi yemi yuttu ve Chez Manning'in arazisindeki yaşlı meşe ağacının altındaki toprağa sakladığımız kayıtların bulunduğu kutuyu geri aldı.

Üstünlüğün kendisinde olduğuna inanıyor ve ben de buna itiraz etmeyeceğim. O odaya girdiğinde her şeyin kontrol altında olduğunu düşünerek büyük bir güven duymasını istiyoruz. Bu yüzden dün gece Atticus ve Patrice'i de otobüsün altına attık.

Xavier, babamın özel hesabına ihanetlerinin video kanıtını içeren isimsiz bir e-posta gönderdi. Atticus için bir şeyler planladığından eminim, özellikle de bu sabah Patrice'in boynundaki morluk bir gösterge ise. Gizlemek için iyi bir iş çıkarmış ama izleri ipek eşarbi boğazına bağlamadan önce de görmüştüm. Masada bir fare kadar ürkek, adamın gür sesi odada her yankılandığında zıplıyor. Verdiği ceza her ne ise onu korkutup boyun eğdirmiş ama henüz onunla işinin bittiğinden şüpheliyim.

Ve dün gece Isabella'yı becerdiğini bilmek için kanıtı ihtiyacım yok. Muhtemelen Patrice'i de izlemesi için zorlamıştır. Bu tam olarak onun yöntemi.

Patrice'i kırmak için yeterince uzun süre yanında tutacağını ve sonra onu daha genç, daha seksi bir kadın lehine bir kenara atacağını hayal ediyorum.

Ya da en azından, eğer özgür olsaydı bunu yapardı. Ama bu konuda söyleyecek bir şeyimiz varsa parmaklıklar ardında olacak.

Yüzündeki kibirli ifadenin tadını çıkarıyorum, yakında silinip gideceğini biliyorum.

Her şeyin mükemmel bir şekilde sıralandığını düşünüyor ama hiçbir şey bilmiyor.

Sağladığımız kanıtlar ona Atticus'u elitlerin dışına atmak için geçerli bir neden veriyor ve bugünden sonra herhangi bir dava için gerek kalmayacak - düzende ve genel olarak elitlerde en önemli rolü üstleneceğine inandığı zaman - bu yüzden iyi ruh hali içinde haklı hissediyor.

Drew ve ben gizlice birbirimize bakıyoruz ama ikimiz de ukala değiliz çünkü hâlâ ters gidebilecek pek çok şey var. Sadece sessizce iyimser olduğumuzu söyleyelim.

Salona bir grup olarak giriyoruz ve merdivenlerden ön tarafa doğru ilerlerken erkekler Peder'in etrafını sararak sırtını sıvazlıyorlar ama bunların hepsi göstermelik. Peder kürsünün önündeki ilk sırada yerini alırken, Drew soldan çıkarak alanın uzak tarafındaki diğer seçkin üyelere katılıyor.

Bugün burada beş yüzden biraz fazla seçkin üye var ve bunların iki yüzü oy kullanan üyeler. Aile üyelerini de eklediğimizde bu büyük salonda binden fazla kişi var. Bu süreçte masumların zarar görebileceği tüm yollar hakkında endişelenmem için yeterli. Bizim gibi pek çok seçkin aile üyesi bu yaşam biçimine zorlanıyor ve bu salonda düzenin kaosa dönüştüğünü ve bu hasta piçlerden bazılarının hapse atıldığını görmekten keyif alacak pek çok insan var.

Charlie beni yanağımdan öpüyor. "Dün hiçbir şey söylemediğimi biliyorum," diye fısıldıyor, "ama seni hâlâ önemsiyorum ve sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Düzgün bir kaş kaldırıyorum.

"Zihninin nasıl çalıştığını biliyorum Abby ve ben saf değiştirmeden önce neyin planlandığını da biliyorum." Ellerimi sıkıca tutuyor. "Her ne planladıysan, lütfen dikkatli ol."

"Bizi durdurmayacak mısın?" Fısıldıyorum.

Başını iki yana sallar. "Çok büyük hatalar yaptım Abby. Bana aileme ve sana mal olan hatalar, ama artık kötü kararlar vermeyi bıraktım ve

yanlış tarafı seçmek." Omzunun üzerinden babama bakıyor. O da diğerk adayların yanında oturmuş, kaymağı yiyen kedi gibi görünüyor. Charlie bana bakıyor. "Yanlış insanlara güvendim ve aklımlın çelinmesine izin verdim." Yüz hatları sertleşiyor. "Umarım bunu ona ödetirsin."

"Bu da neydi şimdi?" Sağ tarafımdaki sıranın kenarında yerimi aldığımnda Shandra fısıldıyor.

"Sanırım Charlie sonunda aklını başına topladı," diyorum karanlık bir gölge üzerimde belirirken.

Alessandra uzun siyah saçlarını bir omzunun üzerinden atarken ellerini kıvrımlı kalçalarının üzerine koyarak, "Çekil," diye tersliyor.

"Sadece kibarca sorarsan." Ona sırtıyorum.

"Seni saçlarından çekeceğim ve her saniyesinin tadını çıkaracağım," diye karşılık verir.

Ona daha da geniş bir sırtıma gösteriyorum. "Evet, hiç sanmıyorum. Baban bana senin ne kadar saygılı bir kız olduğunu söyledi." Ayağa kalkıp kulağına eğildim. "Onun ve diğerk birçok erkek için bacaklarını ve kıcını nasıl açtığını." Burun delikleri genişliyor ve yumruklarını iki yanında sıkıyor. "Böylesine önemli bir olayda olay çıkarırsan memnun olmayacağını tahmin ediyorum ama teorimi test etmekten çekinme."

Dışarı çıkıyorum ve sıraya doğru ilerlerken beni kasten omuzlarından kontrol ediyor. Resmi ve elit bir etkinlikten ziyade dans etmeye daha uygun bir bodycon elbise giymiş ama Trent'in sıcaktan nefes nefese kalışına bakılırsa bugün giydiğı elbisede onun da parmağı olduğunu söyleyebilirim.

Beyaz ipek gömleğimin yakasını düzeltiyor, boynumdaki inci dizisini mükemmel bir şekilde konumlandırarak şekilde ayarlıyorum. Saçlarım, klasik düz siyah eteğim ve beyaz ipek bluz kombinasyonumla uyumlu zarif bir chignon. Topuklu ayakkabı giyiyorum ama gökdelen değil çünkü sahneye çıkarken takla atma riskini almak istemiyorum.

Formalitelerin bir an önce başlamasını umarak yerime oturduğumda damarlarımda adrenalin dolaşıyor ve göğsümde kelebekler uçuşuyor.

Herkes yerine oturduğunda, mevcut başkan sessizlik çağrısı yapıyor ve tören başlıyor. Arkasına bir ekran iniyor ve ben can sıkıntısıyla mücadele ederken on dakika boyunca seçkinlerin mirasını ve başarılarını öven saçma bir sunum oynatılıyor. Bu bittiğinde, başkan hemen konuşmasına başlıyor.

Adamın sağlık durumunun iyi olmadığı, bastonuna ağır bir şekilde yaslandığı ve her öksürdüğünde mendiliyle ağzını sildiğı açıkça görülüyor. Konuşmasının her saniyesi saatlerce sürüyormuş gibi geliyor ve ter damlaları

göğüslerimin arasındaki boşluk. Bulunduğum yerden soldan ikinci sırada oturan Drew, Rick ve Kai'yi görebiliyorum. İlk iş kulaklıklarımızı test ettik ve biliyorum ki çocuklar dışarıdan dinliyorlar. Xavier bilgi işlem sistemine başarıyla sızdı ve bu gösteriyi başlatmaya hazır.

"Şimdi günün meselesine gelelim," diyor Başkan ve bir öksürük krizine daha girerken mikrofona tükürüyor. "Konseyin başında bulunacak ve ülke çapında elitlerin işleyişini denetleyecek yeni bir başkanın seçimi. Tüm adaylar, lütfen ayağa kalkın."

Beş adam ön sırada dururken salonda bir alkış tufanı kopar.

Alkışlar durduğunda, Başkan süreci açıklamaya devam eder. "Her adayın ismi tek tek okunacak ve ben de destek gösterisi isteyeceğim. Oy veren üyeler sol ellerini kaldırırken aynı anda dijital tuş takımındaki düğmeye basarak oylarını kaydedecekler."

Drew daha önce on sekiz yaşın üzerindeki tüm üyelerin otomatik oy kullanma ayrıcalığına sahip olduğunu açıklamıştı. Ellerin kaldırılması eski geleneklere bir selam niteliği taşıırken, her üyenin koltuğunda bulunan küçük dijital pedler oyların hızlı bir şekilde hesaplanmasını sağlıyor.

"Tüm adaylar çağrıldığında ve oylar sayıldığında, en çok oyu alan aday bir sonraki başkanımız olarak ilan edilecek. Tüm sonuçlar ekranda gösterilecek," diye ekliyor elini arkasında sallayarak. "Seçilebilmek için en az elli oy gerekmektedir. Hiçbir adayın asgari hakkı elde edememesi durumunda, konsey nasıl devam edeceğini tartışırken oylama süreci durdurulacaktır."

Sessizlik çağrısı yapmadan önce birkaç dakika daha konuşuyor. Ve sonra başlıyor.

Adayların isimleri teker teker anons ediliyor ve piçin isminin anons edilmesini beklerken diken üstünde oturuyorum. Göğsümdeki kelekleri tutan kafes parçalandı ve o güzel yaratıklar içimde cirit atıyor. Terli avuçlarımı eteğimin ön kısmına silerken, Shandra sessiz bir destek gösterisiyle kolumu kavıyor.

En son babanın adı okunur ve bu aşamada başka hiçbir aday asgari hakkı almamıştır. Baba, muhtemelen beklediği oy sayısından daha fazlasını kazandığına inanmış bir şekilde ayakta durmaktadır.

"Hazırlan," diye fısıldıyor Drew kulaklıktan. Kuru dudaklarımı ıslatıyorum ve kıpırdanmayı durdurmak için ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

Başkan, "Başkanlık için Michael Hearst'ü destekleyenler, lütfen ellerinizi kaldırın ve oylarınızı şimdi kaydedin" dedi ve salonda ürkütücü bir sessizlik hakim oldu.

Tek bir kişi bile elini kaldırmıyor ve babam odaya bakarken kaşları çatılıyor.

Başkan boğazını temizliyor. "Başkanlık için Michael Hearst'ü destekleyenler, lütfen şimdi oylarını kullansınlar."

Kimse kılını bile kıpırdatmıyor ve piçin gözlerinde panik parlıyor. Ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor ve alnındaki ter parıltısını şu anda ekrana yansıtılan görüntüsünden algılayabiliyorum.

"İşe yarıyor," diye fısıldıyor Drew.

"Bunun anlamı ne?" diye bağırıyor, sesi odanın içinde yankılanıyor, sözlerinin bulanıklığı herkes tarafından fark ediliyor.

Tuzlu ve biberli saçları olan uzun boylu, seçkin bir adam ayakta duruyor. Onu dosya fotoğrafından tanıyorum. Michigan eyaletinden saygın bir kıdemli yargıç ve Birleşik Devletler Başkanı tarafından şahsen atanmış bir kişi. Drew'e göre elit kesim içinde yüksek bir pozisyona sahip ve pek çok üyenin örnek aldığı biri.

Bu rol için onu seçtik, çünkü saygın birinin bu işi başlatması gerekiyor. Eğer Drew ya da ben buna kalkışsaydık, büyük ihtimalle salondan çıkarılır ve bu binanın bodrum katında olduğunu bildiğim zindana atılırdık.

Yargıç Gregory Penn, geniş omuzlarını dik tuttuğu ve yüzünde mağrur bir ifade bulunan gri takım elbisesi içinde namuslu bir vatandaş gibi görünüyor. Aile babası imajıyla gurur duyuyor ve üç oğlu ve dört kızından oluşan geniş bir ailesi var.

Ayrıca sapık zevkleri için küçük erkek çocuklarına tecavüz etmeyi seven sapık bir pedofil.

"Konseye yaklaşmak ve tüm üyelere hitap etmek için izin istiyorum," diye sordu.

Başkan kaşlarını çatır, olanlardan tamamen habersizdir. Konsey üyelerine bakar ve onlar da başlarını sallar. Mendiline öksürmeden önce "İzin verildi," der. Sahnede diğer konsey üyelerinin oturduğu masaya doğru yürür, boş koltuğa oturur ve alnını siler.

Yargıç kürsüye çıkar ve mikrofonu ayarlar. Şok edici kızıl saçları olan genç bir adam podyuma çıkarken yüksek sesle boğazını temizliyor, elinde büyük beyaz bir zarfla yargıcın yanında dururken tedirgin görünüyor.

Gregory Penn odaya göz gezdirdikten sonra, sanki devrilecekmiş gibi sandalyesinin kenarına yapışmış olan babama bakıyor. "Bu zarfın içinde Parkhurst üyelerinin çoğunun imzaladığı ve Michael Hearst'ün asil kurumumuzdan ihracını ve uzaklaştırılmasını talep eden bir dilekçe var."

"Bu çok saçma," diye homurdanıyor babam, bu aşamada zar zor ayakta durabiliyor. Meyve suyuna kattığım düşük doz GHB kafasını karıştıracak ve onu yavaşlatacak, böylece kendini kolayca savunamayacak ya da kaçamayacak.

Kızıl saçlı genç adam ona dilekçenin bulunduğu zarfı uzatırken Başkan gözlüklerini takarak "Bu talebi hangi gerekçeyle yapıyorsunuz?" diye sorar.

Yargıç gözünü kırpmadan "Sahte temsil, şantaj ve haraç, yüksek rütbeli elit üyelerin öldürülmesi ve bir elite yakışmayan davranışlar" dedi.

Kalabalıktan fısıltılar yükselir ve Başkan yumruğunu masaya vurarak salonun sesini anında keser.

Alessandra dikkatle bana bakıyor ve yüzündeki saf sevinç ifadesini gizlemek mümkün değil. Parmağım onu terslemek için seğiriyor ama bunun yerine ilgisiz bir bakış atıyorum, bunun onu daha çok kızdıracağını biliyorum.

"Kanıtınız yok!" Babam neredeyse takla atarak bağırıyor.

Yargıç, "Drew Hearst-Manning'i tanık olarak sahneye çağırıyoruz," dedi ve Drew ayağa kalktı. Ayağa kalkıyorum, ikizimle aynı anda sahneye doğru birkaç adım yürüyorum.

Yanından geçerken babam, "Yerine otur Abigail," diye tıslıyor.

Onun önünde durmaktan kendimi alamıyorum. "Çok ateşli görünmüyorsun baba. Belki de oturmalsınız." Tek parmağımınla göğsüne bastırıyorum ve koltuğa yığılıyorum. Ona doğru eğildim ve kalbimdeki nefretin her zerresini bakışlarıma döktüm. "Kadınları asla hafife almamalısın. Özellikle de hayatındaki kadınları. Umarım başına gelen her şey senin de başına gelir."

"Ona sen söyle bebeğim," diye fısıldıyor Kai kulağıma. Genişçe gülümsüyorum ve hepsi onun için.

Drew kürsünün kenarında beni bekliyor ve yargıç ikimizin de ona yaklaşmasını izlerken kaşlarını çatıyor, anlaşmanın bir parçası olmadığım için açıkça şaşkın ve mutsuz.

Ama seyirciler arasında oturup Drew'in intikamımızı almasını izlememin imkanı yok.

Bu intikam *benim* ve elitlere ve onların cinsiyetçi saçmalıklarına iki parmağımı soktuğumu ve piç babamı alaşağı ettiğimi bilmek çok daha tatlı.

Bugünden sonra, bu salondaki her erkek değerli bir ders öğrenecek; cehennemde hor görülen bir kadın kadar öfke yoktur.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Podyuma çıkarken Drew elimi tutuyor. Yargıç Drew'u sert bir bakışla bir tarafa iterek mikrofonun önüne geçmeme izin veriyor. Mikrofonu kendi hizama getiriyorum ve kuru dudaklarımı ıslatıyorum.

"Bu iş sende, havai fişek," diye fısıldıyor Kai. "Canlarına oku." Göz ucuyla Rick ve Kai'nin pozisyon aldıklarını görüyorum.

"Günaydın. Benim adım Abigail Hearst-Manning. Olivia Manning ve Michael Hearst'ün kızı ve Drew'in kız kardeşiyim. Babam, ki bu referansı en gevşek ifadelerle kullanıyorum, bir sahtekâr ve manipülatördür ve başkanlık kampanyasını desteklemeleri için önemli elit üyelere rüşvet vermek amacıyla kullandığı kanıtları derlemek için yıllarını harcadı."

Odada hoşnutsuzluk sesleri yankılanıyor ve arkamda birinin ayağa kalktığını duyuyorum. "Sadece bu da değil, aslında başarısız bir işadamı ile bir fahişenin gayrimeşru oğlu olmasına rağmen kendisini yetim ve devletin himayesindeymiş gibi göstermek için çocukluğuyla ilgili kayıtlarda tahrifat yapmış."

Kalabalık başımın üzerinden Xavier'in ekrana yansıttığı görüntülere bakıyor.

"Sergilediği kişiliğin her yönü sahte. Nişanlanması bile bir oyun ve Patrice'le evlenmek gibi bir planı yok. Babamın arkasından Atticus Anderson'la ilişki yaşamasının nedenlerinden biri de bu."

Uçsuz bucaksız alanda nefes sesleri yükseliyor ve Xavier'in yayını Patrice'in Kai'nin babasıyla yatakta olduğu görüntülerden bazı karelere çevirdiğini biliyorum. Seçkinlerin çoğu hafifçe eğlenmiş görünüyor, çünkü bu tür olağan davranışlar karşısında utanç ya da şok yok. Ancak aile üyelerinin çoğu iğreniyor ve bu yüz ifadelerinden anlaşılıyor. Birçoğunun Parkhurst'te olup bitenlere alışkın olduğundan emin olsam da, bunun bu kadar açık bir şekilde dile getirilmesi rahatsız edici.

Patrice ayağa fırlıyor ve sırasından çıkıp buradan gitmek için aceleyle insanların yanından geçiyor. Atticus'un oturduğu yere bakıyorum.

Yüzünde paniklemiş bir ifade vardı. Seçkin dönüşünün ne kadar kısa sürdüğünü yeni fark etmişti.

"Kardeşim ve ben iki ay sonra on sekiz yaşına girdiğimizde, babamın Manning Motors'daki hisseleri bize devredilecek." Drew şu anda tam arkamda duran başkana bir zarf uzatıyor. "Tüm yönetim kurulu üyeleri yeni sözleşmeleri ve bize bağlılık beyanlarını imzaladılar. Ayrıca, Michael Hearst'ün tüm eylem ve faaliyetlerinden ayrıldıklarını şu anda televizyonda yayınlanacak bir konferansla kamuoyuna duyurdular."

Omzumun üzerinden ekrana bakıyorum ve yönetim kurulu başkanının Manning Motors'un merkezinde toplanan gazeteci kalabalığına hitap ederek Michael Hearst'ü CEO'luktan kovduklarını ve yerine geçici bir CEO getirdiklerini açıklamasını izliyorum.

Ön sırada oturan Peder ayağa kalkmak için mücadele ediyor. Alnından ter fışkırıyor, sendeliyor ve sağa sola sallanıyor. Başkan yanıma geliyor, ona bakarken kaşlarını çatıyor. Mikrofonun kontrolünü benden aldı. "Korumalar, o adamı yakalayın ve bana getirin."

"Ama tek suçu bu değil," diyor Drew, mikrofonun kontrolünü başkandan alarak.

Noel günü görüntüleri yayınlanırken salonda öfke çığlıkları yükseliyor.

İşte *bu*, seçkinlerin takdir etmeyeceği bir şey.

Şantaj ve cinayet olağan olsa da, yüksek rütbeli bir elit üyeyi gerekçesiz *olarak* ve böylesine soğuk, klinik bir şekilde öldürmek hoş karşılanmaz. Özellikle de kurucu bir babayı öldüren kişi, sadece evlilik yoluyla örgüte dahil olmuş gayrimeşru bir piç ise.

Charlie'yi bu konuda uyarmayı çok istedim ama çok riskliydi.

"Bu görüntüler geçen Aralık ayında çekildi," diye devam ediyor Drew, "ve babamızın yüksek rütbeli bir elit üye olan ve memleketimiz Rydeville'in kurucu ailesinin soyundan gelen Charles Barron'u soğukkanlılıkla öldürdüğünü gösteriyor."

Kai ve Rick sahneye yaklaşırken Drew'un yanına eğilerek, "Ve daha önce," diye ekliyorum. "Rydeville'in bir başka kurucu babasının karısı Emma Anderson'ın öldürülmesinde rol oynamıştı ama aslında karısını öldüren Atticus Anderson'dı."

Kanıtımız olmadığı için bu konuyu gündeme getirip getirmemeyi tartıştık, ancak diğer tüm iddialarımızı destekleyecek yeterince kanıtımız var.

Bu riski almaya değer. Hiç kimse tek bir suçlamaya odaklanmayacaktır, çünkü diğer tüm suçlamaların ciddiyetine kendilerini fazla kaptıracaklardır.

"Ne?" Babam iki muhafız tarafından sahneye sürüklenirken ağzından kaçırıyor.

"Düşmanlarını yakınında tutmakta haklıymışsın baba," diye tıslıyorum, bir sandalyeye itilip bir bileği tahta kola kelepçelenirken. "Ne yazık ki bunu gözden kaçırdın. Christian yıllardır biliyordu ve bunu senden sakladı." Bunu anlamam biraz zaman aldı ama Christian'ın dün geceki yorumları bunu doğruladı.

"Bu saçmalık," diye bağıyor babam. "Ve açıklayabilirim. Emma Anderson'ı ben öldürmedim ve Charles Barron'ı nefsi müdafaa için öldürmek zorunda kaldım. Bana silah çeken oydu."

"Yalancı!" Charlie kalabalıktan kükrüyor. "Onu öldürdün çünkü seni durdurmaya çalışıyordu. Bunu durdurmak için."

Charlie podyuma yaklaşırken kalabalıktan daha fazla mırıltı yükseliyor.

Başkan mikrofona bağırarak "Düzen" diye emrediyor.

"Ve kızım Manning Motors hakkında yalan söylüyor," diye devam ediyor baba ve sesindeki çaresizlik notasına ve gözlerindeki panik dolu bakışa bayılıyorum. Michael Hearst bir kez olsun geri planda kalıyor ve kibirli görüntüsü kayboluyor. Ama denemeden olduğu kişi olamazdı. "Yönetim kuruluyla imzalanan tüm sözleşmeler geçersizdir çünkü kızımın hisseleri zaten kocası tarafından bana emanet edilmiştir."

Charlie'nin diğer taraftan yaklaştığı sırada Kai sahneye atladığında, "Hayır, değil," diyorum.

Kai'nin elini tutup babama dönmeden önce Charlie'ye, "Özür dilerim," diyorum. "Çünkü Noel günü beni zorladığın o düğün yasal değildi." Evlilik cüzdanımızın kopyasını Kai'nin elinden alıp piçin suratına fırlatıyorum. "Üç gün önce Kaiden Anderson'la evlendim. O benim yasal kocam ve hisselerini çoktan bana devretti."

Charlie şoktan neredeyse sahneden düşüyordu.

Babam boğuk bir kahkaha atarak elindeki kâğıdı buruşturdu. "Zaten fark etmez, çünkü o hisseler evlilik nedeniyle hala benim."

Daha öfkeli çılgınlık odanın içinde yankılanıyor ve aile üyeleri ayağa kalkarak ellerini ağızlarına götürüyor.

"Abby." Drew'un boğuk çığlığı ve kolumu sıkıca kavrayışı bana planın bu kısmının işe yaradığını sylyyor.

Sawyer, Jackson ve silahlı muhafız ekibinin annemi tıbbi tesisten çıkarmayı başarıp bilmiyorduk çünkü onlardan bize sylememelerini istemiştik. Xavier onlara tesise girmelerini sağlayan sahte kimlikler verdi ve onlar da Dr. Collingsworth ve birkaç güvenilir meslektaşıyla birlikte çalışarak annemi dışarı kaçırdılar. Ne Drew ne de ben dikkatimizin dağılması riskini göze alamazdık ve stratejimizin bu yönünü unutmak için gerçekten çok çalıştım.

Bu planın ikinci kısmının halihazırda uygulanmakta olduğunu ve doktor ile ailesinin ABD'den ayrılmak ve koruyucu bir şekilde saklanmak üzere James Kennedy'nin özel jetine bindiğini varsayıyorum.

Atticus ayağa kalkıyor. "Olivia! diye bağırıyor, hayalet görmüş gibi bakıyor. Sanırım onun için yle. Kai babasına dik dik bakıyor ve onu olduğu yerde sabitliyor.

"Hayır, değiller." Sawyer ve Jackson'ın desteğiyle sahnede yürürken annemin sesi son derece sakindi. Onun için seçtiğim siyah pantolon ve yeşil ipekli bluz kombinasyonunu giyiyor ama kıyafetler iskelet gibi bedeninden sarkıyor.

Kai kolunu belime doluyor ve bayılmamamın tek nedeni bu.

Gözlerim on yıl sonra ilk kez annemin gözleriyle buluştuğunda, eve dönmüş gibi hissediyorum.

Sanki onca yıllık ayrılık hiç yaşanmamış gibi.

Sanki bir zamanlar parlak olan siyah saçları artık beyazlamıyor, kıvrımlı vücudu artık incecik ve bir zamanlar kusursuz olan cildi çizgilerle gölgelenmemiş gibi.

Tekrar küçük bir kız oldum ve sadece annemi istiyorum.

Kai iğdsel olarak ne düşündüğümü anlıyor ve Drew ile ben aynı anda ona doğru koşarken beni bırakıyor. "Anne!" Drew'la aynı anda kollarımı nazikçe ona dolayarak ağlıyorum.

"Bebeklerim." Annem kollarını ikimize doluyor ve hepimiz ağlıyoruz. Arkamızda kalabalık daha yüksek sesle konuşuyor, babam küfürleri savuruyor ve başkan yumruğuyla masaya vurarak tekrar düzen istiyor.

İşler hızla kötüye gidiyor.

Ve daha tonlarca işşaatımız var.

Annem bizi sıkı sıkı tutarak, "İkinize de bakmama izin verin," diyor.

Yüzümü avuçladı. "Benim güzel, güçlü kızım." Drew'un saçlarını karıştırıyor. "Benim yakışıklı, cesur oğlum." Sırayla her birimizin alnına birer öpücük konduruyor. "İkinizi de çok seviyorum ve konuşacak çok şeyimiz var ama önce ben söyleyeceklerimi söylemeliyim."

"Seni seviyorum anne," diyorum gözyaşlarımın arasından.

Drew, "Ben de seni seviyorum ve o yerden çıktığın için çok mutluyuz," diye ekliyor.

"İkinize de teşekkürler." Ellerimizi tutuyor ve Başkan'a doğru yürürken bizi de yanında götürüyor.

"Drew," diyor Başkan. "Burada neler oluyor?"

"Lütfen, efendim. Bize biraz zaman tanıyın. Duymanız gereken daha çok şey var."

Birkaç gergin an boyunca Drew'a bakar. "Tamam, ama acele et. Hâlâ oylama meselesini çözmemiz gerekiyor."

Bu konuyla pek ilgilenmemesine şaşırmadım. Seçkinlerin çoğu sıkılmaya başladı, çünkü istediklerini elde ettiler. Michael Hearst'ün itibarı sarsıldı ve seçkinler arasından kalıcı olarak çıkarılmak üzere. Şimdi, her zamanki gibi işlerine devam etmek istiyorlar.

Ama biz buna izin vermeyeceğiz.

Annem mikrofonu başkanın elinden kapıyor ve ona iğrenç bir bakış fırlatıyor. "Günaydın hanımlar ve beyler," diyor kalabalığa ve ben bir kahkahayı bastırıyorum. "Benim adım Olivia Manning. Kurucu bir babanın kızıyım ve Rydeville'in en eski ailelerinden birinin soyundan geliyorum. Michael Hearst yıllar önce onunla evlenmem için beni kandırdı ve çocuklarımla kaçmayı planladığımı öğrenince bir araba kazası ayarlayıp beni sahte bir isimle buradaki tıbbi tesise kapattı."

Annem ona doğru yürüyüp suratına bir tokat atıyor. "Piç kurusu."

"Berbat görünüyorsun," diye bağırıyor ve bu sefer ben araya girip ona bir tokat atıyorum. Seçkinlerin bizi durdurması konusunda hiçbir endişem yok, çünkü normalde düşmanlarına uyguladıkları işkenceyle karşılaştırıldığında bu çocuk oyuncağı ve adamların çoğu şimdi gözlerinde daha fazla ilgiyle oturuyor.

"Annemle bu şekilde konuşamazsın." Başını saçlarından geriye doğru çektim. "Ve bir daha asla ona, bana ya da Drew'e saygısızlık edemezsin. Gün ışığını asla göremeyeceksin, çünkü yetkililer onlara gönderdiğimiz dosyayı aldıklarında seni kilitleyip anahtarı da atacaklar."

Annem elini sırtımda gezdirerek, "Ve eğer belli değilse," diyor. "Senden boşanıyorum ve Manning Motors üzerinde sahip olduğun her türlü hak, evrakların üzerindeki mürekkep kurduğunda resmen sona erecek."

"Siktir git, kaltak," diyor, onu serbest bıraktığımda başı geriye düşüyor.

"Beni bir daha asla beceremeyeceksin," diyor annem dişlerini göstererek.

"Hapishanede alacağın tek aksiyon kışına bir yarrak olacak," diye alay ediyorum. "Ve umarım seni o kadar kötü becerirler ki ölmüş olmayı dilersin."

Başkan, "Bunu devam ettirebilir miyiz?" dedi. "Yeterince dinledik. Örgütten resmen iade edildin ve seçkin statün elinden alındı, Michael Hearst." Korumalara döner. "Onu binadan çıkarın."

Drew onun kulağına bir şeyler söylüyor ve o da başını sallıyor. ". "

Başkan iki muhafıza hitaben elini kaldırır. "Toplantı sona erene kadar burada kalacak, sonra onu zindana götürüp hücrelerden birine kapatabilirsiniz."

"El Presidente," diyor aşına olduğum bir ses ve başımı çevirip gözlerimi Denton Mathers'a dikiyorum. "Konseye yaklaşmak için izin istiyorum."

Kai, Rick, Drew ve ben endişeli bakışlar atıyoruz.

"Evet, Bay Mathers," diyor Başkan, parmaklarını ona doğru oynatarak.

Denton bariz bir topallıkla sahneye doğru ilerlerken sırtıyım ve ona acı çektirdiğimi bilmekten gurur duyuyorum. Bana hınzırca bir bakış fırlatıyor ve ben de gözümü korkutmasına izin vermeyerek ona doğru bakıyorum.

"Eminim siz de toplantıyı kurtarmak ve bugün burada ulaşmak istediğimiz amaca ulaşmak için diğer üyeler kadar isteklisinizdir."

"Tükür onu dostum," diyor başkan, mendiline tekrar öksürürken sabırsızlığı belli oluyor. Bu kez beyaz keteni kaplayan kan lekelerini görecektim kadar yakınım ve eğer bir şüphemiz varsa, artık yok.

"Alternatif bir aday önermek istiyorum," diyor Denton. "Bugün burada bulunan diğer adaylardan hiçbiri yeterli oyu alamadı, ancak aramızda üye arkadaşlarımızın saygı ve güvenini doğru şekilde kazanmış bir adayımız var. Bu kişinin kurumu bir sonraki refah dönemine taşıyacak kişi olduğuna inancım tam."

Ayak sesleri arkasında yankılanırken bana sinsî bir bakış fırlatıyor.

Böyle bir şey . Ama maskaralıklarına devam etmelerine izin vereceğiz.

Başkan'a bir kâğıt uzatır. "Christian Montgomery'nin başkan adayı olarak resmen ilan edilmesi için gereken bir aday ve ikinci bir destekçi ile evrakların tamam olduğuna inanıyorum." Kendinden emin ifadesi daha da artıyor. "Oylama yapalım mı?"

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Başka bir konsey üyesi Christian'ı sahneye çağırırken başkan evrakları inceliyor.

"Beklemede kal Xavier," diye mırıldandım.

Christian, yanında Trent olduğu halde podyuma çıkarken bana neşeli bir bakış fırlatıyor.

"Artık kimse seni kurtaramaz," diye fısıldıyor Trent kulağıma. "Babam başkan ilan edilir edilmez, sana istediğimizi yapabiliriz." Kai'ye ters ters bakıyor. "Aptal bir kâğıt parçası seni korumayacak. Buradan onunla birlikte ayrılmayacaksın."

Sen böyle düşünüyorsun.

Kai'nin elini çekiştiriyorum, boğazının arkasından bir hırıltı yükseliyor ve onu Trent'i görmezden gelmeye ve yemi yutmamaya teşvik ediyorum.

"Evraklar ," diye duyurdu başkan. "Ve oylama ."

Başkanlık için aday göstermenin bu kadar kolay olması çok gülünç. Drew bunu daha önce açıklamıştı. İşin zor kısmı destek kazanmaktır ve bu yüzden çoğu kişi kampanyalarında canla başla çalışmayı göze almadıkça kendilerini aday olarak sunmazlar.

Başkana yaklaşırken Kai'yi tutmaya devam ederek, "Affedersiniz," diyorum. "İtiraz ediyoruz."

Christian bir kahkaha atıyor ve Denton sırtıyor.

"Genç bayan, sanırım söyleyeceklerinizi söylediniz," diyen Başkan, korumalarına bakmadan önce bana sinirli bir bakış fırlattı. "Sahneden inen herkese yerlerine kadar eşlik edebilirsiniz."

"Seni zehirledi!" Kimse beni uzaklaştıramadan ağızımdan kaçırıyorum. Drew'un Xavier'e kulaklıktan kaydı oynatması talimatını verdiğini duyuyorum. Kai bana tıbbi raporu uzatıyor ve ben de raporu Başkan'a doğru itiyorum. "Hepsi bu raporda, tıbbi kanatta maaş bordronuzdaki en kıdemli doktor olan Dr. Collingsworth tarafından imzalanmış."

Kayıt tam o anda başlıyor. "Söyleyeceklerini dinleyin," diye yalvarıyorum başkana, arkamı dönüp televizyondaki doktoru izliyorum.

Ekran. İfadesini vermek üzere buraya bizzat gelmesini tartıştık ancak bu çok riskliydi.

"Sayın Başkan. Size ve yetkililere bir açıklama yapmak istiyorum," diyor doktor, "bu kaydın bir kopyası ve bazı üyelerinizin suç teşkil eden faaliyetlerini doğrulayan bir dizi dosya şu anda ellerine geçti."

Asıl planımız babamın elindeki yüksek rütbeli elit üyelerle ilgili şantaj kasetlerini yayınlamaktı, ancak iğrenç görüntüleri izledikten sonraki sabah hepimiz bunları halka gösteremeyeceğimize karar verdik, çünkü bu kurbandsız bir suç değil.

Kurbanlar zaten yeterince aşağılanmış ve istismara uğramışlardı ve bu görüntüleri kamuoyu önünde yayınlamaktan rahatsız olduk. Ayrıca, bugün burada bulunan birkaç genç aile üyesi var ve bu kasetlerdeki şeyler onları ömür boyu korkutabilir. Hiçbirimiz bunu yapmak istemiyoruz, bu nedenle Xavier yerel polise bir video dosyası gönderdi ve Keven Kennedy ve Lauder'in babasının müdahaleleri sayesinde FBI buraya doğru yola çıktı.

Bay Lauder'in FBI'da bazı bağlantıları var ve elitlerin yakalanmasına yardım etmeye fazlasıyla istekliydi. Kyler Kennedy kardeşi Keven'le konuştu - Boston FBI'da saha ajanı - ve o da işlerin üzerimize gelmeyecek şekilde ayarlanmasına yardımcı oldu. DHL şu anda fiziksel dosya kutularını polis merkezine teslim ediyor olmalı ve buraya gelmelerinin çok uzun sürmemesi için dua ediyorum.

Çünkü işlerin güneye doğru gittiğini biliyorum.

Doktor devam ederken ekrana yeniden odaklanıyorum. "Christian Montgomery bir yıl önce bana yaklaşarak, kendisine bir düşmanı üzerinde kullanabileceği yavaş etkili bir zehir sağlamazsam beni ve ailemi öldürmekle tehdit etti. O zamanlar bu zehri kullanmayı planladığı kişinin kimliği hakkında hiçbir bilgim yoktu, ancak siz testler için tesise geldikten sonra zehri kullanacağı kişinin siz olduğunu anladım."

Başkan ayaklarının üzerinde sallanırken Rick'in eli dışarı fırlar ve onu sabitlemeye yardım eder.

Bağırışlar ve suçlamalar odanın içinde çınlarken adamlar ayağa kalkıyor, yumruklarını sallıyor ve kan istiyorlar.

Konsey Parkhurst içindeki en kutsal yapıdır ve başkana karşı böyle bir eylemde bulunmak onların gözünde en ağır suçtur. Dr. Collingsworth bu bilgiyi bize söyleyecek kadar akıllıydı ve Christian için bugün yaptığımız planlarla da bağlantılıydı.

Christian'ın babamın saçmalıklarına neden katlandığını hep merak etmişimdir. Christian kurucu bir ailenin soyundan gelmesine rağmen yıllarca babamın uşağı gibi davrandı. Bunun ve Emma Anderson'ı öldürdüğüne inanmasına izin vermesinin bir nedeni olması gerektiğini biliyordum.

Bunu uzun uzun tartıştık ve hepimiz aynı sonuca vardık: bunu kendisine karşı kullanana kadar zaman kazanmaya çalışıyordu. Kenarda bir şeyler planlayan tek kişi babam değildi. Christian tüm eşek işlerini babamın yapmasına izin veriyordu ve başkanı zehirleyerek bunu kolaylaştırdı, babamın kampanyasını inşa etmesinin önünü açtı ve sonra içeri girip onu altından çalacaktı.

Dün gece söyledikleri güvenimizin ihlal edildiğini doğruladı. Birisi ona ne planladığımızı söylemişti ve kibirli orospu çocuğu da arkasına yaslanıp bunun olmasına izin vermişti. Biz onun için ayak işlerini yapıyorduk, o ise asil bir şövalye gibi gelip oylamayı ve konseyi kurtarabileceğini düşünüyordu.

Ama bizi hafife aldı.

Herkesin yaptığı gibi.

Her açıdan düşündük ve ayrıca şanslı bir an yakaladık. Gregory Penn, seçkinlerin Christian'a bağlılıklarını değiştirdiklerini Drew'a ağzından kaçırın kişiydi. Bu büyük bir hataydı ve bugünkü kaderini belirledi. Ama yine de hazırlıklı geliyorduk.

Christian ve Trent'in şimdi saldıracaklarını biliyorduk, yüzden babamın onun hakkında topladığı tüm kanıtlar bugün yanımızda ve polis merkezine teslim edilen dosyalarda da vardı. Christian da aşağı iniyor ve Denton Mather'ın dosyasını da kasadan almayı akıl edemediğim için üzgünüm.

Ancak babam öldüğünde, dosyalarına tam erişimimiz olacak ve bunları eliti tamamen kapatmak için kullanmayı planlıyoruz.

Christian soğukkanlılıkla başkana gülümseyerek, "Bu tamamen saçmalık," der. "Bugün burada yüzünü bile göstermeye cesareti olmayan yozlaşmış bir doktorun sözlerine inanmıyorsunuzdur herhalde." Christian Başkan'ın elinden kâğıdı kapar ve yırtar.

"Bu doğru!" Sylvia Montgomery gözlerinde yaşlarla sahneye yaklaşarak "Doğru" dedi. Ne zaman bir hamle yapacağını merak ediyordum. Yeniden ortaya çıktığından beri annemle bakışıyorlardı. "Bu konuda başkalarıyla övündüğünü duydum," diyor ve kelimeleri biraz geveleyince irkiliyorum. "O da dahil." Parmağıyla Mathers'ı işaret ediyor. "Sadece Christian değildi. O da işin içindeydi."

Annem öne çıkıyor, Sylvia'yı kucaklıyor ve omzunun üzerinden Christian'a bakıyor. Rick'le göz göze geldik. "Onları hemen buradan çıkarabilir misin?" Mırıldanıyorum. Kaos başlamadan önce gitmelerini istiyorum.

Rick kadınlara doğru yürürken, "Bunu ben hallederim," dedi.

Rick ve Sawyer onu ve annemi sahneden çıkarırken Christian karısına alaycı bir bakış atarak, "Bu tamamen saçmalık," diyor. Annem bana dönüp bakıyor, ben de başımı sallayarak gitmesinde bir sakınca olmadığını söylüyorum. Jackson ve Sawyer onu yolda bilgilendirdi, bu yüzden durumu biliyor ama gözlerindeki dehşeti fark ediyorum ve anlıyorum. Yeniden bir araya geldikten sonra ona bir şey olmasını istemiyorum ve o da bizim için aynı şeyi hissediyor.

"Git," dedim. "Biz iyi olacağız. Sizi seviyoruz." Onlara katılmak için yerinden kalkan Shandra'ya başımla selam veriyorum ve onu da onlarla birlikte gitmeye çağırıyorum.

Christian bunu saçmalık olarak gösterme çabalarına devam ediyor. "Gerçek dünyada yaşamayan karım tarafından uyduruldu. Çoğu gününü sarhoş ya da kafası güzel geçiriyor ve onu yıllar önce tıbbi bir tesise yerleştirmeliydim."

Neden yapmadığını hepimiz biliyoruz. Çünkü annem oradaydı. Ve en iyi arkadaşlarını yeniden bir araya getirmeyecekti, bu onun saçlarından kurtulması anlamına gelse bile.

Christian karanlık gözlerini bana dikti. "Ve buraya çıkıp bize, *seçkinlere*, işimizi nasıl yapacağımızı söyleyebileceğini sanan küçük bir kız tarafından yönetiliyor. Hearst'ün bir baba olarak başarısız olduğu açık, ama merak etmeyin, kızı elime alıp terbiye edeceğim."

Kai homurdanıyor, yumruklarını kaldırarak bir adım öne çıkıyor ama ben onu tutuyorum. Christian Montgomery bana elini sürebilecek kadar yakınımda olmayacak.

Drew dosyayı Jackson'dan alır ve başkana uzatır. "Sizi temin ederim, sağlık raporunda ve doktorun ifadesinde yalan yoktur, ancak başka bir görüş almaktan çekinmeyin" der.

"Ve seni zehirlemek Christian'ın suçlarının en küçüğü," diyorum sırtarak. "O dosyada tüm hileli mali işlemlerinin bir listesi var. Yıllardır, Çirkentinin Parkhurst ve diğer seçkin kuruluçlara sağladığı hizmetler için yapılan her işlemde fazladan yüzde on kesiyormuş. Dolandırılan şirketlerin listesi şu anda ekranda."

Çoğu kafa tepedeki ekrana dönüyor, yararlandığı şirketlerin isimlerini incelerken gözler kısılıyor.

Öfke çığlıkları odanın içinde yankılanır ve Christian'ın gözlerini kırmızı bir sis kaplar.

Bu odadaki hiç kimse artık onu desteklemeyecektir.

Onlardan çaldığını ve pozisyonunu almak için bariz bir hareketle başkanlarını zehirlediğini bilerek değil.

Babam Christian'ın yüzünde beliren öfke ve paniğe histerik bir Gekilde gülerek başını geriye atıyor. "Abigail, seni küçük orospu," diyor piç kurusu, dönüp bana bakarak. "Senin iğbirlikçi amcığından nefret ediyorum, ama şu anda olduğum kadar hiç gurur duymamıştım." Christian'a odaklanmamış bir gözle bakıyor. "Sana güvenilemeyeceğini biliyordum ve yolsuzluğuna dair kanıtları toplamak için yıllarımı harcadım. Sana daha önce de söyledim, eğer ben batarsam, sen de batarsın."

Sonraki birkaç saniye sanki ağır çekimde gerçekleşiyor. Christian elbise pantolonunun arkasından bir silah çıkarıp babama doğrulturken, Trent beni geri çekip silahı şakağıma dayıyor.

Aynı anda bir silah sesi duyuluyor ve büyük bir patlama duvarları sarsıyor. Podyumun zemini sallanıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanırken uzuvlarım titriyor. Üzerimize toz bulutları yağıyor ve kulaklarım parçalanırken çığlık atıyorum, her iki kulak zarımı da delip geçen bir acı. Beyaz bluzuma kan sızıyor ve bombanın ve ateşin ardından kıyamet kopuyor.

Babamın kafası arkaya yuvarlanıyor ve gevşek vücudu sandalyeye yığılırken boş gözleri bana bakıyor. Christian babamın göğsüne bir kurşun daha sıkarken manidar bir şekilde sırtıyor.

Öfke yüzeye çıkıyor çünkü o piçin ölmesini istemiyordum.

Onun bir hapishane hücrelerinde çürümesini istiyordum ve Christian Montgomery bu adaleti benden aldı.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum, ya da en azından attığımı sanıyorum, çünkü hiçbir şeyi doğru düzgün duyamıyorum. Sesler boğuk, ama insanlar salondan kaçarken, kaçma telaşıyla birbirlerine takılıp düşerken belli belirsiz çığlıklar duyuyorum.

Hava tozla kaplı, görüş sis gibi puslu ve bolca öksürüyorum.

Sahnede herkes kulaklarını tutuyor ve Trent'in beni tutuşu gevşemiş durumda. Bunu avantajıma kullanarak uzandım, aletini kavradım ve tırnaklarımı geçirerek sertçe sıktım. Acı içinde çığlık atıyor, beni bırakıyor ve silahını bırakıp aletini avuçlarken acı içinde inliyor. Kafatasımdaki donuk ağrıyı görmezden gelerek kalçama bağlı silaha uzandım.

"Abby!" Kai bağılıyor, ama sesi kulağıma fısıltı gibi geliyor. "Arkanda."

Jackson yüksek sesle kükreyerek sahneden Christian'a doğru fırlar. Christian'ın kolu havaya kalkmış ve silahı doğrultulmuştur.

Bana.

Benden o kadar nefret ediyor ki beni de öldürmek mi istiyor? Elit egemenlik planlarını engellediğim için mi, yoksa oğlunun adına kızdığı için mi? Ya da sadece insanları vurmayı seven çılgın bir psikopat mı?

Bir el ateş ediliyor, başımın üstünden vızıldayarak geçiyor, beni ısıkılıyor çünkü Kai bileğimden tutup beni zamanında yere çekiyor. Jackson, Christian'ın üstüne düştü ve silah için gürleşmeye başladılar. Trent homurdanıyor, ayağa kalkmaya çabalıyor ve silahına uzanıyor. Jackson hâlâ Christian'la boğuştuğu için Trent'in silahını ona doğru kaldırdığını görmüyor.

"Hayır!" Kai ayağa kalkıp arkadaşına doğru koşarken yan dönüp silahımı kaldırarak çılgılık atıyorum.

Ama çılgılığım Trent'i alarma geçiriyor ve o da dönüp silahını bana doğrultuyor ve ateş ediyor.

Drew'un panikle attığı çılgılık hassas kulak zarlarımı gıdıklıyor ve ikizime bakıyorum. Sahnenin diğer tarafından bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Kavga ettiği Denton Mathers bu fırsatı değerlendirerek yumruğunu Drew'un suratına indiriyor.

Arkamı dönüp kendini beğenmiş Trent'le karşılaştığımda zaman durdu.

Kai kükrüyor ve Charlie'nin onu geçip yere düşürdüğü anda arkasını dönüyor.

Silahımın tetiğine basıyorum ve nefesim bedenimi terk etmeden önce hedefini vurması için dua ediyorum.

Ama Trent'in atışı bana ulaşmadı.

Çünkü Charlie önce önüme atlıyor ve bana doğru gelen kurşunu alıyor.

Sırt üstü yere düşüyorum, Charlie'nin ağırlığı üzerime baskı yapıyor ılık sıvı bluzumun her tarafına sızıyor. Kai bağırarak bize doğru sürünürken salonun kapıları açılıyor ve bir sürü polis ve FBI ajanı odaya giriyor. Jackson Christian'ın elinden silahı kaptığı anda Trent arkasını döndü ve silahını Jackson'ın sırtına doğrulttu. Belli ki nişan alamamıştım ve atışım onu ıskalamıştı ya da zamanında kaçmıştı.

"Trent sana silah doğrulttu, Jackson!" Kulaklıktan beni duymasını umarak çılgılık atıyorum.

Jackson etrafında dönüyor ve tereddüt etmeden şutunu çekiyor.

Christian soluk soluğa oğluna bakar, bir an için kararsız göründükten sonra Jackson'ın arkasından kayarak yan kapıya doğru koçar.

Trent'in silahı yere düşer ve göğsündeki yaradan kan sızar. Parmakları beyaz gömleğinden sızan kanın üzerinde gezinirken, ağzından daha fazla kan fişkırıyor.

Jackson omzunun üzerinden bakıp, Christian'ın arka koridora doğru kaydığını görünce küfrediyor. Jackson'ın yüzüne çığ bir acı kazınıyor ve kovalamaya değip değmeyeceğini hesaplarken zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum.

Trent başını bana doğru çeviriyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Yüzünde çok sayıda farklı duygu beliriyor. Şok. Korku. İnançsızlık. Öfke. Ağzını açıyor, bana bir şey söylemeye çalışıyor, dudaklarından bir nehir gibi kan akarken kolunu işaret ediyor. Güçlü bedeni sallanıyor ve büyük bir gürültüyle yere düşmesini izliyorum, gözlerindeki ışığın tam olarak kaybolduğu anı görüyorum.

"Abby, siktir!" Kai'nin sesi yanımda olmasına rağmen uzaklardan geliyor. Parmakları yanağıma dokunuyor. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Ciğerlerim daralırken bile başımı sallıyorum. Charlie üzerimde ağırlaşıyor, her yerim kanıyor.

Drew dizlerinin üzerine çöküyor. Gözünün üzerindeki kesikten yüzüne kan damlıyor ve burnu parçalanmış durumda. "Abby. Yaralandın mı?"

"Ben değil." Kolumu Charlie'ye doladım, kendimi şiddetle koruyucu hissediyorum. "Ona yardım edin." Kai ve Drew'a bakarak gözlerimle yalvarıyorum. Birlikte onu nazıkçe üzerimden kaldırıp yere yatırıyorlar. Yanına doğru sürünerek parmaklarımı boynuna bastırıyorum, parmaklarımın ucunda nabzının hafifçe attığını hissettiğimde neredeyse rahatlayarak bayılacağım.

"Hâlâ hayatta," diye fısıldıyorum gözlerim yaşararak. Kai sırtımı ovuyor ama kimse bir şey söylemiyor.

Charlie'yle bir süredir aramız bozuktuk ve yolunu tamamen kaybedip kaybetmediğini merak ediyordum.

Ama bugün, öyle olmadığını biliyorum. Umut var.

Tanıdığım ve sevdiğim Charlie'nin hâlâ orada bir yerde olduğunu. Çünkü o beni kurtarmak için her şeyi riske attı.

Ve dua ediyorum ki kurtulsun da ona ne kadar minnettar olduğumu söyleyebileyim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kolluk kuvvetleri sahneye doluştu ve sağlık görevlileri Charlie'yi sedyeyile götürdü. Kimsesi olmadığı için onunla gitmek istiyorum ama annemi bırakmak da istemiyorum. Ayrıca FBI bizimle konuşmak konusunda ısrarcı, bu yüzden gitmesine gönülsüzce izin veriyorum. Kai güvenlik görevlilerinden birini Charlie'yle birlikte ambulansa gönderiyor ve ona bizi düzenli olarak bilgilendirmesi için kesin talimatlar veriyor ve ben de onun özverisinden gurur duyarak kocamı öpüyorum.

Birkaç silahlı FBI ajanı bize üst kattaki odamıza kadar eşlik etti. Kadın ajan kanlı kıyafetlerimi kanıt olarak alıyor ve olay yeri inceleme ekibi geldiğinde hepimiz resmi olarak işleme tabi tutuluyoruz. Sonra bir sağlık ekibi tarafından kontrol ediliyoruz, ama hepimizin sadece yüzeysel yaraları var ve kulaklarımızda kalıcı bir hasar yok, şükürler olsun.

Resmi işler biter bitmez hızlıca bir duş üzerimi değiştiriyorum. Banyodan çıktığımda, annem ve Sylvia'nın yanı sıra dört FBI ajanı ve yerel şerif de dahil olmak üzere tüm ekip buradaydı.

Oturup onlara her şeyi anlatacağız. Keven Kennedy'nin daha önce açıkladıklarını teyit ederek. Müdahalesi için Tanrı'ya şükürler olsun; yoksa kendimizi tutuklanırken bulabilirdik. Bir FBI teknik ekibi oditoryumdaki kamera kayıtlarını inceliyor, bu da bizim anlattıklarımızı destekleyecek. Ancak, ilk geldiklerinde ne kadar şüpheli görüldüğünün farkındayız. Özellikle Jackson için endişeliydim, çünkü Trent'i vurup öldürdü, ancak bunun nefsi müdafaa olduğunu kabul ediyorlar.

Annem kim olduğunu ve son on yıldır nerede olduğunu açıklıyor. Tıbbi tesise bir ekip gönderdiler ve kaçırılan hastalar doğru bakımı alabilecekleri özel bir devlet tıbbi tesisine naklediliyorlar.

Ücretsiz olsalar da, özellikle birçoğunun ölü olduğu kabul edildiğinden ve bu hastaların çoğu yıllardır ağır ilaç tedavisi gördüğünden, geçilmesi gereken çok fazla bürokrasi var. Annem kadar şanslı değillerdi çünkü içeride onu yavaş yavaş ilaçlardan kesen ve sonra da bunu saklamasına yardımcı olan biri vardı. Bu insanların ilaçlarının yavaş yavaş ve dikkatle izlenerek kesilmesi gerekecektir.

Görevli özel denetleyici ajan bana Dr. Lacy'yi diğer sağlık personeliyle birlikte tutukladıklarını ve sorgulanmak üzere tutulduklarını bildirdi. Xavier'in Dr. Lacy hakkında topladığı kanıtlarla, onun bir daha asla gün yüzü göremeyeceğini biliyorum.

Ayrıca bombayı konferans salonunda kimin patlattığını tespit etmeye çalışıyorlar ama ben babam, Christian ya da Denton olduğunu tahmin ediyorum çünkü işlerin istedikleri gibi gitmemesi ihtimaline karşı sigorta yaptırmışlardır.

Bizi soru yağmuruna tutuyorlar, biz de cevap vermek için elimizden geleni yapıyoruz. Kai tüm bu süre boyunca kollarını bana doluyor ve annem de diğer tarafımda elimi tutuyor.

İşimiz bittiğinde geç oldu ve hepimiz çok yorulduk ama hiçbirimiz burada bir saniye daha kalmak istemiyoruz, bu yüzden eşyalarımızı toplayıp yola çıkıyoruz.

Alt katta, memurlar etrafta dolaşıyor ve tüm tesis yerel ve federal soruşturmayı beklerken kapatıldı. Elit üyeler kelepçelenerek dışarı çıkarılıyor ve büyük siyah minibüslerin arkasına atılıyor.

Drew ve ben rahatlamış bir şekilde birbirimize bakıyoruz ama bu kısa sürüyor.

"Siktir," diyor Kai, tam çıkmak üzereyken beni lobiye geri çekerek. "Şunun sesini açabilir misin?" diye bağıyor resepsiyon masasının arkasındaki kıza, o da televizyonun sesini yükseltiyor.

Etrafına toplandık ve ben de annemle Drew'un yanına gidip kollarımı onlara doladım.

CNN, Rydeville'deki evimizin dışından bildiriyor. Bugün burada yaşananlar tüm televizyon kanallarında dönüp duruyor çünkü büyük haber kanallarına bazı şeylerin özetini gönderdik. Yargıç Penn'i kuruması için astık ve elitlerin günah keçisi oldu. Herhangi bir cezai kovuşturmaya zarar verme ihtimaline karşı her şeyi gazetecilere gönderme riskini göze alamadık, ancak skandal, herhangi bir suçlama yöneltilmesinden bağımsız olarak yargıcın hayatını mahvetmeye yetti.

Ama Kai bizi bu yüzden geri çağırmadı.

Benim büyüdüğüm ev, annemin büyüdüğü ev ekranda alevler içinde gösteriliyor, evin üzerindeki karanlık gökyüzü sisli bir duman tabakasıyla kaplanmış ve yukarı doğru sürekli bir akış halinde yükseliyor. Muhabir, bir patlamanın evin bodrum katını sarstığını ve ardından şiddetli bir yangının malikaneyi sardığını anlatıyor.

"Olamaz." Annem atalarından kalma evinin yanıp kül oluşunu izlerken alt dudağı titriyor. O evden her şeyimi aylar önce çıkardığım ve tüm kişisel eşyalarımın ve hatıralarımın

ama zavallı annem manevi değeri olan her şeyi kaybetti. Ona daha sıkı sarılıyorum, izlerken şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Lanet olası piç kurusu," diye öfkelendim, bunun arkasında bir şekilde babamın olduğunu hemen anladım. Kendisine bir şey olursa kasayı yok etmesi ve mülkü yakması için birilerine talimat vermiş olmalı. "Tüm o kanıtlar artık yok. Lanet olsun." Seçkin üyelerin çoğunun bu işten lekelenmeden çıkacağını bilmek içimde hayal kırıklığı yaratıyor. "O genç kızları nerede tuttuğunu bile bilmiyoruz ve şimdi bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Yarım saat sonra kiraladığımız eve döndüğümüzde hava kasvetliydi.

Annem tükenmiştir ve Sylvia alkol balonundan çıkıp oğlunun öldüğünü anladığından beri perişan haldedir.

Onun bir canavar olduğunu biliyordu ama o hâlâ onun bebeğiydi.

Annesi onu teselli etmek için elinden geleni yapar ama o ayakta duramaz. Sawyer onlara misafir odasını gösteriyor. Ben onlara sıcak çikolata getirirken annem Sylvia'nın soyunmasına ve yatağa girmesine yardım ediyor. Anneme bazı eşyalarımı veriyorum, çünkü hiçbir şeyi yok, iyi geceler demeden önce ona sıkıca sarılıyorum.

Oturma odasına döndüğümde herkes içmeye başlamıştı ve ben de Kai'nin bana uzattığı birayı memnuniyetle kabul edip kucağına çöküyorum ve onun sıcaklığına yapışıyorum. Shandra da benzer şekilde Drew'un kucağına yerleşmiş, elini onun kolunda aşağı yukarı gezdiriyor.

Xavier yere bağdaş kurmuş, Jackson'la bir cigara alıp verirken, "Berbat olduğunu biliyorum," diyor. "Ama olumlu şeylere odaklanmalıyız. Bugün hâlâ çok iyi şeyler yaptık."

"Xavier'e katılıyorum," diyor Shandra. "Bugün başardığımız şey Parkhurst'ün üzerine bir spot ışığı düşürdü ve seçkinleri kaosa sürükledi. Artık onlar için işler her zamanki gibi olmayacak ve uzun bir süre bunun sonuçlarıyla uğraşacaklar."

"Ama onları umduğumuz şekilde sona erdirmeyi başaramadık," diyorum.

"Bugün iyi ilerleme kaydettik," Sawyer diyor, eski-moda. "Ve kimse bunun burada bitmesi gerektiğini söylemiyor. Çabalarımızı birleştirdiğimizde neler başarabileceğimizi gördük. Bugün başladığımız işe devam edebiliriz."

"O piç kurusu kaçtı," diye tükürüyor Jackson, elleri yumruk olmuş. "Atış şansım vardı, ama o piç oğlu her şeyi mahvetti."

FBI, Christian Montgomery ve Atticus Anderson'ın kayıp olduğunu doğruladı.

Xavier, "Ama Trent'i sen çıkardın," diyor.

"Ana hedef o değildi," diye tersliyor Jackson. Ot onu normalde etkilediği gibi etkilemiyor ve oldukça gergin ve açıkça gergin.

"Yine de dünyada bir pislik eksilmiş olacak," diyorum ve ciddiyim.

O piç beni hiç pişmanlık duymadan öldürecekti ve bu süreçte Charlie yaralandı. Kötü eski nişanlımın başına gelenler için hiç sempati duymuyorum. Trent bana yıllarca eziyet çektirdi ve hayatımı gelecekte de çekilmez kılmaya kararlıydı, bu yüzden öldüğü için üzgün değilim. Hayatta yaptığı seçimler onu erken bir ölüme götürdü.

Ölümü Alessandra Mathers'ı da ortadan kaldırdı. Yetkililer Denton, karısı, Alessandra, Isabella ve Giselle'in Alabama'daki evlerine dönmelerine izin verildiğini doğruladı. Kadınlar her şey boka sardığı anda salonu terk etmişlerdi ve Denton Drew'la kavga etmesine rağmen kimseyi vurmadı ya da onu suçlayabilecekleri herhangi bir şey yapmadı. Güçlü avukatları onu serbest bırakmak için harekete geçti ve polis yapabileceği başka bir şey yoktu.

"İki," diyor Drew. "Babam da öldü."

"Bunun için mutlu olmam gerektiğini biliyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Ama Christian bunu benden aldığı için çok kızgıyım. Onu hapiste görmek isterdim."

"Kan soluyana kadar onu dövmek istedim," diyor Kai. "Ama böylesi daha iyi. Çünkü o sinsi bir orospu çocuğuydu ve mahkûmiyetten sıyrılabilirdi."

"Öldüğü için mutluyum," diyor Drew birasını yudumlarırken. "Umarım cehennemin kızgın çukurlarında çürüyordur." Yüz ifadesi yumuşuyor ve bana bakıyor. "Ve annemi geri aldık. Bugünkü en büyük kişisel başarımız bu."

Başımı sallarken mutluluk gözyaşlarım gözlerime batıyor ve Kai beni daha da yakın tutuyor.

Sonra sessizlik çöküyor, ama dostça. Birkaç gün oldu.

"Charlie'den haber var mı?" Birkaç dakika sonra Xavier'e sordum. Kankamın bu kadar uyumlu olmasına bayılıyorum, çünkü ben daha sormadan hastane sistemine girmişti bile.

"Hâlâ ameliyatta," diyerek Kai'nin korumasının daha önce söylediği şeyi doğruladı.

"Oraya gitmeliyim," diyorum.

"O senin sorumluluğunda değil," diyor Kai, ses tonunu yumuşatmak için kasıtlı bir çaba sarf ederek.

"Benim için kurşun yedi Kai," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Ve hastanede yapayalnız. Bu doğru gelmiyor."

Bir an için bunu düşünür. "Haklısın." Başını sallar. "Ama bu gece gitmenin bir anlamı yok. Ameliyata girerse orada olduğumuzu anlamaz. Sabah ilk iş gideriz."

Kai bütün gece bana yakın duruyor ve sıcak kolları beni derin bir uykuya daldırıyor.

Sabahın yedisinde beni yumuşak bir öpücükle uyandırdı. "Günaydın, bebeğim."

Esniyorum, kollarımı başımın üzerine doğru uzatıyorum. "Günaydın, seksi şey." Onu üstüme çekip boynunun kenarındaki çizgiyi yalıyorum.

"Beni öldürüyorsun bebeğim," diyor dirseklerinin üzerinde doğrulup. "Taşaklarımı içine gömmekten başka bir şey istemiyorum ama Charlie ameliyattan yeni çıktı. Uyandığında yanında olmak için hastaneye gitmek istediğini sanıyordum."

Sabah nefesini siktir et. Kai'nin başını kendime doğru çekip dudaklarımı ağzına yapıştırarak hızlı ve sert bir öpücük konduruyorum. "Seni çok seviyorum. Tanıdığım en özverili insanlardan birisin."

"Ben de seni seviyorum." Ağzını geniş bir gülümseme süslüyor. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Planlar yapabiliriz. Bir geleceğimiz var. Bir ev alabiliriz, üniversiteye gidebiliriz ve bebeklerimiz olabilir." Yanağımı okşuyor. "Ve hayatımın geri kalanında her sabah seninle sevişebilirim, bu yüzden bu sabahtan vazgeçebilirim, çünkü Charlie'ye borçluyum."

Acı yüzüne yayılıyor. "O silahı sana doğrulttuğunu gördüğümde ne kadar korktuğumu biliyor musun?" Yanaklarımı avuçluyor. "Sana zamanında ulaşamayacağımı biliyordum. Tüm hayatım gözlerimin önünden geçti. Seni kaybettiğimi sandım." Sesi çatlıyor. "Barron'u hâlâ sevmiyorum ama ona sonsuza dek borçlu kalacağım çünkü onun sayesinde hayatımın geri kalanında her sabah seninle uyanacağım." Doğruldu ve yorganı geri çekti. "Şimdi o seksi kıcımlı kaldır ve duşa gir."

Zıplıyorum. "Sadece sen de gelirsen mi?"

Gözlerinde arzu parıldıyor. "Düşüncelerinizi beğendim, Bayan Anderson." Beni kucakladı. "Duşta hızlı bir sevişme o zaman."

"Bay Barron birkaç dakika önce uyandı," diyor güzel hemşire, adamıma bakmamak için elinden geleni yapıyor.

Kai bugün özellikle seksi görünüyor, bu yüzden onu serbest bırakacağım. Kolları kıvrılmış siyah bir gömlek, dar siyah bir kot pantolon ve bağciksız botlar giyiyor ve çok sert ve seksi görünüyor. Duşa beni nasıl sahiplendiğini hatırladıkça amım sızlıyor ama bu yeterli değildi.

Onunla hiç öyle
olmadı. Hep daha
fazlasını istiyorum.

"Ama iki ameliyat geçirdi ve yorgun olacak." "Ama üstesinden
gelecektir, değil mi?"

"Cerrah kurşunu çıkarmayı başardı ve kurşun ana arterlere isabet etmemişti.
Son derece şanslıydı."

Kullanacağım kelimenin şans olduğundan emin değilim ama iyi olacağı
şükrediyorum.

"Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," diyorum ve
gülümsemesi içten. "Benim için zevkti. Annesi ve kız kardeşi ne
zaman gelecek?" "Beş saat içinde burada olurlar," diye onaylıyorum.

Buraya gelirken arabadan Elizabeth'i aradım ve olanları anlattım. Charlie
ile aralarının nasıl olduğunu bilmiyorum ama bilmeye hakkı vardı.

Ayrıca onunla kocasının ölümü hakkında konuştum ve Charlie adına af
diledim. Piç babam Charles Barron'ı öldürdü ve bu Charlie'nin suçu değildi.
Oğlunun dün gece beni kurtardığını ve onun bir canavar olmadığını bilmesi
gerekiyordu.

Kırılmış ve acı çekiyor ama kötü bir adam değil.

Dün gece Elizabeth'i arayacaktım ama saat çok geç olmuştu ve Manning
Motors jetini sabaha kadar kiralayamayacağımı biliyordum. Drew geçici CEO
ve pilotla işleri ayarladı ve şimdi havada olmalılar.

Hemşire gidiyor ve Charlie'nin yatağının yanındaki sandalyeleri çekerken
el ele tutuşup bilincinin yerine gelmesini bekliyoruz.

Dört saat sonra uyanıyor ve şaşkınlıkla etrafına bakıyor. "Hey." Yatağının
yanındaki su bardağını kaldırarak ona doğru eğildim. "Nasıl hissediyorsun?
Biraz suya ihtiyacın var mı?"

"Ne oldu?" diye mırıldanıyor, kaşlarını
çatarak. "Hatırlamıyor musun?" Kai
sorar.

Charlie'nin tahmin edilebilir kaş çatması neredeyse komikti. "Burada ne
yapıyorsun?"

"Abby ile geldim. Senin için endişeleniyordu." Kai ayağa kalkıp bana baktı. "Taze kahve getireyim. Acele etme." Dudaklarımı okşuyor ve gitmek için dönüyor, bir an durup arkasını dönüyor. "Dün karım için hayatını tehlikeye attın Charlie ve bunu unutmayacağım. Senin için yapabileceğim bir şey olursa, sadece istemen yeterli." Bana bir bakış atarken gözleri parlıyor. "O benim her şeyim ve onu kaybetseydim asla hayatta kalamazdım, bu yüzden teşekkür ederim."

Charlie başını sallarken adem elması boğazında sallanır. Kai sessizce odadan çıkar.

"Al, bunu iç," diyorum, pipeti ağzına doğru tutarak.

Elimi itmeden önce birkaç yudum alıyor. "Yani aslında hiç evlenmedik," diyor birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra.

"Sana yalan söylediyim için özür dilerim."

"Sorun yok Abby. Güvenine ihanet ettim. Bana neden söylemediğini anlıyorum." "Sana çok değer veriyorum Charlie," diyorum parmaklarımı onunkilere geçirerek. "Ama beni sevmiyorsun."

Düşmüş bir adamı dövmekten nefret ederim ama yalan söyleyemem. Ve bu yeni bir şey değil. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık.

"Seni en iyi arkadaşım olarak seviyorum ve seni hayatımdan çıkarmaktan nefret ediyorum ama seni romantik bir şekilde sevmiyorum Charlie. Ben Kaiden'a çok aşığım. O benim için tek kişi."

"O şanslı bir adam ve ben kin gütmüyorum." Elim sıkıldı. "Senin mutlu olmanı istiyorum ve onun seni mutlu ettiğini görebiliyorum." Yüzünde acı belirliyor ve onu oraya ben koyduğum için nefret ediyorum. "Ve bir gün dostluğumuzu yeniden kazanabileceğimizi düşünmek istiyorum, ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Şimdi incinen benim ama onun duygularını göz ardı edemem. Konuşmak için kendime güvenmiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Seni çok seviyorum, Abby." Gözyaşları kirpiklerine yapışıyor. "Ve hayatımın nasıl olacağının tadına baktım ve her saniyesini sevdim." Sahte düğünümüzün olduğu gece yattığı kadından bahsetmek istiyorum ama bu konuyu tekrar açmanın bir anlamı yok. Bence Charlie beni sevme fikrine aşık ve ancak hayatının aşkıyla karşılaştığında

bunu anlayacak.

"Seni sevdiğimi ve kaybettiğimi bilerek yanında olamam. Ve onunla da yanında olamam." Elini benimkinden çekti. "Özür dilerim."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor. "Anlıyorum. Berbat bir şey ama anlıyorum."

"Buraya geldiğiniz için minnettarım. Gerçekten ama yalnız kalmak istiyorum." Ayağa kalktım. "Annemi ve Lil'i aradım. Yoldalar."

"Teşekkür ederim."

Eğildim ve yanağından öptüm. "Geçmiş olsun ve hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Unutmayan tek kişi Kai değil." Yüzünü okşuyorum. "Bana ihtiyacın olursa, senin için buradayım. Her zaman."

Odasının kapısını kapatıp koridora çıkarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kai duvara yaslanmış, elinde iki fincan kahve tutuyor. Beni görünce gerildi. "Lanet olası bir hastane yatağında olması umurumda değil, ben-"

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum ve konuşmasını kesiyorum. "O bana zarar vermedi. Onu inciten benim." Fincanları yere bırakıp kollarını bana doladığında yüzümü göğsüne bastırıyorum. "Hem fiziksel hem de duygusal acılarına sebep olmaktan nefret ediyorum."

"O iyi olacak, bebeğim." Kai elini başımın arkasında gezdiriyor. "Sadece zamana ihtiyacı var."

Rydeville'e döndüğümüzde farklı insanlar ama aynılar. Kasaba Wyoming'de yaşananlar ve gün ışığına çıkan tüm ifşaatlarla ilgili dedikodularla dolu. Ama biz bunları ve onları görmezden geliyor, her zamanki gibi okula dönüyor, yaklaşan mezuniyetimize ve hayatlarımızda yeni bir sayfa açmaya odaklanıyoruz.

Annemin bir dizi tıbbi sorunu var ama Drew ve ben ona destek oluyoruz. İyi ve kötü günleri oluyor ama ikimiz de ona yardım etmek için yanındayız.

Kai ve ben Rydeville'in eteklerinde güzel ve yeni bir modern yapı bulduk ve hemen taşındık. Rick evin iç tasarımını Alex Kennedy'nin yapmasını sağladığında çılgınlar gibi sevindim. Kai projeye nezaret ederken benimle durmadan dalga geçti ama ben umursamayacak kadar meşguldüm. Ve onun muhteşem yeteneği sayesinde güzel, şık ama konforlu bir evimiz var.

Annem Rydeville'de kalmak istiyor çünkü burası onun bildiği tek ev - içinde büyüdüğü ev bir moloz yığını olsa bile. Sevdği mülkün arazisinde yeni bir ev inşa etmek için onunla ve bir mimarla birlikte çalışıyoruz. Bu arada, bizden birkaç mil ötede satın aldığı evde Drew ile birlikte kalıyor.

Kai anneme bizimle yaşamasını teklif etti, bu da onu daha çok sevmemi sağladı ama Drew bunu kabul etmedi ve yalnız yaşamak istemediği konusunda ısrar etti. Ama biliyorum ki bunun nedeni Kai ve bana yeni evli olmamız için zaman tanımak istemesiydi.

Jane konusunu ona birkaç kez açtım, ancak onun hakkında konuşmayı reddediyor ve kardeşimin beyninden neler geçtiğini bilmiyorum. Drew ve Shandra arasında bir şeyler olduğuna inanıyorum çünkü geçen hafta liseden mezun olduğumuzdan beri Shandra melankolik. Bana da hiçbir şey söylemedi ve ne zaman sorsam bu konuda konuşmak istemediğini söyledi ve çok merak etsem de onun mahremiyetine saygı duyuyorum.

Aralarında bir şey olduğu gerçeği Jane'e ulaşmamamın nedenlerinden biri. Diğer de Xavier'in onu bulamamış olması. Her nerede saklanıyorsa, bulunmaya niyeti olmadığı çok açık.

"Nereye gidiyoruz?" Kai Boston'a giden otoyoldan çıkarken tekrar soruyorum.

"Yakında göreceksin," diyor endişeyle bana bakarak. Evden ayrıldığımızdan beri garip davranıyor ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bunun Ağustos sonunda Alabama'da yapmayı planladığımız düşünle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Beni bir şeyle şaşırtıyor olabilir mi?

Görünüşe göre öyle.

Ama beklediğim bu değildi.

"Neden buradayız?" Kaşlarımı çatarak başımın üzerindeki tabelaya bakarak soruyorum. Beni bir estetik cerrahi kliniğine getirmiş, bu konuda ne hissettiğimi biliyor.

Kai beni kollarının arasına alıyor. "Seni sevdiğimi ve çok seksi bulduğumu biliyorsun," diye açıklıyor. Başımı sallıyorum, çünkü beni asla şüphede bırakmıyor. Bana her gün beni ne kadar sevdiğini ve ne kadar seksi olduğumu söylüyor ve vücuduma havaya susamış bir adam gibi tapıyor, bu yüzden onun sevgisine ve bana olan çekiciliğine son derece güveniyorum. "Ama babanın sana zorla yaptırdığı o göğüslerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Ne yaptığını şok olmuş bir şekilde nefesimi tutuyorum.

"Seni büyük göğüslü, küçük göğüslü, çarpık göğüslü ya da göğüssüz sever ve seksi bulurum." Kaşları birbirine çarpıyor ve suratını asıyor. "Aslında bu sonuncusunu boş ver. Çünkü bu benim erkeklerden hoşlandığımı söylemek gibi bir şey, ben kesinlikle heteroyum ve göğüslere bayılırım."

Gülüyorum. "Sanırım artık anlıyorum," diye takılıyorum.

"Söylemeye çalıştığım şey, *kötü bir şekilde*," diye itiraf ediyor, beni daha yakın tutarak. "İmplantları çıkarttırmak istersen benim için sorun değil."

"Yara izlerim olacak ve deri gerildiği için sarkabilirler. Eskisi gibi görünmeyecekler."

Burnumun ucunu öpüyor. "Umurumda değil. Seni becerirken oynayacak bir şeyim olduğu sürece mutluyum." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Her neyse, konuştuğum kişi bunun için de prosedürleri olduğunu söyledi. Ama dürüst olmak gerekirse bebeğim, mükemmel olacaklar çünkü onlar senin bir parçan. Ben sadece senin mutlu olmanı ve kendinle barışık olmanı istiyorum ve onlara nasıl kaşlarını çattığını ve bazen dokunduğumda nasıl ürktüğünü görüyorum."

"Lütfen bu kadar mükemmel olmayı bırakır mısın?" Çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurarak alay ediyorum. "Bana burayı gösteriyorsun."

"Konuyu saptırma, ikimiz de mükemmel olmaktan uzak olduğumu biliyoruz. Demek istediğim, onları tutmak ya da çıkarmak istiyorsan seni destekliyorum." Binaya doğru bakar. "Belki de bu görüşmeyi bugün ayarlamam yanlıştı ve istemiyorsan içeri girmek zorunda değiliz, ama benim yüzümden bunu yapmaktan çekiniyorsan diye konuyla ilgili düşüncelerimi bilmeni istedim."

"Bir keresinde bana binlerce hayat yaşayabileceğini ve asla bana layık olamayacağını söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona, dudaklarını öpmek için kalkarak. "Ve şimdi ben de sana aynı şeyi söylüyorum. Hayatım son birkaç yıldır boktan olabilir, ama hiçbir şeyi değiştirmedim, çünkü beni sana getirdi ve sen başıma gelen en iyi şeysin."

"Aynen bebeğim." Beni yavaşça öpüyor. "Ve hayatımın geri kalanını bunu kanıtlayarak geçirmek için sabırsızlanıyorum."

EPİLOG - Üç ay sonra

Abby

"Ah, Abigail." Odaya girdiğinde annemin gözlerinde anında yaşlar birikir. "Çok güzel görünüyorsun. Kaiden seni gördüğünde ellerini senden çekemeyecek."

"Ugh." Drew inliyor. "Oraya gitmek zorunda mıydın? Onların huzurunda olduğum her an bu durumdan muzdarip olmam yeterince kötü. Senin buna göz yumduğunu duymak istemiyorum."

"Sus." Göğsüne tokat atıyorum. "Onu senden çaldığım için kıskanıyorsun."

Kai ve Drew'in kankalığı yeniden tüm hızıyla devam ediyor ve onların yeniden en iyi arkadaşlar olmalarına bayılıyorum. Jackson bile ikizime ısındı ama Sawyer hâlâ kararını vermedi. Mezun olduğumuzdan beri New York'ta oldukları için bugün onları görmeyi dört gözle bekliyorum ve Jackson'ın flörtöz gülümsemesini ve Sawyer'ın huysuz yüzünü özledim.

Drew ayağa kalkarak, "Şaka bir yana, senin adına sevindim Abby," diyor. Gıcır gıcır beyaz gömleği ve taba rengi pantolonuyla yakışıklı görünüyor.

Düğün törenimiz Kai'nin amcası Wes'in evinin sahilinde, resepsiyon ise onun zengin malikânesinin bahçesinde kurulan bir çadırda yapılacak. Bu gece, geceyi ilk tanıştığımız kulübede geçireceğiz ve kalbim o kadar dolu ki. Tüm yakın arkadaşlarımız ve ailemiz bu kez yeminlerimizi ederken bizi izlemek için burada ve Charlie'yle yaptığım sahte düğünün aksine, bu kez bunu kendi yöntemimle yaptım.

"Sence de çok basit değil mi?" Aynadaki yansımamı incelerken anneme soruyorum.

Ağustos ayında Alabama'da hava sıcak ve nemli olduğu için tül üzerine narin dantelden oluşan A kesim diz boyu bale tarzı beyaz bir elbise tercih ettim. Dantel panel köprücük kemiğimden aşağıya, küçük göğsüme doğal bir kaldırma sağlayan korse tarzı üst kısma kadar uzanıyor. Kollarım çıplak ve belime sarılmış ince ipek bir kuşak var, arkada güzel bir fiyonkla bağlanmış.

Saçlarım yarı yukarı yarı aşağı tarzda, yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış ve tellerin arasına çiçekler örülmüş. Makyajım hafif ve doğal ve parmak arası terlik giyiyorum. Konuklarımıza ne isterlerse giymelerini söyledik ve umarım herkes rahat bir şekilde gelir ve resmi bir elit düğünden olabildiğince uzak olur.

Annem sadakatle, "Klasik bir zarafet ve sana çok yakışıyor," diyor. "Doğal güzelliğin mutluluğunla birlikte parlıyor. Parlıyorsun Abigail ve evliliğin de seninle aynı fikirde olduğu çok açık."

"Kaiden benimle aynı fikirde," diye düzeltiyorum. "O beni tamamlıyor."

Annem biraz nostaljik görünüyor ve acaba Atticus'un hayatının aşkı olduğu ve onunla evlenmeyi hayal ettiği daha mutlu zamanları mı düşünüyor diye merak ediyorum.

Sonunda onun oğluya evlenmem çok ironik. Belki de yıldızlarda yazılıydı.

Drew gülüyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

"Aşığım ve bunu kimin bildiği umurumda değil. Bu noktaya gelmek çok zaman aldı ve bu kesinlikle bir kutlama nedeni."

"Anderson tamamen kuku kırbaçlı ve gururlu olsa bile öyle."

"Diline dikkat et, Drew," diyor annem ve ikimiz de gülüyoruz.

Elimde sade beyaz ve yeşil buketimle, sahildeki kamış ve deniz kabuğu yolundan oluşan derme çatma koridorda bir yanımda annem, diğer yanımda Drew olduğu halde yürüyorum. Bugün ikisi de beni evlendiriyor ve ben bundan daha mutlu olamazdım. Annemin tekrar hayatımda olması pastanın üzerindeki krema ve bizden çalınan tüm zamanları telafi etmenin tadını çıkarıyoruz.

Sahilde özellikle bugün için uzun süs çimleriyle çevrili geçici bir alan inşa edildi ve rahip ile yakışıklı erkeğim burada bekliyorlar. Tüm nedime ve sağdıç olayını yapmamaya karar verdik, çünkü düğün partisinin çoğunun dahil olmasıyla sonuçlanacaktı.

Kai beni tek başına bekliyor, gözlerinden taşan duygularla bana bakıyor.

Ona doğru yürürken, iki yandaki birkaç koltuk sırasını geçerken gülümsemem de aynı derecede geniş. Herkes burada. Jackson ve Sawyer aileleriyle birlikte. Shandra ve Xavier birlikte geldiler ve Chad de yeni

Erkek arkadaş. Kai'nin erkek kardeşlerinin hepsi de eşlerini getirmişlerdi ve Wes ve eşi Ruth'un yanında gururla ön sırayı işgal eden çok yakışıklı görünüyorlardı. Son birkaç gündür onları tanımaya başladım ve ikisine de anında ısındım. Çok hoş insanlar ve Kai'yi çok önemsiyorlar. Son birkaç ay içinde pek çok konuda destek oldular ve babaları ortalıkta yokken Harley ve Joaquin'in yasal vasiliğini üstlendiler.

Atticus da Christian Montgomery gibi denizaşırı ülkelere kaçtı ve her ikisi için de uluslararası tutuklama emri çıkarıldı.

Sylvia yanımdan geçerken kolumu tutuyor ve genişçe gülümsüyor. "Bir melek gibi görünüyorsun," diye fısıldıyor. "Ve senin adına çok mutluyum." Gözleri ıslık ıslık, yanakları sağlıklı kızarmış. Annesinin geri dönmesi kadın için harikalar yaratmış ve bunun tersi de geçerli. Bu ve evli olduğu o piçin artık hayatından çıkmış olması. Rydeville'e ilk döndüğümüzde birkaç ayını rehabilitasyonda geçirdi ve temiz ve ayık bir hayat sürmeye kararlı. Drew'in evinden on beş dakika uzaklıkta güzel bir daire satın aldı ve annemle her gün buluşuyorlar.

Yanağına bir öpücük konduruyorum ve ilerlemeden önce teşekkür ediyorum. Tekerlekli sandalyeye geldiğimde en üst sırada duruyorum ve Oscar'a sarılmak için eğiliyorum. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bunu hayatta kaçırmazdım tatlım," diyor ellerimi sıkarak.

Karısı Julie bana gülümseyerek, "Harika görünüyorsun Abby," diyor.

"Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim." Oscar'ın iki güzel kızına gülümsüyorum ve onlar da bana utangaç bir şekilde el sallıyorlar. "Siz olduğunuz için her şey daha da özel." Oscar'ı kaybetmeye çok yaklaşmıştık ama neyse ki atlattı. Hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirecek ama biz ona iyi bakılmasını sağladık. Biz yanlarında olduğumuz sürece hiçbir şey istemeyecekler.

"O yakışıklı genç adamı bekletmesen iyi olur," diyor Julie, Kai'ye bakarak.

"Evet," diye katılıyorum. "Sabrıyla tanınmaz." Kai bana parmaklarını oynatırken hepimiz kahkahalarla gülüyoruz.

Gülümsüyorum, kolumu annemin ve Drew'un kollarına doluyorum ve geleceğime doğru adım atıyorum.

Kaiden

"Mutlu musun, havai fişek?" Dans pistinde yavaşça dans ederken mırıldanıyorum, etrafımız arkadaşlarımız ve ailemizle çevrili. Seçim çerçevesi, zarif çiçekli orta süsü ve her masada yanan çay ışıklarıyla çok güzel görünüyor. Tepede asılı duran fenerler şu ana kadar muhteşem geçen güne büyümlü bir hava katıyor.

"Çok mutluyum," diye mırıldanıyor, hafif şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Bugün mükemmeldi."

Dudaklarından öperim. "Öyleydi. İlk seferinde yapmamız gereken düğün buydu." Bugünden karım için bir albüm daha çizmeye yetecek kadar mutlu anım var, ama üzerinde çalışırken bunu bir sır saklamaya çalışacağım, çünkü onu şaşırtmayı seviyorum.

"İlk düğünümüzü çok sevmiştim," diyor. "Ama şimdi çocuklarımıza iki özel gün geçirdiğimizi söyleyebiliyoruz."

"Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor," diye fısıldıyorum, çünkü haftalarca çocuk sahibi olmanın imkânsız olduğunu düşünmüştüm. "Ve bir aile kurmak için doğru zamanın gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de." Bana daha sıkı sarılıyor. "Ama ben bencil bir kaltağım çünkü önce birkaç yıl seni kendime istiyorum."

"Sanırım ben de bencilim," diye itiraf ediyorum, onu etrafımda döndürerek. "Çünkü ben de seni paylaşmak istemiyorum."

"İşte bu yüzden çalışıyoruz, mağara adamı." O uzanıyor, ben eğiliyorum ve dudaklarımız halka açık yerlerde yasaklanması gereken yakıcı bir öpücükle çarpışıyor.

"Sanırım geceyi burada geçirmenin vakti geldi. Sen ne düşünüyorsun?" Sikim bütün gün kaya gibi sertleşti, seksi mi seksi, muhteşem mi muhteşem karıma bakmaktan. Hiç bugünkü kadar güzel görünmemişti ve bütün gece onun vücuduna tapmayı planlıyorum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diyor arsızca kıcımlı sıkarak. "Bütün gün benimle sevişmen için can atıyordum."

Gülüyorum. "Bir erkek kadar azgınsın."

Kaşlarını çatıyor. "Ve sen şikayet mi ediyorsun?"

Onu kaldırıp etrafımda sallıyorum ve zevkle çığlık atıyor. "Şikayet ettiğimi hiç söylemedim. Sadece bir gerçeği ifade ediyorum." Ayaklarını yere koyup elini tutarak onu dans pistinden çıkarıyorum.

"Zaten bu senin hatan," diye mırıldanıyor. "Çünkü sen kendi iyiliğin için fazla seksisin. Sana bakıyorum ve her yerine tırmanmak istiyorum."

"Siktir." Pantolonumdaki bariz şişkinliği gizlice düzeltiyorum, kimsenin spor yaptığımı canavar ereksiyonunu fark etmemesini umuyorum.

Lauder'in kaba imalarını ve Xavier'in kaba alaylarını görmezden gelerek vedalaştık ve Wes Amca'nın çimenliklerinden geçip sahile doğru koşmaya başladık.

Kulübenin kapısına vardığımızda onu kollarıma alıp eşikten geçiriyorum.

Bugün buraya biri gelmiş olmalı, çünkü yatak odasında sayısız yumuşak mum titriyor ve yatağın üzerine gül yaprakları serpilmiş. Bir şişe şampanya, iki bardak ve Olivia ile Abby'nin bugün için pişirdikleri muhteşem düğün pastasından iki parça ile birlikte buzun üzerinde duruyor.

"Aman Tanrım." Abby kollarıma atladı. "Çok düşüncelisin."

"Kendime pay çıkarmak istiyorum," diyorum. "Ama bunu ben yapmadım."

"Oh." Vücudumdan aşağı kayarak beni yatağa doğru sürükledi. "Paramı anneme yatırıyorum."

"Benimki de öyle," diye itiraf ediyorum.

Olivia'nın tekrar hayatımıza girmesi harika bir şey, sadece karımı çok mutlu ettiği için değil. Aynı zamanda anneme bağlı hissetmeme de yardımcı oluyor. Olivia bana büyüdüğü zamanlara dair mutlu hikayeler anlatmayı seviyor. Hatıralarının çoğu yangında yok oldu ama kız kardeşi Genevieve'in eşyaları arasında bir sürü eski fotoğraf bulduk ve o gece birkaç şişe şarap eşliğinde saatlerce anılarımızı tazeledik. Parkhurst'te Olivia'ya her ne yaptılarsa geçmişe dair anılarını değiştirmemiş ve her fotoğrafın arkasındaki hikayeyi anlatabildi. Annemi ilk kez doğru düzgün tanımak gibi şeydi.

Abby dönüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Burada olduğumuz ilk gece yaptığın gibi benimle sevişmeni istiyorum."

"Planlıyordum," diyorum, dudaklarımı kulağının hemen altındaki o hassas noktaya bastırarak. Her titrediğinde ödüllendirildim. "Arkanı dön bebeğim," diye fısıldıyorum, o da bana uyuyor. Yavaşça elbisesinin düğmelerini çözüp fermuarını açıyorum ve nazik bir hareketle yere düşmesine izin veriyorum. Ellerim vücudunun etrafında dolanıyor, düz karnını avuçluyor ve boynuna sokulup boynunun zarif sütununa tüy kadar yumuşak öpücükler konduruyorum. Sütyeninin düğmelerini açıp yere düşmesine izin verdikten sonra doğal göğüslerini nazikçe avuçluyorum.

Ellerime eğilmesine bayılıyorum, implant taktırdığı zamanlardaki gibi kaçmıyor ya da geri çekilmiyor. Ve o mükemmel. Kesinlikle mükemmel ve onun güzel, esnek vücudunun her santimini seviyorum.

Giysilerimizin geri kalanını yavaşça ve konuşmadan çıkarıyoruz. Sonra onu yatağa taşıyorum ve altına yatırıyorum. Dudaklarımla ve dilimle her yerini okşarken nazik inlemeleri odanın içinde yankılanıyor. Sertleşmiş sikim karnıma doğru sallanıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Şampanyadan bir yudum alıyorum ve onu öpmek için eğiliyorum, dudaklarım onunkilere bastırırken kehribar rengi sıvının bir kısmını ağzına bırakıyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Daha fazla."

Sessizce kıkırdıyorum, birkaç yudum daha içiyorum ve bunu onunla paylaşıyorum. İpeksi yumuşaklıktaki teninde ilerlerken dudaklarım vücudunda yapışkan bir iz bırakıyor, meme uçlarını emip yalıyor ve karnının üzerinde bir çizgiyi öperken zevkle sırtını eğmesine neden oluyorum.

Kalçalarını birbirinden ayırarak amını baştan aşağı yalıyorum, dilimi ıslak sıcaklığına daldırıyorum ve doruğa ulaştığını hissettiğimde klitorisini emiyorum. Ağzımın altında parçalanıyor ve parmaklarım ve dilim onun uyarılmasını sağlamaya devam ederken onu izlerken göğsümde bir gurur dalgası doluyor.

Yavaşça içine kayıyorum, bunu ilk kez burada yaptığımızı ve bakire olduğunu keşfettiğimde ne kadar şaşırdığımı hatırlıyorum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, çünkü onun hayatımın bir parçası olmadığı bir zamanı hayal bile edemiyorum. Ama sadece on altı ay oldu.

"Seni seviyorum Abby," diye fısıldıyorum dudaklarına, içine girip çıkarken. "Ben de seni seviyorum, Kai," diye cevap veriyor, elleri içimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. sırtıma ve kıkırma.

"O ilk gece buraya geri döneceğimizi hiç düşünmüş müydün?"

"Asla," diye fısıldıyor. "Ama seni unutamadım. Büyülü gecemizi unutamadım. Sanırım, derinlerde bir yerde, bir parçam senin zaten benim bir parçam olduğunu biliyordu."

"Ben de seni hiç unutmadım," diye itiraf ediyorum, omuriliğimin dibinde tanıdık bir karıncalanma başladığında bir zevk iniltisini ısırarak geri çekiyorum. "Ve asla unutmayacağım." Bunu söylerken gözlerinin içine bakma ihtiyacı duyduğum için bir dakika boyunca onun içinde duruyorum. "Çünkü kader seni o gece bana getirdi ve ben de bize verilen bu şansı boşa harcamayacağım."

"Ben seninim Kai, sen de benimsin," diyor şefkatle yüzümü avuçlayarak.

"Her zaman için." Karımın yemyeşil ağzını öpüyorum, içine girip çıkarken. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bizi bir daha ayıramayacağını bilerek bu sözleri kalbime kazıyorum.

SON

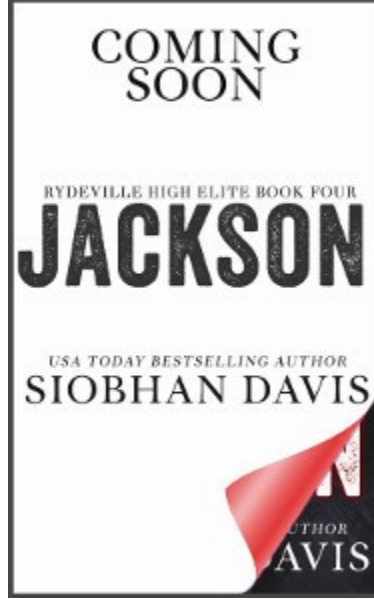
Diziyle ilgili daha önemli güncellemeler için okumaya devam edin!

Bu Abby ve Kai'nin aşkının sonu, ama bu onları son görüşünüz değil! Seri, 2020'de çıkacak olan [JACKSON](#) ve *SAWYER* ile devam ediyor ve serideki tüm favori karakterlerinizin hayatları ilerledikçe onları takip edebileceksiniz. JACKSON için [buradan](#) n sipariş verebilirsiniz! Ve *CHARLIE*, Mart 2020'de bazı yazar arkadaşlarımla birlikte yayınlayacağım özel bir kabadayı romantizm antolojisinde geliyor. Önümüzdeki aylarda daha fazla ayrıntı için bltenime, Facebook sayfama veya Facebook'taki Okuyucu Grubuma göz atın.

Abby ve Kai'nin New York'taki düğün sahnesini okumak ister misiniz? [Buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırın. Bu bonus sahnenin bir kopyasını talep ederek, haber bltenime abone oluyorsunuz. Ancak, istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal [edebilirsiniz](#).
<https://smarturl.it/SRbonusscene>

Bu serinin diğer kitaplarını beklerken dişlerinizi başka bir cesur, çalkantılı romantizme batırmak ister misiniz? En iyi  arkadaş ve dünyalarını birbirinden ayıran bir trajedi hakkında bağımsız bir yeni yetişkin karanlık romantizm olan *Ayrılmaz*'ı tavsiye etmek istiyorum. Daha fazla ayrıntı ve bu kitaptan bir örnek okumak için sayfayı çevirin.

JACKSON (Rydeville High Elite #4)

Şeytan bana kılık değiştirerek geldi. Çok geç olana kadar fark etmemem çok kötü oldu.

Vanessa:

Şeytan her zaman şeytani bir maske takmaz. Bazen en güzel haliyle karşımıza çıkar.

Kirli sarı saçları ve mavi gözlerinde hınzır bir parıltıyla bir anda içeri dalıp ciğerlerimdeki tüm havayı çalan süper seksi kötü çocuk gibi.

Onun benim kurtarıcım olduğunu sanıyordum. Ama o benim mahvoluşum.

Ve az önce kalbime bir pala sapladı.

Jackson:

Yıllarca, öfkem yüzeyin altında kaynadı. Seçtiğim zehrin bulanık sisinin ardında saklıydı.

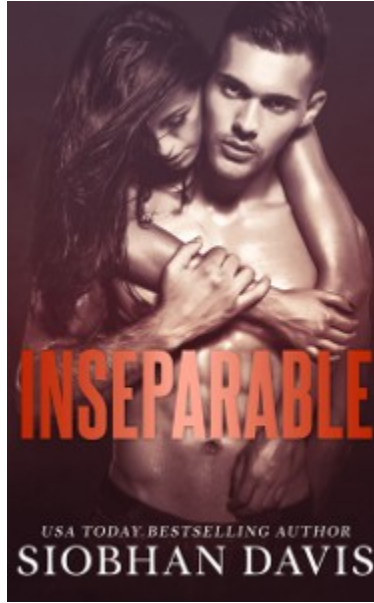
Ama şimdi sis dağıldı.

Ve ben kan için dışarıdayım.
Kız kardeşimi benden alan sorumluları yok edeceğim. Ama *o*
burada değil, ben de bir sonraki en iyi hedefe yöneliyorum.
Terk ettiği kadın.
Ta ki onu bu berbat elit dünyaya sürüklemek işine gelene kadar.
Onun yerinde olmak berbat.
Çünkü Vanessa ile işim bittiğinde, ölmüş olmayı dileyecek.

[Şimdi Ön Sipariş Verin!](#)

AÇILAMAZ

***USA Today*'den cesur, öfkeli, arkadaştan sevgiliye bağımsız bir aşk romanı çok satan yazar Siobhan Davis.**

Bir çocukluk sözü. Koparılamaz bir bağ. Her şeyi paramparça eden trajik bir olay.

Her şey yandaki çocuklarla başladı.

Devin ve Ayden benim en iyi arkadaşlarımdı. İki yaşından beri birbirimize neredeyse göbekten bağlıydık. Çocukken yenilmez, ayrılmaz olduğumuzu, aramıza hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin giremeyeceğini düşünürdük.

Ama yanılmışız.

Lise son sınıfta her şey boka sardı.

Devin, beleşçi serseri babasının bir klonuna dönüşüyordu; kavga ediyor, kafayı buluyor ve kasabadaki her kızla yatıyordu. Yıllardır ona karşı gizli bir aşk besliyordum. Her şeyi mahvederim diye ona hislerimi söylemekten korkuyordum. Bu yüzden sessiz kaldım ve kalbimde sürekli bir acıyla onun kendini yok edişini yavaşça izledim.

Devin'in kara kara düşündüğü yerde, Ayden parlayan ışıktı. Herkesin sevdiği, parlak bir geleceği olan yıldız oyun kurucumuzdu. Ama doğru olmayan bir şeyler vardı. Çok korunaklıydı ve beni içeri almıyordu.

Devin beni herkesin önünde utandırdığında, Ayden benim tarafımı tuttu ve muhteşem üçlü bağımız koptu. Ayrılık yıkıcıydı. Kalp kırıklığı kaçınılmazdı.

Ayden ve ben hayatımıza devam ettik ama acımız hiç azalmadı ve Devin aklımızdan hiç çıkmadı.

Ta ki üniversitede her şey doruğa ulaşana ve olaylı bir gece her şeyi değiştirene kadar.

Şimdi, benim için hayatın kendisinden daha önemli olan iki insanı kaybettim. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

AYRILAMAZ - ÖRNEK

Önsöz

Günümüz - Angelina

Hayat, zaman içinde birbiriyle bağlantılı anlardan oluşan bir akıştan ibarettir. İyi düşünülmüş eylemlerin ve spontane tepkilerin bir kombinasyonu. Kişisel stratosferinize girip çıkan bir dizi olay ve insan.

En azından ben hep böyle .

Belirgin bir düzen olmadan aşağı yukarı inip çıkan dalgalı bir çizgi gibi. Yüksekleri çiziyor, alçakları belirliyor. Mutlu zamanları sergiler. Hataları ve sonuçlarını vurgulamak. Bilseydim farklı şekilde yapmam gereken sayısız şeye odaklanmak.

Çocukken zaman kavramına takıntılıydım; her yıl karnaval kasabanın hemen dışındaki geniş, açık çimenlik alana indiğinde falcıya doğru bir koşu yapardım. Tüm yıl boyunca harçlıklarımı fal baktırabilmek için biriktirirdim. Geleceği görebilme, köşeyi dönünce ne olacağını bilme fikri benim için muazzam bir büyüleyiciliğe sahipti.

Hayatımda bir şeyler yapmak istedim.

Kendimi başkalarına yardım eden bir mesleğe adanmak.

Mutluluğun beni beklediğini bilmek.

Hayatımdaki en önemli iki insanın her zaman hayatımda olacağını teyidini almak için. Çünkü Ayden'i ya da Devin'i kaybedebileceğimi düşünmek bile her zaman içimde korkunç korku titremelerine yol açıyordu.

Kendimi bildim bileli hep üçümüz vardık. Sonuna kadar en iyi arkadaşlar. Muhteşem üçlü. Sonsuza dek sonsuzluk. Aileye daha çok benzeyen bir dostluktu. Akılların, kalplerin ve sözlerin buluşması. O kadar derin bir bağ ki, aramıza hiçbir şeyin ya da kimsenin girmeyeceğine yemin ettik. On iki yaşındayken gizli bir bağla birbirimize bağlandık ve bu bağlılık tenime kazındığı gibi kalbime de kazındı.

Olacakları asla tahmin edemezdin. Her şeyi yok edecek kişinin ben olacağımı.

Hiçbir falcı bana bunu söylemedi.

Yıllardır "ya olursa "lardan başka bir şey düşünmedim ve pek çok soruyu kafama taktım.

Ya bir falcı bana olacağını söyleseydi? Her şey farklı olur muydu?

Neyi değiştirdim?

En iyi iki arkadaşımın uzak duracak gücüm olur muydu? Hayatta tamamen farklı bir yol çizmek için? Özümün bir parçası olan bir şeyi inkâr etmeye? Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bilerek kalbimi parçalara ayırabilir miydim?

Yıllardır bu sorular beni rahatsız ediyor.

Ama gerçekte yüzleşmekten çok korkuyorum, her ne kadar önümde ve merkezimde olsa da. Onu bir gök gürültüsü bulutu gibi yanımda taşıyor, havada asılı duruyor ve tehdit ediyor olsam da asla açılmıyor, fırtınanın serbest kalmasına izin vermiyorum.

Bazı gerçekler yüksek sesle kabul edilemeyecek kadar acı vericidir.

Sanki bu sözleri söylemek kendim hakkında zaten bildiklerimi doğrulayacakmış gibi.

Zayıf, bencil ve hiç de düşündüğüm gibi olmadığımı.

Belki de bu yüzden bu bilişsel yeteneğe sahip değiliz - geleceği görmek, ileride ne olacağını bilmek. Bunu sık sık düşünmüşümdür. Eğer bu evrimse. Eğer gelecekte bir zaman insanlar kaderlerinin yolunu hissedebileceklerse. Kaderlerini değiştirmek için. Bilinçli bir kararla hayatlarının her yönü üzerinde tam kontrol sahibi olmak.

Şimdilik elimde sadece o dalgalı çizgi ve büyük bir pişmanlık var.

Sürekli geriye bakmanın ne faydası var? Kendimi geçmişimin perili köşüne kilitlemekten? Suçluluk ve utanç hayaletleriyle dolaşmanın? Mutlu gençliğini geleceğe odaklanarak geçirmiş bir kız için bu çok üzücü bir durum. Ama sözde hayatım olan bu çamaşır makinesinin içinde sıkışıp kaldım. Ne kadar hızlı çalkalanırsa, kendimi o kadar kaybediyorum. Bu yüzden zamanı durdurmaya çalışıyorum. Hareketsiz durmaya. Kendimi gerçekliğime karşı uyuşturmaya. Hislerimi ve duygularımı boşaltmaya. Kendimi kapatmak için. Başka bir insanın kalbime dokunmasına ya da ruhumun karanlık, bulanık derinliklerini görmesine asla izin vermemek için.

Dürüst olmak gerekirse, kristal bir kürem olsaydı -ne olacağını bilseydim-yine de hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Çünkü o yüksek noktaları kaçırabilirdim. Şu anda beni hayatta tutan tek şey olan o mutlu anıları.

Eğer şu anki varlığıma böyle diyebilirsiniz.

Bu da beni gezegendeki en bencil ve kibirli yalancı yapıyor.

BÖLÜM I

Lise Son Sınıf

BİRİNCİ BÖLÜM

Angelina

Tap. Tap. Dokun.

Tiz bir çığlık atıyorum, neredeyse yerimden sıçrayacağım. Yatak odamda dönerken başıma kan hücum ediyor. Devin yüzünü Fransız kapılarının camına dayamış, içeri bakıyordu. Burnu tamamen ezilmişti ve alametifarikası olan bok yiyen sırtışını takınmıştı. Kitap çantamı yatağımın yanındaki yere bırakıp, kapıları büyük bir hışımla açarak içeri giriyorum. "Dev, bu da ne? Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Odama giriyor, sanki o odanın sahibiymiş gibi yatağa uzanıyor, alışlagelmiş sırtışı hâlâ dudaklarında. "Hey, bebeğim. Gel otur." Yatağa vuruyor, yan yatmadan önce uzun, heykelsi gövdesini .

Yatağın kenarına tüneyip bacağını tokatlıyorum. "Bana öyle deme. Ben senin fetihlerinden biri değilim."

"Ben daha çok sadık bir evcil hayvan gibi düşünüyordum." Yüzümde beliren çatık kaşları izlerken kahkahasını bastırmaya çalışarak sırtıyor.

"Şansını zorlama, göt herif."

"Ange." Tekrar yanındaki yatağa vuruyor. "Buraya gel." Kukuletalı kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve yeşil gözleri yoğun bakışlarıyla için için yanıyor. Bakışları içimde derin bir delik açarken siyah saçlarının telleri alnına düşüyor.

Devin ölümüne güzelliği tanımlıyor. Günahkâr yakışıklılığı, yırtık vücudu ve karanlık düşünceli yoğunluğuyla, kasabadaki her kızın onun her sözüne asılması şaşırtıcı değil.

Onun nüfuz edici odağının cazibesi altında kayboluyorum, nasıl nefes alacağımı unutuyorum. "Gel. Buraya," diyor bu kez, bilmiş sırtışını gizlemeyi başaramayarak.

Evet. Dev, ben de dahil olmak üzere kadın nüfusu üzerindeki etkisinin farkında.

İç çekiyorum ama kaçınılmaz olanla savaşmaktan vazgeçiyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa tırmanıyorum ve onun yanına uzanıyorum. Elini uzatıp uzun, siyah saçlarımı parmağının etrafında döndürüyor. Parmakları saçlarımın arasına girip çıkarken gözleri gözlerimi tutuyor ve ben uyuşturulmuş gibi kendimden geçiyorum. Dudaklarımı kenetleyerek boğazımın arkasında oluşan mutluluk dolu iniltiyi bastırıyorum. Elleri saçlarımda *çok iyi* hissettiriyor. Kan basıncım yükseliyor, midemde kelekler uçuşuyor ve bacaklarımın arasında tanıdık bir ağrı zonkluyor.

Devin'e karşı böyle duygular beslememeliyim ama yıllardır besliyorum ve eminim bugünlerde kendiliğinden yanacağım. Bastırılmış hayal kırıklığı ve güçlü özlem benim sürekli yoldaşlarım. Benden esirgenen her şeyi sürekli hatırlatıyorlar.

Farkında değil tabii ki.

Özel bir yüzde on kulübündeyim - son sınıfta henüz Devin deneyimini tatmamış olan küçük bir kız havuzu.

Her şeyi bilmeme rağmen.

Okuldaki kızlar ne bacaklarını ne de ağızlarını kapalı tutabiliyorlar.

Son birkaç yıldır tüm hikayeleri duydum ve keşke kulaklarımı yıkayıp beynimi bu yürek parçalayıcı bilgilerden arındırabilseydim. Devin kasabada oldukça ün kazanıyor. Ve sadece erkek-fahişe tavırlarıyla değil.

"Cumartesi gecesi evde ne işin var?" Parmaklarını saçlarımın arasından geçirmeye devam ederken soruyorum. Sesimi yarı tutarlı çıkarmayı başardığım için memnunum ve tüm beyin hücrelerimi yok etmediğini bilmek güzel.

Devin artık neredeyse hiç evde olmuyor. Özellikle de hafta sonu geceleri. Katılacağı çok sayıda parti ve becereceği çok sayıda istekli kız var. Bugünlerde sevişmek ve sarhoş olmak arkadaşlığımızın önüne geçmiş gibi görünüyor ve ben de arkama yaslanıp olanları içim burkularak izlemek zorunda kalıyorum. Çoğu zaman onu sadece okulda görüyorum, o da tek tük ve kısa süreli oluyor. Ara sıra çalıştığım lokantaya uğruyor ama o ziyaretler de giderek seyrekleşiyor. Son birkaç aydır, son senemize başladığımızdan beri durum aynı ve bu canımı acıtıyor. Herkese anlattığımdan çok daha fazla.

En iyi arkadaşımı özlüyorum ve görünüşte kopmaz olan bağımızda bir çatlak oluşmasından nefret ediyorum. Daha da kötüsü, bunun nasıl ya da neden olduğunu anlamıyorum.

Diğer en iyi arkadaşım ve komşum Ayden daha açık sözlü ve tekneyi sallamaktan daha az endişe duyuyor. Devin'e karşı sabırsızlığı gün geçtikçe artıyor ve arkadaşlığımızda çatlaklar oluşmaya başlıyor. Birbirimize bu kadar bağlı olacağımız bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Her şey değişiyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

"Seni görmeyi dışarı çıkmaktan daha çok istiyordum," diye itiraf ediyor ve dürüstlüğüyle beni şaşırtıyor.

Beynimin romantik, nostaljik, kız gibi kız kısmı bir parti vermeye hazır, ama beynimin daha mantıklı, ihtiyatlı tarafı devreye giriyor ve beni sakın olmam konusunda uyarıyor. Yüzünü incelerken gözlerimi kısıyorum. "Şu anda kafan iyi mi yoksa sarhoş musun?"

Kaşlarını çatıyor ve eli saçlarımda duruyor. "Tabii ki hayır."

Kıkırdıyorum. "Sanki bunlardan herhangi biri olman ihtimal dışı bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Elini saçlarımdan çekince kendimi çaresiz hissediyorum. "İkimiz de kim olduğumu biliyoruz Ange, ama buraya bu şekilde geleceğimi düşünmene şaşırdım. Seninle değil. Seninle asla."

"Bunun beni özel hissettirmesi mi gerekiyor?" Ağzımdan kaçırdım.

"Sen *özelsin* ve bunu biliyorsun." Eğilip başımın tepesini öpüyor ve göğsü benimkine değerek içimde bir anda alevli bir karıncalanma yaratıyor. Vücudundan yayılan sıcaklık üzerime çöküyor ve kendimi kontrol edebilmek için dua ederek gözlerimi kapatıyorum. Ona dokunma dürtüsü neredeyse bastırıyor. Onu Ayden kadar zorlamamamın nedenlerinden biri de bu. Birlikte daha fazla zaman geçirmeye başlasaydık, duygularımı dizginleyebilir miydim bilmiyorum. Şu anki haliyle, onları daha ne kadar saklamaya devam edebilirim bilmiyorum.

Yıllarımı Devin'e aşık olarak ve kırılma noktama yaklaştım. Keskin, bıçak gibi bir acı kalbimi delip geçiyor.

En iyi arkadaşlarımdan biri için böyle ama değil.

Hiçbir şeyden haberi olmasa bile uzun zamandır aşığım.

Bana öyle bakmıyor.

En iyi arkadaşlarımdan hiçbiri yapmıyor ve olması gereken de bu.

İç tesisatında sorun olan benim. Üç çocuğun olabileceği kadar yakın büyüdük. Benim için bir kardeş gibi olmalı. Birçok yönden öyle.

Ama Tanrım, o çok daha fazlası.

"Balkonuma nasıl çıktın ki?" Birden aklıma gelen düşünceyle soruyorum. Kıkırdayarak başını yastığıma bırakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve göğsüne bir tokat attım. "Devin Robert Morgan, ağaca tırmanmadın mı?!" Bana şeytani bir göz kırpışı gönderiyor ve ben de göğsüne bir tokat daha atıyorum. "Seni aptal! Artık çocuk değilsin ve tek parça halinde kurtulduğun için şanslısın." Devin'in boyu 1.80'in üzerinde ve Ayden'in futbolcu vücuduna sahip olmasa da, tüm kızların ağzının suyunu akıtacak kadar sıkı ve kaslı bir fiziğe sahip.

Sizinki de dahil.

"Sakin ol. İhtiyar Willow benim başa çıkabilir."

Yatak odam evimizin arka tarafında ve kendime ait özel bir balkonum var. Odamın hemen dışında yaşlı bir meşe ağacı var, cılız dalları dev parmaklar gibi evimize doğru uzanıyor. Biz küçükken, çocuklar gecenin köründe ağaca tırmanır ve balkonuma atarlardı. Annemin hiç haberi olmadı ve böylece yıllar süren haftalık bir gelenek başladı.

Her Cuma gecesi, Devin ve Ayden odamdaki ağaca tırmanırlardı. Ve her Cuma gecesi sabahın erken saatlerine kadar oturur, fısıldaşır, güler ve yıldızları seyrederdik. Bir yıl *Yüzüklerin Efendisi* dönemine girdik ve Devin bahçemdeki ağacı Tolkien'in efsanevi hikayesindeki söğüt ağacına benzetti ve bundan sonra aynı isimle anılmaya başlandı.

Cuma gecesi geleneğimiz, çocuklar uzayıp tırmanamayacak kadar büyüdüklerinde sona erdi. Bu aynı zamanda Devin'in kasabanın en kötü şöhretli kötü çocuklarından birine dönüştüğü dönüşüm zamanına denk geliyordu.

"Annemin neredeyse her Cumartesi gecesi hastanede gece vardiyasında çalıştığını biliyorsun. Ön kapıyı kullanabilirdin."

"Peki bunun neresi eğlenceli?" diye sırtıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. "Balkonda takılmak ister misin? Eski günlerin hatırına?"

Yüzünü inceliyorum, uzun zamandır görmediğim bir kırılma fark ediyorum. Farkındalıkla göğsüm sıkışıyor. Bir şey onu bu gece buraya getirmiş. Bir şey onu benim arkadaşlığımı aramaya zorladı.

Şikayet ettiğimden değil. Yapacağım son şey onu hiçbir şeyden mahrum bırakmak olur. Eylemleri bilinçsizce beni incitmeye devam etse bile. "Tabii. Eğlenceli olur. Ben biraz atıştırmalık getireyim. Dolabımdan birkaç battaniye getirebilir misin?"

"Patron sensin."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da kıkırdıyor. "Arazinin yapısını bilmene sevindim." İhtiyatı elden bırakmadan önce sırtıyorum. "Ayden'i aramalıyız." Büyükannesini huzurevinde ziyaret ettiğini biliyorum -her ayın son cumartesi günü annesiyle birlikte gider- ama yakında dönecektir.

"Hayır." Devin'in cevabı hızlı ve kararlılıkla dolu.

"Sakin bana ikinizin tekrar konuşmadığını söyleme?" Yaz tatilinde aralarında bir şeyler geçtiğinden beri bu son birkaç aydır alışıldık bir durum ve bundan nefret ediyorum. Tüm bu gerginlik ve uyumsuzluktan nefret ediyorum. Kavgadan.

"Sorun bu değil. Ben sadece..." Ayaklarına bakarak sözünü kesiyor. "Sadece seninle yalnız kalmak istiyorum." Başını kaldırıyor ve gözlerinde böylesine çığ, çıplak bir duygunun parladığını görmek beni şaşırtıyor. Onun acısını sanki kendi acımmış gibi hissediyorum. Sanki karnıma yumruk yemiş gibiyim. "Sana ihtiyacım var, Ange," diye fısıldıyor.

Hiç düşünmeden ona doğru bir adım atıyorum ve elimi taş gibi sert göğsüne koyuyorum. Kalbi avucumun altında, gömleğinin ince kumaşının arasından düzenli bir şekilde atıyor. "Her zaman senin için buradayım. Her zaman. Bundan asla şüphe duymana gerek yok."

Yüzümü kavırıyor, gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Bana karşı çok iyisin. Benden nefret etmelisin."

Kaşlarım çatıldı. "Neden senden nefret edeyim ki?" Devin kalbimi ayaklar altına alıyor ama bunu bilmiyor ve bunu bilerek de yapmıyor. İsteddiği kişiyle yatabilir ve bu beni ilgilendirmez. Tanık olduğum her kızın, her öpücüğün ve her okşayışın kalbime bir yara daha eklemesi önemli değil. Dışarıdan bakıldığında, böyle hissetmesi için hiçbir neden yok, bu yüzden kafasından neler geçtiğini anlamıyorum.

"Çünkü bu... aramızdaki bu ayrılık tamamen benim hatam."

Elimi kolunda gezdiriyorum ve hafifçe irkiliyor. Teninden parmak uçlarıma doğru sızan ısı kanımı tutuşturuyor ve arzumu körüklüyor. Yutkunuyorum, şehvetimi dizginlemeye çalışıyorum. "Hepimizin hatası ve bunu düzeltmek için çok geç değil." Gözlerinin içine bakıyorum ve boğulmaya başlıyorum. Birbirimize bakıyoruz ve havayı bir elektrik akımı kaplıyor. Göğsüm inip kalkıyor ve bakışları ağızma kayıyor. Kalbi benim dokunuşumla daha güçlü çarpıyor. Bu durumla boğuşurken içimde kelebekler uçuşuyor. Gözleri kararıyor ve ağızma bakmaya devam ederken göz bebekleri büyüyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama gelgitler değişiyor. Kader dönüyor, bunu hissediyorum, sanki bedenselmiş gibi.

Bu sadece ben miyim yoksa o da bir şeyler hissediyor mu?

Aniden geri çekiliyor ve bağlantı kopuyor. Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve kafamı tüm yanlış düşüncelerden arındırıyorum. Böyle şeyler düşünmek başıma bir dünya bela açmaktan başka bir işe yaramaz ve bu yıl böyle bir şey yaşamasam da olur. "Ben atıştırmalıkları getireyim," diye mırıldanıyorum ve ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde odadan çıkıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Devin gazozunun kutusunu açıp ağzına atıyor. Yaklaşan gece soğğundan korunmak için zayıf bir çabayla battaniyeyi çenemin altına çekiyorum. Balkonda yan yana duran fasulye torbalarına oturmuş, bir battaniyeyi paylaşıyoruz. Aramızda bir kova patlamış mısır ve bir paket cips duruyor. Tepemizde, gece vakti gökyüzünde küçük yıldızlar parıldıyor. Akşam karanlığında beni her zaman kendine çeken neredeyse saygılı bir şey var. Gün ne kadar boktan geçmiş olursa olsun, balkonumda oturup yıldızlara bakabiliyorum ve dünyada her şey yeniden yoluna girmiş gibi hissediyorum. Belki de bu yüzden sabahları tam bir şeytan oluyorum. Bu benim doğal yatkınlığıma aykırı.

Bu geceyi Devin'le paylaşmak pastanın üzerindeki krema. Bunu mükemmelleştirebilecek tek şey Ayden, ama onun adına bu gece ikinci kez savaşa niyetim yok. Göğsümde kederli bir sızı hissediyorum.

"Hiç zamanda geriye gidebilmeyi diledin mi?" diye soruyor bana bakmadan. "Çocukluğumuza ve yenilmez olduğumuzu düşündüğümüz zamanlara dönmeyi?"

Cevabımı düşünürken bir parmağımı çeneme vuruyorum. "Evet ve hayır." Başını çevirip bana bakıyor, gözlerinin arkasında dile getirilmemiş bir soru var. "Her zaman geleceğe daha çok yatırım yaptığımı biliyorsun," diye açıklamaya başlıyorum ve o da başını sallıyor.

"Çünkü belirlenmiş bir hedefiniz var. Ne yapmak istediğini her zaman biliyorsun. Sende hayran olduğum şeylerden biri de bu." Yanaklarım hafifçe kızarıyor ve o da kıkırdıyor. "Görüyorum ki hâlâ iltifat kabul edemiyorsun." Omzunu itiyorum ve o da gülüyor. Sonra ifadesi ciddileşiyor. "Bu konuda seni kıskanıyorum, biliyorsun. Amacını ve kararlılığını. Plan yapma yeteneğini."

"Onu da alabilirsin, Dev. Çok geç değil."

Gözlerindeki ifade çok şey anlatıyor. Bu konu hakkında konuşmak istemiyor. Ne zaman üniversite konusu açılrsa hep aynı hikâye. Ayden ve ben Iowa Üniversitesi'ne erken kabul aldık ama Devin

henüz somut bir planı yok. Zeki biri. Düzenli olarak sınıf atlayan biri için anormal derecede zeki, ancak ödevlerini her zaman zamanında teslim ediyor ve istikrarlı 4.0 not ortalaması etkileyici. Kullanmayı seçerse birçok seçeneği var. "Bizimle birlikte UI'ye katılmanı istiyorum. Sen orada olmazsan hiçbir şey aynı olmayacak."

Başka tarafa bakıyor ve ben iç çekiyorum. Bu konuşmaya devam etmenin bir anlamı yok.

-Sadece tek taraflı olacak, üniversite ve gelecek konusu açıldığında hep olduğu gibi. Bir süre sessizlik bizi kaplıyor ve sonra boğazımı temizleyerek asıl konuya dönüyorum. "Ama bazen keşke geri dönebilsem diyorum." Kafasını çeviriyor. "Biz çocukken her şey çok daha basitti." O zamanlar hormonlar ve karışık duygular bir faktör değildi. Temel fizyolojinin bir önemi yoktu. Ayden ve Devin benim en iyi arkadaşlarımdı ve onların penisleri, benim vajinam olması önemli değildi.

Paylaştığımız bağ dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonra büyüdük ve her şey boka sardı.

"Aynen öyle," diye onaylıyor. "Hayatımın en güzel yıllarıydı."

Lanet olsun. Şimdi de beni melankoliye sürüklüyor ve ben o noktaya pek sık gelmem. İçkisinin geri kalanını tek seferde bitirirken boğazının fazla mesai yapmasını izliyorum. "Susadın mı?" Kıkırdıyorum.

"Evet," diyor ve bir avuç cips kapıp atıştırmaya başlıyor.

"Akşam yemeği yedin mi?" Büyük olasılıkla cevabı zaten bildiğim için soruyorum. Başını sallıyor ve tekrar çantaya uzanıyor. Ayağa kalkıyorum. "Lazanya yaptım ve bir sürü kaldı. Sana biraz ısıtayım." Devin ve küçük kardeşi Lucas için her zaman fazladan yemek yaparım. Anneleri on bir yaşına bastığımız yaz çekip gittiğinden beri Morgan'ların evinde ebeveynlik önemli ölçüde eksikti. Geçen yıl Devin'in ağabeyi Cameron deniz kuvvetlerine katıldığından beri daha da kötüleşti. O beri denizaşırı görevlerde bulunuyor ve eve pek sık gelmiyor. Devin, Lucas'la daha çok ebeveyn rolü üstlendi ama bu onun için zor. Okula gittiği zamanlar, boks kulübündeki dövüş geceleri ve yerel bir benzin istasyonundaki yarı zamanlı işi yüzünden eve pek uğramıyor ve Morgan'ların evinde aile yemeklerinin vazgeçilmez bir parçası değil. Babaları yakındaki bir fabrikada uzun saatler çalışıyor ve çoğu geceyi yerel barlardan birinde üzüntülerini boğarak geçiriyor. Evde olduğu zamanlarda bile kendini pek göstermez. Devin'in evine en son ne zaman gittiğimi ya da babasını en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. O kadar uzun zaman oldu. Ama Bayan Morgan gittikten sonra annem ısrar etti.

birkaç kez ziyaret etti. Oraya gitmemi yasakladı, Devin ve kardeşlerinin bizim eve her zaman gelebileceklerini ama benim onun evine adım atmamam gerektiğini söyledi. Büyüdükçe ve babasının çapkınlığı, içkisi ve kavgaları hakkındaki söylentileri duydukça, bu isteği çok mantıklı geliyor. Ama çocukken bu kural yüzünden çok somurtmuştum.

Morgan'lar anneleri gittikten sonraki ilk birkaç yıl düzenli olarak bizde kaldılar ama ben bunun üzerinde pek durmadım. Cameron gittikten sonra annem tekrar devreye girdi ve Devin ile Lucas'a akşam yemeğinde bize her zaman katılabileceklerini söyledi. Eğer bize uğramazlarsa, daha sonra gelirler diye yemek artıklarını genellikle buzdolabında saklıyorum.

Örnek olarak.

Arkasına yaslanıp bana baş aşağı bakıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Sus, göt herif. Skoru biliyorsun ve bir şeyler söylemeliydin. daha önce."

"Yük olmak istemiyorum." Pufun üzerinde dönüyor ve bana ciddi bir bakış fırlatıyor.

"Ne zamandan beri?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yapıyorum. Bu gece işler oldukça garip.

"Her zamankinden beri." Sesi asık, yüzü donuk.

Önüme çömelıyorum. "Sorun ne Devin? Bir şeyler olduğunu biliyorum. Benimle konuşabilirsin. Seni yargılamayacağım."

Adem elması boğazında sallanıyor. "Bir erkek en iyi arkadaşıyla üçüncü derece olmadan takılamaz mı?" diye tersliyor ve ben tokat yemiş gibi geri çekiliyorum. Ağzımı acı bir tat kaplıyor. "Kahretsin!" Omurgamı dikleştirip yüzümdeki acıyı hızla gizlerken ayağa fırlıyor.

Gerçek duygularımı Devin'den saklamakta ustayım, bu yüzden çocuk oyuncağı. Bu azarlamamın daha az acıttığı anlamına gelmiyor. Geçmişte Devin'in öfkesinin yükünü başkalarının çektiğini gördüm, ama bu nadiren ben oluyorum. Birbirimizi terslediğimiz tek zaman hararetli bir tartışmanın ortasıydı.

"Özür dilerim, Ange. Bu yersizdi ve öyle demek istemedim." Tekrar yutkunuyor, gözlerini kaçırıyor. Elleri omuzlarıma iniyor. "Benim hakkımda ne düşündüğün çok önemli. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Bir parmağının ucunu yanağımda gezdirerek kesinlikle hassas bir hareket yapıyor. "Tenin çok pürüzsüz," diye fısıldıyor.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor ve aynı yoğun karanlık bakış gözlerinde parıldıyordu. Öne doğru eğiliyor ve kalbim takla atmaya başlıyor.

Yavaşça alnını alnıma bastırıyor, kollarını bana sararken gözlerini kapatıyor. Taze ve davetkâr, tamamen erkek ve saf Devin olan misk kokulu, odunsu bir koku yayıyor. Vücudunun sıcaklığı her yerimi ısıtıyor ve gözlerimi kapatıp her heyecan verici saniyenin tadını çıkarıyorum.

Devin genellikle çok eli sıkıdır. Üç küçük kız kardeşle çevrili çok sevgi dolu bir ortamda büyüdüğü için son derece alıngan olan Ayden'in tam tersi. "Yaptığım şeyi bu yüzden yapıyorum. Neden böyle olmak zorunda?" diye söyleniyor.

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim olmadığını biliyorsun." "Buna güveniyorum."

"Garip." Başını geriye atarak gülüyor. "Cidden, Dev. Bu gece normalden daha da garip davranıyorsun."

Yaralanmış gibi yapıyor. "Hanımefendi beni yaraladı."

Ona bakarken kollarını tutuyorum. "Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenme." Alnıma bir öpücük konduruyor. "Endişelenmeni istemiyorum."

benim hakkımda." Ellerini belimden çekiyor ve ben protesto etmek için haykırmak istiyorum.

"O zaman içmeyi, kavga etmeyi ve etrafta dolanmayı bırak." Sözcükler ağzımdan bir anda çıkıverdi ama söylediğim için pişman değilim. Onu kendimden uzaklaştırmaktan korktuğum için çoğu zaman dilimi ısırardım ama artık geride durup kendini yok etme düğmesine basmasını izleyemem. "Hayatını bir kenara atıyorsun."

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Oraya gitme. Bu gece olmaz. Lütfen. Bu gece bunu duyamam."

Yüzünü tarıyorum ve o eski kırılganlığı geri geliyor. Onu melankolik ve savunmasız hale getirecek ne oldu bilmiyorum ama şu anda ona baskı yapmayacağım. Yıllardır ilk kez, eski Devin evdeymiş gibi hissediyorum ve konuyu zorlayıp her şeyi mahvetmeyeceğim.

"Tamam." Başımı sallayıp onu nazikçe itiyorum. Tekrar pufun üzerine oturdu. "Rahatına bak, ben de sana bir tabak getireyim."

Kaşlarımı çatarak merdivenlerden iniyorum. Devin her zaman bir parçasını . Küçük yaşlardan itibaren hem Ayden hem de ben bunu fark ettik ve kabullenmeyi öğrendik ama şimdi düşünüyorum da acaba küçükken daha ısrarcı mı olmalıydık? Onu paylaşmaya zorlamalıydık, çünkü şeytanları her ne , onu canlı canlı yiyorlar.

Düşüncelerim arasında dolaşırken mikrodalga'nın dönüp durmasını izliyorum. Kapının tıkırtısı beni aklımdan çıkardı ve

Ayden mutfağa girerken. "Mükemmel zamanlama." Sırıttıyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. "İki kişi için yeterli mi?"

"Sen de mi yemedin?" Mikrodalgadan ses gelince başımı sallıyorum.

"Evet, ama ne diyebilirim ki? Ben büyüyen bir çocuğum." Sırıttıyor, tezgâha yaslanırken düz karnını okşuyor. Bu hareket gömleğinin etkileyici omuzları boyunca esnemesine neden oluyor. Devin'in zayıf ve doğru yerlerdeki kasları belirgin olduğu yerde, Ayden mükemmel erkeğin kaya gibi sert bir örneği. Yıllar süren futbol antrenmanları vücudunu sağlam bir kas yığını haline getirmiş. Geniş omuzlarından sekiz paketlik konik beline ve devasa kaslı kalçalarına kadar vücudunun hiçbir yerinde bir gram bile yağ yok.

Hem at gibi yiyip hem de günümüzün sarışın, dikenli saçlı Yunan Tanrısı gibi görünmeyi nasıl başarıyor, aklım almıyor. "Gördüklerini beğendin mi Lina?" diye takılıyor, kâsedan bir elma alıp dişlerini yumuşak etine batırıyor. Mavi gözleri neşeyle parlıyor.

"Rüyada görürsün, ezik." Onu kaburgalarından dürtüyorum. "Ve eğer beslenmek istiyorsan benim yanımda olsan iyi edersin."

ve beni selamladı. "Emredersiniz, hanımefendi."

Sıcak tabağı mikrodalgadan dikkatlice çıkarıp tezgahın üzerine koyarken homurdanıyorum. "Dostum, sen tam bir eziksin." Bir parça daha lazanya kesip mikrodalgaya koyuyorum. "Dikkat et, De-" Cümlemini tamamlayamadan Devin mutfağa girip benimle konuşmaya başlayınca sözüm kesiliyor.

"Deniyor musun..." Ayden'i gördüğü anda konuşmayı kesiyor.

Ayden'in şakacı kişiliği rafa kalkıyor ve kollarını sertçe göğsünde kavuşturuyor. "Burada ne yapıyorsun?" Ses tonu kırılmış.

"Seninle aynı şey olduğuna şüphe yok." Devin, Ayden'in düşmanca bakışlarına karşılık veriyor. "Bu gece sıraya girmiş hatun yok mu?" Ayden aşağılayıcı bir tonda soruyor. Gerginlik

havayı kesiyor ve Devin'in tabağına salata eklerken omuz kaslarım sertleşiyor. İçimden sessizce ona kadar sayıyorum. "Buraya nasıl gelindiğini hatırlamana şaşırdım."

Devin, Ayden'a pis bir bakış gönderiyor ve aynı söylenmemiş gerçek aralarında uçuşuyor. Devin ellerini iki yana açarak, "Komik," diyor. "Hemen yandaki evde yaşadığımı düşünürsek. Ve en sevdiğim kızın nerede yaşadığını unutmam zor." Kendini bir tabureye bırakıyor ve ben önündeki dumanı tüten tabağı kaydırırken Ayd'a doğru hançerler fırlatmaya devam ediyor.

"Şaka gibi," diye karşılık veriyor Ayden, parmaklarını çıtlatarak. "Bir şey istemediğin sürece ona gününü bile zor geçiriyorsun."

Devin'in ağzı bir hırıltıya dönüşür ve ona doğru savrulmaya hazır görünür. "Gerçekten mi? Siktir git, göt herif. Başka bir kıza yan gözle bile bakmayan aziz Ayden. Bize bunun ne demek olduğunu anlatmak ister misin?"

"Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim, ahmak. Neden zahmet ediyorsun ki? Kemikleyecek kız kalmadı da Lina son çare mi oldu?"

Hakaret karşısında içimdeki her şey kilitleniyor ve Ayden'in yorumuyla ne kadar yıkıldığımı görmemeleri için onlara arkamı döndüğüme seviniyorum.

Mikrodalga'nın sesi geliyor ve sanki otomatik pilotta gibi ona uzanıyorum. Tüm vücudum içten içe titriyor ve boğazıma otobüs büyüklüğünde bir yumru sıkışıyor. Devin ayağa kalkarken tabure gıcırıyor. "Sakın Ange'a saygısızlık etmeye cüret etme," diye bağırıyor. "Sözünü geri al yoksa seninle işimiz biter. Tamamen."

Ayden yanıma koşarak ellerimi ellerinin arasına aldı. "Lina, sana saygısızlık etmek . Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Ne kadar önemli olduğunu." Bu kez yüzümdeki acıyı saklayamıyorum ve ellerimi daha sıkı sıkarak küfrediyor. "Bu seninle ilgili değil. Bu benimle onun arasında."

Ellerini itiyorum. Öfke damarlarımda hafif bir yanık gibi. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. İkiniz de beni yine dışlıyorsunuz ve ben bundan bıktım. Siz ikiniz hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyler hakkında didişmeden aynı odada bile olamıyoruz!" Bakışlarım gidip geliyor. "Bu bir "Beni karanlıkta tutmak için bilinçli bir karar mı?"

Devin tekrar oturur. "Bilmen gerekseydi sana söyledik, bebeğim, söz veriyorum."

"Sakın ona öyle deme! O senin orospularından biri değil," diye kükrüyor Ayden ve ben sadece bu gecenin bitmesini istiyorum.

"Dur." Kaşlarımın arasındaki gergin bir noktayı ovuyorum. "Lütfen, kes şunu. Uzun zamandır ilk defa bir Cumartesi gecesi hep beraberiz. Ateşkes ilan etmen için sana yalvarıyorum. Sadece bu gece için olsa bile. Tüm bu saçmalıkları unutalım ve eskiden olduğu gibi takılalım."

Yalvarışım sağır kulaklara çarpıyor - onu boş ver, kibirli, inatçı, aptal kulaklar yap. Çocuklar karşı karşıya gelmeye devam ediyor ve bu hayatımın en berbat anı. En iyi iki arkadaşım son üç aydır anlaşmazlık içinde ve ben buna dayanamıyorum. Muhteşem üçlümüzü kaybetmeye dayanamam. Çok inatçı oldukları ya da çok iyi anlaşılmadıkları için her şeyin dağıldığını görmeye.

konuşmak için aptalca. Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum. Ya öyle ya da inatçı kafalarını birbirine vurmak.

Her şeyi mahvettiklerini göremiyorlar mı?

Devin çenesini indiriyor ve yemeğini yemeye başlıyor. Ayden kafasının arkasından bakmaya devam ediyor ve ben de soğukkanlılığımı kaybediyorum. Ayden'in lazanyasını mikrodalgadan alıp bir tabağa koyuyorum ve göğsüne bastırıyorum. "Peki, tamam. İstedğin gibi olsun. İkiniz de tam bir pisliksiniz. Yemeğinizi bitirin ve evimden defolup gidin."

Sonra arkama bile bakmadan hışım la mutfaktan çıktım.

Örnek Sonu

Ayrılmaz şimdi indirilebilir. Kindle Unlimited'ta okumak ÜCRETSİZ.

YAZAR HAKKINDA

USA Today çoksatan yazarı **Siobhan Davis**, genç yetişkin ve yeni yetişkinlere yönelik duygusal yoğunluğu yüksek kurgular yazıyor; bayıltıcı bir romantizm, karmaşık karakterler ve beklenmedik olay örgüleriyle sayfaları yatma vaktinden sonra da çevirmenizi sağlayacak! Çok satan *True Calling*, *Saven* ve *Kennedy Boys* serilerinin yazarıdır.

Siobhan'ın ailesi size onun okuma ve yazma konusunda biraz takıntılı olduğunu söyleyecektir ve haksız da sayılmazlar. Güvenilir Kindle'ı, ciltsiz bir kitabı veya dizüstü bilgisayarını elinin altında olmadan nadiren bulunabilir.

Siobhan, tam zamanlı yazar olmadan önce insan kaynakları yönetimi alanında başarılı bir kurumsal kariyer yapmıştır.

Kocasını ve iki oğluyla birlikte İrlanda'nın Garden County bölgesinde yaşamaktadır.

Siobhan ile aşağıdaki yollarla bağlantı kurabilirsiniz:

Yazar Web Sitesi: www.siobhandavis.com

Yazar Blogu: [Benim YA NA Kitap](#)

[Takıntım](#) Facebook: [YazarSiobhanDavis](#)

Twitter: [@siobhandavis](#) Google+: [SiobhanDavisYazar](#)

E-posta: siobhan@siobhandavis.com

YENİ BİR SÜRÜMÜ ASLA KAÇIRMAYIN:

[Siobhan'ı Amazon'da Takip](#)

[Edin Siobhan'ı BookBub'da](#)

[Takip Edin](#)

SIOBHAN DAVIS'IN KİTAPLARI

KENNEDY BOYS SERİSİ

Üst Genç Yetişkin/Yeni Yetişkin Çağdaş Romantik

[Kyler'Bulmak](#)
[ı ı Kaybetmek](#)
[Kyler'Kyler'ı](#)
[Tutmak](#)
[İrlanda Kaçamağı ı](#)
[Kalvin'i Sevmek](#)
[Brad'i Kurtarmak](#)
[Kaden'i Baştan](#)
[Çıkarmak](#)
[Keven'Affetmek](#)
[Nantucket'ta Yaz ı](#)
[Keanuyu Serbest](#)
[Bırakmak''Yeniden](#)
[Düzenlemek*^ Keaton'a](#)
[Tapmak* Kent](#)

STANDALONLAR

Yeni Yetişkin Çağdaş Romantik

[Ayrılmaz](#)
[Incognito](#)
[Sonsuza Kadar Değişen](#)
[Sadece Sen Olduğunda](#)
[Duyguların Dahil](#)
[Olmadığı İkinci Şanslar](#)
[Kutu Seti](#)

Ters Harem Çağdaş Romantik

[Amber Springs'te Hayatta Kalmak](#)

RYDEVILLE YÜKSEK ELİT SERİSİ

Karanlık Lise Romantizmi

[Zalim Niyetler](#)
[Çarpık İhanet Tatlı](#)
[İntikam](#)^ Charlie*
Jackson*
Sawyer*

HEPSİ BENİM DUET
Angsty Yeni Yetişkin Romantizm
[Ben O'yum De](#) *
Seni [Sevmeme İzin Ver](#)*

ALINTHIA SERİSİ
Üst YA/NA Paranormal Romantik/Ters Harem [Kayıp](#)
[Kurtarıcı](#)
[Gizli Varis](#)
[Savaşçı Prenses](#)
[Seçilmiş Kişi](#) Haklı
Kraliçe*

TRUE CALLING SERİSİ
Genç Yetişkin Bilim Kurgu/Distopik Romantizm
[True Calling](#)
[Lovestruck](#)
[Erişimin Ötesinde](#)
[Bin Yıldızın Işığı Kader](#)
[Yükseliyor](#)
[Kısa Öykü Koleksiyonu](#)
[True Calling Serisi Koleksiyonu](#)

SAVEN SERİSİ
Genç Yetişkin Bilim Kurgu/Paranormal Romantik
[Saven Aldatmacası](#)

Logan
Saven Açıklama
Saven İnkâr
Saven Meydan
Okuma Axton
SavenSaven: Tüm Seri
Deliverance

^Yayınlanma 2019

*Yaklaşan 2020.

Gelecekteki tüm yayın tarihleri için www.siobhandavis.com adresini ziyaret edin. Yayın tarihlerinin okuyucu talebine ve yazarın programına bağlı olarak değişebileceğini lütfen unutmayın. Yazarın haber bültenine abone olmak veya onu Facebook'ta takip etmek, planlanan yeni sürümlerden haberdar olmanın en iyi yoludur.

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © Siobhan Davis 2019. Siobhan Davis, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Satış Koşulları

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, paylaşılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

E-kitap baskısı © Ekim 2019

Editör: Kelly Hartigan (XterraWeb) editing.xterrawebsite.com

Kapak Tasarım tarafından Robin

Harper

<https://wickedbydesigncovers.wixsite.com/wickedbydesign>

Kapak Fotoğrafı Sara Eirew Fotoğrafçı.

Kapak Modelleri: Anthony Desforges ve Hélène Bujold

Formatlama: Polgarus Studios

RYDEVILLE HIGH ELITE BOOK THREE

SWEET

Retribution

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SIOBHAN DAVIS

İçindekiler

[TATLI İNTİKAM - BONUS SAHNE](#)

[Abby Kaiden](#)

[Abby](#)

[BONUS SAHNENİN SONU.](#)

TATLI İNTİKAM - BONUS SAHNE

Bu, *Tatlı İntikam*'da bahsedilen New York belediye binasındaki düğündür. Sahne, *Twisted Betrayal*'ın 33. Bölümündeki sahneden - Kai ve Abby'nin Jackson'ı yatak odalarına almalarından sonraki gece - başlıyor.

İyi eğlenceler!

Abby

Çıplak, birbirimize sarılmış, o gecenin ilerleyen saatlerinde, yatakta, sözde film izlerken, Kai boğazını temizleyerek dikkatimi çekiyor. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup parmaklarımı göğsündeki dövmelemin üzerinde gezdirerek ağzındakini çıkarmasını bekliyorum Televizyonun sesini kapattı.

"Düşünüyordum da."

"Oh, oh," diye şaka yapıyorum ve kıcımlı tokatlıyor. "Ben ciddiym."

"Tamam." Yüzüme ayık bir ifade yerleştirdim.

"Ya kaçarsak? Sen ve ben? Ortadan kaybolacak kadar paramız var."

İki elimi de göğsüne koyuyorum. "Biliyorum, bunu hiç düşünmedim değil ama bizi aramaktan asla vazgeçmezler."

"Etrafta dolaşabiliriz."

Onu öperim. "Tanrım, bunu yapmak istemene bayılıyorum. Gerçekten istiyorum. Ama işe yaramaz. Eninde sonunda bizi yakalarlar. Hayatımızın geri kalanında omuzlarımızın üzerinden bakmak mı istiyorsun? Herkesi geride bırakıp bir daha onları hiç görmeyebilir misin?"

Beni kollarına çekti. "Senin için yaparım."

İçimden duygular fıskırıyor. "Siktir, seni seviyorum." Onu sertçe öptüm. "Seni çok seviyorum ama ikimiz de gidemeyeceğimizi biliyoruz." Bıkkınlıkla iç çektim. "Bunun acısını sevdiklerimizden çıkarır ve bencilce kaçtığımız için onlara bir şey olursa kendimle yaşayamam."

"Normal bir hayat istemek bencillik değildir." Parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor.

"Ama bedelini başkalarının ödeyeceğini bildiğimiz halde kaçmaktır."

Başını benimkinin üzerine koyuyor. "Haklı olduğunu biliyorum. Sadece çok sinirliyim. O kanıtı bulmamız gerek."

Suçluluk duygusu içime çöktü. Annesinin cinayetiyle ilgili gerçeği ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Eğer uygun bir zaman olacaksa. Ama bir an önce öğrenmesi gerektiğine karar verdim ve Noel'den sonra döndüğünde ona söyleyeceğim.

Bu riskli çünkü babasının peşinden gitmesini engellemenin bir yolunu bulmam gerekecek.

Ama bu sırrı sonsuza kadar saklamayacağım çünkü onun da bilmeye hakkı var.

Kai yatakta doğruluyor, sırtını koltuk başlığına yaslıyor ve beni kollarının arasına alarak yüzümü ona dönmemi sağlıyor. Ona sorgulayan bir bakış gönderiyorum. Parmaklarını benimkilere geçirirken adem elması boğazında düğümleniyor. "Abby." Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değil.

Panik damarlarımda dolaşıyor. "Sorun ne bebeğim?" Ellerimi omuzlarına koyarak ona sarılıyorum.

Geniş avuçları yüzümü kavlıyor. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Ağzımdan bir gülümseme süzülürken başımı sallıyorum. "Seni sevdiğim kadar."

"Biliyorsun, her zaman sadece sen vardın. Küçük bir çocuk olduğumdan beri tek gördüğüm sendin. Tek gördüğüm sensin."

"Kai." Duygular boğazımı tıkarken gözlerim yaşarıyor. Dudağını ısırp bırakıyor ve yüzüne kararlı bir ifade yerleşiyor. "Evlen benimle, bebeğim."

Ona bakarken gözlerimi tekrar tekrar kırıştırıyorum. "Ne?" Yanlış anladığımdan emin bir şekilde kekeliyorum.

Yüzümü daha sıkı kavlıyor. "Seni seviyorum Abby ve karım olmanı istiyorum. Bu asla değişmeyecek. O yüzden evlenelim." Gözleri benimkileri delip geçiyor, içtenlik ve özlemle dolup taşıyor.

Başım dönüyor ve kalbim göğüs kafesimin arkasında taklalar atıyor. Ama ben doğuştan şüpheci bir insanım ve zamanlaması tesadüfi görünüyor. "Neden şimdi?"

"Çünkü seni seviyorum. Çünkü kendi aklımı biliyorum. Çünkü beklemek istemiyorum."

"Yoksa bunun beni koruduğunu düşündüğün için mi?" Kaşlarım büzüşerek soruyorum. Kai'nin beni güvende tutmak için dünyanın öbür ucuna gideceğini biliyorum ama piç babamı Manning Motors'daki hisselerimden uzak tutmak için bir strateji olaksa evlenmek istemiyorum. Onu seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum. Onun benim için tek kişi olduğundan hiç şüphem yok. Ama doğru sebepler için evlenmek istiyorum.

Yanlış olanlar için değil.

"Abby." Beni kucağından indirip yatağın üzerinde yanına oturtuyor, ellerimi ellerinin arasına alarak yaklaşıyor.

"Evlenmek daha fazla koruma sağlayacaktır, ama -"

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak ellerimi ondan kurtarmaya çalışıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor ve gitmeme izin vermiyor. "Seninle yanlış yönlendirilmiş bir görev duygusuyla evlenmiyorum."

"Bu değil-"

"Hayır!" Ses tonum kesin ve inatçı bir sürtük olmayı bırakmam için bana bağırın iç sesimi görmezden geliyorum.

Beni bildiği en iyi şekilde sustururken dudakları dudaklarıma çarpıyor. Teslim olmak istemiyorum ama dudakları cezbediyor, ruhunun derinliklerine çekiyor, ağzının her sıcak hareketiyle her parçamı sahipleniyor. Gözlerimi kapatarak ona teslim oluyorum, beni tekrar kucağına çekmesine izin veriyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve ereksiyonu bana karşı sertleşirken pelvisimi onunkine bastırıyorum. Dili ağzımı işgal ediyor, beni yalıyor ve bana tapıyor ve ben onun uzman ellerinde macun oluyorum.

Geri çekildiğinde ikimiz de kızarmış ve ihtiyaç içindeydik. Ama gözlerinde çok daha fazlasının parladığını görüyorum.

"Lütfen konuşmama izin verin," diyor, iki parmağını dudaklarıma koyarken sesi boğuklaşıyor. "Şimdi evlenmek sana daha fazla koruma sağlayacak ama evlenme teklif etmemin nedeni bu değil." Elleri saçlarıma dolanıyor, gözlerimin içine bakarken başımı kavırıyor. "Benimle evlenmeni istedim çünkü sana deliler gibi aşığım ve seni resmen benim yapmak için bir dakika daha bekleyemem. Benim için senden başka hiç kimse olmadı. Her zaman sen oldun."

Sen de hep öyleydin.

Yakın zamana kadar fark etmemiş olsam bile.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyorum çünkü ikimiz de hayatın ne kadar kısa olabileceğini gördük. Hayatımın geri kalanı boyunca tüm saniyelerim, dakikalarım, saatlerim, günlerim, haftalarım, aylarım sana ait ve ben bunları şimdi yaşamaya başlamak istiyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve boğazımın arkasında dağınık bir yumru oluşuyor.

"Ben senin ruhunu seviyorum ve senin de benimkini sevdiğini biliyorum," diye devam ediyor. "Sen ve ben birbirimizi anlıyoruz çünkü her zaman farklı bir düzeyde birbirimize bağlıydık."

Yüzünde şiddetli bir kararlılık belirliyor. "Senin ve benim her zaman birlikte olmamız gerektiğini görmüyor musun? Bugün, gelecek yıl ya da on yıl sonra evlenmemiz bu gerçeği değiştirmeyecek. Ama neden bekleyelim? İkimizin de doğru olduğunu bildiği bir şey için neden bekleyelim? Ben beklemek istemiyorum, Abby." Yanağımdan öpüyor. "Sana bir söz vermek istiyorum. Seni sevmek, değer vermek ve hayatımın geri kalanında her gün seni korumak için ve sana bu sözü vermeden önce daha fazla beklemek istemiyorum. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Evet, Manning Motors'daki hisselerini korumana yardımcı oluyor. Evet, götveren babana parmak gösteriyor. Evet, seni o sersem Barron'la evlenmekten koruyor."

Sert bir öpücük için ağzımı kendine çekiyor. "Ama bu yüzden sormadım. Çoğu erkeğin yaptığı sebepten dolayı sordum. Seni seviyorum ve sensiz yaşayamam. Sana karım demek istiyorum ve senin de bana kocam demeni istiyorum. Ruh eşimi bulduğumu ve akla gelebilecek her şekilde birbirimize bağlı olduğumuzu bilmek. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin bizi ayıramayacağı kadar güçlü bir birliktelik."

Gözyaşlarım dudaklarıma damlayana ve tuzlu tat bunu doğrulayana kadar ağladığımı fark etmiyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum, ağzıma bir gülümseme yayılırken. "Evet, seninle evleneceğim. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Kaiden

Lauder'ın kapısına yumruklarımı indiriyorum, saatin gece yarısına ve onun ya uyuduğunu ya da mastürbasyon yaptığını umursamadan. Kapının arkasından gelen sesler onun kalkmakta olduğunu haber veriyor, ben de koridoru koşarak geçip Hunt'ın kapısını yumrukluyorum. "Uyan, pislik."

"Ne haltlar dönüyor?" Lauder kapısı açıldığında sorar. Uykulu gözlerini ovuşturarak esniyor.

"Babanı ara. Ona sabah ilk iş olarak buradan New York'a nakledilmemiz gerektiğini söyle. Helikopterini ödünç alabilir miyiz bir bak."

"Noel arifesi sabahı yola çıkmamız planlanmışken neden şimdi New York'a gidiyoruz?" Hunt kapı çerçevesine yaslanarak soruyor.

"Abby ve ben evleniyoruz."

Kaşları kalkıyor ve Lauder içine çekiyor.

Hunt'a bakarak, "Ve babandan bir iyilik istemeni istiyorum," diye ekliyorum. "Belediyedeki bağlantısının bizim için acilen bir ruhsat çıkarması gerekiyor."

"Bundan emin misin?" Hunt soruyor, yüz ifadesi ve yüzünden hiçbir duygu okunmuyor.

"Tabii ki." En iyi iki arkadaşımın arasına bakıyorum. İyi günde kötü günde yanımda olan iki adam. Kardeşim gibi sevdiğim adamlar. "Onu bu dünyadaki her şeyden ya da herkesten daha çok seviyorum. Abby her zaman hayatımın aşkı oldu ve artık onu beklemekten bıktım."

Lauder sırtıma bir tokat attı. "Tebrikler dostum. Senin adına sevindim." Beni kucakladı. "Ve biz senin için buradayız. Neye ihtiyacın varsa, biz hallederiz."

"Sağ ol dostum." Ayrılmadan önce sırtına bir tokat attım.

Hunt cep telefonunu çoktan çıkarmış. "Ne dedi?" Gözlerini Lauder'a çeviriyor. "Abby tam bir kraliçe ve siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Teşekkürler, Hunt."

"Git kendini topla," dedi ve elini sallayarak beni başından savdı. "Biz hallederiz."

Lauder koridorda birkaç adım yürür ve hücrelerine doğru yumuşak bir sesle konuşur.

"Bir şey daha var," diyorum Hunt'la aramdaki mesafeyi kapatarak. Ela gözlerini kaldırdı. "Babandan hukuk ekibine bazı evraklar hazırlatmasını iste. Bir tanesi Abby on sekiz yaşına geldiğinde Manning Motors'taki hisselerini otomatik olarak ona devredecek, ikincisi de bana ya da ona bir şey olması durumunda gerekli düzenlemeleri yapacak. Hearst'ün bunlara el koymasını istemiyorum. Biz yoksak hisseler Drew'a, o da yoksa Xavier'e gidecek."

Hunt kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. "Ben hallederim." Beni nazikçe dürtüyor. "Git."

"Babam helikopterin altı buçukta burada olacağını söyledi," diye onaylıyor Lauder, bize doğru geri yürürken. "Ve bizi özel havaalanında karşılaması için bir araba gönderecek."

"Mükemmel. Teşekkürler." İki arkadaşıma da başımla selam veriyorum. "Sabah görüşürüz."

Müstakbel gelinime dönmeden önce son bir kez daha duruyorum.

Xavier sonunda kapısını açtığında saçları başının üstünde dağınık bir haldeydi. "Ateş nerede?" diye mırıldanıyor, gözlerini açmak için mücadele ediyor.

"Abby ve ben sabah evleniyoruz. New York'a gitmek için altı buçukta hazır ol."

Gözleri kocaman açılır. "Ne. Ne. Ne?"

Sırıtiyorum. "Kulaklarında bir sorun mu var?"

"Kız arkadaşım *evleniyor* mu? Ne zaman oldu bu?" Ellerini kalçalarına koyarak somurtuyor.

"K lotunu  ıkarma," diye takılıyorum. "Daha yarım saat önce evlenme teklif ettim ve o da evet dedi." Bir parmağımla çıplak göğsünü dürtüyorum. "Ve bu ona son kez *kızım* diyeşin çünkü o artık benim *kızım*," diye homurdanıyorum. "Tamamen benim."

Abby

"Ruhsatı zamanında alabileceğimize emin misin?" New York'taki havaalanında limuzine yerleştüğimizde sordum.

"Rahatla, bebeğim." Kai beni kendi tarafına doğru çekiyor. "Hunt'ın babası her şeyi ayarladı."

"Zor olacak," diyor Sawyer, karşıımızdaki koltukta rahatça arkasına yaslanarak. "Ama babam her zaman üstesinden gelir."

"Evleneceğine inanamıyorum," diyor Xavier bilmem kaçınıcı kez. "Bunu kaçarak yapacağınıza. Bu çok romantik."

Jackson kıkırdar, Sawyer ise kaşlarını çatır.

"Ne diyebilirim ki?" Kai'ye bakıyorum, dikenli çene çizgisinin alt tarafına bir öpücük konduruyorum. "Benim adamım gizli bir romantik."

Xavier, Kai'ye göz kırparak, "Kimin aklına gelirdi ki?" diye takılır. "Hayatımın aşkı için yapmayacağım şey yoktur," dedi.

diyor ve ben tekrar bayılıyorum.

Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı dudaklarına bastırarak kucağına tırmanırken diğerlerinin burada olması umurumda değil. Kai jean giymiş popomu kavırıyor, ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim külot eriten bir öpücükle birbirimizi yerken elini popomda gezdiriyor.

Evlenme teklif ettiğinden beri ellerimi ondan uzak tutamıyorum ve ikimiz de iki saatten az uykuyla hayatta kalıyoruz.

Keşke giyecek güzel bir elbisem olsaydı ama evden çıkmamamız gerektiği için yanımda sadece gündelik kıyafetler getirmiştım. Giymem gereken tek düzgün kıyafet olduğu için siyah skinny jean pantolonum ve siyah ince topuklu ayakkabılarımla birlikte boynundan fiyonkla bağlanmış soluk altın renkli uzun kollu ipek bir bluz giyiyorum. Saçlarım sarkıyor

Yumuşak dalgalar halinde sırtımdan aşağı iniyor çünkü Kai böyle seviyor ve beni öperken parmaklarının saç tellerimin arasından geçmesini seviyorum.

Ne kadar süre dudak dudağa kaldığımızı bilmiyorum ama etrafımızdaki sessiz konuşmaların belli belirsiz farkındayım.

"Çocuklar." Hunt boğazını temizliyor. "Neredeyse geldik."

İstemeyerek de olsa ayrılıyorruz ve ben niyetlendiğim koltuğun yanına yeniden yerleşiyorum. Kai kollarını bana doluyor ve ben de ona bakıyorum, o kadar sevgi doluyum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum, o kadar mutluyum.

Xavier sırtarak, "Ah, aşkın genç rüyası," diyor ve yemin ederim gözlerinde yaşların oluştuğunu görüyorum.

Hunt, Xavier'i görmezden gelerek, "Arka taraftan dolaşacağız," dedi. "Orada kamera yok ve binaya fark edilmeden girip çıkabilmeliyiz."

Bu kadar gizli olmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum ama biz onlara söylemeye hazır olana kadar kimsenin bunu öğrenmesini istemiyorum. İkizimi düşündüğümde göğsümde bir acı hissi beliriyor. Drew'un bunu kaçırmamasından nefret ediyorum. Burada olmak isteyeceğini biliyorum ve bize onay vereceğinden eminim.

"Hey." Kai çenemi yukarı kaldırdı. "Yüzündeki o üzgün ifade de ne?"

"Keşke Drew da burada olabilseydi."

Burnumun ucunu öpüyor. "Biliyorum bebeğim. Keşke kardeşlerim de burada olabilseydi ama bunu tekrar yapacağız. Eski usulle ve bir dahaki sefere herkes orada olacak." Ağzını kulağıma götürdü. "Eğer tereddütlerin varsa, geri çekilebiliriz. Eğer bunu farklı bir şekilde yapmak istersen, yapabiliriz."

"Hayır." Başımı sallıyorum, başparmağımı alt dudağına sürtüyorum. "Bugün seninle evlenmek istiyorum. Hem de çok. Farklı bir şey yapmak istemiyorum."

Beni tekrar öpüyor. Uzun, yavaş ve derin ve kendimi hiç başka birine bu kadar bağlı hissetmemiştim. Hiç.

Limuzinden indiğimizde buruşuk lacivert takım elbiseli yaşlı bir adam arka kapıyı bizim için açık tutuyor. Biz binaya girerken Sawyer'a başıyla selam veriyor, kapıyı kapatıp arkamızdan kilitlemeden önce hepimiz içeri girene kadar bekliyor. Bizi koridor boyunca yönlendiriyor ve asansöre bindiriyor. Gergin bir heyecanla Kai'nin elini tutuyorum ama evet dediğimden beri ağzımı kaplayan devasa sırtışı gizleyemiyorum.

Müstakbel kocam koyu renk kot pantolonu, bağciksız, yıpranmış siyah motorcu botları ve dar siyah gömleğiyle çok seksi görünüyor. Kollarını kıvırmış, güçlü kaslı kollarını ve cildinde çok sevdiğim mürekkebi sergiliyor. Saçları yeni yıkanmış ve her zamanki gibi şekillendirilmiş ve gözleri tam anlamıyla sevgi ve mutlulukla parlıyor. Benimkilerin de aynı olduğunu hayal ediyorum.

Onuncu kata çıktığımızda Hunt diğer iki adamla el sıkışıyor. "İstediğiniz şeyler burada," diyor buruşuk takım elbiseli adam, bir yan kapıyı açarak. Kai beni Jackson'ın arkasına çekiyor, Xavier de peşimizden geliyor.

"Gelin için," diyor Jackson, güzel buketi alıp bana uzatırken.

"Aman Tanrım. Bunlar muhteşem." Çiçekçinin kırmızı güller, bazı küçük beyaz çiçekler, koyu yeşil yapraklar ve canlı kırmızı meyvelerle bir Noel teması seçtiği açık.

"Şenlikli bir şey istemiştim," diyor biraz mahcup bir ifadeyle. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Bu gerçekten çok düşünceliydi." Burnumu narin yapraklara gömerken ona gülümsüyorum.

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Önemli bir şey değil." Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun Abby. Ve sizin adınıza çok sevindim çocuklar. Her şeyi hak ediyorsunuz."

ve bunu gerçekleştirecek kişinin Kai olduğunu biliyorum."

Kollarımı Jackson'a dolamadan önce buketi Kai'ye uzatıyorum. "Tüm bunları yaptığın için çok teşekkür ederim." Sesim boğuk çıkıyor ve duygularımı dizginlemekte zorlanıyorum. Çok fazla şey hissediyorum. Heyecan. Sinir. Mutluluk. Ama en önemlisi, sevgi. Sawyer odaya girerken, "Ve bugün bizimle geldiğin için," diyorum. Jackson'ın kollarından sıyrılıp kendimi Kai'nin yanına bırakıyorum. Kai'nin kolu bir anda sırtımı sarıyor. "Üçünüz olmadan evlenmek istememin imkânı yok. Hepiniz benim için çok şey ifade ediyorsunuz."

"İkimize de," diye ekliyor Kai.

"Bunu hayatta kaçırmazdım," diyor Xavier, bir adım öne çıkıp beni Kai'nin kucağından nazikçe çekerek. "Seni seviyorum kızım ve senin mutluluğun benim için her şey demek."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken.

"Geline sarılma sırası bende." Sawyer kollarını benim için açmadan önce bilmiş bir bakışla Kai'ye bir zarf uzatıyor.

Kendimi ona sarıyorum ve havada o kadar çok sevgi dönüyor ki patlamak üzereyim.

"Mutlu ol, Abby. Tanrı biliyor ki bunu hak ediyorsun. Ve en iyi dostuma iyi bak çünkü o da bunu hak ediyor," diyor Sawyer.

Sawyer'ı karşılayan adamlardan biri odaya girerek herkesin dışarı çıkmasını istiyor. Diğer bazı formları imzalamadan, kimliklerimizi ve ruhsat ücretini teslim etmeden önce memur prosedürü bizimle birlikte gözden geçiriyor ve ardından törenin başlamasının birkaç dakika süreceğini söylüyor.

Kai arkasından kapıyı kapatıyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Korktun mu?" diye takılıyor, beni kollarında sallayarak.

"Sıcaktan kavruluyorum," diye onaylıyorum geniş bir gülümsemeye. "Görünürde soğuk bir ayak yok."

Gözlerimin içine derin derin bakarken yüz hatları yumuşuyor. "Eğer fikrini değiştirdiysen bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Neden fikrimi değiştireyim ki?" Elimi kolunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum.

"Çünkü beyaz bir elbisen yok ve kardeşin burada değil ve Hunt'ın düzenlediği yüzüğün parmağına büyük geleceğinden eminim ve kutlamak için yemeğe bile çıkamayız çünkü hemen geri dönmemiz gerekiyor ve-"

"Dur." Elimi ağzının üzerine koyuyorum. "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok." Elim çekiliyor. "Sadece sana ihtiyacım var." Onu bedenime daha sıkı sarıyorum.

"Sana dünyayı vermek istiyorum bebeğim."

"Dünyaya ihtiyacım yok." Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Sadece kalbine ihtiyacım var." Elimi göğsüne koyuyorum, tam kalbinin göğüs kafesinin arkasında düzenli olarak attığı yere. "Ve ruhuna." Ellerim göğsünde dolaşıyor. "Ve vücudunu," diye ekliyorum vücudumu ısıtırken. "Her gün."

"Saat başı diyecektim," diye şaka yapıyor, gözleri arzuyla kararıyor. "Ama bazıları bana açgözlü diyebilir."

Geriniyorum ve onu sertçe öpüyorum. "Konu sen olunca açgözlü bir kaltağım ve bana kalsa yataktan hiç çıkmazdık." Kalçalarımı onunkilere doğru iterek ne demek istediğimi iyice anladım. "Ama sen mükemmel bir vücuda sahip ateşli bir adamdan çok daha fazlasısın." Parmaklarımı boynunda ve çene çizgisinde gezdiriyorum. "Bu kadar şiddetle sevmeni seviyorum. Sadece beni değil, kardeşlerini ve arkadaşlarını da. Korumaya bu kadar kararlı olmanı seviyorum." Parmaklarımı kolundan aşağı kaydırıp onunkilere doluyorum. "Parmaklarınızın ne kadar yetenekli olduğunu seviyorum. Kalbinin hissettiklerini ve aklının gördüklerini ne kadar mükemmel yakalıyorlar.

"Eskiz defterinin sayfalarını ve tenimde kayarken hissettiğim büyüğü duyguyu hatırlıyorum."

Duygularım göğsüme baskı yapıyor ama kendimi zorluyorum. "Zekanı, tutkunu ve azmini seviyorum. Engeller ne kadar zorlu olursa olsun asla pes etmemeni seviyorum. Ailenin senin için her şey olduğunu ve değer verdiğin biri için sırtındaki gömleği bile verebileceğini seviyorum."

Parmaklarını daha sıkı kavıyorum. "İnatçı tavrını ve bana mağara adamı gibi davranmanı bile seviyorum, hatta kafanı duvara vurup aklını başına getirmek istesem bile."

Kollarımı tekrar boynuna doluyorum. "Senin her parçanı seviyorum ve bugün evlendiğim kişi de bu. Süslü bir elbiseye ya da abartılı bir partiye ihtiyacım yok. Sadece sözlerine, dokunuşuna ve beni ölene kadar seveceğine dair söz vermene ihtiyacım var."

"Abby." Alnını benimkine yaslıyor ve gözleri doluyor. "Tanrım, sana layık değilim ama söz veriyorum, seni doğru sevebilmek için her günümü daha iyi bir adam olmak için harcayacağım. Sende sevdiğim o kadar çok şey var ki, ama senin gücün ve şefkatin benim sadece arzulayabileceğim şeyler. Bana bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Karım olmayı kabul ettiğin için. Yanımda olmak için her şeyi riske attığın için çünkü senin olmanı istediğim başka bir yer yok. Sen kalbimin ve ruhumun diğer parçasısın. Her zaman aradığım kayıp halka."

Kapının çalınması bizi böldü. Jackson kafasını odaya soktu. "Vakit geldi."

"Hazır mısın, havai fişek?" Kai sorar.

"Ben hazır doğdum, mağara adamı." Ellerimizi birleştiriyorum, onu kapıya doğru çekerken genişçe gülümsüyorum. "Hadi evlenelim."

El ele odaya giriyoruz ve nikâh memurunun arkasında durduğu küçük podyumun önünde duruyoruz. Buketimi Xavier'e veriyorum, gözyaşlarının eşiğinde görüldüğü gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü kendi duygularım şu anda serbest düşüşte ve bunu ağlamadan atlatmaya kararlıyım. Jackson bana arsızca göz kırparken Sawyer gülümsüyor, yüz ifadesi asla söylemeyeceği her şeyi ifade ediyor.

Kai tüm bu süre boyunca elimi tutuyor ve birbirimize aynı aptal sırtışlarla bakıyoruz. Söylenenlerin yarısını kimseye anlatamıyorum çünkü Kai'nin sıcak kahverengi gözlerinde kaybolmuş durumdayım ve elini elimde hissetmek beni odada tutan tek şey. Çünkü bu anda sadece o ve ben varız. Yeminlerimizi ediyoruz ve gözyaşı kanallarımın kontrolünü kaybediyorum, yüzümden süzülen sessiz gözyaşlarıyla onu seveceğime ve onurlandıracağıma söz veriyorum. Sıra ona geldiğinde, yanaklarımdaki nemi siliyor ve son nefesine kadar bana değer vereceğine ve tapacağına söz verirken bana hayran bir bakış atıyor.

Yüzüğü parmağıma taktığında, yaptığımız şeyin büyüklüğü beni gerçekten etkiledi ve sevinçli duygularla dolup taştım. Nikâh memuru karı koca olduğumuzu onayladığında birbirimizin kollarına düşüyoruz, en yakın üç arkadaşımız alkışlarken dudaklarımız tutkulu bir öpücükle birleşiyor. Ayrıldığımızda sırayla bize sarılıyorlar ve bu anı dünyaya değişmem.

"Neden duruyoruz?" Yarım saat sonra, evlendikten sonra havaalanına doğru yola çıktığımızda soruyorum.

Bu düşünce beni çok heyecanlandırıyor ve yüzük parmağımdaki alyansa bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Bir şey almam lazım," diyor kocam bana gülümseyerek.

Kocam! Gah!

Yakabildiğim için çok mutluyum.

Xavier, "Burada kutlama yapamayacak olmamız çok kötü," diyor ve biz vızır vızır geçerken pencereden dışarı, kalabalık New York caddelerine özlemle bakıyor.

Sawyer kadehini kaldırarak, "En azından şampanyamız var," diyor.

"Lütfen bunun için babanıza teşekkür edin," diyorum Lauder'a, kadehimi onunkine tokuşturarak. Törenden sonra limuzine döndüğümüzde bizi bekleyen birkaç şişe şampanya ve kadehler hoş sürpriz oldu.

Jackson sırtarak, "Yaşlı adam önemli olduğunda ortaya çıkıyor," diyor. "Ve biz de evde kendi kutlamamızı yapıyoruz," diye ekliyor göz kırparak.

Sawyer, "Bu olayın unutulmasına izin vermeyeceğiz," diyerek bir şeyler planladıklarını doğruluyor.

"Gerçekten umurumda değil," diyorum, Kai'nin yanına daha da sokularak. "Önemli olan tek şey sizinle birlikte olmak."

Limuzin kaldırırma yanaşıyor ve Kai dudaklarımı okşuyor. "Hemen döneceğim."

"peşinde?" Sawyer'a sordum.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor. "Bunu kendisi planladı."

Kai beş dakika sonra birkaç küçük beyaz kutu taşıyarak geri döner. Jackson onun için kapıyı açıyor ve bazılarını ondan alıyor. Kai yanımdaki koltuğa geçerken bana da bir kutu uzatıyor. Jackson da Xavier ve Sawyer'a birer kutu veriyor.

Kapağı açıyorum ve ağızıma kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Pasta almışsın."

"Pasta yemeden evlenemeyiz. Sana başka bir şey veremeyebilirim ama her zaman sana pasta verdiğimi söyleyebilirim."

"Eve gittiğimizde bana bundan daha fazlasını verebilirsin," diye fısıldıyorum kulağına, memelerimi yanına bastırarak. Boynunun yan tarafını yalıyorum. "Kocamın bana tecavüz etmesini istiyorum."

"Kocan karısının ırzına geçmek istiyor," diye fısıldar. "Ve bu bir söz."

"Seni duyabildiğimizi biliyorsun," diyor Xavier ve ses tonundaki sırıtmayı seziyorum.

"Umurumda olmadığını biliyorsun," diyor Kai, çatalıyla pastasını parçalarken gözlerini benden hiç ayırmadan.

"Sorun değil," diyor Jackson, kırmızı kadifemsi güzellikten aldığı lokmalar arasında. "Hazırlamamız gereken şeyler var, biz her şeyi ayarlarken siz de evliliğinizi tamamlayabilirsiniz."

"Evliliği tamamlayın." Xavier bir kahkaha atar. "Nedir bu? Ortaçağa dönüş mü? Ne olduğunu söyle. Biz düğün ziyafetiyle uğraşırken onlar beyinlerini düzecekler."

"Sadece kıskanıyorsun," diye şaka yapıyorum.

"Aynen öyle. Ben her gün Hunt'ın çirkin suratına bakmak zorunda kalırken, sen günlerinin geri kalanında o güzel örneğe binebilirsin."

Sawyer onu tersler.

"Yalan söyleme," diyor Jackson, ona bakmak için uzanarak. "Bundan bir parça istediğini hepimiz biliyoruz."

Sawyer, Jackson'ı tersliyor ve hepimiz gülüyoruz.

Pastamızı ve şampanyamızı tam zamanında bitiriyoruz ve ne olduğunu anlamadan eve dönmek üzere helikoptere biniyoruz.

Kai ve ben kulaklıklarımızdan konuşuyoruz.

"Düşünüyordum," diyor ve kaşlarım saç çizgime tırmanıyor. "Ne?" diye soruyor.

"Bütün bunları harekete geçiren o sözlerdi." "Peki pişman mısın?"

"Bir saniye bile." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.
"Bayan Anderson olmayı seviyorum."

"Siktir. Bunu söylediğini duymak çok ateşli." Beni usulca öpüyor. "Karıcığım."

Bunu test ediyorduk ve diğerlerinin bize attığı sevimsiz bakışları görüyorum, ama alay etmiyorlar, bu ışıltının tadını çıkarmamıza izin veriyorlar. Çünkü hepimiz yakında biteceğini biliyoruz. Diğerleri Parkhurst'ten dönmeden önce evde biraz zaman geçirebileceğimizi umuyorum. Kocama veda etmeye henüz hazır değilim.

"Bu sefer ne düşünüyordun?"

"Wes Amcamın evinin sınırındaki plajda bir yaz düğününe ne dersiniz?"

Zihnim anında onunkiyile birleşiyor. "Kulübe. İlk tanıştığımız yer!"

Başını sallıyor. Kollarımı ona doluyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Bayıldım. Bu mükemmel."

"Drew seni evlendirebilir, kardeşlerim de orada olur, sen de güzel bir elbise giyersin ve-"

"Ve benimle ilk seferki gibi sevişebilirsin." Kaşlarımı imalı bir şekilde sallıyorum.

"Benim için zevktir." Burnunu benimkine dayadı. "Sizi seviyorum, Bayan Anderson."

"Seni seviyorum, kocacığım."

"Kahretsin." Kulaklığımdan Sawyer'ın sesi geliyor. "Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama Drew az önce bana mesaj attı. Dönüş yolundalarmış. Abby'nin iner inmez Barron'a gitmesi gerekiyor."

Göğsümde derin bir acı yayılırken başımı Kai'nin omzuna koyuyorum. Gerçeklik aşk dolu balonumuza çarparak onu tamamen paramparça ediyor. Bugün düğünümüzü kutlayamayacağımızı bildiğim için kocama sarılırken gözlerim yaşıyor.

Kai başımı göğsüne yaslayarak beni kendine yaklaştırıyor ve kalbinin güçlü, sabit atışı beni rahatlatıyor. Başını saçlarımin üstüne yaslıyor. "Sorun yok, bebeğim. Başka bir zamana erteleyelim."

"Erteleme istemiyorum," diye homurdanarak ona daha sıkı sarılıyorum. "Senden ayrı kalma düşüncesine dayanamıyorum. Önceden de yeterince kötüydü ama şimdi on milyon kat daha kötü."

Başımı yukarı kaldırıyor. "Biliyorum tatlım, ama yakında bir gün, birbirimizi istediğimiz gibi sevmek için özgür uyanacağız. Şimdilik, hedefimiz için savaşmaya devam ediyoruz ve her günün bizi sonsuza dek sürecek mutluluğumuza bir adım daha yaklaştırdığını biliyoruz."

Bu sözleri kalbime yakın tutuyorum ve önümüzdeki zor günlerde beni güçlü tutmak için onlara ihtiyacım olacağını biliyorum.

BONUS SAHNENIN SONU.

Telif Hakkı Siobhan Davis 2019

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

